

MOORDSPEL

Sandra J. Paul

Thriller

Gratis e-book

geschonken door
Hamley Books
en
Sandra J. Paul
#samentegencorona

P roloog
25 september 2009

Er is iets mis.

Door al het rumoer en lawaai heen hoort Ben Mara plots smeken om hulp, alsof ze vlak naast hem staat in het veel te drukke jeugdhuis. Verontrust draait hij zich om. In de lawaaierige menigte gaat hij instinctief op zoek naar haar rode lokken, maar ze is nergens te bespeuren. Hij beseft dat hij zich haar gehuil moet hebben ingebeeld, dat ze wellicht allang naar huis vertrokken is zonder hem. Hij voelt zich schuldig omdat hij haar vertrek niet vroeger heeft opgemerkt, ook al had hij zich voorgenomen om goed voor haar te zorgen.

Ben veegt zijn handen af aan een kletsnatte vaatdoek, roept tegen Lucas dat hij de bar even moet overnemen en verlaat dan zijn stek, voor iemand hem kan tegenhouden. Nerveus baant hij zich een weg door de menigte, tot hij buiten staat in de frisse avondlucht, diep ademhalend en vechtend tegen zijn alsmaar groeiende ongerustheid.

Hij zoekt haar tevergeefs: in de fietsenstalling en tussen de auto's, in de groepjes fuivende tieners en jongvolwassenen, die stilaan dronken beginnen te worden en luid tegen elkaar roepen om toch maar hoorbaar te zijn. Hij gaat op zoek achter het pand, waar dronken feestvierders broederlijk naast elkaar tegen de muur staan te plassen, bij de geparkeerde auto's, waar koppeltjes onhandig vrijen op de achterbank, tot in het spelerslokaal van de plaatselijke voetbalploeg toe, waar het ruikt naar seks.

De muziek speelt intussen zo luid dat het pijn doet aan zijn oren. De klanken verspreiden zich door het hele jeugdhuis en ver daarbuiten. Ze gieren uit gigantische luidsprekers, die ongetwijfeld de hele buurt wakker houden. De muziek van The White Stripes wordt vals meegebruld, tieners beginnen op het ritme van de beats te stampen op de houten vloer. Het zal niet lang duren voor de politie de boel komt opbreken, denkt Ben, maar voorlopig gaat het feest gewoon verder.

‘Hé, waar ga je heen?’ roept Pat, Bens beste vriend, wanneer Ben een tweede maal zijn ronde doet in en rond het gebouw. Ben negeert zijn dronken vriend en loopt onrustig verder. Even verder wordt hij tegengehouden door Anton, een voormalige klasgenoot van hem.

‘Het feestje is nog niet afgelopen, man, drink nog een biertje.’ Anton drukt hem een flesje in de hand. ‘Ontspan je wat. Wil je een sigaret?’

‘Heb jij Mara gezien?’ schreeuwt Ben terug, schor omdat hij de hele avond aan de bar heeft gewerkt, terwijl hij Anton het flesje teruggeeft en zijn voormalige klasgenoot verder negeert. Waar is ze toch in godsnaam?

Anton legt een stevige arm over Bens schouders, in een poging om hem terug te leiden naar het feestje. Tenslotte is het de laatste avond van hun vrijheid. Morgen vertrekt iedereen naar zijn of haar universiteit, klaar om een nieuwe start te nemen, met andere vrienden. Over enkele maanden zal hun leven er helemaal anders uitzien. De vaste

vriendenkern, die jarenlang samen op de schoolbanken heeft doorgebracht, zal dan voorgoed uiteengevallen zijn.

‘Ik dacht dat je haar gedumpte had?’ zegt Pat, die weer bij hen is komen staan, nieuwsgierig. ‘Komaan jongen, die griet is de moeite niet waard, dat weet je toch, ook al is ze nog zo ongelofelijk heet. Trouwens, ze ligt vast ergens in de velden te zoenen met iemand, ze is je allang vergeten.’

Pats woorden maken Ben plotseling bang. Ongerust duwt hij zijn vriend van zich af. Mara vlindert niet van lief naar lief en ze zou zeker niet zomaar vrijen met iedereen die het haar vraagt. Ze zou ook nooit zomaar alleen vertrekken, zelfs niet als ze razend kwaad was op hem, zoals vanavond. Hij moest haar vinden.

De menigte raakt steeds meer opgehitst door de felle muziek. Jongeren strompelen dronken tegen elkaar aan, trappen op elkaars voeten en proberen snel een vluggertje te scoren. Het bier

vloeit gretig, er worden joints en sigaretten uitgedeeld. Het feest loopt stilaan uit de hand.

Plots duwt een aantal jongeren de ramen en deuren open, waardoor de muziek volledige vrijheid krijgt over het terrein. Iedereen stroomt het warme pand uit, naar buiten, om te dansen op het open plein voor het jeugdlokaal. Ben, Pat en Anton worden overrompeld door de menigte, die geen oog heeft voor hen maar zich laat meeslepen door de muziek. Het kan de fuifnummers geen bal schelen wie ze hiermee wakker houden, ook al wonen er verscheidene gezinnen met kinderen vlakbij.

Ben heeft gelijk. Zwaailichten in de verte indiceren dat de politie nadert om het feestje te stoppen. Hij moet hen aanspreken en melden dat er een meisje verdwenen is, maar bedenkt dat ze hem hoogstwaarschijnlijk gewoon zullen uitlachen en zeggen dat Mara wellicht dronken naar huis is gestrompeld.

Plots hoort hij Mara's stem zo luid en zo nabij dat het hem pijn doet aan de oren. Instinctief

klemmt hij zijn handen tegen zijn hoofd, tot grote verbazing van Pat en Anton, die denken dat hij een toeval krijgt.

‘Hé, man, gaat het?’ hoort hij Pat roepen, maar hij negeert zijn beste vriend.

De pijn neemt toe, het geluid wordt alsmaar scherper. Hij dwingt zichzelf om overeind te blijven en zich te focussen op Mara. De drang om haar te vinden en in veiligheid te brengen wordt met elke voorbij tikkende seconde groter. Het zweet stroomt nu over zijn rug. Hij voelt zich duizelig worden.

Nagekeken door Pat en Anton wurmt Ben zich door de massa heen, tot hij bij de rand van het terrein komt, op zoek naar de bron van het geluid dat nu in zijn oren weerklinkt als een alarm, een steeds terugkerende mantra die hem dwingt om snel te handelen.

Hij grijpt de eerste de beste fiets die tegen de gevel van het pand is aangegoooid en gaat er als een gek vandoor, over de veldweg naast het gebouw,

die tot diep in de weilanden leidt, in de richting van zijn ouderlijk huis, aan de rand van Westvliet. Hij nam vaak deze weg van en naar school, of naar het clublokaal. Het is ook Mara's route naar huis; ze woont op vijfhonderd meter van zijn ouderlijke woning.

Hij roept haar naam in de nachtelijke stilte, maar ze antwoordt niet. Op de achtergrond weerklinkt vaag de muziek. Het geschreeuw in zijn hoofd neemt toe naarmate hij verder wegfietst. Het is alsof Mara hem naar haar toe wil leiden. Het geluid verandert echter, het klinkt gesmoord nu, alsof ze aan het stikken is.

Het zwaailicht van de politie verspreidt een spookachtig blauw licht, dat tot over de verlaten velden reikt. Een paar lantaarnpalen verlichten de nachtelijke route, Bens fietslicht schijnt over het pad. Hij trapt nog sneller, met alleen de verlichting van de fiets en enkele lantaarnpalen als leidraad. Het gehuil houdt even snel op als het begon. Het snerpende geluid is verdwenen.

En dan ziet hij haar liggen, languit, in het midden van een veld, tussen afgehakte, rottende bloemkoolstengels, naast diepe tractorgroeven. Het heeft dagenlang geregend, wat diepe sporen heeft achtergelaten in het veld. Ben herkent meteen haar porseleinen gezicht, de lange, rode haren waar hij eerder naar op zoek was, het groene jurkje dat ze droeg op het feestje en de bijpassende felrode sandalen, die klikten wanneer ze rondstapte. Iemand zit boven op haar.

Angstig smijt Ben zijn fiets weg en rent erop af. Hij struikelt over de afgesneden stengels en in het zompige zand, tot zijn enkels pijn doen van de inspanning en hij zijn hart in zijn keel voelt kloppen. Dit beeld zal hij nooit meer vergeten, zolang hij leeft. Het grift zich voor eeuwig in zijn geheugen en zal als een rottende wonde zijn, die zal openbarsten telkens als hij eraan denkt. De persoon die boven op Mara zit houdt de handen nog steeds geklemd rond de sjaal, waarmee hij haar heeft gewurgd.

Met zijn volle gewicht houdt hij haar tegen de grond gedrukt, haar armen weerloos onder zijn sterke knieën. Zelfs nu ze dood is, gaat de kerel niet van haar af. Hij blijft zitten alsof hij bang is dat ze nog zal ontwaken, ook al is het duidelijk dat ze niet meer te redden valt. Haar hoofd hangt in een groteske manier opzij, haar nek is door de kracht gebroken.

Ben ziet Mara's opengesperde ogen met de gesprongen aderen. Uit haar mond drupt een straaltje bloed, dat afkomstig is van haar stukgebeten tong, die nu nutteloos uit haar mond hangt. Haar handen hebben diep in de grond geklauwd. Haar vingernagels zijn afgebroken. Haar porseleinen huidskleur kleurt onder de lantaarnpaal grijs als de dood.

'Wat heb je met haar gedaan?' hoort Ben zichzelf schreeuwen. Hij duwt de moordenaar weg van haar lichaam. Zijn schouders schokken, zijn handen beven, zijn ogen zijn gericht op Mara's dode gezicht.

De wurger gaat onrustig naast Ben zitten in het zand, geduldig wachtend tot die wat kalmeert, waarna hij zijn arm om Bens bevende schouders legt.

‘Was dit dan niet wat je wilde?’ vraagt de jongen verbaasd.

Ben staart geschokt in de ogen van de dader. Woordeloos tilt hij Mara’s hoofd op. Voorzichtig sluit hij haar ogen en voelt hoe haar huid snel kouder wordt, ook al probeert hij haar warm te houden met zijn eigen lichaamswarmte.

‘Sorry, Mara,’ huilt hij. ‘Sorry, sorry, sorry.’

Inmiddels is de wurger opgestaan. Hij wandelt over de veldweg in de richting van de politieauto die voor het jeugdhuis geparkeerd staat. De muziek is gedoofd, mensen gaan naar huis. Auto’s vertrekken, fietsers wuiven naar elkaar, tieners verspreiden zich in de duisternis en nemen luidruchtig afscheid van elkaar. Sommigen komen in Bens richting over de veldweg gefietst en staren verbaasd naar de jongen met de vuile, modderige kled-

ing die door de velden loopt. De kerel negeert hen en loopt verder naar het feestterrein.

Ben wacht wezenloos in de duisternis, met Mara op zijn schoot, tot hij gevonden wordt door enkele vrienden, die argeloos op weg zijn naar huis, en onvoorbereid op wat ze te zien zullen krijgen. Jongeren staren geschokt, barsten spontaan in tranen uit of braken wanneer ze Mara's toegetakelde lichaam zien. Ben beweegt niet wanneer Pat naast hem neerknielt en vraagt wat er in godsnaam is gebeurd. Hij zwijgt nog steeds wanneer Mara's moordenaar de politie naar de plaats delict leidt en daar bekend dat hij het heeft gedaan. Blauwe zwaailichten naderen het terrein. De dader wordt stilzwijgend in de boeien geslagen en meegenomen.

Ben blijft Mara vasthouden tot hij niet meer kan. Voorzichtig maken enkele agenten Mara's afgekoelde lichaam uit zijn armen los, terwijl Pat hem ondersteunt. Pas dan kijkt Ben dof op, recht in de ogen van de agenten.

‘Het was zijn schuld niet, het was de mijne.’

Deel 1

4 September 2017

**‘It’s a funny thing, the less
people have to live for, the
less nerve they have to risk
losing nothing’**

–Zora Neale Hurston

1. 'Al beslist wat u gaat eten?' vraagt de serveerster ongeduldig terwijl ze de vreemde man bij het raam een derde kop koffie inschenkt en wacht tot hij eindelijk de rest van zijn ontbijt zal bestellen.

De onbekende zit hier intussen al een half uur roerloos, alsof de hele wereld aan hem voorbijgaat en hij er geen deel van uitmaakt. Ze heeft hem in deze drukke taverne nog nooit gezien, dat weet ze zeker. Hij valt door zijn vreemde uiterlijk op tussen al haar oude, bekende klanten.

'Nee, laat me met rust,' reageert de man kort en koel, zonder de vrouw een blik waardig te gunnen. Zijn grijsblauwe ogen staren naar buiten, alsof hij nauwelijks beseft waar hij is, of hoe hij hier terechtgekomen is.

Hij zit alleen aan een tafeltje voor vier, terwijl mensen geduldig wachten bij de bar op een plekje om gezellig samen te eten. De taverne staat bekend om zijn heerlijke ontbijt. Mensen komen van

heinde en ver hierheen. Maar dat interesseert de onbekende man niet. Hij koos het tafeltje bij het raam vroeg in de ochtend uit, zonder oog voor anderen. Hij komt voor de zelfbereide koffie, die uitverkoren is tot de beste van het land en alleen verkrijgbaar met een gigantisch hoog prijskaartje.

‘Wij serveren elke ochtend alleen uitgebreid ontbijt, meneer,’ reageert de serveerster koel terwijl ze naar het krijtbord met sierlijk opschrift wijst, waarop staat dat van klanten verwacht wordt dat ze een ontbijt nemen met hun koffie. ‘Als u alleen een kop koffie wenst, dan kunt u beter naar een Starbucks gaan, zodat we onze tafels kunnen geven aan onze vaste klanten die wel wensen te ontbijten.’

De man staart haar stilzwijgend en koel aan. De blik in zijn bijzondere ogen en de uitdrukking op zijn gehavende gezicht doen de serveerster onwillekeurig achteruitdeinzen, geschrokken als ze is door de intensiteit waarmee hij haar aankijkt. Het zijn niet alleen die vreemde ogen die haar angstig maken, het is ook de dwang in zijn blik. Zonder

verder te reageren op wat de serveerster heeft gezegd, draait de koffiedrinkende man zijn hoofd weer weg en tuurt opnieuw naar buiten, alsof hij al lang vergeten is dat ze nog bij hem staat en dat hij geacht wordt te vertrekken.

‘Laat hem maar met rust,’ waarschuwt de eigenares van de taverne haar serveerster. ‘Die kerel is niet normaal, we schuiven elders wel wat tafels tegen elkaar.’

De twee vrouwen laten de man waar hij is.

Dieter Santens stopt vandaag met leven. Dat heeft hij vanochtend onder het scheren besloten, terwijl hij een blik wierp op de ingedeukte link-erzijde van zijn gezicht en het vreemde oog dat halsstarrig terug staarde naar hem. Hij heeft er flink genoeg van, na vierendertig jaar aards bestaan. Gedaan met de routine, het eeuwige doen wat anderen hem opleggen, het afhandelen van idiote dossiers waar geen kat iets aan heeft, het luisteren naar het geroddel van zijn collega's of hun snerende

opmerkingen over zijn uiterlijk wanneer ze denken dat hij het niet hoort.

Het enige wat hij al jaren écht wil, is de wereld een grote Fuck you! toeschreeuwen, hen zeggen dat ze allemaal de pot op kunnen. Vandaag is dat moment eindelijk gekomen en het doet zijn hart van opwinding even sneller slaan.

Voor het eerst in vijftien jaar is Dieter niet trouw naar kantoor gegaan. Hij verkoos om de laatste dag van zijn leven te beginnen zoals hij het wil: met een sublieme kop extreem dure koffie, waarvan hij zorgeloos wil genieten zonder dat hij gestoord wordt. Daarna kan hij uit het leven stappen op de door hem gekozen manier.

Na een leven vol eenzaamheid is het afgelopen voor Dieter en hij treurt er geen seconde om. Al die jaren maakte hij deel uit van een kleurloze zone aan de rand van een verziekte maatschappij, levend in de schaduw van anderen, geïsoleerd en nauwelijks in contact met de rest van de mensheid. Hij heeft daar niet voor gekozen, het werd hem

opgelegd door omstandigheden waar hij niets aan kon veranderen.

Mensen hadden een natuurlijke afkeer van hem, deels door zijn uiterlijk, maar vooral door zijn vreemde, asociale gedrag, als gevolg van de verminking die hij als negenjarige opliep. Als kind had hij geen enkele vriend en werd hij uitgescholden voor Frankenstein, als volwassene was hij nog steeds een paria. De maatschappij houdt nu eenmaal niet van mensen die anders zijn.

Ook hier, omringd door mensen die komen ontbijten, wordt dat voor Dieter weer eens duidelijk. De vaste klanten in deze taverne staren hem aan, alsof ze op de een of andere manier aanvoelen dat er iets met hem scheelt. De eigenares is nerveus in zijn bijzijn en voelt aan dat hij hier niet thuishoort. Zoals altijd wordt hij gemeden. Sommige mensen beseffen dat Dieters ziel even verminkt is als zijn huid.

Het enige wat hij heeft is zijn werk, maar zelfs in het bedrijf waar hij op zijn negentiende begon,

heeft hij een apart kantoortje, zodat hij niet in contact hoeft te komen met klanten of directe collega's.

Ze verstoppen hem, uit schaamte, maar houden hem omdat hij goed is in zijn werk en goedkoop. Hij heeft in al die jaren nooit opslag gevraagd, omdat hij hun geld niet nodig heeft. Hij werkt om zichzelf bezig te houden. Tot op vandaag.

Maar nu is het dus afgelopen met die saaie dagen op kantoor, die stevast gevolgd worden door eenzame avonden, die hij zappend van programma naar programma doorbrengt, en die uitmonden in eindeloos durende slapeloze nachten, die hem doen aftellen tot de ochtend, waarna de routine weer begint. Ook de weekends zijn een hel, omdat hij dan niets te doen heeft. Hij wandelt vaak doeleloos door de stad, op zoek naar iets dat hem bezig kan houden, maar wordt ook daar weer aangeschaard door mensen die zijn uiterlijk amusant of gruwelijk vinden.

Kinderen zijn bang van hem, jongeren noemen hem Freddy Krueger, naar het personage uit *A Nightmare on Elm Street*. Ze moesten eens weten. Meer dan eens zit hij in de bioscoop, tussen gillende stelletjes, starend naar gruwelijke horrorfilms, genietend van het gegil van domme slachtoffers die een voor een afgeslacht worden. Soms wou hij dat hij ook zo'n mes had en Kruegers lef om mensen te lijf te gaan.

Dieter heeft geen vrienden of noemenswaardige familie. Hij verafschuwt sociale media en de hypocrisie van onlinevriendschap. Hij walgt van het gezelschap van huisdieren of het idee dat hij iemand in huis zou hebben met wie hij het bed zou moeten delen. Aan seks heeft hij geen behoefte. Hij kiest er bewust voor om geïsoleerd te leven, ver weg van alles wat het bestaan van gewone mensen draaglijk maakt. Leven is lijden.

Hij is te soft geworden, dat zal het zijn. Tot nu toe dacht hij steeds dat hij het perfect aankon om altijd alleen te zijn, dat hij het niet erg vond om

mensen zoals die serveerster zo argwanend naar hem te zien staren. Om troosteloos te bestaan in de schaduw van anderen, pretenderend dat hij is zoals iedereen, maar al die tijd beseffend dat hij eigenlijk een freak is.

In werkelijkheid vreet alles wat hij is al jaren aan zijn ziel. Hij is beter dan dit, ook al is hij anders dan anderen. De pot op met al die verhalen over diversiteit en anders zijn! Holebi's krijgen alle rechten, godsdiensten dienen aanvaard te worden, mensen die anders zijn krijgen hun plek in deze moderne maatschappij. Maar hij dan? Waar moet hij heen met zijn wensen en dromen? Zijn ware aard, de duisternis die al jaren aan hem vreet, vecht hard om aan het oppervlak te komen en zich te uiten, maar hij is bang. Als iemand ooit te weten komt wie hij echt is, zal hij in een duistere kerker eindigen, dat weet hij zeker en dat kan hij niet aan. Vandaag zal hij aan de mensheid tonen wie hij echt is. En daarna eindigt zijn bestaan, zodat hij er niet voor hoeft te boeten.

Dieter drinkt zijn laatste kop dure koffie leeg en gooit dan een briefje van twintig euro op tafel. Daarna verlaat hij fluitend de taverne, nagestaard door de eigenares en de serveerster, die maar wat blij zijn dat hij de duisternis met zich meegenomen heeft.

Dieter steekt zonder te kijken de straat over en stapt in zijn zwarte auto met geblindeerde ramen. In de koffer ligt een grote tas met het weinige materiaal dat hij nodig heeft. Vier september is een prima dag om te sterven. Het is de vijfentwintigste verjaardag van de gebeurtenis die zijn leven heeft verwoest.

Hij zet de radio harder, neuriet mee met een oude popsong en begeeft zich dan op zijn dode gemak naar zijn ouderlijk dorp, tien kilometer verderop. Hier begon zijn leven, hier zal hij het ook beëindigen.

2.

‘Is alles in orde, schat?’

Op deze laatste ochtend van zijn leven kijkt de zesentwintigjarige Ben Wagemans moeizaam op. Verward staart hij zijn moeder aan, die ongerust voor hem staat met een kop koffie in de hand. Heel even zag hij haar niet, maar was zijn blik gefocust op een herinnering uit het verleden, die getriggerd werd door een artikel in de krant over een vermoord, Brussels meisje. Zijn handen trillen boven het papier. Het ontgaat zijn moeder niet.

‘Hm,’ reageert hij afwijzend, niet in staat haar oprecht in de ogen te kijken na een zoveelste vermoeiende, slapeloze nacht. Zonder verdere vragen te stellen neemt Anna plaats voor haar volwassen zoon en trekt behoedzaam de krant weg. Ze vouwt hem op en legt hem opzij, zodat Ben de foto van het dode meisje niet meer kan zien. Bens vingers trommelen op het tafelblad, een teken van zijn voortdurende, sluimerende paniekaanvallen. Hij heeft nog steeds zijn ontbijt niet aangeraakt.

Zoals elke ochtend is hij trillend uit bed gekomen, overstuur door de zoveelste uit de reeks nachtmerries die nu al acht jaar lang zijn leven beïnvloeden. Hij hoeft het zijn moeder niet eens meer te zeggen, ze ruikt gewoonweg de angst die kleeft aan zijn huid, als een extra laag die hij nooit meer af kan wassen. Anna legt een kalmerende hand op Bens pols en wacht geduldig tot haar zoon zichzelf vermant, en meteen daarna opnieuw de rustigere man wordt die hij al jaren pretendeert te zijn.

Ze weet dat hij er nooit volledig in zal slagen zijn leven weer volledig op te pakken, maar er is tenminste wat lichte vooruitgang. De paniekaanvallen worden korter en minder krachtig, zijn ademhaling blijft onder controle. Ooit waren er momenten dat hij zo overstuur was dat hij naar adem snakte tot zijn longen te weinig zuurstof kregen en hij bewusteloos neerviel op de grond. Ze herinnert zich maar al te goed die ene keer dat hij naar zijn borst greep en in elkaar stuipte alsof

hij een hartaanval kreeg. Hij was amper negentien jaar en werd aan een machine gekoppeld die zijn ademhaling tijdelijk overnam, zodat zijn lichaam de broodnodige rust kreeg. Daarna kreeg hij intensieve fysiotherapie en werd zijn psychologische begeleiding opgevoerd, wat het begin van een betere periode bleek te zijn.

Na een minuutje knikt Ben ten teken dat hij in orde is, maar dat weet Anna zelf al. Ze voelt aan zijn stabiele polsslag, die in een gestadig ritme onder haar vingers drukt, dat de rust terugkeert. Helaas is ook dit tijdelijk, daar is ze zich maar al te goed van bewust.

Haar zoon is geen kalme, gelukkige man, die zijn leven onder controle heeft. Hij is anders dan andere zesentwintigjarigen die hard aan hun carrière bouwen. Hij is een eenzaat, opgesloten in zichzelf door zijn eigen keuze, niet in staat zijn oude vrienden onder ogen te komen sinds Mara's dood. Het is zijn manier om zichzelf te straffen. Als Mara niet meer gelukkig kan zijn, is hij dat ook ni-

et. Maar Mara is weg, gecremeerd en uitgestrooid op het kleine kerkhof tussen Oostheide en Westvliet en hij leeft nog, dat is het verschil.

Het baart Anna zorgen dat er zo weinig mensen in Bens leven zijn, dat hij zo weinig hobby's heeft en amper interesse toont in een sociaal leven. Maar hij heeft in elk geval zijn werk nog, het enige in zijn leven dat hij echt graag doet en waarmee hij zijn angsten en gedachten kan verzetten. Ben houdt van zijn baan en de mensen met wie hij samenwerkt. Vooral Stijn, zijn dertigjarige collega uit Oostheide, is op korte tijd een goede vriend geworden, ook al weet hij niets af van Bens verleden. Ook Annick, een collega uit Westvliet en commissaris Alain Faes, zijn rechtstreekse overste, kan hij tot zijn beperkte vriendenkring rekenen. Hij gaat soms zelfs iets drinken met zijn collega's. Ook dat is een zekere vooruitgang. Met oude vrienden zoals Pat heeft Ben nauwelijks nog contact.

‘Je bent te laat voor je werk,’ merkt Anna op na een blik te hebben geworpen op de grote klok die hun muur siert. Ze begint de tafel af te ruimen alsof er niets is gebeurd.

‘Ik weet het,’ mompelt Ben, terwijl hij probeert te doen alsof er geen vuiltje aan de lucht is. Dan staat hij op en grijpt zijn lunch box en sleutels. September is ingezet met een nazomerse warmte die het aangenaam maakt om buiten te komen. Ben draagt een polo en zijn uniformbroek. Hij doet geen moeite om een jas mee te nemen.

Hij geeft zijn moeder een vluchtige kus op de wangen, blij dat hij even kan ontsnappen uit het ouderlijk huis, dat behalve zijn thuishaven immers ook een plek is die hem constant herinnert aan een donker verleden. Het is gevuld met herinneringen, maar Ben heeft zijn ouders zelf gesmeekt om zeker niet te verhuizen. Dit huis heeft zijn vader eigenhandig gebouwd, het zou zijn hart breken om het te moeten verkopen. Ben beseft maar al te goed dat hij moet leren om te gaan met zijn herinneringen.

Tenslotte woont hij nog steeds in het dorp waar het gebeurd is.

‘Tot vanavond schat, wees voorzichtig,’ glimlacht zijn moeder, terwijl ze door zijn warrige zwarte haren strijkt. ‘Ben je op tijd thuis? We eten vis vanavond.’

‘Ik kom op tijd,’ glimlacht hij flauw. Wat er ook gebeurt, hij probeert elk avondmaal met zijn ouders door te brengen.

Anna sluit de deur achter haar zoon en loopt dan zuchtend naar haar man, die dat soort van taferelen vermijdt. Hij is nauwelijks in staat kalm te blijven wanneer hij Ben in deze staat ziet, omdat er een woede in hem leeft die hij al jaren probeert te kanaliseren. Zijn boosheid is niet gericht op zijn zoon, maar op de onrechtvaardigheid van het lot.

‘Beterschap?’ vraagt hij moedeloos.

‘Natuurlijk niet,’ zucht Anna terwijl ze tegen haar man aan leunt. ‘Hij zal het zichzelf nooit vergeven, Antoine.’

‘Het was niet zijn fout.’

‘Dat weten we allemaal, maar hij zal het nooit zo zien.’

Ze kijken toe hoe hun zoon in zijn auto stapt en vertrekt, op weg naar het kleine politiewijkkantoor in Oostheide waar hij nu zes maanden werkt. Aanvankelijk waren Antoine en Anna volledig gekant tegen Bens keuze om politieagent te worden, ook al weten ze wel waarom hij het doet. Hij bezit een onstuitbare drang om het verleden goed te maken, door anderen te helpen om zo boete te doen voor Mara's dood. Hun angst slaat dan ook niet zozeer op de inhoud van zijn baan, die absoluut niet gevaarlijk is gezien zijn standplaats, maar op het feit dat hij na al die jaren nog steeds niet in staat is om de hoognodige rust in zijn hoofd te vinden en een manier zoekt om de demonen in zijn hoofd te kalmeren. Wat ze ook proberen, niets helpt.

‘Ik maak me zorgen,’ geeft Anna toe. ‘Het is al lang geleden dat de nachtmerries zo erg waren. Wat

als het weer erger wordt, Antoine, hoe moeten we dat dan aanpakken?’

‘Zo mag je niet denken,’ onderbreekt haar man haar. ‘Ben is sterk, Anna, dat zeggen ze allemaal. Wat er ook gebeurt, hij zal zich nooit laten gaan, zelfs niet als hij aan de rand van de afgrond staat en in de diepte tuurt. De politietherapeute bevestigt toch dat hij erop vooruitgaat? Hij kan zijn baan perfect uitvoeren, ze hebben geen angst dat hij gekke dingen gaat doen of zo, hij wordt niet binnengehouden voor kantoorwerk. Zegt dat niet genoeg? Trouwens, Alain zou nooit risico’s nemen met hem, dat weet je best.’

Hoofdcommissaris Alain is een oude vriend van het gezin. Hij heeft Ben onder zijn hoede genomen zodra die was afgestudeerd. Hij was degene die hem de baan van wijkagent in Oostheide heeft aangeboden, omdat hij ervan overtuigd was dat Ben een prima inspecteur zou zijn, die goed met de lokale bevolking om kan. Hij bleek gelijk te hebben. Iedereen in Oostheide ziet de jonge agent

graag komen, hij is inmiddels een populair en gekend figuur.

‘Zijn werk is volstrekt veilig, dat weet je,’ merkt Antoine op. ‘Vroeg of laat zal Ben zich als een vis in het water voelen en alle duisternis laten varen. Maar je moet geduld hebben, Anna, de therapeute wees ons er vorige maand nog op dat het allemaal uiteindelijk nog niet zo lang geleden is. Het is een mirakel dat we al zo ver staan.’

En toch is Anna bang. Noem het haar moederinstinct, dat alarm slaat. Er is iets vreselijk mis met haar zoon en ze is niet in staat dit aan iemand uit te leggen. Therapeuten kan je voorliegen, je kan liegen tegen je commissaris, vrienden of familie, maar zij weet wel beter. Ben is sterk veranderd de laatste zes maanden, sinds hij uit eigen initiatief weer thuis is komen wonen om de baan in Oostheide naar behoren te kunnen uitoefenen. Eerst overwoog hij nog om in Gent te blijven wonen op zijn studentenkamer en een baan aan te nemen als inspecteur op het Gentse hoofdkantoor. Ook

al leek de job daar gevaarlijker, toch voelde Anna zich er beter bij. Daar was hij tenminste weg uit zijn geboortestreek, waar hij dagelijks geconfronteerd zou worden met Mara's dood. Misschien was het wel beter geweest als hij zich definitief in Gent had gevestigd.

Anna weet dat haar zoon alleen teruggekomen is om hen een plezier te doen. Het enige wat zij nu kunnen hopen, is dat Ben elke dag weer heelhuids thuiskomt na het zoveelste gevecht met zijn innerlijke demonen. Hoe graag hij zijn werk ook doet, niets houdt die vreselijke mentale vijand tegen.

3

In wolventermen zou Dieter een omega zijn, een eenzame wolf, die alsmaar op zoek is naar een roedel zonder die ooit te vinden, uitgestoten door de rest omdat hij te vreemd van nature is. Hij zal nooit een alfa worden, een leider van de roedel, die zijn eigen volgers aantrekt, en ook geen bèta, die zijn meerdere in alles slaafs gehoorzaamt, omdat hij nu eenmaal geen volger is. Fuck the world. Fuck zijn moeder die hem isoleerde. Fuck alles. Vandaag eigent hij zich een geschenk toe waar hij al jaren op wacht, iets wat hij verdient na een miserabel bestaan van vierendertig jaar.

Op weg naar zijn einddoel bestudeert Dieter op de ochtend van zijn dood het alsmaar drukker wordende verkeer. Het is half negen in de ochtend en volop spits, zelfs in kleine gemeenten zoals deze. Elke dag staan mensen in dezelfde files, veroorzaakt door slecht afgestelde rode lichten, omringd door wildvreemden in dezelfde situatie. De zakenman die zijn middenvinger in zijn neus propt

en de vangst bestudeert tot het licht eindelijk op groen springt, de moeder die nog snel haar make-up fatsoeneert terwijl haar kinderen op de achterbank zitten te joelen, de jonge twintiger in zijn dure BMW die geen geld wil spenderen aan een handsfree kit maar wel hartsgrondig vloekt wanneer hij een boete krijgt van de politie, de puber op zijn fiets die het te druk heeft met zijn smartphone om zich iets aan te trekken van de verkeersregels. Af en toe waagt Dieter het opzij te kijken, om een vieze blik terug te krijgen, soms zelfs van kleine kinderen, die hem uitlachen omdat hij zo ongewoon is. Nooit eens is er een vrouw die met hem flirt, meestal kijken vrouwen angstig weg zodra ze zijn gelaat en dat vreemde oog van hem zien.

Dieter draait zijn raampjes nooit open, omdat de wereld stinkt. Alleen zeemzoete geuren interesseren hem. Wanneer zijn nieuwe manager toevallig langskomt, snuift hij de geur van haar shampoo op. Rozen met een vleugje crème, aangevuld met een tikkeltje magnolia. Hij houdt van zoete,

chemische geuren, zoals heerlijke shampoos, met een zweempje vrouwelijk zweet en natuurlijke, menselijke odeurs.

Hij kijkt om zich heen naar mensen in hun auto's, op zoek naar iemand die heerlijk zou kunnen ruiken. Zoals de blonde vrouw in haar zwarte Jaguar, die haastig een berichtje tikt op haar smartphone terwijl ze sporadisch opkijkt naar het verkeerslicht. Beide raampjes van haar peperdure auto zijn half opengedraaid. Dieter laat ook zijn raampje zakken, in de hoop dat de vrouw beseft dat hij haar aandacht zoekt. Kijk naar mij, schreeuwt hij haar in stilte toe, maar dat doet ze niet. Wanneer het licht op groen springt, keert hij weer terug naar zijn harde realiteit. De vrouw scheurt weg zonder een seconde opzij te kijken, zonder het minste besef dat hij bestaat.

Fuck that bitch.

Dieter parkeert zijn auto voor de oude ingang van het natuurdomein in Oostheide, waar hij als kind vele eenzame uren doorbracht. Hij kent er

iedere sluipweg, doorgang en geheime plek. Als kind tuurde hij hier stiekem vanuit de struiken naar de jongens en meisjes op wie hij jaloers was. Ook toen al wilde niemand met hem spelen, doodsbang als ze waren van zijn vreemde gedrag en zijn vreselijke gezicht. Hier komt hij vandaag zijn geschenk ophalen.

Dieter wandelt naar het meer aan de zuidkant, waar op dit uur van de dag nauwelijks mensen te zien zijn. Daarna neemt hij zijn smartphone in de hand en logt in op het sociale netwerk voor eenzame zielen. Drie dagen geleden legde hij de fundamenten voor wat zijn laatste dag zou worden, eergisteren deed hij de volgende zet en gisteren nam hij de finale beslissing. Vanochtend, voor hij de taverne binnenstapte om zijn duurste kopje koffie ooit te drinken, stuurde hij het berichtje uit dat ervoor zou zorgen dat zijn geschenk hier zou zijn.

Straks deelt hij de doodsteek uit.

Lonely Boy

Ben aangekomen. Noordkant park, bij de houten banken bij het meer. Ik kan niet wachten om je eindelijk te zien! <3

Lovely Girl (Isabel)

Zalig! Ik ben er over een kwartiertje. Zie er al ZO naar uit. XXX <3

Dieter kiest de eerste bank uit met zicht op het meer, negeert enkele oudere wandelaars, die hem haastig voorbijlopen, en wacht geduldig af. Enkele jongeren die het wandelpad nemen, blijven een moment lang in zijn buurt rondhangen met hun smartphones in de hand, tot Dieter zich omdraait en hen zijn gezicht laat zien.

‘Quasimodo!’ roept een zestienjarige.

‘The Beast,’ reageert een ander lachend. ‘Die zou beter in een kooi zitten.’

De twee maken zich uit de voeten wanneer Dieter aanstalten maakt om op te staan. Hij glimlacht cynisch wanneer ze wegrennen en hem nog wat scheldwoorden toeschreeuwen. Daarna wordt het weer rustig bij het meer.

Vijftien minuten later wordt Dieters geduld beloond. Isabel komt aangefietst door dezelfde oude, stenen poort die hij ook heeft genomen. Haar typische meisjesfiets is overladen met kunststoffen bloemen. Ze gooit het paarse, opvallende ding nonchalant neer tegen de stenen parkmuur. Samen met haar komt een tweede meisje aangelopen. Heel even denkt Dieter bang dat zijn plan bij voorbaat mislukt is en dat Isabel uit voorzorg een vriendin heeft meegebracht, maar de twee gaan al snel uit elkaar.

Het andere meisje stapt zonder naar Dieter om te kijken naar de noordkant van het park, terwijl Isabel vastberaden naar het meer loopt. Dieter haalt opgelucht adem.

Isabel ziet er exact uit zoals op haar profielfoto. Een prachtige, jonge twintigjarige studente, wanhopig op zoek naar liefde in de vorm van de aantrekkelijke jonge kerel die ze hier verwacht aan te treffen. Typisch ook dat zo iemand denkt dat online alles volstrekt veilig is, zelfs in tijden van ter-

reuraanslagen en onrust. In dorpen als dit gebeurt nooit iets, waarom zou ze zich dan ongerust moeten maken?

Isabel kijkt aarzelend rond en gaat dan uiteindelijk zitten op de tweede bank, op een paar meter van Dieter vandaan. Ze besteedt nauwelijks aandacht aan hem. Ze is zich pijnlijk bewust van de gehavende toestand van zijn gezicht en is duidelijk te beschaamd om hem openlijk aan te staren. Ze neemt haar peperdure smartphone in de hand en stuurt Lonely Boy een bericht dat ze aangekomen is. Dieter staat op. Zijn telefoon vibreert.

4.

Ben staart een paar seconden lang roerloos voor zich uit en rijdt dan de oprit van zijn ouderlijke woning af. Hij dwingt zichzelf om kalm door de straten van het dorp te rijden. Zijn handpalmen zijn nog steeds bedekt met zweet, ook al slaagt hij er intussen in om zijn stressniveau tot een minimum te beperken, waardoor hij in staat is relatief normaal te functioneren.

Het is een mooie ochtend, met een zon die al volop haar pracht laat zien. Net als op die dag toen zijn leven ophield.

Ben haalt diep adem en klemt zijn handen om het stuur, starend naar de vertrouwde wereld om hem heen. Op enkele nieuwe woningen na is er de laatste jaren haast niets veranderd in Westvliet.

Zijn adem stukt even wanneer hij langs Mara's huis rijdt en haar moeder de brievenbus ziet openmaken. De vrouw is in die acht jaar twintig jaar ouder geworden. Ze kijkt op, alsof ze weet dat hij het is die langskomt, en staart een moment lang

recht in zijn ogen. Ben rijdt met kloppend hart voorbij het huis en weerstaat de neiging om met zijn auto simpelweg tegen een boom te knallen. Pas wanneer hij de volgende straat in rijdt, haalt hij weer adem.

Ben weet dat hij het verleden een plaats moet geven, maar dat is niet zo eenvoudig. Iedere herinnering, iedere zweem van herkenning bij mensen om hem heen, weekt het trauma los, als een eterende zweer die nooit meer zal genezen. Hij liegt al maanden tegen zijn oversten, collega's en instructeurs over hoe hij zich werkelijk voelt. Misschien moet hij ook wat minder liegen tegen de therapeute in wie zijn ouders zoveel vertrouwen stellen, maar wat heeft hij in hemelsnaam nog te zeggen tegen haar, behalve alsmaar hetzelfde?

'Alles gaat goed, ik voel me beter, ik kan functioneren, ik heb het een plaats gegeven.' Dat herhaalt hij zo vaak dat hij het haast zelf gaat geloven. In werkelijkheid is het erger met hem gesteld dan ooit. De terugkeer naar Westvliet is één grote ver-

gissing geweest. Het heeft alleen maar de drang om uit het leven te stappen en zo een einde te maken aan zijn eeuwigdurende schuldgevoel versterkt.

In het centrum van Westvliet is het druk. Uit de prachtige nieuwbouwwoningen komen jonge bewoners, die zich in hun bedrijfswagens begeven naar kantoor, opgejaagd door de stress die hen dagelijks omringt als een verstikkend deken.

Ook bij het treinstation is het drummen geblazen. De treinen zitten overvol met mensen die zuchtend en steunend op weg zijn naar Brussel of Gent, smartphones in de hand om toch maar niet te hoeven communiceren met de anderen.

Iets verderop worden kinderen naar school of de crèche gebracht. Tieners fietsen in groep naar school. Ze trekken zich geen moer aan van de geldende verkeersregels. Oudere mensen haasten zich naar de supermarkt om er als eerste te zijn wanneer de deuren opengaan, terwijl anderen afspreken in de kleine winkelstraat om gezellig samen te ontbijten. Ben ziet hoe de terrasjes gevuld

zijn met mensen die zich gehuld hebben in losse zomertruien terwijl ze van de eerste zonnestralen genieten. Ben is jaloers op zoveel zorgeloosheid. De wereld is begonnen aan een nieuwe dag, vol leven, maar voor hem voelt het telkens opnieuw aan als een strijd die hij niet langer meer wil voeren. Hij smeekt elke avond dat hij die nacht voor eeuwig in slaap zou mogen vallen. Hij hoopt op een mirakel dat zijn hart zal doen stoppen en dat de pijn zal wegnemen, maar de nachtmerries blijven dezelfde en de ochtenden voelen steeds meer aan als een verschrikking. Zijn besluit om te stoppen met leven staat definitief vast. Het is genoeg geweest, hij kan het mentaal niet meer aan. Waarom zou hij nog doorgaan, als hij niets meer heeft om naar uit te kijken, behalve panische angstaanvallen en extreme schuldgevoelens? Niets is dat voortdurende gevoel van verstikking waard, zelfs niet de liefde van zijn ouders of de weinige vrienden die hij heeft. Hij wil van de hogesnelheidstrein af, wil dat de trein voorgoed stopt, voor hij van de rails af den-

dert en iemand met zich meesleurt in zijn finale val.

Halverwege tussen thuis en kantoor houdt Ben halt, bij de brug over het kanaal die de twee dorpen van elkaar scheidt. Daar stapt hij uit. Hij blijft een seconde lang trillend staan, voor hij naar de metalen afscheiding stapt en over de reling naar beneden tuurt.

Aan beide kanten van het kanaal loopt een smalle weg, die leidt naar jaagpaden die alleen gebruikt worden door hulpdiensten, fietsers of voetgangers. Ver onder hem ziet hij een containerboot, die volgestouwd is met materiaal en op weg is naar de Gentse haven. Iets verderop dobbert een tiental gezinsboten rustig op het water. Een jonge vrouw met een baby in haar armen kijkt op van de eerste boot en wuift even naar hem. Impulsief wuift Ben terug. Dan draait hij zich om en gaat met een zucht tegen de brug aan leunen. Het kanaal is niet de plek waar hij zijn leven wil beëindigen. Hij wil niet het risico lopen dat hij nog gered wordt, om daarna

te worden opgenomen in een psychiatrische instelling om zijn zelfmoordneigingen. En hij wil ook niet dat onschuldige mensen zoals deze vrouw getuige zijn van zijn wanhoopsdaad en getraumatiseerd raken voor de rest van hun leven.

Nee, als hij gaat, wil hij het doen op zijn manier, ver weg van iedereen die hem ooit lief was, gepland op een manier dat niemand zelfs maar beseft dat hij het doelbewust heeft gedaan. Hij zal de wereld achterlaten in de veronderstelling dat hij het slachtoffer is geworden van een tragisch ongeval, een crash op een gevaarlijk kruispunt, veroorzaakt door te snel rijden en intoxicatie. Een bewezen zelfmoord kan hij zijn ouders niet aandoen, het zou hun leven verwoesten. Een ongeval zouden ze nog kunnen accepteren, zelfs al reed hij te hard en had hij een glaasje te veel op. Zijn meest nabije collega's zullen zich hoofdschuddend afvragen hoe hij het zover heeft kunnen laten komen, maar zullen zich geen verdere vragen stellen wan-

neer ze na zijn dood ontdekken dat hij al jaren getraumatiseerd door het leven ging.

Ben weet dat hij zijn ouders veel verdriet zal aandoen, maar naar zijn mening zal het ook voor hen een opluchting zijn. Elke schreeuw in het midden van de nacht breekt zijn moeders hart, dat weet hij. Iedere paniekaanval veroorzaakt zoveel immens verdriet bij zijn vader. Hij ziet hem zienderogen wegwijnen door al dat verdriet en die onmacht. Ze hebben al zoveel geleden onder deze hele situatie, en krijgen nauwelijks ademruimte om hun eigen trauma's te verwerken. Hij moet de twee belangrijkste mensen in zijn leven de mogelijkheid geven om verder te gaan, en hen de rust gunnen die hij hen nu ontnemt. Kon hij de klok maar terugdraaien. Had hij maar een uitvinder als vriend, die een tijdmachine had ontworpen. Kon hij Mara maar terugbrengen.

Ben kijkt verschrikt op wanneer hij een vreemd geluid hoort. Het is alsof vlak bij hem iemand aan het huilen is. Plotseling wordt die iemand de stem

gesnoerd. Ben kijkt gealarmeerd en angstig om zich heen, maar er is niemand in de buurt. Hij ziet ook nergens een geest, geen schim van een Mara die beschuldigend wijst met haar vinger, boos om wat hij haar heeft aangedaan. Mara is dood en Ben gelooft niet in een leven na dit leven. Het is louter zijn eigen geweten dat hem dit aandoet. Hij kan na al die jaren nog altijd niet verklaren hoe het komt dat hij Mara die bewuste nacht voortdurend hoorde snikken in zijn hoofd, en hoe het kon dat ze hem zo naar haar toe leidde. Hij weet wel dat ze compleet en voorgoed verdwenen is en dat hij die nacht te laat kwam om haar te redden.

Ben stapt opnieuw in zijn auto en rijdt verder naar Oostheide, aan de andere kant van de brug, waar Stijn op hem wacht. Ook tegen hem zal hij moeten liegen, pretenderen dat er geen vuiltje aan de lucht is, terwijl ze samen hun taken uitvoeren. Alleen vandaag nog, belooft hij zichzelf. Vanavond gaat hij naar huis, om in stilte afscheid te nemen van zijn geliefden. Dit is wat hij verdient. Het is het

enige wat hem toebehoort, na alles wat er gebeurd is. Hij verdient het niet om te leven.

Stijn wacht Ben op met een kop koffie. Hij is zich duidelijk totaal niet bewust van de worsteling die zijn collega voert. Zes maanden lang is Ben erin geslaagd om zijn paniekaanvallen tijdens de kantooruren onder controle te houden, om te doen alsof hij een doodnormale agent was, die zich voluit inzet voor zijn werk. Politiewerk betekent focussen en daar slaagt hij wonderwel in zodra hij op kantoor is. Stijn is een vat vol energie. Hij heeft alle ramen al opengegooid, in een poging wat zonlicht binnen te laten tussen de dikke, oude muren van het politiekantoor.

Ben opent de kleine kluis waar hij zijn materiaal en wapens in bewaart en controleert of alles in orde is voor hij zijn gordel omgespt. Hij checkt zijn radio, geladen pistool, pepperspray en wapenstok en steekt een oude Nokia in zijn broekzak, een telefoon die hij geërfd heeft van zijn voorganger.

Zijn persoonlijke smartphone laat hij, zoals altijd, achter op kantoor.

Een normale dag bestaat uit het surveilleren van Oostheide. Op dagen zoals vandaag, met de zon die zich van haar beste zijde laat zien, neemt hij de dienstfiets, zodat hij in nauwer contact komt met de buurtbewoners en meteen wat zonlicht kan opsnuiven. Hij besluit zijn routine aan te houden, zodat zijn collega geen idee heeft wat er omgaat in zijn hoofd.

‘Je ziet er maar bleekjes uit vanochtend,’ merkt Stijn op terwijl hij een dossier over sluikstorten aan het aanvullen is. ‘Gaat het wel goed met je, Ben?’

‘Ik heb slecht geslapen,’ mompelt Ben zonder hem aan te kijken.

‘Neem wat koffie. Alice heeft zich weer eens goed laten gaan wat betreft de dosissen cafeïne,’ grinnikt Stijn. ‘Je weet hoe sterk ze haar eigen koffie drinkt terwijl ze poetst. Je kunt er een lepel in rechtzetten.’

‘Typisch,’ glimlacht Ben flauw. ‘Ik ben bang dat koffie alleen niet voldoende zal zijn vandaag.’

Stijn klopt zijn collega gemoedelijk en begripvol op de schouder.

‘Zo meteen mag je de fiets op, dat zal je alert houden,’ zegt hij. ‘Je zult me wel niet veel horen vandaag, vrees ik. Je weet toch nog dat ik vanochtend schietopleiding heb in Westvliet? Jouw opleiding staat trouwens in de planning voor volgende week dinsdag.’ ‘Dat is prima,’ mompelt Ben afwezig.

‘Vanmiddag heb ik dan die werklunch met commissaris Faes over dat incident met de vrachtwagen op het Oostheidekruispunt. Geef toe, dat punt is al jaren een verschrikking, het is een mirakel dat er niet nog meer ongelukken gebeuren. Onze verkeersdienst wil uitvissen hoe we kunnen vermijden dat de zoveelste roekeloze chauffeur zichzelf daar te pletter rijdt. Ze hebben me gevraagd om advies te verlenen op basis van het rijgedrag dat we daar voortdurend zien. Voorlopig

denken ze eraan om er zo snel mogelijk lichten neer te zetten en de verkeersregels definitief aan te passen. Ik heb gesuggereerd dat er ook wat meer controles mogen worden uitgevoerd.'

'Vanaf wanneer?' vraagt Ben verontrust terwijl hij door zijn paperassen gaat en zijn ademhaling onder controle probeert te houden. Hij had net dat kruispunt in gedachten.

'Vanaf vanavond al, hoop ik,' reageert Stijn. 'Hoe meer controles, hoe minder gekken er zullen zijn.'

Het angstzweet breekt Ben uit. Het gevaarlijkste punt tussen Oostheide en Westvliet heeft al meermaals zwaargewonden opgeleverd. Ideaal dus om onopvallend de dood in te gaan, tenzij daar natuurlijk een patrouille staat die voorkomt dat hij snel genoeg rijdt om zich te pletter te rijden. Dan moet hij op zoek naar een ander eindpunt en dat kost tijd. Oh god, nee. Hij kan geen extra dag meer aan, de gedachte alleen al doet zijn maag om-

draaien. 'Ben, gaat het wel echt goed met je?' Ben kijkt op en knikt.

Stijn fronst, maar zegt niets meer. Hij overloopt de dagelijkse routinetaken en geeft wat bemerkingen door die hij van Westvliet kreeg.

Ben beseft maar al te goed dat het de laatste keer is dat ze op deze manier bijeen zullen zijn. Hij duwt zijn schuldgevoelens weg en dwingt zichzelf zich te concentreren op zijn dagtaak, vastbesloten zijn werk op de best mogelijke manier af te sluiten.

Het is een rustige, zonnige dinsdag in Oostheide. Het slaperige dorpje met amper achthonderd inwoners lijkt op zovele andere. Ben en Stijn werken officieel voor een grotere politiezone, waarvan het hoofdkantoor zich in Westvliet bevindt. Behalve enkele vernieuwde woonwijken, met vooral jonge gezinnen, huisvest Oostheide alleen een bakker, een buurtwinkeltje en een apotheker. Het gezellige natuurdomein met sportvelden, het jeugdhuis en het oude voetbalveld, gelegen aan een meer, zijn zowat de enige drukbezochte plekken

van het dorp. Het kleine lokale schooltje is vorig jaar opgedoekt. Alle kinderen uit het dorp gaan nu met de bus of de fiets naar Westvliet. Een oude woonwijk staat leeg en gaat in oktober volledig tegen de vlakte. Een aannemer bouwt er volgend jaar een nieuwbouwwijk met dertig woningen.

Door de ligging tussen Gent en Brussel is de plek ideaal voor de vele pendelaars naar de hoofdstad. Daardoor zijn de huisprijzen snel gaan stijgen. Minder begoede mensen vind je niet in Oostheide. De meeste bewoners winkelen vooral in Gent, amper een half uur rijden met de auto of een kwartier met de trein.

Ben heeft nooit hoeven te werken in een stad waar staalharde criminelen de buurten onveilig maken, waar drugsdelicten en bendeoorlogen de boel verzieken, waar moord schering en inslag is. Hij heeft nooit behoefte gevoeld aan meer uitdaging, wilde niet promoveren tot rechercheur of een belangrijke rol spelen bij het oplossen van grote

dossiers. Hij streefde er gewoon naar elke dag de demonen in zijn hoofd te overleven.

Hij heeft zijn dagen hier altijd doorgemaakt met het oplossen van kleine akkefietjes of het maken van een vriendelijk praatje met bejaarde bewoners, voor wie de belangrijkste gespreksonderwerpen van de dag het weer of de voetbaluitslagen waren. Bij zonnig weer kwam hij altijd wel mensen tegen die hem inmiddels bij naam kenden. Bij regenweer of ijzige koude tufte hij hier vaak rond in zijn kleine auto, telkens weer via dezelfde wegen en volgens dezelfde routine.

Ben weet dat hij een punctueel man is, de bewoners hebben altijd perfect kunnen inschatten wanneer hij zich waar bevond. Vaak stonden ze hem al op te wachten om een praatje te slaan of hem een kop koffie met een praline aan te bieden. Wanneer hij ergens tien minuten later was dan verwacht, kreeg hij er een lachende opmerking over.

‘Ben je weer blijven hangen bij die knappe dame van nummer vierentwintig?’ vroeg de tachtigjarige man die in nummer zes woont.

‘Nee,’ reageerde Ben dan. ‘Bij de bejaarde man in nummer drieëndertig, die me uitgebreid vertelde over hoe hij zijn parkieten liedjes leert fluiten.’

Maar vandaag zal Ben de tachtigjarige man van nummer zes, de mooie vrouw van nummer vierentwintig of de bejaarde kerel van nummer drieëndertig dus voor de allerlaatste keer zien. Hij zal zijn laatste ronde maken door het park, voor de allerlaatste keer halthouden in de kleine krantenwinkel op de hoek om een lottobiljet te kopen dat zijn ouders met wat goed geluk rijk zal achterlaten.

Hij moet dit doen, ook al knaagt zijn geweten. Zo is het altijd geweest: zodra hij stopte met werken, begon steeds weer het piekeren en werd hij weer de jongen die de dood van een onschuldig meisje op zijn geweten had. Had hij maar... was het

maar... Hij had zo eenvoudig gelukkig kunnen zijn, was die fatale avond er niet geweest.

‘Is er iets, Ben?’ vraagt Stijn bezorgd.

Ben kijkt op en ziet dat Stijn vlak voor hem staat en hem intens bestuderend aankijkt.

‘Ja,’ zegt hij niet helemaal overtuigend. ‘Ik was gewoon even afgedwaald.’ Bruusk staat hij op en grijpt de sleutels van zijn fietsslot, nog voor Stijn een nieuwe vraag kan stellen. ‘Ik ga ervandoor, tot vanavond.’

‘Wees voorzichtig,’ roept Stijn hem na, terwijl ook hij zijn spullen bij elkaar zoekt.

‘Altijd,’ klinkt het al even instinctief terug.

Ben stapt op zijn fiets en gaat er alleen vandoor, klaar om afscheid te nemen van zijn kleine wereld.

Isabel zit op een bank in het verder verlaten park. Plotseling staat de man op de bank naast haar op en loopt in haar richting. Isabel neemt haar smartphone stevig vast. Ze zucht ongeduldig en probeert opnieuw contact te maken met de knappe jongen met wie ze hier heeft afgesproken.

Ze zit voorovergebogen. Haar lange haren bedekken de helft van haar gezicht. Haar vingers glijden over het scherm. Ze tikt ongeduldig opnieuw een boodschap in. Inmiddels heeft ze door dat ze wellicht op de verkeerde plaats zit. Haar gelakte vingernagels tikken zacht tegen het scherm. Ze strijkt haar blonde haren ongeduldig achter haar rechteroor. Daardoor wordt haar fijne gezicht zichtbaar voor de man die intussen naast haar is komen te staan.

‘Isabel,’ fluistert hij zacht.

Isabel kijkt op. De afschuwelijk lelijke man straalt zichtbaar van geluk.

‘Ken ik u ergens van?’ vraagt ze verward.

Hij is verrast door haar naïviteit. ‘Ja. Ik heb op je gewacht,’ zegt hij.

Isabel voelt paniek opkomen. Instinctief staat ze op. Ze gaat onbewust een stap verder van de man af staan en kijkt angstig om zich heen, op zoek naar hulp.

Het is tien uur in de ochtend op deze zonnige septemberdag. Isabel weet ook wel dat iedereen op dit uur aan het werk is en er weinig tot geen mensen aanwezig zijn in het park. De enkele wandelaars die ze zoeven nog zag, zijn allang weer weg. De oudere inwoners van Oostheide komen pas laat in de middag terug, wanneer de zon op zijn hoogtepunt staat. Alle kinderen zitten braaf op school en de honden moeten vanavond pas weer worden uitgelaten. In de verte weerklinkt het lawaai van een klas jonge kinderen die op weg zijn naar de sportvelden aan de andere kant van het terrein.

Isabel wordt zich pijnlijk bewust van haar eenzame kwetsbaarheid wanneer de man met het ver-

minkte gezicht haar volgt. Schreeuwen om hulp heeft geen zin, beseft ze. Niemand is voldoende dichtbij om haar te helpen.

‘Ik moet ervandoor,’ mompelt ze nerveus. Ze keert de man de rug toe en maakt aanstalten om naar haar fiets te lopen, die tegen de muur bij de kleine ingang van het park ligt.

De veel sterkere man grijpt haar vast en drukt zijn hand tegen haar mond, terwijl hij met zijn andere hand een injectienaald uit zijn zak haalt. Zonder aarzelen duwt hij de naald in haar bovenarm, dwars door haar gehaakte truitje heen.

Isabel probeert de man te bijten. Maar nog voor ze dat kan doen, stuikt ze in zijn armen in elkaar.

Haar smartphone glijdt over het gras voor de bank. Heel even licht het gezicht van Lonely Boy op, naast de laatste zin die Isabel niet meer heeft kunnen vervolledigen. Een paar seconden later springt de screensaver aan.

Het kan Dieter geen bal schelen dat de telefoon hier blijft liggen. Het maakt helemaal niets uit of iemand hem hier zo ziet. Het enige wat belangrijk voor hem is, is het meisje in zijn armen. De tijd dringt en hij moet haar in zijn auto leggen en maken dat hij wegkomt.

‘Het is oké, ik zal goed voor je zorgen,’ fluistert hij in Isabels oor. Als een lappenpop hangt ze in zijn armen.

Hij tilt haar op en draagt haar naar de oude ingang van het park. Hij weet dat de meeste bezoekers de hoofdingang aan de noordzijde van het terrein gebruiken. Alleen lokale bewoners, die vlak achter het park wonen, in de smalle, doodlopende straat, nemen de oude poort. Ook Isabel woont in één van die huizen. Dat is een van de hoofdredenen waarom hij haar heeft uitgekozen. Maar haar schoonheid gaf de doorslag. Zij is het perfecte geschenk voor hem.

Hij negeert haar fiets. Het duurt nog lang voor iemand zelfs maar beseft dat Isabel verdwenen is

en dan is het allemaal allang voorbij. Dan mogen ze haar zoeken waar ze willen, ze zullen haar niet gauw vinden.

Dieters hart bonst van opwindning. Hij bestudeert het slapende gezicht van zijn slachtoffer. Ze is meer dan perfect, mooier dan hij zich ooit had kunnen inbeelden.

In de verte nadert het groepje tieners dat hem eerder beschimpde, maar Dieter haast zich en weet zeker dat ze hem niet hebben zien verdwijnen door de poort.

Het eerste huis bevindt zich twintig meter verderop. Hij is helemaal alleen in de straat. Behendig opent hij het achterportier van zijn break en legt Isabel haastig op de achterbank. Hij neemt het dunne deken dat hij eerder klaarlegde en gooit het over haar heen. Zo blijft Isabels lichaam verborgen voor de ogen van mogelijke pottenkijkers. De donkergetinte raampjes doen de rest.

Terwijl Dieter de deur van zijn auto dichtgooit, gaat er heel even een schok door hem heen.

Op het smalle fietspad dat dwars door Oostheide loopt en uitmondt aan deze ingang van het park, duikt het silhouet op van een politieman. De agent fietst recht op hem af. Met klamme handen blijft Dieter heel even naast zijn auto staan, bang dat zijn avontuur voortijdig voorbij zal zijn. De jonge agent knikt hem echter beleefd toe en fietst dan weer verder, na een korte, nieuwsgierige blik te hebben geworpen op Dieters verminkte gezicht. Dieter ziet de agent afstappen bij de stenen poort en met zijn fiets aan de hand wandelen door de oude poort. Zonder aarzelen stapt hij in zijn auto en vertrekt met kloppend hart.

Even later draagt hij Isabel het grote, lege, kille huis binnen dat van zijn ouders is geweest. De sleutel die hij een jaar geleden voor de laatste keer gebruikte, doet het nog steeds. Het witte huis met afgebladerde verf en aangrenzende dubbele garage staat al zestien jaar leeg. Dieter snuift de geur van leegstand op zodra hij het huis binnenloopt. De oprit ligt verborgen achter hoge, verwaarloosde

struiken en een gigantische muur, die zijn moeder vlak voor haar dood nog liet optrekken na een fikse ruzie met de buren. Vandaag ligt ook het huis van de buren er verlaten bij, eveneens klaar om afgebroken te worden en plaats te maken voor een moderne, nieuwe wijk. Zelfs wanneer Isabel hier nog zo hard schreeuwt, zal niemand dat hier horen. De eerste buren wonen ruim een kilometer verderop. Iedereen die hier vroeger woonde, is dood.

Ooit was dit huis een prachtige woning, perfect onderhouden door Dieters vader, een man die hield van pracht en praal. Hoge plafonds, witgeverfde muren, dure meubels en peperdure schilderijen maakten er een pronkwoning van, waar zijn ouders geregeld mensen ontvingen. Het was het mooiste huis in deze prachtige wijk. Niemand had door dat het eigenlijk een helse woning was, waar liefde niet bestond.

De laatste keer dat Dieter hier kwam, was toen het huis werd leeggehaald. Alle dure spullen werden voor een spotprijsje verkocht. Dat was kort

na de dood van zijn ouders. Van het pand en de enorme lap grond die erbij hoorde nam hij pas zes maanden geleden afscheid. Toen kreeg hij telefoon van een aannemer die hem zo'n lucratief voorstel deed dat hij het meteen aanvaardde. De verkoop verliep vlot en zonder incidenten. Wel hield Dieter een sleutel voor zich, omdat hij toen al wist dat hij zijn leven op deze plek zou beëindigen. In feite besloot hij op het ogenblik zelf dat de woning werd verkocht dat hij ermee wilde kappen. Hij noemde het een teken aan de wand. Het werd tijd om verder te gaan.

In de gigantische inkomhal met de oude, kapotte witte tegels en de brede, steile houten trap die naar de bovenverdieping leidt, legt hij Isabel voorzichtig neer op de vloer. Vervolgens haalt hij zijn sporttas met materiaal uit de auto. Vijf minuten later ligt Isabel bewusteloos, geboeid en gekneveld op de vloer waar ook zijn moeder stierf.

Snel parkeert Dieter zijn auto in de dubbele garage. Sinds de hele buurt opgekocht werd met

het oog op de afbraak, komt hier niemand meer langs. Toch wil Dieter niet het risico lopen onverwacht te worden betrappt. Niemand mag hem storen in zijn laatste uren.

Hij glundert bij de gedachte dat hij spoedig Isabels prachtige blauwe ogen zal zien, terwijl zij hem smeekt te mogen blijven leven. Hij wil in ieder geval dat ze bij volle bewustzijn sterft, net zoals ook hij zal doen. Haar dood is zijn geschenk, zijn beloning voor een leven vol eenzaamheid. Tegelijk is het ook het ultieme bewijs dat hij niet thuishoort in deze maatschappij en dat het maar goed is dat hij eruit verwijderd wordt. Zij is de zalf op zijn immer etterende wonde.

Nu is het alleen nog wachten tot ze wakker wordt. Hij streelt haar warme, zachte wang. Zelfs in haar slaap reageert ze onrustig op zijn aanwezigheid, alsof ze de dood voelt die op haar wacht. Wanneer ze ontwaakt zal ze totaal geen idee hebben waarom hij haar dit aandoet, maar ze zal wel beseffen dat ze zal sterven.

In deze woning is het allemaal begonnen en hier houdt het ook op. Hier vonden de demonen hem voor het eerst. Hier speelden ze in zijn brein spelletjes met hem. Hier kreeg zijn vader een fatale hartaanval na een huwelijk vol vreselijke ruzies. Zijn moeder stierf amper een kwartier voor haar man. Haar hoofd spatte uiteen op de witte tegels aan de voet van de trap.

Zijn vader en zijn moeder waren de enige twee mensen die Dieter ooit echt heeft gekend. Zij isoleerden hem van de buitenwereld, uit schaamte en angst. Zijn moeder haatte hem tot in het diepste van haar hart. Zijn vader hield van hem, ondanks zijn uiterlijk, zijn angsten en zijn duistere karakter.

Dieter knielt neer naast Isabel en ziet hoe ze zich langzaam uit haar diepe slaap worstelt. Hij heeft geduld, ook op de dag waarop hij uiteindelijk zal sterven. Hij heeft geen verdere plannen meer gemaakt.

6.

‘Every murderer is probably somebody’s old friend.’

– Agatha Christie

Ben kijkt heel even nieuwsgierig naar de onbekende man bij de stenen buitenmuur van het natuurdomein van Oostheide. De littekens in het gezicht van de man doen Ben even schrikken. Hij spreekt de onbekende niet aan. Het natuurgebied ontvangt iedereen, buurtbewoner of niet, met open armen. Het is niet uitzonderlijk dat mensen die hij niet kent hier komen genieten van de zon.

Zodra hij het park is binnengestapt, met zijn fiets aan de hand, merkt hij de paarse meisjesfiets op die nonchalant tegen de oude stenen muur is gegooid. Het ding blokkeert de helft van het vak waarin de fietsen worden gestald. Geïrriteerd zet Ben de fiets recht. Hij ziet geen fietsslot en het ding is niet gegraveerd, waardoor hij de eigenaar ervan niet zal kunnen traceren. De eigenares van de fiets zit vermoedelijk in het park. Wellicht is zij te lui

of te gehaast geweest om haar fiets op de daarvoor bestemde plek te stallen.

Ben doet zijn eigen fiets op slot en zet die netjes waar hij thuishoort, waarna hij aan zijn dagelijkse wandeling over het terrein begint. Als kind bracht hij hier veel tijd door met zijn vrienden. De grote school in Westvliet maakte altijd al gretig gebruik van deze sportfaciliteiten, het grote speelterrein en de ruime wandel en fietspaden. Vooral het grote meer fascineert Ben nog steeds. Als kind was hij bang om erin te vallen, omdat er ooit een scoutsjongen in verdronk tijdens een nachtelijke zwempartij. Pas later, toen hij vrij vlot kon zwemmen, leerde hij die angst te onderdrukken en ging hij soms met zijn vrienden in het meer, ook al was hij ook dan nog steeds bang om in diep, troebel water te waden. Na een inbraak in het jeugdhuis aan de noordelijke kant van het terrein maakte Ben er een gewoonte van om hier dagelijks minstens twee keer langs te komen, zodat omwoners én potentiële inbrekers weten dat het

park voortaan werd bewaakt. Ook 's nachts komt er nu geregeld een patrouille langs.

Gewoonlijk komt Ben hier altijd wel iemand tegen met wie hij een praatje kan slaan, maar vandaag is het uitermate kalm. Hij hoort in de verte alleen een luidruchtige klas, die bezig is met oefeningen op een van de openbare sportterreinen. Verderop hoort hij ook een groepje jongeren lachen en praten. Hun stemmen klinken nog relatief jong, vermoedelijk gaat het om spijbelaars die zelfs op de tweede officiële schooldag al geen moeite meer doen om naar school te gaan. Hij maakt een mentale notitie dat hij hen straks even op hun plichten moet wijzen. Voor de zomer betrapte hij hier ook geregeld tieners die school moe waren.

Het park heeft ook nog op een andere manier een belangrijke betekenis voor Ben. Elke dag weer heeft hij het gevoel dat Mara hier naast hem loopt. Door steeds weer terug te komen naar de plaatsen waar hij destijds veel tijd met haar heeft doorge-

bracht, straft hij zichzelf, dat beseft hij maar al te goed. Hij kiest er echter zelf voor om het park als een deel van zijn dagelijkse route aan te doen. Aan het meer heeft hij haar voor het eerst gezoend. Tussen die banken hebben ze op een warme zomeravond voor het eerst gevreeën. Bij het sportterrein hebben ze ruzie gemaakt en is alles mis beginnen te lopen.

Aan de rand van dit meer besloot hij voor het eerst een einde te maken aan de pijn.

Ben gaat zitten, overmand als hij wordt door emoties. Hij staart naar het rustige water. Plots ziet hij hoe de zon weerkaatst wordt door iets wat het scherm van een vrij dure smartphone blijkt te zijn. Hij bukt zich en raapt de telefoon op van het gras. Zodra hij op de thuisknop drukt, verschijnt het lachende gezicht van een jonge vrouw, in de vorm van een selfie die de eigenares van de telefoon blijkbaar als screensaver gebruikte. Ben kan de vrouw niet meteen thuisbrengen. Hij schat haar een jaar of achttien. Wellicht is ze een van de hangjongeren

van wie hij daarnet de stemmen hoorde, maar die nu nergens meer te bekennen zijn.

Ben kijkt om zich heen, in de hoop dat de jonge vrouw haastig zal komen aangelopen, in het besef dat ze haar toestel hier is kwijtgespeeld, maar er komt niemand opdagen. Ben stopt het toestel in zijn broekzak en maakt een mentale notitie dat hij het later vandaag naar Gent zal opsturen, zodat de specialisten daar de toegangscode kunnen kraken om zo via de contactenlijst uit te vissen wie de eigenares is. In Gent bezitten ze de technologie om het toestel weer te activeren, iets waarover de agenten in Westvliet niet beschikken.

Na een korte controle van het jeugdhuis en de rest van het park loopt Ben terug naar de uitgang, om aan zijn dorpsronde te beginnen. De meisjesfiets staat er nog steeds, hij is opnieuw wat meer onderuitgezakt. Ben neemt de fiets weer vast en zet hem voor de tweede keer recht. Zodra hij het stuur aanraakt, prikkelen waarschuwingssignalen zijn brein. Hij hoort een zachte stem, als van een

jonge vrouw die om hulp schreeuwt, gevolgd door een gesmoord gehuil. Onrustig kijkt hij om zich heen, maar hij is nog even alleen als daarnet. Toch houdt het gehuil onafgebroken aan. Iemand wil hem duidelijk iets zeggen. Iemand die niet eens hier is, maar die mogelijk wel een connectie heeft met de fiets.

Ben wrijft angstig in zijn ogen. Hij weet perfect wat dit betekent. Het is weer net als op die fatale avond, toen hij zijn instinct volgde om Mara te vinden, maar te laat kwam om haar uit de klauwen te redden van haar moordenaar. Het was de eerste keer dat hij een dergelijke waarschuwing kreeg en het gebeurde nadien nooit meer. In de jaren erna leek het alsof het allemaal deel uitmaakte van een vreselijke nachtmerrie. Hij maakte zichzelf diets dat hij het zich allemaal maar had ingebeeld. Hij kon Mara onmogelijk hebben horen huilen.

‘Nee,’ mompelt Ben, bevend van angst, ‘niet opnieuw.’

Deze ervaring kon hij geen tweede keer aan, niet nadat hij net de beslissing had genomen om een einde te maken aan deze pijn.

Vastberaden laat Ben de paarse fiets los en zoekt met trillende vingers naar de sleutel van zijn eigen fietsslot. Hij wil het park zo snel mogelijk verlaten. Het gehuil wordt harder, tot zijn oren er pijn van doen. Hij moet het negeren.

‘Ik doe het niet,’ mompelt hij overstuur. Hij heeft het tegen niemand in het bijzonder.

Het gehuil neemt toe, tot hij het niet meer kan ontkennen. Hij staart naar de paarse fiets, alsof het object tegen hem praat.

‘Wat wil je dat ik doe?’ vraagt Ben hardop.

De achtergelaten fiets lijkt hem iets toe te schreeuwen. Dan legt Ben een link die hij uit pure zelfbescherming eerst lang heeft ontkend. Hij haalt de smartphone uit zijn broekzak en raakt voorzichtig het scherm aan. Het is alsof het ding hem iets wil zeggen. De blondine op de foto lacht hem toe, maar de zorgeloosheid is verdwenen uit

haar ogen. Haar grote ogen smeken om hulp. Ben beeldt zich in dat Mara naast hem staat en schreeuwt dat hij het meisje moet zoeken.

‘Ik zal haar vinden,’ belooft hij Mara overstuur. Hij kan het zelf niet verklaren, maar voelt hoe ieder haartje op zijn lijf komt recht te staan. Hij kan het gevoel dat het hem bezorgt niet zomaar negeren. Hij moet het meisje met de blonde haren vinden, voor ze in dezelfde situatie als Mara terecht komt.

Eindelijk krijgen Bens trillende handen het fietsslot los. In plaats van haastig te vertrekken, besluit hij rechtsomkeert te maken, terug naar het domein. Hij wil er bewust op zoek gaan naar het meisje dat hier haar telefoon heeft laten vallen en mogelijk ook haar fiets heeft achtergelaten. Als hij haar niet meteen vindt, moet de telefoon zo snel mogelijk naar het kantoor in Gent, om er met spoed te worden onderzocht, in de hoop dat dat alles naar de jonge vrouw zal leiden.

Bevend van de ingehouden stress fietst Ben naar de groep dertienjarigen toe die zich op het

sportterrein bevinden. Hij vraagt de begeleidende leerkracht of zij het meisje van de selfie hebben gezien. Ben vecht om zijn hand stabiel te houden terwijl hij de foto laat zien.

‘Het spijt me, maar wij waren hier de hele tijd alleen,’ zegt de leerkracht. ‘Ik hoorde wel een groepje tieners verderop behoorlijk wat kabaal maken. Misschien hoort ze wel bij hen?’

‘Mogelijk. Maar misschien komt het gezicht u bekend voor?’ dringt Ben aan. ‘Misschien is ze een van uw oud-leerlingen of zo?’

‘Helemaal niet, maar ik ben nog niet zo lang leraar in Westvliet,’ reageert de man. ‘Het spijt me, ik kan u echt niet helpen, vrees ik.’ Ben bergt de smartphone met trillende vingers weer op.

‘Gaat alles goed met u?’ vraagt de leerkracht bezorgd, terwijl hij een hand op Bens schouder legt. ‘U trilt zo. Bent u ziek? Kan ik iets voor u doen?’

‘Als u de jonge vrouw ziet, kunt u haar dan meteen contact laten opnemen met de politie?’

dringt Ben aan. ‘Het is mogelijk vals alarm, maar zolang ik haar niet gevonden heb, weet ik niet met zekerheid of het hier niet om een onrustwekkende verdwijning gaat.’ ‘Natuurlijk,’ mompelt de leerkracht beduusd.

Ben fietst haastig verder tot hij een paar honderd meter verderop het groepje spijbelende tieners aantreft. Ze troepen samen op het grasveld aan de noordkant van het park. Ze zijn nog jonger dan Ben aanvankelijk dacht. Hij schat ze op maximaal zestien jaar. De geur van wiet dringt tot diep in zijn neusvleugels. De jongeren voelen zich duidelijk betrappt.

Ben negeert de verschrikte blikken en laat ook hier de foto op de smartphone zien. Ben is diep teleurgesteld dat het selfiemeisje zich niet bij de spijbelars bevindt.

‘Ik heb haar gezien,’ zegt een donkerharig meisje opeens. ‘Aan de andere kant van het park, bij de oude stenen ingang. Ze kwam samen met mij aan

op de fiets, maar ik ben daarna de andere richting uitgelopen, terwijl zij naar het meer liep.'

'Dus ze hoorde niet bij jullie? Je kende haar niet?' vraagt Ben gehaast.

'Nee.' Het meisje haalt de schouders op. 'Ze was een stuk ouder dan ik, ik vermoed rond de twintig. Ik vroeg haar om een sigaret, maar ze zei dat ze niet rookte.'

'Was ze alleen?' vraagt Ben nerveus. 'Denk goed na, alle informatie die je me kan geven helpt.'

'Ik denk van wel.' Het meisje fronst de wenkbrauwen. Ze schrikt van de heftigheid waarmee de wijkagent spreekt. 'Ze zei me dat ze een blind date had met iemand en dat ze zenuwachtig was.'

'Heeft ze ook haar naam genoemd?'

'Nee, sorry.'

'Hoe zag haar fiets eruit?'

'Een paarse meisjesfiets, denk ik. Met kunststoffen bloemen.'

Voor al die bloemen vielen me op.'

‘Kwam ze je bekend voor?’

‘Ja, ze zit op school in Westvliet, maar ik ken haar naam niet.’

‘Heb je nog iemand anders gezien?’ vraagt Ben gespannen. Hij is er nu zeker van dat de fiets en de gevonden smartphone toebehoren aan hetzelfde, onbekende meisje. ‘Denk goed na, dit is heel belangrijk. Heb je nog iemand zien rondhangen bij het meer, iemand die zich verdacht gedroeg of veel interesse in haar had?’

‘Dat weet ik echt niet, sorry,’ mompelt het meisje. ‘Ik heb haar maar heel even gezien.’

‘Er zat wel een rare vent op een van de houten banken daar,’ merkt een van de jongens op. Hij kijkt naar zijn vriend die naast hem staat. ‘Weet je wel? We hebben nog gelachen om zijn uiterlijk.’

‘Klopt,’ bevestigt de andere jongen in het gezelschap. ‘Er was iets vreemds aan de hand met die kerel, hij had littekens in zijn gezicht.’

‘Die heb ik ook gezien,’ bevestigt het zwartharige meisje plots, ‘maar ik heb snel

weggekeken omdat hij zo vreemd was. Hij zat op een bank bij het meer.'

'Vreemd omwille van die littekens?' vraagt Ben.

'Nee, het was meer die starre blik in zijn ogen. Je denkt toch niet dat iemand als hij een date had met dat meisje? Zij kan wel stukken beter krijgen, hoor,' zegt het tienermeisje cynisch.

'Heb je die man later nog gezien?' vraagt Ben. Hij denkt aan de man die hij bij de geparkeerde auto heeft gezien. Littekens, het wegtrekkend oog, schichtig gedrag, het stuurse uiterlijk. Verdomme, hij heeft mogelijk een ontvoerder laten gaan!

In zijn hoofd passeren duizenden scenario's de revue. Wat als die kerel het meisje niet zozeer heeft ontvoerd maar vermoord en in het meer heeft gedumpt? Hij moet het water meteen laten dreggen om daarvan zeker te zijn. Maar heeft die kerel daar eigenlijk wel de tijd voor gehad? Hij kon toch ieder moment betrapt worden? Wat als hij haar daarom toch heeft meegenomen? De man die

hij heeft gezien stond bij een zwarte break met geblindeerde ruiten, waarin makkelijk iemand ongezien kon worden vervoerd.

Ben sluit even zijn ogen. Hij probeert zich te herinneren of hij iets vreemds heeft gezien, vlak voor de man wegreed met de auto, maar hij kan zich niets meer herinneren. Was hij maar enkele seconden eerder bij het park geweest, misschien had hij die man dan wel betrapt.

‘Bedankt voor de informatie. En nu vliegensvlug naar school allemaal! Als ik jullie hier nog één keer hier betrap op spijbelen en het roken van wiet, breng ik jullie ouders op de hoogte, begrepen?’

Je hebt geluk dat je er met een waarschuwing vanaf komt.’

Voor de jongeren kunnen reageren, zit Ben alweer op zijn fiets. Gehaast trapt hij naar de rand van het park.

‘Loser!’ hoort hij nog één van de tieners achter zich roepen. Vermoedelijk steekt meer dan één van

hen nu zijn middenvinger in de lucht. Ben neemt niet de moeite om te kijken.

Dit is echt. Dat voelt Ben tot in het binnenste van zijn ziel. Dit is echt, net als op die avond dat Mara werd vermoord. Dit is geen toeval. Het alarmerende gehuil in zijn hoofd houdt niet meer op. Terwijl hij wegfietst, lijkt het alsof een brandweersirene alsmaar luider tekeergaat. Is dit Mara's manier om zijn oude fout recht te zetten? Wil ze hem een kans geven om een leven te redden in ruil voor dat van haar? Is het een teken dat er leven is na de dood?

Ben vecht tegen een gigantische paniekaanval, die hem dreigt over te nemen. Zijn hoofd staat op ontploffen. De pijn drukt zo hard tegen zijn schedel dat het voelt alsof hij uit elkaar zal barsten. Het gesmoorde gehuil maakt hem inmiddels haast gek. Bij de stenen buitenmuur gooit Ben zijn fiets tegen de grond en zakt ineen tegen de muur. Hij drukt zijn handen tegen zijn hoofd. Hij is niet langer de politieagent die alles onder controle

heeft, maar een achttienjarige jongen, die wanhopig op zoek is naar een verdwenen meisje dat niet eens gezocht wordt door anderen. Toch weet hij gewoon dat deze jonge vrouw in groot gevaar is. Dat is wat zijn instinct hem duidelijk wil maken. Of is het Mara die hem probeert in te prenten dat hij nu moet handelen? Hij weet het niet.

‘Nee, ik doe het niet,’ mompelt Ben tegen zichzelf. Hij wil rust in zijn hoofd, geen ellende, en zeker niet op deze laatste dag van zijn leven. ‘Laat me met rust, Mara, alsjeblieft.’

Willekeurig grijpt hij weer naar de smartphone. Hij staart naar de selfie. Waarom sprak dit knappe meisje ook af met een wildvreemde kerel die er zo uitziet? Misschien wist ze niet dat die kerel zo gehavend zou zijn. Misschien was ze op zoek naar een knappe, jonge kerel. Het was duidelijk dat deze man de omgeving goed kende. Misschien dus toch een buurtbewoner of iemand uit Westvliet, die voldoende vertrouwd was met de stenen

achterpoort van het natuurdomein. Vreemd dat Ben hem nooit eerder had gezien.

Hij kon zich ook niet goed meer herinneren hoe oud de kerel eruitzag, maar hij was zeker geen tiener meer.

Ben dwingt zichzelf om kalm te blijven en te focussen op wat hij wel zeker weet. Het blonde meisje is zeker niet meer in het park. Waar ze ook is, hier is ze zeker niet. Hij moet dit dus wel als een onrustwekkende verdwijning beschouwen en zo snel mogelijk het kantoor waarschuwen en zijn collega's inschakelen om uit te zoeken wie het meisje is en waarom ze werd meegenomen.

Maar eerst moet hij zelf bedaren. Als zijn collega's hem in deze onrustige staat zien, zullen ze meteen merken dat hij in paniek is. Ze zullen denken dat hij de stress van zijn baan niet aankan, dat hij al die tijd gelogen heeft tegen zijn therapeute en zijn collega's. Commissaris Faes zal hem laten observeren, misschien ontdekken ze dat hij problemen heeft.

Bovendien worden meerderjarigen pas na vierentwintig uur officieel als vermist beschouwd. Zijn collega's zullen in eerste instantie denken dat het blonde meisje meegegaan is met haar blind date en nu ergens in bed ligt met die onbekende man, op zoek naar opwindend avontuur. Niemand zal deze zaak ernstig nemen, tot het te laat is. Ben beseft dat de klok tikt. Hij heeft hulp nodig om de ware toedracht na te gaan en de enige die hij vertrouwt, is Stijn.

Ben reikt met trillende hand naar zijn oude Nokia en selecteert Stijns nummer. Het gerinkel gaat evenwel meteen over op de voicemail. Dan pas herinnert hij zich weer dat zijn collega de hele voormiddag schiettraining heeft en dat hij volgens het reglement dan niet bereikbaar mag zijn. Het kan nog uren duren voor Stijn zelfs maar beseft dat Ben hem dringend nodig heeft.

Ben neemt het besluit om alleen op zoek te gaan naar het meisje. Pas wanneer hij voldoende

aanwijzingen heeft dat er wel degelijk iets grondig mis is, zal hij Westvliet contacteren.

Op dit moment is de auto zijn enige aanwijzing. Een recent model, met geblindeerde ruiten, zwarte lak, zwarte wioldoppen en geen enkel herkenningsteken van een merk op het koetswerk. Een sportief voertuig als dit valt op in een piepklein dorp als Oostheide. Toch heeft Ben het nooit eerder gezien.

Vastberaden springt Ben opnieuw op zijn fiets. Hij verlaat het park door de stenen poort, in de hoop dat zijn instinct hem opnieuw op weg zal helpen. Hij trapt hard op zijn pedalen, tot zijn benen pijn doen en hij bijna niet meer kan ademen. Hij moet aan een aantal Oostheidenaars vragen of ze de auto of de man kennen. Wanneer hij de auto nergens vindt, zal hij naar kantoor fietsen, Westvliet verwittigen en zelf naar Gent rijden om de telefoon van het meisje te laten analyseren. Daarna kunnen ze de contactpersonen in haar toestel

bellen en zo hopelijk bevestiging krijgen dat het meisje is verdwenen.

Ben valt bijna van zijn fiets wanneer een snerpend geluid door zijn hoofd schiet. Het is zo hard en schel dat het hem bijna doof maakt. Hij trekt hard aan zijn rem. Hij bevindt zich in het centrum van het dorp. Iedere vezel in zijn lichaam schreeuwt hem toe dat het meisje vlakbij is en op de een of andere manier in contact probeert te komen met hem. Ben sluit zijn ogen. En hij luistert.

7.

Isabel opent moeizaam haar ogen. Haar verwarde brein probeert te achterhalen wat er in godsnaam met haar is gebeurd. Waarom ligt ze gekneveld op de koude vloer van deze kale ruimte? Aanvankelijk herinnert ze zich niet zoveel, behalve dan dat ze zich doodsbang voelde voor ze het bewustzijn verloor. Haar angst keert meteen terug. Ze kijkt in de ogen van de man die haar heeft ontvoerd. Zonder dat hij haar aankijkt, controleert hij of ze nog steeds goed vastgebonden is.

Ze wil roepen om hulp, maar ontdekt dat ze geen woord kan zeggen. Er zit een stevig stuk tape gekleefd over haar mond. Ademhalen kan ze alleen door haar neus. Doodsbang bestudeert ze haar ontvoerder. Zijn gehavende gezicht brengt meteen alle herinneringen uit het park terug. Ze herinnert zich door haar loomheid heen hoe hij op haar afgekomen is en haar heeft vastgegrepen, en hoe hij haar naam uitsprak, op een manier die deed denken dat hij haar door en door kende.

Hij is dus Lonely Boy en zij is met haar ogen open in zijn val getrapt. Waarom heeft ze in god-snaam niet geluisterd naar haar vriendinnen? Zij hebben haar zo vaak gezegd dat ze voorzichtig moest zijn met sociale netwerken, dat niet iedereen daar is wie hij beweert te zijn, en dat het toch zo eenvoudig is om foto's te downloaden en als nep-profiel te gebruiken.

Tot op vandaag had ze echter nooit problemen gehad. De afspraakjes verliepen wel meestal oké, ook al was de persoon in kwestie vaak niet zoals ze zich hem had ingebeeld. Ze sprak meestal af op een openbare plek, waar niemand haar zomaar zou kunnen ontvoeren. Het park waar ze nu had afgesproken bevond zich op amper vijfhonderd meter van haar ouderlijke woning. Het leek ideaal voor deze onverwachte, snel opgezette date. Ze had er zo naar uitgekeken om deze interessante jongen in het echte leven te ontmoeten. Ze was ervan overtuigd dat deze ontmoeting haar leven wel eens voor-goed zou kunnen veranderen.

Lonely Boy kende het natuurgebied zeer goed, had hij beweerd. Zijn profiel was haar door het netwerk aangeboden omdat hij Westvliet als gemeente had opgegeven. Zijn leeftijd paste bij haar eisen. Hij had de stenen muur, de oude ingang, het meer en de rest van het terrein beschreven alsof hij er elke dag kwam. Ze had geen reden om te twijfelen aan zijn identiteit. Toen hij haar na een tijdje zijn echte naam gaf, googelde ze hem en checkte zijn accounts op sociale media.

Hearts Network had een goede reputatie onder jongeren en dat wist haar lokker ook. Leugens blijven nu eenmaal het beste verborgen in een web van waarheid. Isabel deed geen moeite om haar Lonely Boy intenser te controleren en stemde in met een blind date.

Isabel ligt roerloos op de grond. Ze schreeuwt zwijgend om hulp. Haar benen zijn verkrampd. Ze kan nauwelijks bewegen. Ze smeekt in stilte dat iemand haar smartphone zou vinden, die ergens bij het meer moet liggen. Haar fiets moet daar ook

nog ergens zijn. Als die kerel hem tenminste niet in het meer heeft gegooid. Misschien is de vinder van dat alles in staat om snelle conclusies te trekken en haar verdwijning meteen als onrustwekkend op te geven.

Maar ze weet dat de kans bijzonder klein is. Niemand heeft gezien dat ze verdoofd werd, daar is ze zeker van. Dat ene meisje met wie ze kort praatte, verdween vrijwel meteen naar de andere kant van het uitgestrekte domein, nog voor zij zelfs maar plaatsnam op de bank. Bij het meer zelf was er niemand om haar te helpen. Er was geen kat in de buurt toen hij haar ontvoerde. Hij wist precies wat hij deed en hoe hij haar op haar meest kwetsbare moment kon treffen.

Hoelang zal het duren voor iemand beseft dat ze verdwenen is? Haar ouders zijn uit werken, haar broer studeert in Brussel en zij heeft tegen iedereen, inclusief haar vriendinnen, gelogen. Ze maakte hen wijs dat ze nog wat dingen op orde moest brengen om aan het derde jaar van haar

studies te beginnen. Ze dachten allemaal dat ze nog wat boodschappen moest doen, dat ze even alleen wilde zijn. Niemand weet van Lonely Boy's bestaan af. Hoe kon ze toch zo stom zijn? Nu zou ze zeker dood zijn voor de anderen nog maar beseften dat ze was verdwenen. Haar lichaam zou nooit meer gevonden worden, haar ouders bleven voor eeuwig in het ongewisse.

Ze kijkt om zich heen en ziet dat de onbekende man haar alleen gelaten heeft in de hal van het enorme huis waar hij haar gevangen houdt. Niets in deze woning komt haar bekend voor. Ze is er vrij zeker van dat ze hier nog nooit is geweest. Ze zoekt wanhopig naar een manier om alarm te slaan, maar beseft al gauw dat het geen nut heeft om te schreeuwen of pogingen te doen om zich los te wurmen. Zelfs als ze er op miraculeuze wijze in zou slagen haar verkrampte benen te gebruiken om zich naar de voordeur te slepen, dan nog kreeg hij haar te pakken voor ze zelfs maar een meter verder was.

De woning is kaal en verlaten en ruikt muf. Dit is een huis waar al lange tijd niemand meer woont, beseft Isabel. De ramen zijn al lang niet meer geopend, de voordeur kraakt wanneer de man die opendoet en weer sluit. De rolluiken geven nauwelijks mee wanneer hij ze half laat zakken en de grote hal in semiduisternis hult. Dit is een kraakpand.

De man stommelt de trap op. Isabel hoort zijn voetstappen op de krakende vloer boven zich. Ze rekt haar nek om hem te zien, maar hij verdwijnt uit het zicht. Isabel probeert van de gelegenheid gebruik te maken om toch wat op te schuiven naar de deur, maar haar enkels zijn te stevig vastgebonden en haar lichaam beweegt nauwelijks mee. Ze heeft geen enkele grip op haar benen of armen.

Ze kan haar lichaam niet genoeg bewegen om ook maar een centimeter verder te schuiven.

Ze probeert haar benen op en neer te bewegen. Haar korte hakken tikken zachtjes tegen de vloer. Het is een geluid dat niemand ooit zal alarmeren.

Ze hoort gestommel op de trap, dat verraadt dat haar ontvoerder weer op weg is naar beneden, alsof hij haar heeft gehoord. Ze probeert verschrikt achteruit te krabbelen, wat haar ook al niet lukt.

Plots staat haar ontvoerder weer voor haar. Hij houdt zijn handen onder haar oksels en trekt haar recht, zodat ze met haar rug tegen een muur aanleunt, starend naar een hoog raam waarvan het rol-luik is neergelaten. Het valt haar nu pas op hoe hoog het plafond hier wel is, en hoe oud dit huis met zijn statige, oude trap dus moet zijn.

De man kijkt haar geen moment aan. Hij negeert haar alsof ze niet belangrijk is voor hem. Hij behandelt haar als een voorwerp. De tape doet pijn aan haar lippen en haar dunne, blonde haren blijven eraan vastplakken, waardoor ze zichzelf pijn berokkent telkens als ze probeert te bewegen. Ze wil een geluid maken, uit protest, in de hoop dat de man tenminste haar mond vrij zal maken. Als ze kan praten, kan ze ook met hem redeneren, zo hoopt ze toch.

De man lijkt eindelijk te beseffen wat ze bedoelt. Hij gaat op zijn knieën zitten en spreekt haar aan, terwijl hij een haarlok achter haar oor schuift. Zijn linkeroog beweegt niet mee met zijn rechteroog, het staart haar strak en zonder enige emotie aan. Ze realiseert zich dat de man geen ooglid meer heeft en dus ook niet kan knippen met zijn ogen. Haar blik glijdt af naar de strakke, rimpelige huid met de vele littekens. Rechts heeft de man een vrij volle, normale wang, maar de linker kant van zijn gezicht is ingevallen. De huid lijkt wel extra strak over zijn schedel te zijn gekleefd. Zijn vreemde uiterlijk verafschuwt haar evenwel niet. Ze dwingt zichzelf in zijn ogen te blijven kijken, zodat de man beseft dat ze niet bang is voor hem en dat ze geen afkeer voor hem voelt.

‘Je hoeft niet bang te zijn, Isabel,’ sust hij. ‘Het is zo voorbij, dat beloof ik je. Nog eventjes geduld. Als je niet belooft dat je niet gaat schreeuwen, wil ik die plakband wel weghalen van je mond. Beloof

je dat? Er is geen mens in de verre omtrek, het heeft dus geen zin om je energie te verspillen aan roepen.'

Isabel knikt heftig. Voorzichtig trekt hij de tape los, waarna ze dankbaar met haar tong over haar ruwe lippen likt, een gebaar dat hij met zijn rechteroog volgt, terwijl de linkeroogbol vast op zijn plaats blijft staan.

'Waarom doe je dit?' vraagt ze hees.

Zijn antwoord en reactie verrassen haar. 'Omdat ik vandaag niet alleen wil sterven,' zegt hij.

8.

Dieter Santens weet niet hoe het voelt om pijn te lijden of bang te zijn, dat is altijd zijn bijzondere gave geweest. Hij is anders dan anderen. Dat was hij al vanaf de dag dat hij geboren werd en nergens om huilde. Hij had nooit honger, wist niet wat het was om buikpijn of hoofdpijn te voelen, of om te krijsen wanneer hem iets werd aangedaan.

Hij was een stille, haast gevoelloze baby, die op om het even welke prikkel anders reageerde dan zijn leeftijdsgenoten. Zijn artsen deden testen om te zien of hij fysiek iets kon voelen. Toen dat niet het geval bleek te zijn, onderwierpen ze hem gefascineerd aan nog meer onderzoeken, ook al bleven ze tasten in het duister.

‘Het wordt misschien wel beter als hij opgroeit,’ zeiden ze, maar dat gebeurde nooit. Nooit in zijn leven voelde Dieter echte pijn, er was hooguit een kriebeling wanneer er iets pijnlijks gebeurde. Ook als volwassen man bleef hij steeds

zo door het leven gaat. En zo gebeurde het ook dat hij permanent verminkt raakte.

Dieter beseftte dat iedereen anders was dan hij. Op school keek hij als peuter verrast toe wanneer een kind begon te huilen omdat iemand per ongeluk op zijn voet had getrapt. Hij begreep niet waarom iemand het uitschreeuwde van de pijn wanneer zijn vinger in aanraking kwam met een brandende lucifer, of waarom een meisje het uitgilde wanneer haar beste vriendinnetje per ongeluk met een hamer op haar hand klopte. Soms testte hij allerlei soorten pijn uit op zichzelf, maar nooit voelde hij iets wat leek op normale pijn.

Hij voelde daarom ook niets toen op een dag een frituurpan met kokend vet omviel op hem en zijn gezicht permanent werd verwoest. Hij huilde niet terwijl zijn ooglid wegbrandde door de hitte.

Hij schreeuwde niet om hulp en viel niet flauw van de pijn.

Maar hij voelde wel verdriet toen zijn mama, die op dat moment bij hem was, niet reageerde en

hem zo liet staan. Ze deed geen moeite om hem onder de douche te zetten en water op zijn gezicht te laten stromen. Dat deed zijn vader pas toen hij erbij kwam. Had zijn moeder dat gedaan, dan had hij misschien nog een normaal uiterlijk gehad. Nu kreeg het verhitte vet uitgebreid de kans om in te werken op zijn huid.

De hulpdiensten brachten Dieter vlug naar een brandwondencentrum, waar hij meteen opgenomen en behandeld werd. Verpleegsters brachten er voorzichtig steriele doeken met klev-erige klodden zalf aan en artsen spraken over her-steloperaties. Hij kreeg te horen dat hij er weken zou moeten blijven. Uiteindelijk werden het maan-den. Hij gaf geen kik wanneer hij ontwaakte na een zoveelste operatie zonder extra pijnstillers, omdat hij die niet nodig had. Wanneer de verplegers zijn verbanden vervangen en daarbij stukken huid meetrokken, staarde hij stoïcijns voor zich uit.

Artsen vonden zijn situatie zo fascinerend dat ze hem opnieuw lieten onderzoeken. Na een aantal

testen vertelden ze zijn vader dat Dieter aan een zeldzame aandoening leed, die ervoor zorgde dat hij geen pijnprikkels voelde, wat in zijn geval dus een geluk bij een ongeluk was. De verminkingen zouden voor het leven zijn en de jongen zou nooit zijn als alle anderen.

‘Prijs u gelukkig dat uw zoon geen pijn kan voelen,’ zeiden de dokters aan zijn vader. ‘Anders zou hij elke dag extreme pijnen lijden. Alle zenuwen in zijn huid zijn weggebrand, maar de wortels zitten er nog en die kunnen voor prikkels zorgen. Nu blijft hem dat leed tenminste bespaard.’

Na verloop van tijd bleek dat Dieters aandoening er ook voor zorgde dat hij geen gevoelens had, dat hij geen medelijden kende met anderen en nooit hetzelfde reageerde op emotionele situaties. Emoties waren hem helemaal vreemd. Huilen kon hij niet. Vanaf het moment dat de diagnose werd gesteld, ging hij voortdurend op zoek naar extreme prikkels, om toch maar iets te ervaren van wat an-

deren iedere dag meemaakten, maar dat lukte hem niet.

Omdat hij geen zin heeft in drama en gehuil in wat de laatste minuten van zijn leven zijn, laat Dieter de smeekbedes van zijn slachtoffer liever aan zich voorbijgaan. En dus doet hij wat hij bij voorbaat heeft ingeoefend; hij veinst een zekere vorm van sympathie voor haar.

Isabel reageert precies zoals hij heeft verwacht. Ze wordt meteen rustig omdat hij inspeelt op haar emoties. Hij geeft haar het gevoel dat ze nog een kans maakt om dit te overleven. Door medelijden op te wekken denkt ze blijkbaar dat ze hem zal kunnen overtuigen om over dit alles te praten en zo zijn beslissing dat zij hier vandaag samen met hem zal sterven nog snel om kan gooien. In werkelijkheid geniet hij echter van haar angst. Die voedt zijn geest en sterkt hem in de overtuiging dat hij er goed aan doet zijn ware aard niet langer te verloochenen. Isabel beseft duidelijk niet dat ze hem

zo stimuleert, dat zijn drang om haar angst voor de dood zo levendig te zien, hem sterkt.

‘Ik kan je helpen,’ zegt ze. ‘Ik weet wat het is om eenzaam te zijn.

Waarom denk je dat ik anders iemand zoek via de sociale media?’ Dieter luistert zwijgend.

‘Je hoeft niet te sterven,’ gaat ze verder, ervan overtuigd dat hij luistert. ‘Voor alles is een oplossing. Ik wil met je praten, je vriendin zijn.’

Moed heeft ze wel, maar ze zal nooit begrijpen hoe hij in elkaar steekt. Dat begrijpt hij zelf nauwelijks.

Hij staat op, ten teken dat het gesprek ten einde is, en neemt zijn sporttas. Het eerste wat hij eruit haalt, is de ongeregistreerde revolver die zijn vader veertig jaar geleden heeft gekocht en die hij al die tijd verborgen heeft gehouden in huis. In de revolver zit één kogel, die zijn pa nooit heeft hoeven te gebruiken. Nu is hij voor Dieter bestemd.

Isabel ziet met grote ogen hoe Dieter het wapen op de vloer legt en vervolgens een kartelmes uit de sporttas haalt.

Tijdens een van zijn vele slapeloze nachten heeft hij allerlei manieren om te sterven overwogen. Uiteindelijk kwam hij steeds uit op zijn vaders revolver, omdat die, o ironie, al jaren in zijn bezit was. Net zoals zijn vader had hij hem bewaard voor de ultieme dag.

Zo moeilijk is het allemaal niet. Het enige wat hij hoeft te doen, is het wapen laden, de haan spannen en de trekker overhalen.

Dieter is niet van plan zijn vaders revolver op Isabel te gebruiken, ook al had hij eenvoudig extra kogels bij kunnen kopen. Liever wil hij haar leven onder zijn vingers weg voelen vloeien nadat hij het mes in haar onderbuik heeft gestoken, en toekijken hoe haar bloed zich verspreidt over deze witte vloer, hoe haar ogen het leven verliezen. De knal die zijn eigen leven nadien beëindigt, zal niet gehoord worden in de verlaten omgeving.

Vanavond zullen Isabels ouders haar beginnen te missen. Ze zullen ongerust op zoek gaan naar haar. Haar fiets en telefoon zullen na een intensieve zoektocht worden gevonden bij het meer, door de politie of ongeruste vrienden. Zijzelf zal echter spoorloos verdwenen zijn.

Enige tijd later zal een nieuwsgierige tiener, die soms stiekem in de verlaten wijk een jointje komt roken met wat vrienden, op zoek gaan naar een kraakpand. Hij zal proberen een kijkje te nemen door de vuile ramen van het pand, maar de rolluiken zullen hem het zicht belemmeren. Hij zal vervolgens de deur proberen, die tot zijn verbazing vanzelf open zal zwaaien. En dan zal hij tot zijn grote ontzetting twee ontbindende lijken zien. Eén van beide zal dat van de verdwenen studente zijn, die hier al lange tijd doodligt. Misschien hebben ratten en ongedierte tegen die tijd haar voeten wel weggevreten. Mogelijk is ze zelfs niet eens meer herkenbaar.

De politie zal onderzoek voeren naar die onbelangrijke, onbekende man, die geen enkele link had met de studente, maar haar toch meedogenloos heeft doodgestoken. Een autopsie zal uitwijzen dat zij vermoedelijk al vlak naar ontvoering werd vermoord, dat ze al dood was toen ze als verdwenen werd opgegeven.

Via haar surfgedrag zullen ze ontdekken dat ene Lonely Boy het via Hearts Network aanpapte met deze Lovely Girl, maar alle sporen zullen leiden naar het profiel van de onschuldige jongen wiens gegevens hij heeft misbruikt om haar te lokken. Na verder onderzoek zal een ICT-labo ontdekken dat de verminkte man die dood naast haar lag, haar lokker was. Zijn smartphone zal in zijn broekzak steken en alle bewijsmateriaal bevatten en het gebruikte IP-adres zal op zijn naam staan.

Onderzoek zal verder uitwijzen dat Isabel niet werd verkracht. Seks interesseerde de dader duidelijk niet.

Dieter weet dat dat komt doordat hij geen gevoelens kent. Porno windt hem niet op, masturbatie is niet zijn ding. Dat is niet de reden waarom hij Isabel heeft ontvoerd. Het zal haar ouders opluchten te weten dat hun kind niet geleden heeft, maar ze zullen zich voor eeuwig afvragen waarom hij het dan wél heeft gedaan.

Maar de gevoelens van die mensen interesseert Dieter niet. Het enige wat hij wil, is voelen hoe het leven wegglipt uit haar warme lijf, de omschakeling van hitte naar koelte die langzaam zal intreden. Enkele uren na haar dood zal ze verstijfd en koud op deze vloer liggen, haar ogen zullen verglazen, haar huid zal spierwit worden. Hij wil weten hoe het is om aan te voelen als porselein, om onmiddellijk weg te glippen van een vat vol emoties naar niets. Wanneer zij ijskoud is, zal ook hij er tevreden een einde aan maken, in de wetenschap dat hij eindelijk heeft gedaan waar hij al zolang van heeft gedroomd.

‘Je zei dat je dood wilt,’ merkt Isabel op. Met haar opmerking schudt ze hem uit zijn dromen. ‘Waarom?’

‘Lang verhaal, meisje, ik vrees dat ik geen tijd heb om je alles uit te leggen,’ reageert Dieter koel. ‘Ik hoop dat je begrijpt dat ik niet anders kan.’

‘Wat moet ik begrijpen?’ vraagt ze angstig. ‘Dat je me doodt zonder enige reden?’

‘Soms is het leven niet eerlijk, vrees ik. Ik koos jou omdat je in de buurt woont en voldeed aan mijn uiterlijke verwachtingspatroon. Meer is er niet aan, ik had geen andere reden om jou hierheen te brengen.’

‘Dus als ik zwart haar had gehad, zou ik hier niet zijn?’ vraagt ze.

Dieter glimlacht. ‘Helaas.’

In Isabels ogen wellen tranen op, maar ze geeft duidelijk nog steeds niet op. Tot Dieters plezier wordt ze alert en strijdlustig. Hij ziet hoe ze rondkijkt en hoort hoe ze de juiste woorden probeert te vinden, die tot hem zullen doordringen.

Haar pit bevalt hem wel. Hij zou haar best wat langer bij zich willen houden, maar hij heeft geen tijd om spelletjes met haar te spelen, niet wanneer de dood wacht. Het gesprek is dus afgelopen. Voor Isabel kan reageren, plakt hij opnieuw een stuk tape over haar mond. Ze probeert te gillen en produceert een geluid dat nauwelijks tot hem doordringt.

‘Het spijt me, Isabel,’ zegt hij met een blik op zijn horloge. ‘Helaas zou ik nog langer met je willen praten, maar dat zal niet lukken, vrees ik. Het is tijd.’

Hij raapt het kartelmes op en bestudeert haar slanke lichaam. Online research heeft hem geleerd dat een diepe wonde in de buik haar leven snel zal beëindigen, maar dat het toch nog een minuut of vijf à tien zal duren voor hij haar helemaal ziet wegglijden. Hij vraagt zich af of hij toch niet beter haar polsen kan oversnijden, zodat de dood trager intreedt en haar doodstrijd langer duurt. Nee, het wordt toch de buik, hij blijft bij zijn eerste plan.

Hij sleurt haar kordaat over de grond en trekt haar zomertruitje omhoog. Als een gek begint Isabel te spartelen. Ze weet dat hij haar gaat vermoorden.

‘Blijf maar kalm,’ spreekt hij haar zacht sussend toe, terwijl hij boven op haar gaat zitten om haar vast te klemmen. Hij reageert vol medelijden, omdat hij perfect weet wat ze doormaakt. ‘Het zal minder erg zijn als je je focust op iets dat je leuk vindt, zodat je de pijn minder ervaart.’

Ze begint nog heviger te spartelen, ook al weet ze zeker dat ze geen schijn van kans maakt. Dit had hij verwacht. Hij neemt een nieuwe injectienaald uit zijn sporttas en duwt die in haar bovenarm. Verrast staart ze hem aan, maar deze keer glijdt ze niet weg zodra de vloeistof in haar aderen vloeit. Hij heeft ook opzoekingswerk verricht naar verdovende middelen en zo gevonden wat hij zocht. Deze verdoving houdt haar rustig, zonder dat ze haar doet slapen.

Ze blijft hem aankijken zonder dat ze nog verder tegenstribbelt, en ontspant onwillekeurig haar lichaam, zodat alles gemakkelijker gaat.

Hij legt zijn vingers in haar hals en wacht tot haar hart zal stoppen met kloppen wanneer er genoeg bloed uit haar lichaam is weggevoerd. Ze zal sterven door bloedverlies, niet door de wonde die hij haar toebrengt. Het rode vocht, dat warm en kleverig is, zal over deze vloer stromen, net zoals het bloed van zijn moeder dat ooit eerder deed. De cirkel zal daarmee rond zijn. Hij drukt de tip van het mes in haar huid.

Plots wordt er hevig op de voordeur gebonsd.

Dieter heeft het mes nog steeds in zijn hand, terwijl hij geschrokken opkijkt. Het ultieme moment waar hij zo lang naar uitkeek, het moment waarop alle ellende voorgoed zou zijn vergeten, wordt bruusk verstoord.

Isabel staart hoopvol in de richting van het geluid. Misschien denkt ze dat iemand weet dat zij hier is en dat die persoon haar leven komt redden.

Ze gilt, maar de tape zorgt ervoor dat niemand haar kan horen. Ze overwint de loomheid die Dieter haar bezorgde met de injectie en vecht nu als een leeuw voor haar leven.

Onrustig en kwaad richt Dieter zich op. Hij vangt door het verduisterde raam naast de voordeur een glimp op van een gestalte, zonder de details van de onverwachte bezoeker te zien. De onbekende klopt een tweede keer hard op de deur, wat Dieter inwendig doet vloeken. Hij wilde in rust sterven, niet op deze manier. Woedend sleurt hij Isabel naar de hoek van de hal, tot ver achter de deur, waar niemand haar door het glas heen zal kunnen zien liggen. Hij wacht gespannen af en bidt in stilte dat zijn onwelkome bezoeker meteen weer vertrekt. Dat lijkt de nieuwkomer echter niet van plan te zijn. Een derde klopp op de deur doet bij Dieter het zweet uitbreken. Er volgt een vierde, harde tik. Dieter weet van zichzelf dat hij niet gauw uit het lood te slaan is, maar dit had hij niet verwacht.

Zijn laatste levensmomenten zijn gewoonweg verpest.

‘Ik weet dat hier iemand is, doe open!’ hoort hij een mannelijke stem dwingend zeggen. Dieter weet dat hij niet kan ontkennen dat hij hier is. Hij vermoedt dat zijn gestalte al te zien was door het vuile glas. Zijn hart klopt in zijn keel bij de gedachte dat hij Isabel zal verliezen. Hij kan alles aan, maar niet dit, niet na al die jaren van dromen over het ultieme einde. Hij moet dit onder controle krijgen, zoals hij altijd ieder detail van zijn leven heeft beheerst.

‘Wie is daar?’ vraagt hij uiteindelijk schor terwijl hij veilig achter de deur blijft staan, vurig bidde dat het om een toeval gaat.

‘Politie!’ reageert de vrij jonge stem aan de andere kant van het vermolmd hout. ‘Routinecontrole, kunt u de deur meteen openen, alstublieft?’

Lijkbleek haalt Dieter diep adem. Hij moet razendsnel nadenken. Als het waar is dat deze man van de politie is – en waarom zou hij daarover

liegen? – dan is het allemaal voorgoed voorbij. Zijn collega's zijn dan wellicht al onderweg, ze weten mogelijk al dat hij het meisje hier gevangenhoudt. Het is voorbij nog voor het zelfs maar is begonnen. Misschien moet hij Isabel gewoon doden en daarna zichzelf, nog voor die agent binnendringt. Het kan haastig en snel gebeuren, maar ze zal niet leegbloeden in zijn armen, omdat hij haar meteen zal moeten vermoorden. Hij zal er niet eens van genieten. Het momentum is verdwenen. Verdomme toch!

Maar dan begint zijn verstandige brein conclusies te trekken. Hij denkt rationeler na. Wat als het inderdaad alleen maar een routinecontrole is, zoals de onverwachte bezoeker beweert? Hij weet mogelijk niet eens wie zich in dit huis bevindt en wat er hier aan de hand is. De stem aan de andere kant van de deur klinkt nog vrij jong en er is geen geluid van sirenes te horen. Het gaat wellicht om een van de twee wijkagenten die toegewezen zijn aan Oostheide. Misschien is het wel die jonge

agent op zijn fiets die toevallig langsreed bij het park. Een onschuldig wezen dus, dat totaal geen besef heeft van de realiteit. Als zijn theorie klopt, gaat het dus om één kerel, zonder bijhorende caverie, loeiende sirenes of politieauto's. Waarom zou hij zo stom zijn om alleen te komen als hij wist wat zich hier in dit huis aan het afspelen was?

Dieter moet hem afwimpelen, meer niet. Hij kan zich hieruit liegen, of hij kan de agent een ferme tik geven terwijl die nietsvermoedend binnenkomt. Iets in hem zegt dat het zo eenvoudig niet zal zijn. Hij hoort iets van stress en achterdocht in de toonaard waarmee de agent praat, alsof hij nu al iets meer vermoedt en op zijn hoede is. Mogelijk heeft hij zelfs zijn wapen in de aanslag. Nee, de agent moet gedood worden, Dieter heeft geen andere keuze.

Voorzichtig legt hij het mes opzij en houdt zijn revolver in de aanslag. Hij legt zijn vrije hand op de deurhendel en houdt de loop van zijn revolver gericht op het hout. Met één goed schot kan hij de

agent zo afmaken, dwars door de deur heen, maar dan is hij zijn waardevolle kogel kwijt.

Een nieuw, gevaarlijk plan dringt zich op. Agent of niet, wat kan het hem schelen? Laat die kerel dan maar getuige zijn van de moord op Isabel. Laat hem maar sterven in de wetenschap dat hij gefaald heeft en medeverantwoordelijk is voor de dood van het meisje, dat hij heeft laten ontvoeren vlak voor zijn neus.

Er wordt aan de deurhendel gemorreld. Dieter trekt Isabel overeind en zet de revolver tegen haar hoofd. Daarna sleurt hij haar met zich mee. Haar voeten slepen over de grond. Ze is een lichtgewicht, het kost hem totaal geen moeite haar lichtjes op te tillen en als schild te gebruiken.

Dieter trekt de voordeur met één hand wagenwijd open en kijkt verwachtingsvol in het gezicht van de jonge agent, die voor hem staat met zijn Glock in de handen, gericht op degene die de deur opent. Dieter drukt de loop van zijn revolver hard tegen het hoofd van het meisje en gebruikt haar

verder als schild. Zijn hart klopt rustiger, in de wetenschap dat hij het spel al heeft gewonnen nog voor het goed en wel is begonnen. Dat merkt hij aan de reactie van de man in uniform.

‘Kan ik u ergens mee helpen?’ vraagt Dieter rustig.

9.

Ben fietst zenuwachtig door het rustige Oostheide. Het is nog altijd ochtend. Het spitsuur, dat het dorp meestal heel even doet opleven, is achter de rug. De straten zijn teruggekeerd naar hun staat van rust. Iedereen die met de auto op weg was naar zijn werk heeft het dorp verlaten.

In het cafeetje op de hoek zitten wat ouderen te keuvelen, de eigenaar van het buurtwinkeltje bedient zijn vaste, meestal oudere, klanten, die op zoek zijn naar vers vlees, groenten of fruit voor het avondmaal. De bakker beleeft een kalme, doorde-weekse dag. Hij maakt een praatje met zijn burens, die steevast op hetzelfde uur hun brood komen halen. Het leven gaat zijn gewone gangetje in Oostheide, zoals het altijd doet.

De zon kleurt de wereld al vroeg in de ochtend bloedmooi en volhardt in de belofte van deze dag een heerlijke, wolkeloze dag te maken. De kinderen die op school zijn in Westvliet mijmeren over de afgelopen zomervakantie. In het park denkt een

leraar na over de vragen die een agent hem heeft gesteld over de jonge vrouw op de selfie. Het groepje spijbelende jongeren had geen zin meer in sigaretten en is met tegenzin uit elkaar gegaan.

Ben merkt het allemaal niet op. Hij ziet de oude man niet die verwoed met zijn armen staat te zwaaien omdat hij wil klagen over de overwoekerde tuin van zijn buurman. Hij rijdt rakelings langs de jonge vrouw met de baby die hij elke dag ziet op haar vaste wandeling. Een oude vriend van zijn vader roept tweemaal zijn naam maar geeft het dan op.

Het enige wat Ben interesseert, is dat hij de onbekende zwarte auto vindt waarvan hij de nummerplaat niet heeft kunnen onthouden. Hij vervloekt zichzelf dat hij niet beter heeft opgelet, maar hij had het te druk met zijn eigen lot. Dit is als zoeken naar een naald in een hooiberg. De kans dat hij de auto of de onbekende man ooit terugvindt, is minimaal.

Een plotse paniekaanval maakt zich van hem meester. Hij heeft het moeilijk om in en uit te ademen terwijl hij fietst. Hij probeert niet te denken aan wat zich vanochtend mogelijk vlak voor zijn neus heeft afgespeeld. Nog altijd weet hij niet met zekerheid of het meisje in het park wel degelijk werd ontvoerd. Ze kan teruggekeerd zijn naar het park, tevergeefs op zoek naar haar smartphone, die ze per ongeluk heeft achtergelaten toen ze het natuurgebied verliet. De paarse fiets is mogelijk niet eens van haar. Het tienermeisje dat haar beschreef, kan zich vergist hebben. Het kan allemaal toeval zijn.

Maar diep in hem schreeuwt zijn instinct dat hij het bij het juiste einde heeft. Het is acht jaar geleden dat elke vezel in zijn lijf nog zo hard heeft geschreeuwd. Al die jaren heeft hij gelogen tegen iedereen die vroeg waarom hij Mara zo dringend zocht die nacht. Hij heeft nooit aan iemand verteld hoe hij haar hoorde huilen in zijn hoofd. Wat moest hij dan zeggen? Dat hij haar hoorde alsof ze

naast hem stond? Dokters zouden hem als gevaarlijk en schizofreen hebben beschouwd. Ze zouden hem opgesloten hebben of hem misschien wel beschuldigd hebben van medeplichtigheid. Acht jaar lang heeft hij gedaan alsof hij zich niet meer kon herinneren wat er die nacht echt was gebeurd omdat hij dronken was. In werkelijkheid was hij echter bloed nuchter en kende hij nog ieder detail.

Ben heeft het zichzelf nog steeds niet vergeven dat hij haar niet op tijd heeft gevonden. De wetsdokter zei achteraf dat ze nog maar net dood was toen de politie ter plaatse kwam. Hij heeft zich altijd afgevraagd of hij haar nog had kunnen redden door haar alsnog te proberen te reanimeren, ook al zegt iedereen dat het geen verschil zou hebben gemaakt. Haar nek en tongbeen waren gebroken door de druk op haar keel. Haar hersenen hadden al te lang zonder zuurstof gezeten. Zelfs als ze het had overleefd, was ze voorgoed verlamd geweest. Ze zou in een diepe coma zijn gebleven.

Ben mag niet langer ontkennen wat hij toen heeft meegemaakt. Hij kan het niet meer tegenhouden. Zijn instinct beveelt hem om te luisteren naar het buikgevoel dat hem indertijd te laat naar Mara heeft geleid. Misschien is dit wel zijn kans om het verleden goed te maken, om zijn vroegere vriendin eindelijk voorgoed te vergeten en zijn leven weer op te pikken. Misschien leert hij dan zelfs weer hoe hij dit alles kan overleven.

In het centrum van het dorp neemt Ben een moment de tijd om zijn innerlijke stem te volgen. Hij houdt halt vlak naast de kleine bakkerij, waar hij nieuwsgierig wordt gadeslagen door de bakkersvrouw. Zijn vingers glijden over de telefoon van het onbekende meisje, in een poging opnieuw connectie met haar te maken. Hij sluit zijn ogen een seconde lang, laat het oude, vertrouwde gevoel van angst toe in zijn hoofd en stapt daarna weer op de fiets, op jacht naar de bron van zijn gut feeling. De telefoon van het meisje houdt hij nog steeds in zijn hand geklemd, maar hij heeft hem niet echt

meer nodig om zich te laten leiden. Zijn fietsende lichaam volgt vanzelf zijn brein. Zijn trappende voeten duwen hem het centrum van Oostheide uit.

Stop! De waarschuwende stem in zijn hoofd schreeuwt plotseling zo hard dat Ben automatisch halt houdt. De telefoon valt haast uit zijn hand. Ben stapt van zijn fiets, kijkt verbaasd om zich en laat het toestel onwillekeurig glijden door zijn hand, op zoek naar een aanwijzing die hem naar haar zal leiden.

Hij bevindt zich op twee kilometer van het kleine buurtkantoor, aan de andere kant van Oostheide, niet eens zover verwijderd van de brug waar hij vanochtend nog stond. Aan de andere kant van die grote betonnen constructie is Stijn nu bezig met zijn schiettraining. Hij heeft nog steeds niet teruggebeld. Hij is zich totaal niet bewust van wat er mis kan zijn. Wat zou er dan ook kunnen gebeuren in het gezellige Oostheide dat de moeite waard is om alles voor te laten vallen?

Plots weet Ben zeker dat ze hier ergens is. De subtiële verandering aan de verlaten witte bungalow in de oudste wijk van het dorp valt hem meteen op. Hij komt één keer per week in deze eenzame, doodlopende straat, zonder er ooit een teken van leven te zien. De wijk is oud en vergeten, klaar om afgebroken te worden en plaats te ruimen voor nieuwe woningen. Een aannemer heeft alle verlaten panden overgekocht om ze af te breken en te verkavelen, zodat hij er een nieuwe, dure woonwijk kan neerzetten. Geen enkel huis is bewoond. Het laatste werd twee jaar geleden gekocht toen de bewoner stierf en zijn lichaam pas drie maanden later werd aangetroffen, in verregaande staat van ontbinding. Over een maand begint men met de afbraak van het eerste pand, de rest zal snel volgen. Dit is de perfecte locatie om iemand gevangen te houden dus, in eender welke woning. Hij moet Stijn bellen, voor hij van gedacht verandert. Ben grijpt zijn telefoon en belt zijn collega nogmaals. Weer de voicemail. Verdomme toch! Hij draalt,

om dan definitief te beslissen dat hij alleen op onderzoek zal gaan.

Alle woningen zijn gebleven zoals ze waren, op die ene witte bungalow na. Er staat geen auto op de oprit, maar er zijn recent door het grind wel diepe autosporen getrokken, die leiden naar een aangebouwde, stenen garage. De poort is dicht, hij kan niet zien of er binnen een voertuig staat, maar hij weet het al. Het is vast de zwarte auto van de man met het verminkte gezicht. De stem in zijn hoofd schreeuwt nu nog luider. Ben weet zeker dat hij hier moet zijn. Hij richt zich op het huis.

In het grind ziet Ben een diep voetspoor, dat van de garage naar de voordeur leidt, alsof iemand een zware last naar binnen heeft gedragen. Het huis zelf lijkt nog altijd hetzelfde. Het is nog even verlaten en bouwvallig als voorheen. Nergens hangen er gordijnen, de hoge ramen zijn nog altijd even vuil en stoffig, de rolluiken zijn half neergehaald en verbergen wat zich binnen afspeelt.

Ben kan zich niet herinneren of dat vroeger ook zo was. Het verduisterde raam naast de houten voordeur is zo smerig dat hij er niets door kan zien. De deur zelf is nog steeds stevig op slot.

Zenuwachtig begint Ben de woning verder te onderzoeken. De tuin is afgezet met grote houten platen die de zij en achterkant van het pand verbergen. Een vermolmde poort verspert de doorgang naar de tuin. Hoog onkruid verraadt dat hier in geen tijden iemand is geweest. Er is ook geen doorkomen meer aan. De poort is te hoog en is nog steeds stevig op slot. De vroegere bewoners hielden duidelijk niet van pottenkijkers. Ben merkt geen beweging of muziek op, noch enig ander teken van leven. Als hij hier binnen is, moet de verminkte man vertrouwd zijn geweest met dit huis. Hij moet het bewust hebben uitgekozen als zijn werkterrein.

Ben probeert zich te herinneren wat hij weet over dit huis, maar veel informatie heeft hij niet. Voor zover hij weet, is het huis al jaren verlaten, zijn de eigenaars allang dood en is de woning daar-

na voor een appel en een ei verkocht aan de aan-
nemer. En toch heeft de man met de auto blijkbaar
nog een sleutel van de voordeur, anders was hij hier
nooit binnengeraakt.

Er lopen ijskoude rillingen over Bens lijf. Hij
kan niet verklaren wat hij momenteel voelt, maar
dit is ernstig, het gevaar is reëel. Er is iets vreselijk
mis met deze woning, dat weet hij zeker. Het is al-
sof zijn instinct hem waarschuwt dat de duivel zelf
hier woont. Hij wil hier niet zijn, maar hij voelt dat
hij moet doorzetten.

Hij neemt zijn telefoon uit zijn zak maar
aarzelt. Maar wat als er intussen iets met het meisje
gebeurt? Wat als die kerel zijn slachtoffer verkracht
of vermoordt terwijl hij hier staat te wachten? Nee,
dat kan hij geen tweede keer aan, niet nog eens.
Hij maakt een impulsieve keuze om nog een stap
verder te gaan. Hij stopt zijn telefoon weer weg.
Daarna bestudeert hij het huis, op zoek naar een
manier om onopgemerkt de achterzijde van de
woning te bereiken.

Hij beseft al snel dat de tuin hermetisch is afgesloten. Vanuit de voortuin van de buren merkt hij een hoge stenen muur op. Ongezien het huis binnendringen is onmogelijk, het verrassingseffect zal hij niet kunnen gebruiken.

Het enige wat overblijft is dus de voordeur. Ben schrikt op wanneer hij beweging ziet achter het hoge vuile raam naast de voordeur. Hijgend drukt hij zich tegen de voorgevel aan. Hij snakt naar adem en onderdrukt een nieuwe paniekaanval. Heel even is hij niet de agent die gewapend voor de deur van een potentiële ontvoerder staat, maar de student die net zijn vriendin heeft verloren.

Hij sluit zijn ogen en focust op zijn doel. Het meisje is de reden waarom hij hierheen is gekomen. Hij richt zich op haar, beeldt zich in dat hij haar persoonlijk kent en voelt dat ze in gevaar is. Het geluid van haar intense smeekbede wordt zienderogen sterker, als een alarm dat maar niet op wil houden. Er is geen twijfel meer mogelijk, hij hoort

haar nu alsof ze naast hem staat, alsof ze in zijn oor staat te brullen. Ze moet hier wel zijn, verborgen tussen deze vier muren. Nu moet hij haar alleen nog zien te redden.

Alle mogelijke scenario's die door zijn hoofd gaan waarschuwen Ben dat hij altijd in het nadeel zal zijn, wat hij ook doet. Ze kan over enkele minuten dood zijn. Ze kan gegijzeld worden wanneer zijn collega's haar ontvoerder in het nauw proberen te drijven. De man kan haar doden in paniek, als hij dat eerder nog niet van plan is geweest. En als Ben alleen het huis binnenstapt, wordt hij mogelijk medeslachtoffer van een onvoorspelbare gek. Wie weet wordt hij niet zelf verantwoordelijk voor haar dood door het huis binnen te dringen.

Wat hij ook onderneemt, het meisje zal altijd in levensgevaar zijn. Maar als hij in de nabijheid van die man kan komen, als hij hem kan uitschakelen, dan houdt het op. Wie weet kan hij hem overtuigen om zijn plannen te laten varen en haar vrij te

laten. Het meisje is zijn eerste prioriteit, ten koste van wat dan ook.

Er vormt zich een plan in Bens hoofd. Als hij aanklopt en doet alsof hij zich van geen kwaad bewust is, maakt hij een reële kans om de deur open te gooien en de man te overmeesteren voor die zelfs maar doorheeft dat er iets niet klopt. Hij zal van de verrassing gebruik kunnen maken om de ontvoerder tegen de grond te slaan en hem zo onschadelijk te maken. Dat is wat hij moet doen, het is het enige plan dat kans op slagen heeft.

Vastberaden klopt Ben op de oude voordeur, maar er komt geen antwoord. Een tweede stevige klop helpt niet, een derde en vierde evenmin.

‘Ik weet dat hier iemand is, doe open!’ roept hij.

Hij hoort de man aan de andere kant praten. Die is duidelijk verrast door Bens aanwezigheid.

‘Routinecontrole, kunt u de deur meteen openen?’ zegt Ben scherp.

De stilte die volgt overtuigt hem ervan dat hij voor een verrassingseffect heeft gezorgd. Ben grijpt naar de deurkruk en morrelt eraan, terwijl hij zijn wapen in de aanslag houdt. De deur van het verwaarloosde huis zwaait wagenwijd open. Ben houdt zijn adem in.

De man die voor hem staat heeft een grauwe blik in de ogen. Behalve de littekens in het gezicht valt Ben meteen het kalende hoofd op, met de plukken haar die over zijn bleke kruin geplakt lijken. Zelfs de huid op de schedel van de man is beschadigd, misschien door oude brandwonden die ooit de hele linkerzijde van zijn gezicht hebben bedekt en die chirurgisch nooit helemaal hersteld zijn.

Het tweede wat Ben meteen ziet is dat het linkeroog van de man vaststaat. Zijn linker pupil staart de agent onbewogen aan. Toch is het niet zozeer de aanblik van de onbekende man die Ben achteruit doet deinzen, wel de manier waarop hij het meisje dat hij in zijn armen houdt een revolver

tegen de slaap drukt. Er is geen twijfel: in de loop zit een kogel, klaar om haar te doden. De angst in de ogen van het meisje spreekt boekdelen.

Ben heeft voldoende mensenkennis opgebouwd om zonderlingen meteen te typeren. Instinctief splitst hij ze op in twee categorieën: zij die wel zonderling zijn maar geen vlieg kwaad zullen doen en zij die in staat zijn tot gruwelijke moorden, zonder mededogen voor hun medemens. De man die hier in de deuropening staat behoort tot die laatste categorie. Dezelfde categorie als waartoe ook de kerel behoorde die Mara heeft vermoord. Deze ontvoerder is een vat vol buskruit, dat op het punt staat te ontploffen. Ben herkent de signalen maar al te goed. Hij beseft dat hij een zware fout heeft begaan.

10.

'I think that the mind of a serial killer and the mind of the detectives represent the duality we face as people.'

– Paul Guilfoyle

Dieter bekijkt de kerel die voor hem staat aandachtig. Met Isabel als gijzelaar kan niemand hem iets maken, zelfs niet deze jonge agent. Zijn ogen gaan over Bens kraaknette politie-uniform. Zijn angst maakt plaats voor nieuwsgierigheid, die gepaard gaat met een zekere arrogantie. Bens witte polo ziet eruit alsof hij net uit de wasmand komt. Ook zijn zwarte uniformbroek is kraaknet. Rond zijn ene broekspijp zit nog een fietsklem, het voermiddel zelf heeft hij netjes tegen de voorgevel van de woning gestald.

Dieter vergeet nooit gezichten, zelfs niet als hij ze maar vluchtig heeft gezien. Hij herkent in de nieuwkomer duidelijk de politieagent die hij bij het park heeft gezien. Het gaat om een slanke, vrij lange man, een prille twintiger, met een aantrekke-

lijk gezicht, dat niet aangetast is door de tand des tijds. Zijn honingkleurige ogen staan dof. De donkerte ervan wordt nog geaccentueerd door zijn bleke huidskleur. De wallen onder zijn ogen bewijzen dat hij een slechte slaper is. Hij lijkt ongelukkig. Dieter ruikt de shampoo die de agent gebruikt heeft, in combinatie met de zoete geur van de gel die hij vanochtend nonchalant in zijn zwarte haar heeft gedaan. Het meest fascineert hem echter de geur van angst.

De agent houdt zijn wapen vastberaden op hem gericht. Alsof het de gewoonste zaak van de wereld is dat hij oog in oog staat met iemand die net een meisje heeft ontvoerd. Alsof hij in een grootstad werkt in plaats van een gehucht en elke dag met dergelijke situaties te maken heeft.

De Glock van de agent trilt geen seconde. De loop blijft op hem gericht, ook al gebruikt hij Isabel als schild. Haar aanwezigheid schokt de nieuwkomer duidelijk niet. Integendeel, hij reageert opgelucht, alsof hij bevestiging heeft

gevonden van zijn vermoeden dat het meisje hier was.

Natuurlijk is de agent hier niet toevallig, beseft Dieter. Hij wist duidelijk waar hij naar zocht toen hij hier aanklopte. In deze wijk komt niemand toevallig langs en je klopt al zeker niet aan bij een woning die voor de buitenwereld verlaten lijkt.

‘Ik weet wel zeker dat er geen back-up op de hoek van deze doodlopende straat wacht,’ zegt Dieter. ‘Er is geen sluipschutter die ons onder schot houdt.’ Hij kijkt de agent indringend aan. ‘Toch vraag ik me af waarom iemand zulke risico’s loopt als hij toch zeker wist dat hij hier iemand zal aanreffen zoals ik?’ Het probleem intrigeert Dieter duidelijk. ‘Kan ik jou ergens mee helpen?’ vraagt hij rustig.

‘Laat het meisje gaan,’ zegt de agent meteen. Hij houdt zijn wapen nog steeds stevig in zijn handen. ‘Maak het niet nog erger dan het al is.’

Dieter negeert zijn woorden. ‘Hoe heb je ons gevonden?’ vraagt hij.

‘Routinecontrole van een leegstaand pand dat plots bewoond leek,’ antwoordt de agent koel. ‘Laat het meisje gaan voor er ongelukken gebeuren. Je kunt hier nu nog mee stoppen.’

‘Ik denk het niet,’ antwoordt Dieter. ‘Laat je pistool zakken, alsjeblieft. Je weet dat je het toch niet kunt gebruiken, je zou alleen maar het meisje raken.’

‘Ik wil niemand pijn doen, maar werk dan toch mee,’ dringt de agent aan. ‘Laat haar gaan, ik herhaal het niet nog een keer.’

Dieter glimlacht. ‘Iets zegt me dat jij me niet te dwingen hebt. Ik stel voor dat je binnenkomt, zodat we hierover kunnen praten. Hoe heet je?’

De agent geeft geen antwoord. Zijn blik is gericht op het meisje.

Wanneer hij ziet dat er geen sporen van bloed of verwondingen zijn op haar lichaam, haalt hij opgelucht adem. Het is een gebaar dat Dieter niet ontgaat.

De agent slikt. Zijn zucht sterkt Dieter in de overtuiging dat hij het meisje perfect kan gebruiken als schild tegenover hem, omdat de agent zich vooral lijkt te focussen op haar redding. 'Hoe wist jij in godsnaam dat Isabel hier was?' vraagt Dieter. 'Dit is geen vraag maar een bevel, ik wil je naam weten,' herhaalt hij feller.

Hij drukt het meisje nog dichter tegen zich aan en haalt zo de aandacht van de agent naar zich toe. Aan Isabels lippen ontsnapt een angstkreet die de agent een moment lang doet wankelen. Zijn zelfzekerheid is compleet verdwenen.

'Gaaf het wel goed met jou?' vraagt hij aan het meisje, terwijl hij haar ontvoerder negeert. Als antwoord trekt Dieter Isabel nog dichter tegen zich aan en laat zijn vrije hand door haar blonde haren glijden. Isabel begint te huilen.

'Laat je wapen zakken. Dit is de laatste kans die ik je geef,' snauwt Dieter. 'Zeg me nu meteen je naam.'

‘Ben,’ fluistert de agent aarzelend, zijn blik gericht op Isabel. ‘Ben Wagemans.’

‘Goed zo, agent Wagemans. En nu mag je mij die mooie Glock van jou geven. Hoeveel kogels zitten er in dat ding?’ ‘Dertien,’ mompelt Ben.

‘Daar kan je behoorlijk wat schade mee aanrichten. En je hebt nog een extra lader bij je, of niet soms?’

‘Ik kan je mijn wapen niet geven,’ zegt Ben nerveus. ‘Je weet dat ik je niet zomaar kan laten gaan. Ik geef je een laatste kans om dit vredelievend op te lossen. Laat het meisje met rust, zodat we dit kunnen uitpraten. Maak het niet nog erger dan het al is.’

‘Dat zal niet gebeuren. Je wapen, alsjeblieft, ik wil haar geen pijn doen.’ Dieter houdt zijn vrije hand open. Isabel houdt hij behendig voor zich uit, zodat ze nog steeds als schild fungeert voor hem.

Heel even lijkt het alsof Ben Dieter zal aanvallen, maar dan laat hij zijn wapen zakken en legt het aarzelend in Dieters uitgestrekte hand. Die

toont geen tekenen van triomf of opluchting. In plaats daarvan steekt hij de Glock tussen zijn broeksriem achter zijn rug.

‘Je hoeft dit niet te doen,’ zegt Ben. ‘Wat je ook nodig hebt, ik kan je helpen, als je het meisje maar laat gaan.’ Van de bravoure waarmee hij Dieter eerst onder schot hield, is nu helemaal niets meer over. Hij voelt een golf van paniek opkomen. Hij haalt sneller en oppervlakkiger adem en drukt zijn hand heel even zelfs tegen zijn borst.

‘Je gaat toch niet flauwvallen hé, agent Wage-mans?’ zegt Dieter spottend. ‘Ik wil dit het liefste onder ons houden, zonder al te veel bemoeienissen van anderen, en dus stel ik voor dat je even binnenkomt, zodat we onze preciaire situatie kunnen bespreken. Roepen heeft hier trouwens niet veel zin, alle huizen in de buurt zijn verlaten, dat weet jij evengoed als ik. We staan er alleen voor, vrees ik.

Tenzij je toch je vriendjes hebt gewaarschuwd?’ Ben schudt kort met het hoofd.

‘Dat dacht ik al,’ glimlacht Dieter. ‘Zet voorzichtig twee stappen naar voren zodra ik daarvoor het teken geef en doe de deur achter je dicht. Vervolgens draai je de sleutel om, neemt hem uit het sleutelgat en gooit hem op de grond.’

Terwijl Dieter met Isabel in de armen een paar stappen achteruit zet, komt Ben mee het huis in. Hij kijkt Dieter nauwelijks aan en doet blindelings wat hem wordt opgedragen. De sleutel valt met een klap op de grond. Daarna focust Ben zich weer op Isabel, die nog steeds geen woord kan zeggen. De tape snoert haar de mond.

Ben tuurt langs de kerel heen in de hal. Hij is duidelijk erg nieuwsgierig naar wat zich hier heeft afgespeeld. Heel even haalt hij kort zijn neus op, alsof hij de geur van de dood kan ruiken. Hij wordt heel even onrustig, maar herpakt zich snel. Hij ademt opnieuw dieper in en uit.

Dieter sleurt Isabel verder mee, tot hij de voet van de brede, houten trap bereikt. Daar maakt hij een gebaar met zijn wapen in de richting van een

raamloze muur, weg van de voordeur. 'Ga op de grond zitten en houd je beide handen in de lucht!' beveelt hij.

Ben gaat zitten, met zijn rug tegen de muur, en vouwt zijn handen achter zijn hoofd. Zijn blik is zo gefocust op Isabel dat het wel lijkt alsof hij in trance is.

Dieter kijkt hem achterdochtig aan.

'Nu ga je me de waarheid vertellen,' zegt Dieter koel. Zijn wapen houdt hij nog steeds gericht op Ben. 'Hoe ben je hier terechtgekomen?'

'Ik kwam toevallig langs,' reageert Ben rustig.

'Je liegt.'

'Waarom zou ik liegen? Ik zag sporen in het grind, merkte beweging op achter het raam en besloot aan te kloppen. Het is mijn taak iedere wijk van deze gemeente te controleren. Toevallig was vandaag deze wijk hier aan de beurt.'

Dieter glimlacht. 'Ik weet het wanneer iemand liegt. Je gezicht wordt rood, agent Wagemans. Je durft me niet in de ogen te kijken. Je hartslag klopt

sneller in je keel, je spreekt te aarzelend. Geef toe dat je wist dat het meisje hier was. Het meisje was de reden waarom je hier aanklopte. Je wilde de held uithangen, is het niet? Je kwam om haar te redden.'

Ben geeft geen antwoord. Hij is zichtbaar geschrokken van Dieters rechtstreekse aanvallen. Hij houdt zijn mond dicht en wendt zijn blik af. Voor de man is dat blijkbaar het bewijs dat zijn woorden leugens zijn geweest.

'Dat dacht ik al,' sneert Dieter. Hij knielt op een afstand neer en houdt de revolver nu nonchalant gericht op een gelaten, moedeloze Isabel.

'Hoe kan ik ervoor zorgen dat je de waarheid spreekt? Jou bedreigen heeft geen zin, zoveel is duidelijk. Maar wat doen we met haar?' Ben kijkt Dieter angstig aan. 'Bedreig haar niet, alsjeblieft. Je kunt haar nog laten gaan, het is nog altijd niet te laat.'

Dieter glimlacht. 'Het leven is in elk geval meteen een klap interessanter geworden,' zegt hij.

11.

In Oostheide wonen een of twee kluizenaars, maar geen van hen heeft dezelfde kille, emotionloze blik in de ogen als deze kerel. Die mannen zijn onschuldige wezens, die pech hebben gehad in het leven, door traumatische gebeurtenissen en negatieve ervaringen, maar ze zullen geen vlieg kwaad doen.

Deze onbekende man ziet eruit alsof hij net betrapt is op het stelen van goud uit een bankkluis en er geen seconde spijt van heeft. Hij gedraagt zich achterdochtig, durft Ben aanvankelijk nauwelijks in de ogen te kijken, maar houdt het wapen intussen wel zo vastberaden tegen het hoofd van het meisje dat het haar van pijn in elkaar doet krimpen.

De blik van de verminkte man is gericht op Bens bovenlichaam, zoals een man met autisme zou doen, weigerend om oogcontact te maken, omdat dit hem al te veel stress zou bezorgen. In Bens hoofd klinkt de alarmbel steeds luider. Terwi-

jl hij de onbekende ontvoerder bestudeert, gaat hij wanhopig op zoek naar de juiste woorden om op hem in te praten.

Er is iets ernstigs mis met deze kerel, dat is een feit. Het geluid in zijn hoofd heeft hem recht naar deze levensgevaarlijke kerel geleid.

Voor zijn ogen doemt het beeld van Mara op. Nee, schreeuwt hij in stilte, dit is niet Mara, dit meisje kan je wel nog redden.

Ben is dolgelukkig dat hij Isabel heelhuids aangetroffen heeft hier. Hij kijkt haar indringend aan. Dit is inderdaad Mara niet. Ze lijkt zelfs niet op haar. Dit meisje is ook nog niet dood. Ze maakt een reële kans om dit te overleven. Tenminste, als Ben het voorzichtig aanpakt en zijn woorden wikt en weegt. Zelfs in de machteloze positie waarin hij zit, gelooft hij in de kansen om haar te redden. Zelfs nu hij zijn wapen heeft moeten inleveren en op de koude vloer van dit kale huis zit en hij dus even weerloos is als het meisje, weet hij zeker dat hij op de een of andere manier op het gemoed van

deze man zal kunnen inspelen. Hij is nog altijd niet gekneveld of vastgebonden en dus in staat elke kans die hem wordt aangereikt te benutten.

Maar hoe lang zal het duren voor de onbekende hem een kogel door het hoofd jaagt met die revolver of zijn eigen Glock? Waar wacht de kerel eigenlijk nog op om hem gewoon af te knallen?

De blik in de ogen van de man bevalt Ben niet. Het is alsof de kerel iets ergers dan de dood voor ogen heeft wanneer het op hem aankomt. Ongerust staart Ben naar de man, die nu door de kamer aan het ijsberen is, terwijl hij het wapen nog steeds op het meisje gericht houdt. Hij is duidelijk op zoek naar een manier om zijn beide gijzelaars tegelijk in bedwang te houden.

‘Maak je gordel los en gooi hem in mijn richting,’ beveelt de man Ben. ‘Je politiestok, pepper-spray, die handboeien die zo mooi blinken en de rest van de spullen die aan je gordel hangen te ben-gelen. Je mag het allemaal naar mij schuiven. Doe

er alle telefoons bij die je bij je hebt, en ook die van Isabel. Heb je nog andere wapens?’

‘Nee, je hebt alles,’ zegt Ben, die gehoorzaamt en zijn gordel losmaakt. Hij schuift zijn materiaal in de richting van de man.

‘Nu je radio nog. En zorg ervoor dat je vingers geen stomme zetten doen.’ De man wijst plotseling naar de rode knop aan de bovenkant van het toestel. ‘Wat doet dat ding, zorgt het ervoor dat je collega’s meteen te hulp komen als je ze roept?’

Ben knikt bevestigend, terwijl hij de radio afgeeft zonder de knop aan te raken. ‘Het is een alarm.’

‘Eerlijk ben je wel,’ glimlacht de ontvoerder, terwijl hij het ding hard tegen de grond gooit. De radio spat uit elkaar. ‘Nu de telefoons nog,’ zegt hij.

Ben schuift de smartphone van Isabel en zijn eigen oude Nokia in de richting van de man, die ook de beide telefoons met volle kracht tegen de vloer keilt. Ze zijn onbruikbaar geworden, maar Ben weet dat zijn telefoonnummer nog altijd ge-

traceerd kan worden. Hij bidt vurig dat er een gsm-mast in de buurt is. Hij schraapt zijn keel. Hij bestudeert de ruwe littekens in het gezicht van de man en vraagt zich af wat er in godsnaam met hem gebeurd kan zijn dat hij zo verminkt door het leven moet gaan. De verminkingen moeten de oorzaak zijn van zijn gedrag.

Isabel ligt nu op haar zij op de grond, haar ogen op Ben gericht. Ze is opgehouden met huilen, haar blonde haren liggen als een waaier over de witte vloer gespreid. Ze heeft duidelijk last van haar armen en benen door de houding waarin ze zich bevindt. Af en toe ziet Ben grimassen op haar gezicht.

‘Ben je oké?’ vraagt hij haar zacht, terwijl hij de blikken van de ontvoerder ontwijkt. Het meisje knikt.

‘Heb je pijn?’

Ze schudt het hoofd, maar hij weet dat ze liegt.

‘Het komt wel goed,’ fluistert hij. Ze knikt hem dankbaar toe, klaarblijkelijk blij dat ze niet meer

alleen is hier. Ben merkt dat ze kracht put uit zijn aanwezigheid. Het is iets wat haar gijzelnemer duidelijk niet bevalt.

‘Spreek haar niet aan,’ snauwt de man. Hij duwt Isabel ruw weg, zodat ze Ben niet meer kan zien.

Met het meisje praten werkt de gijzelnemer dus op de zenuwen, beseft Ben. Hij balt zijn vuist en dwingt zichzelf om rustig te blijven.

De man komt dichterbij Ben zitten, maar wel op veilige afstand. Hij houdt zijn wapen gericht op Bens voorhoofd. Geen kans dat ik hem kan overmeesteren, beseft Ben. Onwillekeurig maakt hij een beweging met zijn armen. De ontvoerder deinst achteruit.

‘Sorry,’ mompelt Ben. ‘Kramp.’

‘Laat je handen maar zakken,’ zegt de gijzelnemer. ‘Leg ze in je schoot.’

Dankbaar doet Ben wat de man zegt. Hij strekt zijn vingers. Als hij zich nu op de man stort, is hij binnen de seconde dood.

‘En wie ben jij?’ vraagt Ben, in de overtuiging dat de man geen antwoord zal geven. Tot zijn grote verbazing antwoordt de man: ‘Ik heet Dieter Santens.’

‘Waarom heb je haar ontvoerd, Dieter?’ vraagt Ben zacht.

Dieter laat zijn wapen zakken, tot de loop de grond raakt.

‘Zij is mijn afscheidsgeschenk,’ zegt hij.

Niet-begrijpend staart Ben naar de jonge vrouw, die even verbaasd opkijkt bij het horen van het vreemde antwoord.

‘Wist jij wie het meisje was voor je haar ontvoerde? Of was het een toeval?’

‘Natuurlijk niet,’ glimlacht Dieter. ‘Ik heb Isabel naar het park gelokt, omdat ze een gemakkelijke prooi was. Maar hoe wist jij zo snel dat ik haar ontvoerd had? En geen leugens, agent Wagemans, die ontmasker ik toch meteen. Je hoeft me ook niet wijs te maken dat dit een routinecontrole was, die

onzin heb ik ook meteen doorgrond. Het wordt tijd dat jij en ik eens open kaart spelen met elkaar.'

Ben staart hem aan, verrast door deze rechtstreekse aanval.

'Wel?'

'Ik heb haar telefoon bij het meer gevonden,' geeft Ben toe. 'Getuigen hebben me bevestigd dat ze Isabel nog hadden gezien in het park, bij het meer. Ik linkte haar smartphone aan een achtergelaten meisjesfiets bij de ingang van het park en concludeerde daarom dat ze ontvoerd was.'

Dieter lacht schamper. 'Verwacht je dat ik dat zomaar geloof, agentje Wagemans? Als dit meisje werkelijk als vermist geseind stond, was je nu bij haar hysterische ouders en was het hele politiekorps aan het zoeken naar haar.'

'Wie zegt dat ze niet als vermist is opgegeven?' mompelt Ben.

Dieter glimlacht sluw. 'Lieg niet, agent. Je wist niet eens hoe het meisje heette. Ze had een beveiligingscode op haar telefoon en je ziet mij er

niet bepaald uit als een hacker. Denk je dat ik dom ben? Hoe ben je hier terechtgekomen?’

‘Een groepje tieners zag je bij het meer en zij konden je in detail beschrijven. Dat leidde me naar het moment dat ik kort jouw pad kruiste en jou bij je auto had zien staan, wat me dan weer bij dit huis bracht,’ zegt Ben.

‘Het eerste deel van je uitleg is niet gelogen, maar het tweede wel. Mijn nummerplaat is namelijk niet gelinkt aan deze woning. Een mooie poging, agent Wagemans, maar deze vlieger gaat niet op. En als je dan toch zo zeker was van je stuk, waarom sta je hier dan zonder versterking? Je had gemakkelijk om hulp kunnen vragen om me te overmeesteren. Je blijft maar liegen.’

Ben haalt zijn schouders op en geeft geen verdere uitleg.

‘Je dacht dat je me op eigen houtje kon uitschakelen, niet? Je reed in je eentje door het dorp, op zoek naar een toevallig moment van geluk. Of is er toch meer aan de hand?’

Ben wordt vuurrood en haalt dan nonchalant de schouders op, in een poging de aandacht van zich af te leiden.

‘Leugens worden altijd achterhaald, agent Wagemans. Ik kom er wel nog achter hoe je me hebt gevonden. Ik heb tijd zat.’

Ben kijkt op. ‘Daar vergis je je in, vrees ik. Ik heb mijn collega laten weten waar ik ben. Als ik me niet snel meld, staat hier binnen het kwartier een volledige politiemacht voor de deur. Ik stel dus voor dat je verstandig bent en het meisje laat gaan, zodat je nog kunt vluchten voor de situatie escaleert.’

‘Politiemacht?’ Dieter schiet in een lach. ‘Dit is een gehucht, weet je wel? Het hoofdkantoor van jullie kleine politiezone bevindt zich op kilometers afstand hiervandaan. Die politiemacht van jou bestaat uit tien mensen en drie politieauto’s. Dit is geen grootstad, waar je honderden mensen kunt optrommelen in een paar minuten tijd, agent

Wagemans. Dit gehucht telt amper duizend inwoners.

Hier blijft de voordeur open wanneer mensen snel even bij de burens langgaan. Geen mens die zelfs maar een mes in huis heeft. Wat denk jij dat je collega's zullen doen wanneer ze merken dat er iets niet klopt? Ik durf erom te wedden dat ze op dit moment nog niet eens doorhebben dat je verdwenen bent. Waarom zouden ze ook? Ze zijn het gewend om parkeerboetes uit te schrijven en eenvoudige burenruzies op te lossen.'

Ben slikt maar weet dat Dieter in de grond gelijk heeft. Niemand in Westvliet is opgeleid om een situatie als deze het hoofd te bieden. Ze hebben sporadisch te maken met een auto-ongeluk. Soms is er een zelfmoord. Er zijn de familieruzies of buurtconflicten over futiliteiten. De laatste vreselijke tragedie hier dateert van alweer acht jaar geleden, toen een jonge studente werd gewurgd na een feestje. Mara. Een gebeurtenis die de meeste inwoners hebben verdrongen. Om een

gijzeling op te lossen zou er een speciale eenheid moeten komen uit Brussel of uit Gent. En tegen die tijd zou het al lang te laat zijn om tussenbeide te komen.

‘Mag ik ook iets vragen?’ zegt Ben voorzichtig.

De lippen van de gijzelnemer vormen een voorzichtige glimlach.

‘Doe maar,’ zegt hij.

‘Waarom in Oostheide? Waarom in dit huis?’

‘Waarom ook niet? Oostheide is mijn geboortedorp. Hier werd ik uitgelachen en bespot door zowat iedereen. Mijn jeugd was een hel. Ik was een freak hier, het middelpunt van spot en hilariteit. Het soort van kind waar iedereen bang voor was. Kleuters liepen gillend weg zodra ze mij zagen. In dit huis kwam mijn leven bruusk ten einde, toen ik negen jaar oud was. Maar ik ben overeind gekrabbeld, met die herinnering voor eeuwig in mijn geheugen gebrand. Weet je hoe vaak ik niet gesmeekt heb om te mogen sterven, Ben? Maar niemand luisterde naar mij, er was geen

god die medelijden had met mij. Ik bleef maar doorgaan, deed alsof ik sterk was als een beer, alsof ik immuun was voor de pijn en in staat om alles te overleven. Ik kon niet eens praten over wat ik zelf graag wilde.' 'Dat moet vreselijk geweest zijn,' mompelt Ben.

Dieter kijkt hem aan. 'Ik hoef geen medelijden,' snauwt hij. 'Ik heb ervoor gekozen vandaag een eind te maken aan mijn bestaan. Vandaag maak ik komaf met dat aanhoudende verlangen van mij naar pure duisternis. Ik ben niet van plan dit huis nog levend te verlaten en ik ben ook niet van plan om alleen te vertrekken. Isabel is het enige wat ik mezelf nog gun na al die bittere jaren. Weet je hoe lang ik naar dit moment heb gesnakt heb, Ben? Weet je hoe lang ik hierover heb gefantaseerd? Jij hebt het voor mij verpest toen je hier aanklopte, besef je dat wel? Zelfs in de laatste ogenblikken van mijn leven kan niets lopen zoals ik het wil.'

Ben realiseert zich dat Dieter effectief van plan is Isabel te vermoorden en dat er niet van zijn plan-

nen af te wijken valt. Het leven kan hem niets meer schelen. Hij heeft niets meer te verliezen. Dat maakt hem levensgevaarlijk voor zij die zijn pad kruisen.

Ben beseft dat hij een grote vergissing heeft begaan. Hij had op Stijn moeten wachten of zijn collega's in Westvliet moeten verwittigen. Dan had hij er nu niet zo alleen voor gestaan. Maar had Isabel dan nu nog geleefd? Misschien had hij hier enkele minuten later wel twee lijken aangetroffen. Nu maakte ze tenminste nog een kans om hier levend uit te komen.

‘Weet je hoe dat voelt, Ben?’ vraagt Dieter rustig. ‘Weet je hoe het voelt om geen toekomst meer te hebben? Natuurlijk niet. Mensen zoals jij hebben alles wat ze nodig hebben om het leven te overleven. Jullie hebben geen flauw benul van hoe het voelt om aangestaard te worden door iedereen en geen vrienden te hebben.’

Ben kijkt Dieter niet in de ogen. Hij begrijpt hem maar al te goed. Deze man verlangt naar ver-

lossing, maar koesterde hij vanochtend niet nog net hetzelfde soort gedachten? Hoe kan hij Dieter in godsnaam op andere gedachten brengen wanneer hij zelf het leven niet aankan? Hij begon deze dag met de heilige belofte dat hij vanavond zijn leven zou beëindigen, wat er vandaag ook mocht gebeuren. Hij was ervan overtuigd dat niets of niemand hem van dat voornemen zou afbrengen. En toch zit hij nu hier, en voelt hij doodsangst omwille van een wildvreemde jonge vrouw.

Ooit hoorde hij iemand zeggen dat het redden van een mensenleven een van de beste manieren is om een fout uit het verleden recht te zetten. Een leven voor een leven. Daarom ook werd hij agent. Niet zozeer om mensenlevens te redden, maar om iets goeds te doen voor anderen, in de hoop dat hij zo de verlossing zou kunnen vinden die hij zo broodnodig had. Het was een maat voor niets geworden. Niets kon compenseren wat er acht jaar geleden was gebeurd. Maar misschien, als hij het leven van dit meisje kon redden. Misschien dat hij

dan wel... Misschien kon hij dan ook zelf blijven leven en zijn bestaan een nieuwe kans geven. Mogelijk was dit wat zijn 'gave' hem had bezorgd: een tweede kans.

Ben beseft dat hij iets heeft gevonden wat hij gemeen heeft met deze man. Dit is zijn territorium, hiermee is hij vertrouwd. Hij moet alleen zijn kalmte bewaren.

'Ik begrijp dat je het leven beu bent,' zegt hij zacht. 'Maar het hoeft daarom niet te eindigen op deze manier.' Dieter kijkt hem verrast aan. 'Geloof me, ik weet hoe het voelt om pijn te lijden. Soms heb je het gevoel dat niets nog zin heeft. Je haat je leven, hebt niets meer om voor te vechten. Je voelt je eenzaam tot in het diepste van je ziel. Je weet dat er niemand is die je begrijpt.'

'En hoe kan het dan wel eindigen?' sist Dieter. 'Ga jij de trekker overhalen en me uit mijn lijden verlossen? Er zit maar één kogel in dat wapen, die bewust gereserveerd is voor vandaag, als eerbetoon aan mijn vader. Als jij mij overmeestert en dat

wapen grijpt, kan je me uitschakelen. Dan ben je inderdaad meteen van me af en heb je haar gered. Je zou me er zelfs een plezier mee doen.'

'Ik wil jullie allebei redden,' zegt Ben. 'Ik schiet je niet neer, ook niet wanneer je je overgeeft.'

Dieter glimlacht cynisch. 'Eerlijk ben je wel, maar het is het verkeerde antwoord. In leven blijven is voor mij de hel, dus kan dit spel alleen maar eindigen met de dood. Ik vraag jou om mij te doden.'

'Je weet dat ik dat niet kan doen,' zegt Ben. 'Dat gaat in tegen alles waar ik voor sta. Ik wil je helemaal niet dood, ik wil je helpen.'

'Maar ik ben niet meer te redden, besef je dat dan niet?'

'Iedereen is te redden.'

'O ja? En wat als mijn dood haar leven redt?' zegt Dieter.

Hij loopt naar Isabel toe en schuift haar ruw in de richting van Ben, zodat hij en Isabel elkaar op-

nieuw kunnen aankijken. Daarna zet de man het wapen zonder enige aarzeling tegen haar hoofd.

Isabel krimpt ineen en perst haar ogen dicht.

Ben voelt hevige paniek opkomen, ervan overtuigd dat hij opnieuw een zware fout heeft gemaakt. 'Zou je alles doen om haar te redden, Ben?' vraagt Dieter.

'Hou op!' roept Ben geschokt uit. Hij krabbelt overeind, in een poging om zich beschermend op Isabel te storten.

'O god, je zou je eigen gezicht eens moeten zien. Denk je nu echt dat ik haar zo snel en efficiënt zou doden? Wat heb ik daar dan nog aan? Maar het was interessant te zien hoe jij reageert als zij in gevaar is.'

'Laat haar naar huis gaan. Ik blijf hier wel. Dan kan jij je gang gaan,' smeekt Ben. 'Jij wilt niet alleen uit het leven stappen? Wel, neem mij dan met je mee. Maar laat Isabel vertrekken. Ik bied me vrijwillig aan in haar plaats.'

Dieter kijkt hem stomverbaasd aan. 'Mijn god, jij wilt jezelf echt opofferen voor haar? En je ként haar niet eens.'

'Dat maakt niet uit,' mompelt Ben. In zijn hoofd hoort hij, als een mantra, weer Mara's gehuil. Plots ziet hij Mara in de kamer staan. Met haar dode ogen kijkt ze hem beschuldigend aan. Hij beseft dat hij haar heeft gedood. Hij alleen is schuldig, ook al waren het niet zijn handen die de sjaal aantrokken waarmee ze werd gewurgd. Hij is even schuldig als haar moordenaar.

'Je doet dit om iets goed te maken, is het niet?' mompelt Dieter. Hij hurkt neer naast Isabel en staart naar de jonge agent, van wie de handen hevig zijn gaan trillen. 'Wie ben jij verloren? Een meisje zoals zij? Een zus, een nicht, een vriendin?'

Ben kan het niet langer tegenhouden. Er vloeien tranen over zijn gezicht. Hij vecht tegen rauwe emoties. Hij voelt zijn lichaam schokken terwijl zijn longen vechten om lucht. Hij trilt van kop

tot teen. 'Maak haar niet dood,' snikt hij. 'Niet opnieuw.'

Dieter schuift Isabel ruw van zich af. Van zijn gezicht is leedvermaak af te lezen.

Zodra hij zichzelf weer onder controle heeft, weet Ben dat hij een vreselijke fout heeft begaan. Hij is geen partij voor deze man, net zomin hij er een was voor Mara's moordenaar.

'Wat wil je toch, verdomme?' schreeuwt hij. 'Maak hier een einde aan, man.'

'Jij en ik gaan een spelletje doen,' zegt Dieter. 'Met een behoorlijk hoge inzet.'

12.

De zon schijnt door het hoge raam naar binnen en verblindt Dieter een seconde lang. Hij glurt op zijn horloge.

'Het is net geen elf uur in de ochtend en dit is nu al de interessantste dag uit mijn leven,' zegt hij.

‘Isabels leven ligt vanaf nu in jouw handen, Ben. Jij beslist wat er met haar gebeurt. Ik verbind haar lot aan jouw keuzes, begrijp je dat?’ Ben knikt moedeloos.

‘Til haar op en breng haar naar de grote slaapkamer boven. Geen grappen wanneer je opstaat, beste jongen. Ik blijf een paar meter achter je staan, met het wapen op je rug gericht. Je wilt echt niet van die steile trap vallen. Ik kan je verzekeren dat zoiets fataal afloopt, voor jullie beiden.’

Ben doet onmiddellijk wat Dieter zegt, alsof hij een getrainde slaaf is die zijn meester gehoorzaamt. Met stramme benen loopt hij naar Isabel. Hij knielt en tilt haar voorzichtig op. Met grote ogen staart ze hem aan. Ben weerstaat aan de drang om de tape los te trekken. Hij verlangt ernaar haar stem te horen, zou haar willen horen zeggen dat ze hem vertrouwt. Ze weegt haast niets in zijn armen.

‘Ik laat je niet vallen,’ fluistert hij haar in het oor terwijl hij haar zo stevig mogelijk tegen zich aanhoudt. Ze ligt als een pop in zijn armen. Hij

voelt hoe ze langzaam stopt met trillen en zich in zijn armen ontspant. Voorzichtig draagt hij haar in de richting van de trap. Zijn blik valt op een vreemde vlek onder aan de trap, met een lichtroze schijn, alsof er ooit iets werd gemorst en het nooit behoorlijk werd afgeveegd.

Behoedzaam draagt Ben Isabel de steile trap op. Hij past op voor de gaten in de vermolmde treden. Iemand is ooit van deze trap afgedonderd en daar beneden met een smak neergekomen, vermoedt hij. Die persoon heeft veel bloed verloren, op de plaats waar nu nog die oude, roze vlek zit. Ben doet zijn best om niet uit balans te raken en Isabel niet uit zijn armen te laten glijden.

Dieter volgt hen op veilige afstand.

In de grote, lege slaapkamer rechts is een groot raam. De zon schijnt door het vuile glas. Alsof er niets aan de hand is met de wereld. Ze zijn zo geïsoleerd hier. Buiten is het dodelijk stil. Er rijdt geen enkele auto door de verlaten straat.

Ben weet dat hij niet moet rekenen op toevallige voorbijgangers, die iets vreemds zouden opmerken aan de verlaten woning. En zelfs als die er wel zouden zijn, wie zou de reflex hebben om de politie te verwittigen? Had hij Stijn maar kunnen bereiken. Had hij maar een bericht achtergelaten op zijn voicemail. Was hij maar niet zo overmoedig geweest om deze stap te zetten...

Het is ijsig kil in de grote slaapkamer, ondanks de zomerzon. Hier en daar bladdert wat behangpapier van de muren en laten de plekken waar het papier is losgekomen de schimmel zien die de onderliggende muren bedekt. Het hele huis ademt droefenis uit, die refereert aan een lang vervlogen, ongelukkig verleden. Het voelt alsof hier nooit een hecht gezin heeft gewoond, alsof er altijd een gevoel van kilte is geweest.

Ben voelt een seconde lang intens medelijden met de man die achter hen aan naar boven stapt. Hij blijft aarzelend in de deuropening staan. Hoe vreselijk moet Dieters jeugd niet zijn geweest? Ver-

minkt raken voor het leven en in de steek gelaten worden door de harde buitenwereld en zelfs door zijn eigen ouders. Dieter Santens werd gevormd door een hard bestaan, zoveel is duidelijk. Kreeg hij geen liefde van zijn ouders?

Plots voelt Ben een harde stomp in zijn rug. Hij laat zich vallen op zijn knieën en vangt zo de schok van de val op. Zijn knieën komen echter zo onzacht in aanraking met de grond dat hij pijn voelt van zijn tenen tot zijn onderrug.

Ben draait zich woedend om. Hij wil de ijzig kalme Dieter iets toesnauwen, maar die geeft hem een tweede duw.

‘Een beetje sneller, alsjeblieft,’ snauwt hij, terwijl hij met een ongeduldig gebaar wijst naar de grootste slaapkamermuur. ‘Leg haar zo ver mogelijk bij het raam vandaan, tegen die muur aan. Je mag haar daarna niet meer aanraken, begrepen? Daarna ga jij onder het raam zitten, tegen de verwarming.’

Ben gaat zitten op de aangegeven plek.

Dieter schuift hem de handboeien toe die hij eerder van hem afnam. 'Boei je linkerhand aan de verwarming, de rechter mag je vrijhouden.'

Ben klikt de boeien vast aan het ijzeren verwarmingselement en daarna om zijn eigen pols.

Zodra Ben zichzelf heeft vastgeketend, ontspant zijn gijzelnemer zienderogen een beetje. Hij steekt zijn revolver weg, omdat hij weet dat Ben nu geen kant meer op kan.

'Heb je ooit al eens iemand gedood, Dieter?' vraagt Ben zacht, in een poging opnieuw op hem in te praten. 'Weet je hoe het voelt om het leven uit iemand te zien wegvloeien? Het is niet wat je denkt in ieder geval. Het is niet dramatisch, romantisch of wat dan ook. Het is meteen voorbij en de roes is snel en oppervlakkig. Daarna blijft er alleen leemte en duisternis over en de wetenschap dat je voor altijd een moordenaar bent. Is het dat wat je zoekt?' 'Wat weet jij daarvan?' zegt Dieter koel.

'Kijk naar haar, Dieter. Zij is een vechter, ze wil niet dood. Zie je dat dan niet? Ze is bang om te

sterven, maar ze zal je ook niet smeken om haar te laten leven. Je zult er geen voldoening uit halen als je haar doodt. Je hebt een fout gemaakt door net haar uit te kiezen. Zij is geen volgeling, die blindelings alles doet wat je van haar vraagt. Wat je ook doet met haar, het zal je niet die roes bezorgen die je zoekt.'

'Hoe oud ben je?' vraagt Dieter, terwijl hij Bens opmerkingen negeert.

'Zesentwintig.'

'Ik had je jonger geschat,' zegt Dieter 'Je ziet eruit als een student. Vertel me eens, Ben, hoe komt het dat jij hier zoveel van af lijkt te weten? Dit heb je niet uit je opleiding, maar uit persoonlijke ervaring. Je kunt niet verbergen dat je iemand verloren hebt, zoveel is duidelijk. Je kunt me best gewoon meteen vertellen wat er aan de hand is met jou. Ik had het juist toen ik het had over een zus of een vriendin, nietwaar?'

Ben slikt. Hij richt zijn blik op Isabel. Zij heeft hem nodig omdat ze zichzelf niet kan verdedigen,

beseft hij. Zijn rug baadt in het zweet. Er parelen druppels op zijn gezicht, maar hij weet dat hij dit aankan, als hij maar de juiste toonaard vindt. Maak van het slachtoffer een mens van vlees en bloed, leerde hij tijdens zijn opleiding. Zorg dat de dader beseft wat hij haar aandoet. Dat hij doorheeft dat er nog een familie is die op het slachtoffer wacht, dat ze niet zo eenzaam is als hij. Bullshit, dacht hij toen, terwijl hij zijn mond hield en luisterde naar de felle discussies tussen zijn collega studenten over de rechten van een dader. Een moordenaar interesseert zich niet voor zijn slachtoffer, wist hij. Die houdt geen rekening met het menszijn van wie hij om het leven wil brengen. Hij had hier grondige ervaring mee, meer dan eender wie in de opleiding, maar zijn collega studenten hadden dat niet door. Dat goed bewaarde geheim staat beschreven in zijn dossier, dat alleen toegankelijk is voor zijn psychologe en zijn overste. Daarin staat het post-traumatische stresssyndroom beschreven waaraan hij leed na Mara's dood. De therapeuten aan wie hij

daarover vertelde dachten dat ze hem een plezier deden met hun aanhoudende, prangende vragen.

Ooit moest hij in het bijzijn van een rechter in detail zijn verhaal doen. Hij herinnert zich nog precies hoe hij de harde waarheid verwoordde terwijl hij beschreef wat hij gezien en ervaren had toen hij Mara vond. De aanwezigen luisterden geschokt naar zijn relaas. Zij vonden zijn passieve verslaggeving angstaanjagend, merkten op dat hij erover praatte alsof hij een gruwelijke film had bekeken en er niet echt fysiek bij aanwezig was geweest. Ze beseften niet dat dit zijn manier was om te overleven.

Overleven, daar ging het nu ook om.

‘Sorry,’ zegt Ben. ‘Ik moet je teleurstellen, Dieter. Je komt van mij niets te weten, vrees ik. Ik ben echt niet van plan mijn leven met je te delen.’

‘Goed dan,’ zegt Dieter kort. Hij loopt de slaapkamer uit. Ben hoort hem de trap afstormen. Hij ratelt als gek met zijn handboeien, in een poging ze los te rukken van het ijzersterke ver-

warmingselement. Nog geen minuut later staat Dieter echter opnieuw in de kamer. In zijn hand houdt hij een gevulde injectienaald.

‘Wat is dat?’ vraagt Ben verontrust.

‘Ben je klaar om even te slapen, Ben?’ zegt Dieter. ‘Je ziet eruit alsof je wel wat rust kunt gebruiken.’ Dieter legt de naald op de vloer en schuift hem met zijn voet naar Ben, zodat hij erbij kan. ‘Injecteer jezelf hiermee.’

‘Wat?’ Ben kijkt Dieter aan. ‘Nee, dat doe ik niet. Als je me toch gaat doden, doe het dan terwijl ik je in de ogen kijk, niet op deze laffe manier.’

‘Maak je geen zorgen, het is nog niet zover,’ glimlacht Dieter sluw. ‘Het is niet meer dan wat verdoving, dat beloof ik je. Je zult niet zomaar sterven, daarvoor vind ik je gezelschap te aangenaam. Ik wil je alleen een beetje kalm houden, terwijl ik wat maatregelen tref.’

‘Nee,’ zegt Ben beslist.

Dieter stapt naar Isabel toe, grijpt haar ruw bij haar lange, blonde haren en drukt het wapen zo

hard tegen haar slaap dat ze achter de tape een pijnlijke kreun slaakt.

‘Laatste kans, Ben,’ snauwt Dieter, terwijl hij de haan aanspant. ‘Je hebt dertig seconden om te doen wat ik je zeg of het is allemaal voor niets geweest.’

Ben heeft nog nooit iemand een injectie gegeven, laat staan zichzelf. Zijn handen trillen wanneer hij de naald opraapt.

‘Ik weet niet hoe het moet,’ mompelt hij.

‘Het is niet moeilijk, prik de naald gewoon recht door de huid van je bovenarm. Het voelt heel even alsof je door leder prikt. Zorg dat je de naald helemaal leegmaakt.’ Dieters vinger spant zich om de haan, wat zorgt voor nieuw gekreun bij Isabel. ‘Tien seconden.’

Ben kijkt Dieter smekend aan, maar hij weet dat hij geen keuze heeft. Met zijn vrije hand prikt hij de naald door zijn eigen huid en maakt de inhoud ervan tussen zijn spieren leeg. Zodra de volledige inhoud in zijn arm is verdwenen, trekt hij de naald er weer uit.

Enkele seconden later duizelt het hem voor de ogen.

‘Goed zo, jongen, tot straks,’ hoort hij Dieter nog zeggen.

Kort daarna ligt hij uitgestrekt op de vloer, met zijn rechterhand nog steeds vastgeketend aan het verwarmingselement.

13.

Isabel weet niet wat ze moet doen. Ze is woedend en radeloos. Ze staart naar Ben, die zichzelf vrijwillig heeft geïnjecteerd omwille van haar. Ze probeerde hem nog te waarschuwen het niet te doen, uit angst dat er gif in de spuit zat, maar dat bleek gelukkig zo te zien niet het geval. Ben sloot onmiddellijk de ogen en zakte onderuit. Ze hoorde een zucht ontsnappen uit zijn mond en zag hoe hij bleef ademen in zijn ongemakkelijke houding. Hij leefde dus nog.

Dieter controleert of Ben wel degelijk buiten bewustzijn is voor hij de handboeien dubbelcheckt. Daarna fouilleert hij hem.

Isabel maakt heftige gebaren wanneer Dieter Bens portefeuille uit zijn broekzak haalt en zijn gegevens controleert. Kennelijk zoekt hij allerlei zaken op met zijn smartphone, maar ze kan niet zien wat of waarom. Ze vermoedt dat hij zoveel mogelijk informatie over Ben wil verzamelen om die te gebruiken tegen zijn slachtoffer.

Daarna verdwijnt Dieter weer naar beneden. Hij laat de deur wagenwijd openstaan.

Beneden hoort ze een geluid, alsof hij voorwerpen kapotslaat of zo. Ze vermoedt dat Bens radio en hun telefoons er nu volledig aan moeten geloven. Daarna lijkt hij het huis te verlaten. Ze hoort het geluid van een garagepoort die opengeschoven wordt. Vermoedelijk zet hij Bens fiets achter de poort, zodat die niet opvalt. Isabel probeert een geluid te maken, om Ben te doen ontwaken, maar hij reageert er niet op en slaapt diep verder. Ze vermoedt dat hij dezelfde verdoving heeft gekregen als zij eerder vanochtend kreeg. Ze probeert dichterbij te schuiven, wat niet eenvoudig is door de manier waarop ze vastgebonden is. Het kost haar alle moeite van de wereld om een centimeter op te schuiven.

Wanneer Dieter weer boven komt, merkt ze dat Bens wapen niet meer achter zijn riem steekt. Ook het kartelmes en de politiewapens die Ben aan zijn gordel droeg, ziet ze niet meer. Hij heeft

alleen nog de revolver met de ene kogel. Die houdt hij nog steeds in zijn hand. Achtelooos, klaar om gebruikt te worden. Hij rolt vlak voor haar neus nonchalant met de kogelkamer. Wanneer ze zich realiseert welk spel hij wil spelen, krijgt ze een ijskoud gevoel.

‘Het is bijna middag, mijn beste Isabel,’ zegt hij wanneer hij opmerkt dat ze naar hem staart. ‘Hoe lang zou het nog duren voor ze ons vinden, denk je? Zijn collega’s zullen stilaan beseffen dat Ben ontbreekt. Ze zullen hem proberen te bellen. Ze zullen hem oproepen via de radio. Langzaamaan zullen ze begrijpen dat er iets vreemds aan de hand is. Ze zullen zijn laatste gsmsignaal trachten te traceren en dat zal wellicht vroeg of laat naar dit huis leiden. Maar dat duurt nog wel even. Niemand zal op tijd komen om jou te redden, dat beseef je toch? Niemand weet dat jij vermist bent, omdat je een geboren leugenaar bent, die iedereen altijd om de tuin leidt. Hoe lang denk je nog de onschuldige ziel te kunnen uithangen tegenover Ben? Wat als hij te

weten komt dat seks helemaal jouw ding is, dat je voortdurend op zoek gaat naar nieuwe dates om aan je behoeften te voldoen? Je was bang voor de zoveelste negatieve opmerking van een van je vriendinnen, nietwaar? Je zei dat je niets bijzonders van plan was, maar je wilde vandaag wel het bed induiken met een wildvreemde jongen. Dat lag al vast. Leugens maken mensen dood, Isabel. En dat geldt ook voor studenten als jij.' Isabel voelt zichzelf vuurrood worden.

Een half uur later ontwaakt Ben uit zijn verdoving. Hij kijkt verward op, voelt zich duidelijk sloom en knippert onder invloed van het verdovende product moeizaam met zijn oogleden.

Isabel heeft gezien hoe Dieter al die tijd geduldig heeft gewacht, zonder nog een woord te zeggen tegen haar. Hij heeft ook geen enkele poging gedaan om haar kwaad te berokkenen. Hij rustte gewoon wat uit, met zijn rug tegen de muur aangedrukt, starend naar de bewusteloze agent.

Isabel weet dat het heel lang duurt voor de toegediende verdoving volledig uit je systeem verdwenen is. Zelfs nu nog heeft ze last van de inspuiting die hij gaf haar in het park. Ze voelt zich nog steeds een beetje verdoofd. Voortdurend vecht ze tegen de drang om in slaap te vallen en het allemaal op zijn beloop te laten. De extra injectie die hij haar daarna gaf, maakte het er niet beter op.

Bens ogen vinden Isabel meteen. Meteen doet hij verwoede pogingen om sneller te ontsnappen uit zijn roes. Weer focust hij op haar, alsof zij hem moed geeft om door te gaan. Hij is niet gekneveld en kan nog perfect praten, terwijl de tape intussen haar hele mond lijkt te verdoven. Ze beseft dat hij haar stem nog geen enkele keer heeft gehoord. Ze weet ook dat Dieter nooit zal toestaan dat ze woorden wisselt met hem. Daar zou ze immers meer macht door kunnen krijgen en de vreemde relatie tussen de gijzelnemer en zijn nieuwe slachtoffer zou zo kunnen worden verstoord. Dieter heeft haar

niet meer nodig, beseft ze. Het enige wat hem nog interesseert, is Ben.

15.

Dit is echt, denkt Ben wanneer hij met een schok wakker wordt. Hij beseft meteen dat het nog lang niet voorbij is.

Dat Isabel nog leeft, doet hem van opluchting naar adem snakken. Zijn ergste vrees voor hij het bewustzijn verloor, was dat hij haar dood zou aantreffen zodra hij weer wakker werd.

Zijn kurkdroge lippen plakken aan elkaar. Hij voelt zich zo duizelig dat hij voortdurend in en uit de duisternis wordt geslingerd. Koud zweet breekt uit over zijn hele lichaam. Hij heeft moeite om te focussen op het hier en nu. Door zijn ongemakkelijke positie heeft hij het ook moeilijk om met zijn hoofd tegen de muur te steunen. Dieter lijkt dit op te merken en trekt aan zijn vrije arm, zodat hij wat beter overeind kan leunen. Het is de eerste keer dat hij Ben aanraakt.

Ben heeft de fut niet om tegen te stribbelen en laat hem begaan. Hij vecht tegen de duizeligheid die hem steeds weer dreigt te claimen. De verdov-

ing die hij zichzelf heeft toegediend was uitermate zwaar en zindert nog lang na. Bens tong glijdt uit zijn mond. Hij wil likken aan zijn kurkdroge lippen, maar omdat hij maar weinig speeksel heeft in zijn mond gaat de pijnlijke stroefheid niet weg. In zijn keel en in zijn hoofd voelt hij een schroeiende pijn.

‘Het spijt me van de verdoving, maar ik moest even controleren of je geen verborgen wapens in je bezit hebt. Het zou tenslotte niet eerlijk zijn om het spel vuil te spelen,’ zegt Dieter. ‘Ik kan je helaas geen water geven, aangezien alles hier al jaren is afgesloten. Ik heb er trouwens ook voor gezorgd dat niemand ons kan storen. Je wapens en radio zijn nu volledig buiten werking.’

Ben zakt opnieuw weg. Dieter verkoopt hem een schop tegen het been. Vermoeid staart Ben Dieter aan. Hij vermaant zichzelf om langer alert te blijven.

‘Je wilt toch niets missen?’ zegt Dieter. ‘Of wil je liever dat ik met

Isabel speel?’

‘Nee,’ reageert Ben dof. ‘Geef me gewoon wat tijd.’

Daarna zakt hij weer weg, alsof er een licht wordt uitgeknipt. Een paar minuten later opent hij weer zijn ogen.

‘Hoelang was ik out?’ mompelt hij met hese, verwarde stem.

‘Lang genoeg, maar nu is het dan toch tijd om het spel te starten,’ zegt Dieter.

‘Waar heb je het over?’ vraagt Ben moeizaam. ‘Welk spel?’

‘Ik wil vandaag sterven en dat is niet veranderd door jouw tussenkomst,’ zegt Dieter ijsig kalm, ‘maar de manier waarop is wel gewijzigd. De dood is nog steeds de inzet, maar wie er sterft en hoe, dat bepaal jij voortaan.’

‘Ook als jij de gelukkige bent?’ mompelt Ben verward.

‘Een man met een doodswens kan je niet stoppen.’

Ben slikt moeizaam. 'Doe dan wat je moet doen, maar laat haar erbuiten.'

'En jij dan? Telkens weer kies je voor Isabel en niet voor jezelf. Haat je jezelf dan zo erg dat het je zelfs niet kan schelen of je leeft of sterft?' vraagt Dieter dwingend.

'Ik...' Ben stopt moeizaam. Hij weet dat hij zichzelf in deze toestand nog meer zou verraden. Hij is zo moe, zo vreselijk moe. Even de ogen sluiten en alles vergeten, dat is wat hij wil. Hij zou moeten kunnen uitslapen, om dan weer alert te reageren. Alleen zo maakt hij kans om het spel te winnen.

'Wakker blijven!' snauwt Dieter en hij geeft hem opnieuw een trap. Ben kijkt verward op. Hij voelt zich misselijk.

'Ken je het spelletje Truth or Dare, Ben?' gaat Dieter verder. 'Als je Truth kiest, ben je verplicht een eerlijk antwoord te geven op eender welke vraag die ik aan jou stel. Kies je voor Dare, dan kan ik je verplichten een opdracht uit te voeren zon-

der dat je die in vraag kunt stellen. Daarna draaien we de rollen om en mag jij mij een vraag stellen of een taak laten uitvoeren. Uiteraard hoort “jullie bevrijden” daar niet bij. Ik raad je aan om gewoon voor de waarheid te gaan wanneer het jouw beurt is. Dus: Truth or Dare?’ ‘Truth,’ mompelt Ben.

‘Dat dacht ik al,’ glimlacht Dieter triomfantelijk. ‘Ik heb een vraag die ik sinds onze kennismaking nog steeds niet beantwoord heb gekregen. Ik wil weten hoe je hier echt terecht bent gekomen.’ ‘Ik deed een routinecontrole,’ herhaalt Ben koppig.

‘Leugenaar, je hartslag ging net omhoog,’ reageert Dieter meteen. ‘Ik herken je nervositeit, zie het zweet op je gezicht, herken de manier waarop je alles doet om de waarheid achter de leugens te verbergen. Hoe wist je dat ik hier was met Isabel? De waarheid deze keer.’ ‘Routinecontrole,’ herhaalt Ben, deze keer helder en beheerst.

‘Je liegt. Geef een eerlijk antwoord op mijn vraag!’ roept Dieter gefrustreerd uit.

Als antwoord rammelt Ben met zijn handboei, in een nutteloze poging om zich los te rukken. Hij strekt zijn hand uit naar Isabel, die instinctief reageert en aanstalten maakt om in zijn richting te bewegen. Een seconde lang zijn ze beiden vergeten dat ze gebonden zijn.

‘Focus je op mij,’ snauwt Dieter terwijl hij tussen hen in gaat staan. ‘Antwoord op mijn vraag, het is jouw laatste kans!’ ‘Negeer hem maar,’ mompelt Ben.

Woedend schopt Dieter Isabel meedogenloos tegen het hoofd. Zonder geluid te maken verliest ze het bewustzijn. Dieter sleurt haar lichaam naar de uiterste hoek van de kamer. Uit een wonde net onder de haarlijn drupt bloed op de vloer.

‘Klootzak,’ mompelt Ben binnensmonds, maar Dieter heeft het gehoord. Hij stapt op Ben af en geeft ook hem een trap in de maag. Snakkend naar adem blijft Ben zitten. Hij houdt zijn vrije arm rond zijn buik geklemd, terwijl hij zich probeert te herpakken. Hij weet dat hij niet mag opgeven,

maar hoe ver kan hij Dieter nog pushen voor die compleet door het lint gaat?

Hij houdt zijn focus op Isabel en bijt zijn lip stuk zonder Dieter in de ogen te kijken.

Dieter zet een stap in de richting van het meisje. Zijn blik is nu zo koud dat Ben giert van de zenuwen. Weer wordt het wapen tegen haar slaap gedrukt.

‘Laatste poging. Hoe wist je waar wij waren?’
‘Routinecontrole,’ herhaalt Ben hees.

‘Wil je zo graag dat ik haar nu al afmaak?’ sist Dieter buiten zinnen. ‘Antwoord op mijn vraag! Hoe kwam je hier terecht?’

‘Ik lieg niet. Laat haar met rust, man!’ Ben probeert zich opnieuw verwoed los te rukken, wat hem alleen rode striemen en een pijnlijke pols oplevert.

‘Wat verberg je voor me?’ tiert Dieter.

‘Niets! Komaan, stop met haar te bedreigen en laat haar gaan,’ smeekt Ben. ‘Je hebt mij nu toch? Wat moet je nog met haar? Laat haar toch vrij.’

‘Dit ga jij niet winnen, Ben,’ zegt Dieter kalm. ‘Ken je het spel met die ene kogel in een wapen? Vind je Russische Roulette leuker dan Truth or Dare?’

Hij draait aan de kogelkamer, die ratelend een rondje maakt.

Daarna zet hij de loop opnieuw tegen Isabels slaap.

‘Stop hiermee,’ roept Ben. ‘Niet schieten. Ik zal de vraag beantwoorden, oké? We kunnen verder spelen.’

‘Te laat,’ glimlacht Dieter koel. Hij spant de haan. Ben is dankbaar dat Isabel niet wakker is en dit niet hoeft mee te maken.

‘Wat wil je dat ik doe?’ smeekt hij wanhopig. ‘Wil je de waarheid weten? Ik zal het je zeggen. Ik werk voortaan mee, dat zweer ik je, ik doe alles wat je vraagt.’

‘Dat weet ik, Ben. Ik weet dat je me de waarheid zal zeggen. Want als ik ook maar het vermoeden heb dat je liegt, haal ik de trekker over en

heeft jouw vriendin hier één kans op zes om te sterven. Als je me evenwel de volle waarheid vertelt, zet ik de loop van de revolver tegen mijn eigen hoofd en haal ik de trekker over. Het is eigenlijk een winwinsituatie, mijn beste Ben. Iemand van ons beiden zal sterven vandaag en je hebt veel kans dat ik dat zal zijn, zolang je eerlijk bent tegen me. Als ik verlies en sterf, leven jullie gewoon verder. Hoe klinkt dat?’ Ben slikt.

‘Ik zweer dat ik me aan deze regels houd,’ glimlacht Dieter. ‘Meer zelfs, jij mag in ruil voor jouw openhartigheid ook een vraag aan mij stellen. Wat denk je?’

Ben knikt gelaten. Hij weet dat hij geen keuze heeft.

‘Goed zo,’ glimlacht Dieter. Hij gaat tussen Isabel en Ben in zitten, zodat zij elkaar niet kunnen zien. Aan de kleine, schuivende bewegingen die Isabel maakt weet hij dat ze weer wakker aan het worden is. Isabel kijkt hem met grote ogen aan, maar Ben kan ze niet meer zien.

‘Ik stuur mijn eerste vraag wat bij,’ zegt Dieter. ‘Ik wil je vragen of je echt van plan bent je leven te geven voor dit meisje, dat je eigenlijk niet kent. Gaat je loyaliteit echt zo ver dat je alles wat je bent en alles wat je hebt opgebouwd, zou opgeven voor een wildvreemd iemand?’

‘Ja,’ zegt Ben zonder aarzelen. ‘Heel zeker.’

Dieter glimlacht. ‘Dat is een perfect antwoord.’

Vliegensvlug zet hij de revolver tegen zijn eigen hoofd en haalt de trekker over. Ben kijkt geschokt toe. Hij sluit even de ogen, vechtend tegen zijn emoties. Hij wil niet dat Dieter sterft. Hij wil dat de man boet voor wat hij Isabel vandaag heeft aangedaan. Als hij zichzelf hier en nu doodschiet, zijn zij wel van hem verlost, maar dan zullen de demonen voor eeuwig blijven.

‘Jij bent ziek, man,’ mompelt Ben hoofdschuddend.

‘Ik ben niet gek en ook niet ziek, Ben,’ zegt Dieter kalm. ‘Ik zal dan maar meteen de vraag beant-

woorden die in jouw hoofd leeft. Jij wilt weten waarom ik dit doe, waarom ik ben zoals ik ben, nietwaar?’

‘Ik ben geen psycholoog,’ zegt Ben. ‘Ik ben een doodgewone wijkagent, die vooral sluikstorters moet opsporen, en dat zijn meestal oudjes die geen dure vuilniszakken kunnen kopen.’

‘Komaan,’ zegt Dieter. ‘Dit dorp is toch geen omgeving voor iemand met jouw talenten? Iemand die zich zo onzelfzuchtig opoffert voor een wildvreemde hoort niet thuis in dit saaie dorp zonder uitdagingen. Geef toe dat je meer wilt in het leven, dat je in staat bent tot meer dan wat je nu doet. Maar je krijgt de kans om me nog een vraag te stellen, die ik onverwijld zal beantwoorden.’

‘Goed dan,’ mompelt Ben nerveus. ‘Wat is er met je gezicht gebeurd?’

‘Dat is een goede vraag,’ zegt Dieter. ‘Helaas is het antwoord niet zo eenvoudig. Hoeveel houd jij van je moeder, Ben? Hoeveel liefde heb je van haar

gekregen als kind? Hoe vaak heeft ze je geknuffeld en toegefluisterd dat ze gek op je is?’

‘Meer dan ik me kan herinneren,’ mompelt Ben terwijl hij aan zijn ouders denkt. Er gaat een schok door hem heen als hij denkt aan de vlaag van extreem egoïsme waarmee hij vanochtend afscheid van hen nam. Hij beseft dat zijn dood het leven van zijn ouders voor eeuwig zal verwoesten. Hij moet naar hen terug, op wat voor manier dan ook.

‘Ik zie dat je van je ouders houdt,’ zegt Dieter. ‘Dat je liefde van hen hebt gekregen.’

‘Meer dan van wie ook,’ mompelt Ben beduusd.

‘Dat geluk heb ik helaas niet mogen ervaren, Ben. De natuur strooit goede en slechte ervaringen rond. In mijn bestaan zijn er, voor zover ik me kan herinneren, alleen maar haat en woede geweest. En het ergste van alles is dat ik zelfs niet eens weet waar dat allemaal vandaan is gekomen. Ik herinner me alleen heel veel kilheid en afkeer.’

‘Wil je me nu zeggen dat je moeder je zo hard haatte dat zij je gezicht heeft verbrand?’ vraagt Ben oprecht verbaasd. ‘Geen enkele moeder zou haar kind zoiets aandoen, om wat voor reden ook.’ ‘Ben je daar wel zeker van?’ zegt Dieter.

‘Vertel me wat er gebeurd is,’ zegt Ben. ‘Ik wil het weten.’

‘Ben je daar wel zeker van, Ben? Wil je echt weten waarom een moeder haar eigen zoon zou verminken en er nog om lachen ook?’

15.

4 september 1992

De slanke, blonde vrouw staart haar negenjarige zoon aan met een blik vol haat. De zoon krimpt ineen wanneer hij de giftige blik van zijn moeder op zich voelt rusten, maar hij deinst niet terug. Hij blijft naast haar staan in de keuken, roerloos starend naar het glas wijn dat ze achterover kiepert. *'Don't tell my heart, my achy breaky heart'*, zingt Billy Ray Cyrus op de radio. Zijn moeder vult het glas bij en giet ook dat naar binnen.

Dieter staart haar onbewogen aan, omdat hij niet weet hoe hij zijn verdriet moet laten zien. Hij weet dat hij haar vragen zou moeten stellen over deze situatie. Tenslotte is dit toch de vrouw die hem op de wereld heeft gezet. Zij wordt geacht voor hem te zorgen en van hem te houden. In werkelijkheid verafschuwt ze hem en hij weet niet eens waarom.

Op school hoort hij verhalen over mama's die leuke dingen doen met hun kinderen, zoals naar de

bioscoop gaan om er een spannende film te zien. Andere mama's spelen een spelletje met hun kinderen, kijken met het gezin naar voetbal op tv of zingen in de auto gezellig mee met de muziek. Dat doet Dieters moeder niet met hem. Het enige wat ze geeft, zijn giftige blikken, gevuld met haat en afkeer en afschuw. Dieter begrijpt het allemaal niet. Hij kan zich nauwelijks details herinneren uit zijn vroegste kinderjaren. Hij pijnigt zijn hersenen maar snapt niet wanneer ze zo'n afkeer van hem heeft gekregen. Hij vermoedt dat deze haat er altijd is geweest.

Het heeft te maken met mijn karakter, denkt hij. Soms schreeuwt zij hem toe dat hij haar zo niet moet aanstaren en dat het allemaal zijn fout is dat haar leven om zeep is gegaan. Ze voegt eraan toe dat ze wilde dat hij nooit was geboren. Ze wenst hem naar de hel.

Wat heeft hij haar ooit misdaan dat ze zo reageert? Hij is amper negen jaar oud, haar enige kind, maar misschien had hij er inderdaad gewoon

nooit moeten zijn. Misschien haat ze hem omdat ze altijd met hem thuis opgesloten zit terwijl zijn vader uit werken is. Misschien begrijpt ze niet waarom hij zo anders is dan alle anderen. Hij reageert niet op emotionele prikkels of pijn zoals zijn klasgenootjes dat wel doen. Hij weet niet hoe het is om echt van iemand te houden. Hij zal haar dus ook nooit knuffelen zoals andere kinderen met hun ouders doen. Is dat waar ze naar op zoek is?

Vanavond is het erger dan ooit. Toen Dieter thuiskwam van school trof hij haar dronken aan in de woonkamer. Ze zat met bloeddorlopen ogen gebogen over een foto die hij niet goed kon zien. Zodra hij binnenkwam, legde ze de foto in een lade, die ze meteen daarna op slot deed. De sleutel verdween in haar broekzak.

Vandaag geen hatelijke woorden. Wel heerste er van bij het begin een ijsig stille sfeer. Dieter weet niet welke van beide hij erger vindt. Ook al voelt hij emotioneel weinig pijn, toch ervaart hij een zeker gevoel van gemis, omdat ze niet is zoals an-

dere moeders. Hij vraagt zich vaak af hoe het zou zijn om een normaal gezin te vormen.

En Dieter kwam net zo strijdlustig van school. Ze hadden hem uitgelachen om zijn koele reactie toen een meisje uit de klas per ongeluk diep in de eigen pols had gesneden bij knutselen en naar het ziekenhuis moest worden gebracht. Hij had het bloedende meisje gevraagd of ze nu dood zou gaan en gezegd dat hij haar niet zou missen als dat gebeurde, aangezien ze zo hard huilde dat het hem irriteerde. De juf had hem op straf gezet en hem op het hart gedrukt dat hij voortaan beter moest nadenken voor hij nog eens zo'n kwetsende opmerking maakte.

De onrechtvaardigheid van de hele situatie zinderde nog na toen hij de schoolpoort na zijn lange strafbeurt verliet. Hij besloot zijn moeder te vragen waarom niemand begreep dat hij anders was.

Vandaag blijkt echter het slechtste moment ooit om dat te doen.

Hij staat naast haar terwijl ze de frituurpan opwarmt en uit de dikke aardappelen stevige repen snijdt. Ze drinkt een derde glas wijn. Haar handen beven nog meer. Dieter probeert haar aan te spreken, maar ze negeert hem.

‘Mama,’ smeekt hij, in een poging om haar aandacht te trekken.

‘Zwijg!’ sist ze en geeft hem een harde duw.

Hij struikelt tegen het kookeiland aan en knalt met een harde smak tegen de grond. Instinctief grijpt hij naar haar mouw. Maar in plaats daarvan trekt hij per ongeluk aan het snoer van de gloeiendhete frituurpan, die door de schok van het keukenblad glijdt. Dieter merkt instinctief hoe zijn moeder geen enkele poging doet om de ketel op te vangen, ook al had ze dat perfect kunnen doen. Het toestel kantelt en valt om. Het hete vet stroomt uit de pot. Dieter voelt hoe de kleverige brij over de linkerkant van zijn gezicht wordt gekieperd. Hij schreeuwt het uit. Het lijkt alsof de huid van zijn gezicht, schouder, arm en hand lijkt te smelten. Hij

huilt niet van de pijn, want pijn kent hij niet, maar uit angst om wat hem overkomt. Hij begrijpt het niet, het gebeurt allemaal zo snel.

Zijn moeder reageert nog steeds niet. Ze staart hem aan alsof hij van een andere planeet komt.

Dieter probeert het bloedhete vet van zijn gezicht te wrijven, maar het werkt bliksemsnel in op zijn huid en verbrandt hem in de derde graad.

Zijn moeder roept niet om hulp en gooit ook geen koud water over hem heen. Ze kijkt toe hoe het hete vet zijn werk doet, grijpt daarna de fles wijn en schenkt zichzelf nog een glas in.

‘Je verdiende loon,’ mompelt ze terwijl ze grote slokken neemt.

Terwijl hij worstelt met het vet huilt Dieter, voor de eerste en enige keer in zijn leven. Hij ziet zijn arm en hand veranderen in iets monsterachtigs.

Op dat moment zwaait de keukendeur open. Zijn vader komt binnen en aanschouwt het tafereel vol afgrijzen.

‘Wat heb je gedaan?’ schreeuwt hij zijn moeder toe.

Zij staart hem perplex aan, alsof ze geen idee heeft waarover hij het heeft. Zonder een woord te zeggen loopt ze de kamer uit. Ze laat haar huilende, verbrande zoon achter.

Zijn vader grijpt zijn zoon bij de arm en sleurt hem hardhandig mee naar de badkamer, waar hij hem met zijn kleren nog aan in de douche trekt. Hij laat lauw water stromen over zijn gezicht, schouder en arm, in een poging om de schade te beperken.

‘Blijf onder de douche staan,’ gebiedt hij zijn zoon, waarna hij de kamer uitrent om een ziekenwagen te bellen.

Dieter blijft roerloos staan omdat zijn vader hem dat zegt. Hij voelt de pijnloze hitte na een tijdje wegtrekken en zinkt dan neer op de grond, terwijl het lauwe water blijft stromen. Hij begint te klappertanden.

Zijn vader komt de badkamer weer binnen. Hij haalt de douchekraan van de haak en spoelt de jongen met ritmische bewegingen af, zonder dat hij hem aankijkt.

Wanneer de deurbel gaat, laat hij zijn zoon weer even alleen. Zijn moeder is nergens te bespeuren. Even later komt een groep verplegers de badkamer binnen. Ze staren hem vol afgrijzen aan.

Het is doodstil nu. Iedereen die binnenkomt, hapt naar adem.

Dieters huid is letterlijk weggebrand door de enorme hitte van het vet. Een aantal spieren en zenuwen ligt bloot. Zijn T-shirt plakt aan zijn huid, vastgekoekt met wat er rest van de beschermende bovenlaag. Hij ziet eruit als het slachtoffer van een bomaanslag of zuuraanval, zo zwaar toegetakeld is hij. Zijn linkeroog puilt uit een verbrande oogschelp.

Dieter blijft bij bewustzijn terwijl de hulpverleners hem verzorgen, omdat hij de pijn niet voelt. Hoe diep de brandwonden ook zijn, ze tasten zijn

zenuwprikkels niet aan. Hij staart voor zich uit terwijl de linkerkant van zijn gezicht, schouder en arm voorzichtig wordt afgedekt met steriele doeken. Dan wordt hij naar een brandwondencentrum gebracht, waar hij tegen wil en dank in slaap moet, ook al legt zijn vader de dokters uit dat de jongen niets voelt door zijn medische aandoening.

Wanneer Dieter een dag of twee later ontwaakt uit de kunstmatige coma, begint de nachtmerrrie pas echt. Hij mag niet naar huis, maar moet wekenlang in het brandwondencentrum blijven. Hij wordt door iedereen aan zijn lot overgelaten, behalve door zijn vader. In het centrum wordt hij behandeld, geopereerd en verzorgd, zo goed en zo kwaad als maar kan. De schade is enorm en de artsen vertellen hem dat ze hem niet helemaal zullen kunnen genezen. Hij is verminkt voor het leven, dat beseft Dieter al vrij snel. De artsen proberen hem mentaal voor te bereiden op zijn nieuwe leven, maar hij reageert nauwelijks wanneer ze hem de harde waarheid vertellen. Zijn linker ooglid is

weggebrand, waardoor zijn oog altijd open zal blijven staan. Voor de rest van zijn leven zal hij met een ooglapje moeten slapen en druppeltjes in zijn oog doen om het niet te laten uitdrogen. Hij is niet blind, maar zijn zicht is wel zwaar beschadigd. Hij zal vroeg of laat een bril moeten dragen. De huid zal nooit meer volledig herstellen, ondanks de huidtransplantaties die zullen worden uitgevoerd. De schade is te groot en Dieter is nog erg jong. Terwijl hij zal evolueren van kind naar tiener en later naar volwassene, zal de getransplanteerde huid te strak over zijn botten trekken en zal de schade alleen maar meer zichtbaar worden. Alle vetcellen en spieren zijn onderhuids weggebrand, waardoor de huid zal aanvoelen als schuurpapier. Zijn gezicht zal er blijven uitzien als een maankrater, met putten en groeven, die hem een verminkt uiterlijk zullen geven. Het enige wat opluchting brengt, is de diagnose die de artsen nu ook formeel stellen: hij krijgt de bevestiging dat hij effectief anders is dan anderen, dat hij lijdt aan een extreem

zeldzame aandoening en dat het niet zijn fout is dat hij zo passief door het leven gaat. Hij zal altijd anders zijn.

‘Ik ben een freak, papa,’ zegt Dieter op een dag tegen zijn vader. ‘Is het dan niet toepasselijk dat mijn gezicht ook dat van een freak is?’

Zoals elke dag tijdens die vreselijke weken in het brandwondencentrum komt papa hem ook die dag bezoeken. Zijn mama ziet Dieter geen enkele keer. Ze heeft de politie bezworen dat haar zoon per ongeluk aan het snoer van de frituurpan heeft getrokken en zo de pot met vet over zich heen heeft gekregen. Het is iets wat Dieter ook zelf bevestigt. Het heeft geen zin dat zijn moeder wordt opgesloten. Hij heeft immers inderdaad zelf aan het snoer getrokken en de frituurpan naar zich toe getrokken tijdens zijn val. Technisch gezien heeft zij niets verkeerd gedaan. Hij vertelt nooit aan iemand dat zijn mama die dag dronken was, maar papa weet wel beter. Hij zweert dat hij hem nooit meer alleen zal achterlaten met zijn moeder, maar

wanneer hij na vele weken thuiskomt, is ze daar nog steeds, alsof er niets is gebeurd. Ze kijkt hem aan alsof hij een vreemde is en doet alsof er niets is gebeurd. Haar haat is niet afgenomen.

In de weken die volgen, weigert zij in dezelfde kamer te zitten als hij. Dieter is verminkt, maar ze ziet het niet eens. Het enige wat haar interesseert, is haar fles wijn.

In de jaren die volgen, weigert Dieter steeds meer operaties. De technieken evolueren en mensen zeggen hem dat hij een beter uiterlijk zou kunnen krijgen als hij de artsen liet doen, maar hij heeft er geen interesse in. Hij raakt gewend aan het mismaakte gezicht dat hem in de spiegel aanstaart. Het herinnert hem aan de groeiende haat voor zijn moeder.

16.

Vol afschuw luistert Ben naar Dieters relaas. Hij voelt woede, een vreemd soort haat tegenover de vrouw die Dieter zo heeft verminkt. Deze man is opgegroeid in een wereld vol ellende. Hoe kan een vrouw zo koud zijn tegenover haar eigen kind?

‘Het spijt me,’ mompelt hij beduusd.

Dieter haalt zijn schouders op, alsof het hem allemaal niet zoveel kan schelen. Ben realiseert zich dat dit wellicht ook zo is. Zei hij net niet dat hij, anders dan andere mensen, geen gevoelens kan koesteren? Het feit dat Dieter zo anders is maakt Ben bang. Hij zal nooit in staat zijn om een beroep te doen op Dieters emoties, simpelweg omdat hij die niet heeft.

‘De ziekte waar ik aan leid, heet HSAN type 5,’ zegt Dieter. ‘Dat staat voor hereditaire sensibele en autonome neuropathie. En er is geen remedie voor.’

‘Is dat de reden waarom je ook emotioneel ongevoelig bent?’ vraagt Ben voorzichtig.

Dieter glimlacht. 'Wat denk je zelf?'

Ben haalt zijn schouders op. 'Zeg jij het maar.'

Dieter antwoordt niet op de vraag, maar strekt zijn benen terwijl hij door de kamer wandelt naar het raam. Buiten is het nog steeds even rustig als voordien. De middagzon verwarmt de kamer een beetje, maar de mentale kilte blijft nog steeds erg tastbaar. Ben strekt zijn vingers en probeert een betere zithouding te vinden.

'Ik zoek geen medelijden, Ben, dat is niet de reden waarom ik je dit vertel.'

'Waarom doe je het dan wel?'

'Omdat je moet begrijpen dat dit een rotte wereld is, gevuld met egoïsten, die alleen voor zichzelf zorgen. Jij zult deze dag wel overleven, en dus is het belangrijk dat je dit beseft, voor je terugkeert naar de gewone wereld. De mensheid is rot, niemand geeft een bal om de anderen. Als puntje bij paaltje komt, sta je er helemaal alleen voor. Je moet je voorbereiden op de pijn die onherroepelijk komt. In mijn geval was het mijn moeder die me

zo hartgrondig haatte. Maar wie haat jou? Wie zal jouw leven verwoesten?’

‘Ik volg je niet in wat je zegt,’ mompelt Ben. ‘Ik leef niet, zoals jij, in zo’n cocon van trieste, zelfgekozen eenzaamheid. Er zijn mensen zat die om elkaar geven.’

‘Niet in mijn leven,’ zegt Dieter. ‘Het is tijd voor mijn volgende vraag en je weet al hoe die zal luiden. Ik wil voor eens en voor altijd weten hoe het komt dat je ons hier zo snel hebt gevonden. We weten allemaal dat dat niets te maken heeft met puur toeval. Omdat je toevallig mijn auto hebt aangetroffen en zo, tijdens een routinecontrole in deze verlaten wijk. Je bent hierheen gefietst omdat je wist dat ik hier was. Je hebt hierover gelogen van bij het begin. Dit is je allerlaatste kans, Ben. Je weet dat ik ieder moment het wapen tegen haar hoofd kan zetten en de trekker overhalen als je opnieuw tegen me liegt. Je krijgt geen tweede kans meer.’

‘Je zou wat ik je kan zeggen toch niet geloven,’ zegt Ben, terwijl hij naar Isabel staart. Hij beseft

dat haar leven in zijn handen ligt. Haar ogen zijn
wijd opengesperd. Ze luistert naar het gesprek
tussen de twee mannen. De bloeding aan haar
hoofd is gestopt, het bloed op de vloer stolt langza-
am.

‘Probeer het toch maar,’ daagt Dieter hem uit.

‘Ik hoorde Isabel huilen in mijn hoofd toen ik
haar fiets aanraakte,’ zegt Ben. Hij slaat zijn ogen
neer. ‘Ik heb een vreselijke gave die mijn leven
moeilijk maakt. Ik hoor dingen die ik niet kan
verklaren. Het bezorgt me al jaren vreselijke nacht-
merries. Toen ik Isabels telefoon en fiets vond,
kreeg ik het voorgevoel dat er iets vreselijks met
haar was gebeurd. Iets zei me dat ik haar moest vin-
den. Door me te laten leiden door haar geschreeuw
om hulp, kwam ik hier terecht. En ik had gelijk.’

Isabel houdt haar adem in. Dieter van zijn kant
lijkt niet verrast. Integendeel, hij lijkt zichtbaar blij
dat hij een collega freak heeft gevonden.

‘Hoe lang heb je dat al?’ vraagt hij nieuwsgierig.

Ben kijkt door het raam.

‘Dit was niet de eerste keer, of wel soms?’

‘Dat gaat je echt niets aan.’

‘Wil je dat ik haar doodmaak?’

‘Nee.’

‘Antwoord dan op mijn vraag, verdomme!
Hoelang heb je dat al?’ ‘Acht jaar,’ geeft Ben toe.

‘Hoe is het begonnen?’

‘Ik... dat zeg ik niet,’ mompelt Ben.

‘Het hoort bij de vraag, Ben. Volg de regels.
Beantwoord ze. Wat was de trigger voor je eerste...
hoe zullen we het noemen, paranormale ervaring?’

‘Er was een moord,’ zegt Ben. Hij houdt zijn
ogen dicht en weigert Dieter aan te kijken. ‘Ik kon
die niet voorkomen. Ik hoorde haar huilen en
zocht haar overal, maar toen ik haar vond, was het
al te laat.’

‘Over wie heb je het?’

Bens ogen vullen zich met tranen. ‘Een
vriendin.’

‘Ze was vast meer dan dat.’

‘Ze was mijn beste vriendin.’

‘Je allerbeste vriendin?’

Ben schudt het hoofd. ‘Niet in de zin zoals jij het bedoelt. Niet op dat moment.’

‘Maar ooit dus wel. Daarom had je zo’n nauwe band met haar.

Hoe heette ze?’

‘Mara.’

Dieter haalt diep adem. ‘Mara De Wit, vermoord tijdens de jaarlijkse septemberfuif in het lokaal van de plaatselijke jeugdbeweging. Ze werd gewurgd.’

Ben staart Dieter aan. Hij knikt.

‘Dus jij was dus de kerel die als eerste ter plaatse was maar wiens naam uit de kranten werd gehouden. Ik herinner het me nog goed. Volgens de pers kwam je net te laat om haar te redden. Achteraf heb je dus last gehad van posttraumatische stress. Je was dan ook niet zomaar een getuige, je zag het gebeuren. En nu kun je je ogen niet afhouden van Isabel omdat ze je aan Mara doet

denken. Daarom wil je haar kost wat kost redden. Je hebt ergens een fout gemaakt en dat wil je nu compenseren door haar te helpen. Je hoopt dat het je rust zal geven.'

Ben kijkt weg. Dieters wapen ligt op de grond. Hij is het spel blijkbaar vergeten.

'Toch heb je op de een of andere manier iets met haar dood te maken,' gaat Dieter verder. 'Misschien ben je er zelfs verantwoordelijk voor. Daarom ben je hier: je hoorde Isabel huilen omdat je nog steeds met een compleet verwrongen schuldgevoel zit. Het was een klik in je hoofd, die je de ultieme kans gaf om haar te redden en zo aan boetedoening te doen. Je werd door je eigen instincten hierheen geleid. Daarom heb je niemand van je collega's gewaarschuwd, omdat je ze had moeten uitleggen wat je denkt en voelt. Weten zij wel wat jij hebt meegemaakt?'

Ben weerstaat aan de drang om zich los te proberen te rukken en Dieter een fikse klap in zijn gezicht te verkopen. In plaats daarvan haalt hij

diep adem en probeert de situatie weer onder controle te krijgen. Dit is gevaarlijk territorium en hij heeft zijn grenzen al zwaar overschreden om Isabel te helpen. Hij wil geen woord meer zeggen.

‘Hoe ben je haar kwijtgeraakt?’ dringt Dieter aan. ‘Ik wil alles weten, ik wil de hele waarheid over haar dood.’

‘Ze werd vermoord toen ze van de september-fuif naar huis fietste,’ zegt Ben.

‘Waarom was je dan niet bij haar?’

‘Ik was aan het werk bij de bar en wist niet dat ze al weg was.’

‘Jij moest normaal gezien met haar meegelopen zijn, maar dat deed je niet. Je liet haar in de steek en ze stond er alleen voor die nacht. Ze was hulpeloos toen ze aangevallen werd. Wie heeft haar gedood? Ik herinner me dat de kranten zijn naam niet noemden, omdat hij minderjarig was.’

Bens lip bloedt, maar hij drukt zijn tanden er nog dieper in. Hij wil zijn diepste geheim niet prijsgeven.

‘Wie, Ben? Was het iemand die je kende, iemand uit je naaste omgeving? Zoiets doet nog het meeste pijn. Daarom begrijp je me zo goed wanneer ik je over mijn moeder vertel. De man die Mara heeft gedood was iemand die je goed kende. Hoe noemden ze hem ook alweer?’ Hij neemt zijn smartphone en googelt de naam. ‘Ach ja, kijk eens aan. P.W. Wat gek, zijn familienaam heeft dezelfde initiaal. Ook een Wagemans, toevallig?’

Ben voelt de tranen over zijn wangen stromen. Hij weet dat hij Mara had kunnen redden als hij maar zijn belofte om voor haar te zorgen niet had gebroken. Hij duwde haar echter recht in de armen van haar moordenaar, terwijl Ben maar al te goed wist hoe gevaarlijk hij was.

‘Wie is het, Ben? Ik wil zijn naam.’

‘Mijn broer!’ roept Ben uit. ‘Mijn broer Peter heeft het gedaan, oké? Heb je nu je zin?’

IJzig kalm zet Dieter het wapen tegen zijn eigen slaap. Opnieuw haalt hij de trekker over. Isabel schreeuwt het achter de tape uit, ook al horen

ze weer geen knal. Ben durft haast niet te kijken, geschokt als hij is door Dieters plotse handeling.

Ben beseft dat ze deze plek nooit zullen kunnen verlaten als Dieter zichzelf effectief doodschiet. Hij kan niet bij de sleutels van de handboeien die in Dieters broekzak zitten. Er is geen enkele mogelijkheid om hulp in te roepen. Isabel is te strak vastgebonden om zichzelf te bevrijden. Zelfs als ze er op miraculeuze wijze in zou slagen zichzelf tot bij Ben te slepen, is de kans dat hij haar loskrijgt klein.

Als Dieter sterft, kan het uren, dagen, weken duren voor ze gevonden worden hier. Na drie dagen zullen ze in theorie dood zijn. Een mens kan langer dan een week zonder voedsel leven, maar amper een paar dagen zonder water. Ze zullen langzaam sterven. Niemand zal hen hier vinden, omdat niemand aan het verlaten pand zal denken.

En wat als ze al die tijd lijdzaam moeten toekijken hoe Dieters lichaam van binnenuit verteerd wordt door ongedierte? Wat als er ratten op hem

afkomen om hem op te vreten? De gedachte alleen al maakt Ben kotsmisselijk.

‘Houd daar in godsnaam mee op!’ schreeuwt hij Dieter toe, terwijl die het wapen laat zakken. ‘Stop met deze waanzin, Dieter, niemand hoeft hier te sterven! Hou er toch mee op.’

Dieter glimlacht. ‘Komaan Ben, geef toch gewoon toe dat je voortdurend aan de dood denkt en exact weet hoe ik mij voel. Ik zag het in je ogen toen je voor de deur stond hier. Je eigen, minderjarige broer, de jongen met wie je bent opgegroeid, heeft je leven van je afgepakt. Waarom deed hij het? Hadden jullie ruzie? Was hij ook verliefd op haar? Wij zijn verwante zielen, jongen, we snakken allebei naar de dood. Je voelde dat al toen je me voor het eerst zag. Zelfs nu nog zou het je geen barst kunnen schelen indien ik dat wapen tegen je hoofd zette om je te vermoorden. Het zou voor jou een verlossing betekenen uit het lijden van de afgelopen acht jaar.’

Ben ziet hoe Isabel hem geschokt aankijkt. Ben ontkent Dieters analyse niet. Ben weet dat Isabel beseft dat Dieter gelijk heeft. Daarom ook is hij nooit bang, daarom reageert hij zo stoïcijns wanneer de gijzelnemer hem bedreigt.

‘Nee.’ Ben schudt het hoofd. ‘Zo is het niet.’

‘Kan je me in de ogen kijken en zeggen dat je nooit aan zelfmoord hebt gedacht?’

Ben sluit zijn ogen. ‘Sorry Isabel, ik kan dit niet meer aan,’ mompelt hij gebroken. ‘Het verdriet, de schuldgevoelens, de duisternis. Het is allemaal mijn schuld. Het is te veel geweest, ik kan niet meer verder op deze manier. Sorry, Isabel, ik ben verkeerd geweest.’

Hij verbergt zijn gezicht achter zijn vrije rechterhand en laat zijn tranen de vrije loop.

Dieter knikt. En terwijl Ben mentaal instort, zegt Dieter: ‘Ik weet het, soms kan de dood opluchting brengen. Soms is overleven een heel stuk zwaarder. Ik kan erover meepraten.’

17.

'My head keeps turnin' turnin' like Russian roulette...

Thoughts are like bullets, I cannot do this... do this...'

- Moby (Alice)

Ben kalmeert vrij snel, waarna hij zijn gebonden hand lusteloos tegen het verwarmingselement laat rusten. Zijn ogen sluiten zich vanzelf. Bens plotse apathie maakt Dieter ongerust.

'Ben je oké?' vraagt Dieter bezorgd, bang als hij blijkbaar is dat hij zijn gijzelaar nu al gaat verliezen. Hij schopt tegen Bens been, in de hoop dat hij weer alerter wordt.

'Ik lijd aan extreme autoziekte en een vorm van evenwichtsstoornissen,' mompelt Ben met gesloten ogen. 'Ik ben overgevoelig voor allerlei medicijnen, waardoor het lang duurt voor ik herstel van een verdoving of diepe slaap.'

‘Je zinkt toch niet opnieuw weg hé?’ sist Dieter. ‘Hier blijven, zeg ik je, zeker als je Isabel wilt redden.’

‘Sorry,’ mompelt Ben loom. Hij vecht tegen de misselijkheid die altijd volgt wanneer hij verdoofd wordt. Een zure smaak dringt dan door tot in zijn keel. Het kost hem alle moeite van de wereld om zich niet zo ziek te voelen als een hond en het beetje ontbijt dat hij deze ochtend heeft gegeten, weer uit te kotsen.

Tot Dieters grote opluchting komt er snel weer wat kleur op zijn wangen.

‘Mijn rug doet pijn, kan je me niet even losmaken?’ vraagt Ben vermoeid.

‘Vergeet het maar,’ glimlacht Dieter, terwijl hij opstaat en bij Isabel de touwen om haar enkels controleert. Pas wanneer hij tevreden is, gaat hij weer op de koude marmeren vloer zitten, op een meter bij Ben vandaan. Het wapen houdt hij nonchalant in zijn hand.

‘Jouw beurt,’ geeft Dieter aan. ‘Jij mag de volgende vraag stellen.’

‘Waarom Isabel?’ vraagt Ben loom. ‘Je hebt haar via de sociale media gevonden. Op basis waarvan heb je haar geselecteerd?’

‘Dat was niet zo moeilijk. Ik zocht een meisje in deze buurt dat nogal op mijn moeder lijkt.’

‘O god,’ zucht Ben dramatisch. ‘Een moordenaar met een moedercomplex.’

‘Ik ben geen moordenaar en ik heb geen moedercomplex,’ sist Dieter. ‘Isabel en jij leven nog, dus in theorie ben ik op dit moment alleen maar een ontvoerder. Als ik daartoe ooit de kans had gekregen, had ik mijn moeder met veel plezier omgebracht, na alle ellende die ze me heeft berokkend. Helaas heeft die oude trap me dat plezier ontnomen.’

Dieter wrijft over zijn voorhoofd. Zijn gehavende huid voelt duidelijk kurkdroog aan. Hij maakt een gebaar alsof hij last heeft van hoofdpijn die komt opzetten en dringend iets te eten nodig

heeft om de dalende suikergehaltes in zijn bloed op te krikken.

‘Dieter, wie heeft je moeder gedood?’ vraagt Ben plotseling. ‘Ik weet dat je liegt wanneer je doet alsof ze van de trap gevallen is.’ ‘Bewijs dat dan maar eens,’ snauwt Dieter.

‘Was het je vader? Is hij daarom je held? Heeft hij die ene kogel bewaard om een einde te maken aan zijn eigen leven nadat hij haar had gedood?’

‘Zij heeft me een leven vol ellende bezorgd. Ze zorgde ervoor dat ik gepest werd op school en verminkt door het leven ging. Geloof me, mijn moeder was een bitch. Ik was blij toen ze stierf, het leven gunde me eindelijk ook eens iets.’

‘Maar...?’

‘Maar de ironie van het lot achtervolgde me. Een paar momenten lang dacht ik dat we eindelijk gelukkig zouden worden. Mijn vader en ik, samen genietend van het leven zonder haar. Ik was achttien jaar en zo blij. En toen...’ Dieters stem stakt.

‘Toen stierf ook je vader.’

‘Hou je bek,’ snauwt Dieter plots. Hij staat woedend op en geeft Ben een harde schop tegen het been. Ben kijkt verrast op. ‘Stop met vragen stellen,’ sist Dieter.

‘Jij hebt me meegesleurd in dit spel,’ zegt Ben. ‘Het was niet mijn keuze. Ik weet trouwens perfect hoe jij in elkaar zit, als dat is wat je wilt horen, Dieter. Je moeder haatte je, ze verafschuwde je omdat je een ongelukje was. Misschien belemmerde je zo haar leven, of heb je iets uitgespookt dat haar heeft getriggerd. Je broedde jarenlang op wraak, tot ze plotseling stierf. Of het nu een ongeluk was of niet, eigenlijk interesseert dat mij niet. Maar het heeft er wel voor gezorgd dat je absoluut hier wilt sterven, in dit huis, waar de bloedsporen van je moeder nog altijd te zien zijn op de witte tegels onder aan de trap. Je vader stierf hier ook, nietwaar? Er is iets vreselijks met hem gebeurd, dat je maar niet kunt vergeten. Je bleef hier niet wonen, omdat je niet kon verdragen wat hier allemaal was gebeurd. Zij bedroog je vader in dit huis, is dat niet? De geur

van seks en ontrouw hangt hier nog. Hij betrapte haar, ze hadden ruzie, hij duwde haar van de trap af en daarna stierf ook hij, uit schuldgevoel.

Of gebruikte hij dat wapen dat jij nu in je handen hebt?’

Nadat hij diep adem heeft gehaald, gaat Ben onverminderd verder: ‘Geef het toch toe, man. Je moeder sliep met iedereen die het maar wilde en ze is hier nog steeds. In dit huis, in je dromen en nachtmerries en je hele leven. Was dit soms de slaapkamer van je ouders? Trof je je vader hier soms huilend aan op het bed waarin je moeder hem zo vaak bedroog dat het voortdurend stonk naar overpelige seks? Terwijl ze haar man daarna dwong om tussen dezelfde lakens te slapen? Misschien verving ze niet eens het beddengoed en kleefde er nog sperma van anderen aan de lakens. Misschien was de geur van de feromonen sterker dan die van haar bloesemshampoo. Misschien deed ze het allemaal uit wraak, omdat hij niet ophield jou te beschermen... Maar door Isabel te doden, los je dat prob-

leem niet op,' gaat Ben verder. 'De stank blijft net dezelfde. Niets zal die ooit wegnemen, wat je ook doet. Zelfs als je doodgaat, vertrek je met deze geur in je neusgaten.'

Dieter draait zich om en kijkt naar Isabel. Hij loopt naar haar toe en raakt even haar lange, blonde haren aan.

'Ze ruikt naar aardbeien, wist je dat?' zegt hij. 'Ze is perfect, van kop tot teen, tot de geur van haar lichaam toe. Haar aanwezigheid alleen al heeft dit huis opgefleurd, Ben. Maar ze blijft een hoer, net zoals mijn moeder er één was. Ze slaapt met iedereen die het maar wil, zoekt voortdurend de uitdaging op, omdat het nooit genoeg is voor haar. Ze zoekt haar mannen op sociale netwerken en op datingsites die onenightstands beloven. Waarom doe je zoveel moeite om iemand als haar te redden, Ben? Ze is het niet echt waard.'

Ben slikt. Hij beseft plotsklaps dat hij het meisje hier nooit levend buiten zal krijgen. Hij heeft zich grondig vergist in de situatie. Dieter wil haar

als slachtoffer en hij zal haar nooit opgeven. Hij is geobsedeerd door haar. Het enige wat Ben kan doen, is de aandacht afleiden van Isabel, zodat Dieter vergeet dat ze in de kamer is. Alleen als Ben met hem praat, negeert hij haar tijdelijk.

‘Ik weet zeker dat er ergens in jou nog een goed mens leeft, Dieter,’ fluistert Ben kalm. ‘Niemand is slecht geboren, mensen worden gevormd door de situatie waarin ze terechtkomen. Wat er met jou gebeurd is, is vreselijk, maar je kunt er maar beter voor zorgen dat jouw verdriet anderen bespaard blijft. Je moet Isabel laten gaan. Zij heeft nog een familie die om haar geeft en vrienden die van haar houden en die haar steunen. Als je haar nu laat gaan, kan je nog rekenen op enig begrip.’

‘Ik heb een meisje ontvoerd,’ snauwt Dieter. ‘Denk je nu echt dat ik hier zomaar mee wegkom? Komaan, Ben, jij als politieagent... Zodra ik hier een stap buiten zet, ben ik evengoed dood. Ik wil niet achter de tralies verdwijnen, want dat overleef ik niet. Ik zou beter af zijn als ik dood was. Dat zou

beter zijn voor iedereen, Isabel inclusief. Als ik haar laat leven, blijft ze getraumatiseerd achter. Wil je haar dat aandoen?’

Ben gaat wat rechter zitten. ‘Isabel kan dit verwerken, Dieter. Ze heeft ouders, broers of zussen, mensen die van haar houden. Wil je hen dat aandoen? Wil je die mensen voorgoed in het verdriet storten omdat jij besloten hebt dat je ermee wilt kappen? Jij bent ook je vader verloren, je weet wat het is om iemand te verliezen. Je kunt haar laten gaan, zodat ze nog een kans maakt om haar leven weer op te pikken.’

‘Ben je uitgepraat, dominee Wagemans?’ zegt Dieter cynisch.

Ben knikt met tegenzin, gefrustreerd als hij is dat hij niet tot Dieter kan doordringen. Het heeft geen enkele zin om tegen hem in te gaan, de gijzelnemer heeft alle kaarten in handen.

‘Goed,’ zegt Dieter. ‘Dan wordt het tijd voor mijn derde vraag. Ik durf te wedden dat je perfect weet hoe die luidt.’

‘Ja,’ mompelt Ben. ‘Je wilt weten wat er gebeurd is met mijn broer en waarom hij Mara vermoordde.’

‘Dat is een schot in de roos! En nu nog graag de waarheid.’

Ben beseft dat hij nog maximaal vier vragen te beantwoorden heeft voor Dieter zal sterven. Zou Stijn al op zoek zijn naar hem? Zouden ze bij het korps al doorhebben dat hun collega verdwenen is? Hij heeft totaal geen tijdsbesef meer. Hij voelt zich hongerig, dorstig, moe en loom. De verdoving is stilaan helemaal uitgewerkt. Hij weet dat hij de vraag niet kan ontwijken. Hij moet er eerlijk op antwoorden.

‘Peter heeft Mara gedood omdat hij niet kon verdragen dat ik met haar sliep.’

‘Was hij dan verliefd op haar?’ Ben knikt.

‘En jij wist dat toen je met haar sliep?’

‘Zo was het niet helemaal, maar ergens toch ook wel.’

‘Dus je hebt je broer bedrogen met je vriendin,’ merkt Dieter droogjes op.

‘Ze was verliefd op mij en koos mij, daar kon ik niets aan doen.’

‘Je kon haar hebben afgewezen.’

‘Zo eenvoudig was het niet.’

‘In ieder geval nam hij wraak door haar te doden, omdat hij haar niet wilde delen met jou. Dus heb jij haar dood bezegeld op het moment dat je met haar naar bed ging.’

‘Zo eenvoudig is het allemaal niet,’ reageert Ben fel. ‘Er is veel meer gebeurd dan dat.’

‘Ze vertrouwde hem, en dus ging ze met hem mee die avond.’ Ben zegt niets.

‘Waarom was hij bij haar die avond? Heb je haar in de steek gelaten? Hadden jullie ruzie?’

‘We waren geen stel meer. Ik was aan het werk. Ik wist niet dat ze al vertrokken was.’

‘Nog erger, je vond je werk belangrijker dan haar.’

‘Ja, ja, oké? Ja! Ik boet voor mijn egoïsme. Ben je nu tevreden?’

‘Pas als je me verteld hebt wat er echt met je broer aan de hand was, Ben.’

18.

Ben is doodsbang. Hij heeft het gevoel dat hij zijn ergste nachtmerries herbeleeft. Mara is een deel geworden van zijn leven. Iedere ochtend wordt hij wakker met haar gehuil in zijn oren. Hij ziet haar dode lichaam, een beeld dat voor eeuwig op zijn netvlies is gebrand. Hij gaat nooit slapen zonder dat hij haar heeft gezegd hoeveel het hem spijt dat hij zijn belofte niet heeft gehouden. Hij spreekt nog vaak in stilte met haar.

Ze hebben hem gezegd dat Peter er helemaal niets aan kon doen, aangezien hij ziek was in zijn hoofd. Front temporale dementie, luidde de diagnose. De enige soort dementie die jonge mensen kunnen krijgen. Met als typische symptomen ontremming, sociaal onaangepast gedrag, verlies van empathie, dwangmatig gedrag. Koppel dat aan een gevaarlijke vorm van apathie, en je krijgt wie Peter Wagemans is. De ziekte komt zeer uitzonderlijk voor bij tieners.

Ben lijdt niet aan dezelfde aandoening. Hij werd na de moord en het stellen van Peters diagnose onderzocht, omdat de aandoening erfelijk kan zijn. Maar hij is helder van geest, geen psychiatrische patiënt en zeker niet in staat om impulsief mensen te doden. Dat was lang zijn grootste vrees: wat als hij zoals zijn broer was, wat als hij ook in staat zou zijn te moorden?

‘Je bent bang dat je net zo bent als hij,’ zegt Dieter.

‘Op die opmerking reageer ik niet,’ snauwt Ben. ‘Zet het wapen maar tegen je hoofd en haal de trekker maar over, Dieter. Ik heb gedaan wat je vroeg, ik heb je vraag eerlijk beantwoord.’

Dieter glimlacht zwak. Hij maakt geen aanstalten om het wapen tegen zijn hoofd te zetten.

‘Jij en ik zijn hetzelfde, Ben. Het wordt tijd dat je dat inziet. We zijn allebei verantwoordelijk voor de verwoesting van levens. De stress en de ellende die we achterlaten, is in beide gevallen gelijk. Jij hebt gelijk dat je wilt sterven en alles achter

je wilt laten. Hoe kan je namelijk leven met het gegeven dat je eigen, zieke broer zover is gegaan dat hij een onschuldig meisje wurgde? Hoe kan je jezelf nog in de ogen kijken?’

‘Het is niet hetzelfde!’ roept Ben uit. ‘Mara is gestorven door toedoen van mijn zieke broer. Ik kon hem niet tegenhouden. Jij kiest ervoor om je demonen je leven te laten domineren. Hoe durf je onze situaties te vergelijken?’

‘Jij bent even schuldig als ik,’ sneert Dieter. ‘Je hebt Peter de kans gegeven Mara te vermoorden, ook al wist je op dat moment al dat je broer gevaarlijk was. Of ga je me zeggen dat je dit niet had zien aankomen? Komaan jongen, je wist dat hij een gevaar was voor de maatschappij maar negeerde dat, net als je ouders. Jullie staken je hoofden als struisvogels in het zand en kozen ervoor te doen alsof jullie leventjes perfect waren. Heb je Mara ooit verteld dat je broer abnormaal was, of zette je gewoon de kat bij de melk?’

Ben geeft geen antwoord, maar weet dat de uitdrukking op zijn gezicht boekdelen spreekt. Het is het enige wat hij nooit aan iemand heeft verteld met betrekking tot de moord op Mara. Hij herinnert zich hoe hij Peter hun puppy zag wurgen in de tuin. Peter was toen amper dertien jaar oud. Het hondje had zulke prachtige bruine ogen. Ben had het voor zijn veertiende verjaardag gekregen maar Peter was jaloers omdat hij zelf niet in staat bleek het dier goed te verzorgen en het daarom nauwelijks mocht aanraken.

De hele familie was verliefd op het schattige dier en adoreerde het als was het een kind. Iedereen was in shock toen het plotseling dood lag in de tuin. Ben vertelde in tranen dat hij een vreemde man het had zien doen. Ze begroeven het diertje amper drie weken nadat het voor het eerst deel had uitgemaakt van het gezin. Daarna kwam er nooit meer een hond of een ander dier in huis. Ben kende de ware toedracht, hij had het met eigen ogen aanschouwd, maar hij zweeg als het graf, omdat hij ni-

et in staat was te aanvaarden wat hij die dag had gezien.

Ben vertelde ook nooit aan iemand hoe Peter hem die nacht, vlak na de moord op Mara, smeekte om haar lichaam te verstoppen. Peter porde hem aan zijn gruweldaad te verdoezelen voor de buitenwereld en te doen alsof Mara spoorloos verdwenen was. Terwijl Ben haar lichaam in zijn armen hield, huilend om haar dood, stelde Peter hem koel voor om haar ergens te begraven, alsof ze een puppy was. Peter trok aan zijn arm en smeekte dat Ben hem zou helpen, maar Ben kon geen woord uiten. Hij wist dat er nog moorden zouden volgen als hij Peter nu liet gaan, en dus overhaalde hij zijn broer om zich vrijwillig aan te geven bij de politie. Hij beloofde dat hij voor Mara zou zorgen terwijl Peter naar de politie stapte.

Nooit zal hij het moment vergeten waarop de politie toesnelde. Een politievrouw legde haar hand op Peters schouder en sprak hem sussend toe,

ook toen ze hem in de boeien sloeg. Mara werd uit Bens armen gehaald, waarna Peter hem aankeek.

‘Ga je mee, broertje?’ vroeg hij toen, tot grote verbazing van de politieagenten, maar Ben schudde zijn hoofd in shock. Hij zou zijn broer pas maanden later terugzien in de rechtbank, waar Peter weer die gekwetste blik in zijn ogen had. Zelfs al hadden ze hem zware medicijnen gegeven, toch staarde Peter zijn achttienjarige broer vol adoratie aan, er nog steeds van overtuigd dat die hem wel zou helpen.

Ben kijkt in de ogen van Dieter.

‘Ik heb besloten niet meer mee te doen met je spelletje,’ zegt hij hees. ‘Richt je revolver maar op mij en haal de trekker maar over. Komaan, Dieter, schiet me maar neer. Het zou een verlossing zijn, weet je wel? Na alles wat er is gebeurd, kan het me niets meer schelen. Dus doe het maar. Het eindigt hier, in deze kamer, vandaag. Wat je ook doet, of je nu mij of jezelf de dood injaagt, het maakt me niet meer uit.’

Dieter geeft geen antwoord. Zijn blik dwaalt af naar Isabel.

‘Kijk me aan, Dieter,’ snauwt Ben hem toe. ‘Volg de regels van je eigen spel. Ik heb je de waarheid gezegd, zoals je me vroeg. Laat haar dus met rust, zoals je hebt beloofd. Ga naar buiten, geniet wat van de zon.’

Dieter kijkt Ben aan, geschrokken door de plotselinge uitval van zijn gijzelaar.

‘Je hebt een vreselijk leven gehad, Dieter,’ zegt Ben zachter, ‘maar dat is geen excuus om te doen wat je vandaag wilt doen. Laat zien dat je een man van je woord bent. Je hebt al duizenden kansen gehad om ons leven te beëindigen en je deed het niet. Bedreigen kan je ons zoveel als je wilt, maar je dreigementen uitvoeren lukt je niet, omdat je weet dat je in dat geval sterft als een zielige leugenaar. Ofwel stop je hier en geef je je over. Dan heb je nog alle kansen van de wereld om je leven opnieuw op te starten. Als je je overgeeft, kan je je leven weer

oppikken en opnieuw van start gaan. De andere optie is dat je eindigt als een zielige leugenaar.’

‘En wat als ik inderdaad besluit om te blijven leven?’ vraagt Dieter. ‘Wat gebeurt er dan met me?’

‘Dan zal ik je helpen,’ zegt Ben kalm. ‘Ik zal je bijstaan, zolang je maar doet wat ik van je vraag en Isabel laat gaan. Zij zal de rest van haar dagen nachtmerries overhouden aan wat er vandaag is gebeurd. Volstaat dat niet voor jou? Je hebt gedaan wat je wilde, je hebt haar volledig in je macht gehad en dat gevoel zal altijd blijven. Telkens wanneer zij zich deze momenten herinnert, zal ze beseffen dat jij haar leven voorgoed hebt veranderd.’

Ben kijkt Dieter aan. Hij beseft dat hij een einzelgänger is, een bezitter van emotieloze dagen in een eindeloos bestaan. Hij denkt aan alles wat de man had kunnen zijn als hij niet bewust voor dit pad had gekozen. Hij had carrière kunnen maken als hij zijn brein wat beter had benut, hij had zijn talent kunnen gebruiken om grootste dingen te doen. Hij had misschien zelfs gelukkig kunnen zi-

jn, had een normaal gezin kunnen stichten, als hij de moed had gevonden om zijn gehavende gezicht te laten herstellen. Hij had een hond kunnen hebben om van te houden, een kat die iedere avond aan zijn voeten lag. Alles wat normale mensen bezitten.

Maar Dieter is niet normaal. In plaats van een gewoon leven te leiden koos hij voor de duisternis. Hij wentelt zich in zelfmedelijden en het gevoel dat hij de wereld haat.

‘Je kunt ons laten gaan en nog steeds een normaal leven leiden hierna, Dieter,’ zegt Ben. ‘Je hebt alle troeven hiervoor in handen. We zullen je helpen, op welke manier dan ook. Ik zal je helpen om de duisternis in je hoofd een halt toe te roepen.’

Dieter kijkt zijn gijzelaar aan met een blik waarin Ben zelfs een vleugje dankbaarheid ziet. Hij ziet dat Dieter hem gelooft. Het lijkt wel alsof hun onverwachte confrontatie hem vleugels heeft gegeven. Misschien puurt Dieter hieruit een drang om te blijven leven. ‘Ik wil graag dat we in contact

blijven met elkaar, Ben,' zegt hij. 'Jij en ik, wij zouden misschien zelfs vrienden kunnen worden. In ieder geval wil ik je graag beter leren kennen. Ik wil nog meer weten van wat er echt met Mara is gebeurd. Ik heb een besluit genomen.

Ik denk dat ik jullie laat leven.' Ben haalt opgelucht adem.

Plotseling hoort hij een geluid in de verte. De rust in de verlaten straat wordt bruusk verstoord.

'Shit,' vloekt Ben binnensmonds.

Dieter heeft het geluid ook gehoord. Hij duwt de revolver tussen zijn broeksriem en stapt kordaat naar het raam.

'Twee politieauto's,' zegt hij. 'Ze hebben je gevonden, Ben.'

Deel 2

4 september 2017

**‘Moed leidt tot levensgevaar,
angst leidt naar de redding.’**

– Leonardo Da Vinci

19 Om half twee beseft inspecteur Stijn De Bruyn plotseling dat er iets niet klopt. De hele ochtend heeft hij geoefend met een nieuw model vuurwapen, waarop de hele politiezone binnenkort overschakelt. De training stond al lang ingepland en vond plaats in een uiterst veilige en afgesloten omgeving, zoals de regels het voorschrijven. De agenten hebben tijdens zo'n oefening geen toegang tot hun telefoons of radio's en staan niet in contact met collega's uit hun zone die aan het werk zijn. Dat alles om de focus op de veiligheid te houden.

Die ochtend was hij uit Oostheide naar het kantoor in Westvliet gereden, waar hij een paar collega's diende op te pikken, met wie hij vervolgens naar de ingehuurd privéschietstand zou rijden. Hij was rond negen uur aangekomen op kantoor, had wat grappen gemaakt met een paar collega's die in de Westvlietse wijken werken, en sprak kort met commissaris Faes over de werklunch die

zij hadden ingepland. Daarna was hij met drie collega's vertrokken naar de schietstand aan de rand van Gent. In de auto had hun nieuwe collega Thomas vol trots verteld over zijn kersverse baby, terwijl de anderen met hun ogen hadden gerold en gelachen hadden met de dikke wallen onder zijn ogen, een bewijs van zijn talloze slapeloze nachten.

Stijn had in stilte geluisterd. Hij had geen interesse in kinderen, op dit moment toch nog niet. Met zijn relatie zat het prima, maar zijn werk was zijn grootste focus en hij voelde zich daar prima bij. Hij wilde vooruit in het leven en koesterde ambities. Oostheide was niet voor eeuwig, als het aan hem lag. Het was een begin. Hij had er aangetoond dat hij een wijkkantoor kon leiden. De laatste maanden waren er verscheidene gesprekken geweest met Faes, waar hij zijn collega Ben zelfs nog niets over had verteld. Het plan was dat hij zou evolueren naar een nieuwe functie in Westvliet, maar op dit moment wilde hij daar nog niet te veel aan denken. Hij vond zijn werk nog steeds aange-

naam en hij hield er wel van om met Ben samen te werken. Vroeg of laat zou hij de knoop echter moeten doorhakken. Faes had al meermaals laten vallen dat er een positie op hem wachtte indien hij dat wenste.

Toen ze aankwamen bij de schietstand, werd aan de inspecteurs meteen gevraagd om hun persoonlijke spullen in de lockers te leggen en zich daarna volledig te focussen op de training. Telefoons werden afgezet, uit de veilige schietruimte werd iedere vorm van afleiding geweerd. Stijn concentreerde zich volledig op de instructies en vergat meteen alles om zich heen. Terwijl hij aan het trainen was, dacht hij nooit aan iets anders.

De training was wat langer uitgelopen, waardoor Stijn zich moest haasten om op tijd te komen voor de werklunch met commissaris Faes, enkele collega inspecteurs en een aantal ingehuurd veiligheidsconsultants. Hij haalde zijn spullen uit de locker en stopte alles snel in zijn zakken. Daarna reed hij vlot terug naar Westvliet, waar hij toch nog

tien minuten te laat aankwam voor de lunchvergadering.

Hij nam hijgend plaats aan de lange tafel, verontschuldigde zich bij de anderen, nam een broodje en concentreerde zich op het debat over het gevaarlijke kruispunt tussen Oostheide en Westvliet, terwijl hij kauwde op het broodje. De groep hakte vrij snel de moeilijkste knopen door. Er werd afgesproken welke controles er zouden plaatsvinden, hoe de verkeersregels zouden worden aangepast en hoe alles geregeld zou worden met betrekking tot de nieuwe verkeerslichten. Voor alles werden haalbare data geprikt.

‘Goed,’ zei commissaris Faes tevreden na afloop van de vergadering. ‘Dat ziet er prima uit. Ik stel voor dat we volgende week opnieuw bijeenkomen, om de eerste resultaten van de controles te bespreken. Ik start intussen de procedure op voor de aanvraag van de verkeerslichten bij het schepencollege. Een rapport volgt nog.’

Terwijl iedereen tevreden de kamer verliet, hield Faes Stijn nog eventjes tegen.

‘Hoe gaat het in Oostheide?’ vroeg hij. ‘Lukt het een beetje met

Ben? Is alles in orde daar?’ ‘Ja hoor,’ zei Stijn lichtjes verrast.

‘Ik vraag het zomaar,’ glimlachte Faes. ‘Je moet weten: Bens ouders zijn oude vrienden van me, ik wilde gewoon even checken of je tevreden bent over de samenwerking met hem en over zijn werk.’ ‘Ik had me geen betere collega kunnen wensen,’ reageerde Stijn.

‘Hij is top, ik heb geen enkele reden om te klagen.

‘Fijn dat te horen,’ glimlachte Faes, waarna hij Stijn liet gaan.

Pas na de lunch kreeg Stijn eindelijk de kans om zijn mobiel toestel weer aan te zetten. Hij merkte dat er twee gemiste oproepen waren van Ben. Kennelijk had zijn collega hem rond tien uur

die ochtend twee keer gebeld, telkens zonder een bericht achter te laten op zijn voicemail.

Stijn besloot Ben terug te bellen. Onmiddellijk kwam hij op Bens voicemail terecht.

‘Ben, sorry dat ik het nu pas merk, maar het is druk geweest hier.

Hopelijk had je me niet dringend nodig? Bel me maar even terug.’ Om half twee staat Stijn op het punt het politiekantoor in Westvliet te verlaten en terug te keren naar zijn eigen zone. Wanneer hij bij de balie komt, hoort hij hoe een zenuwachtige man zich daar aanmeldt en een vreemde vraag stelt.

‘Hebben jullie dat meisje uit Oostheide al gevonden?’ vraagt de man aan Annick, die de balie tijdens de lunchpauze bemant. ‘Is ze al ergens opgedoken?’

‘Welk meisje?’ vraagt Annick verwonderd. Stijn luistert mee. De man kijkt hen bezorgd aan.

‘Het meisje van de selfie, dat gezocht werd door uw collega in het park.’

‘Het spijt me, ik heb echt geen idee waar u het over hebt,’ zegt

Annick. ‘Kunt u misschien iets meer informatie verstrekken?’

De man haalt diep adem en werpt een blik op zijn horloge. ‘Ik moet zo terug naar school, ik ben er alleen even tussenuit geknepen om te horen of alles nu in orde was met het meisje. Deze zaak laat me maar niet los. Vanochtend ging die agent op zoek naar haar en...’

‘Komt u even rustig mee,’ zegt Stijn. ‘Ik ben wijkagent in Oostheide. U heeft het vermoedelijk over mijn collega Ben Wagemans?’ ‘Ik ken zijn naam niet,’ mompelt de man.

‘Een jonge kerel, zwart haar, bruine ogen, ongeveer even groot als ik?’

‘Dat klopt. Is alles in orde met hem?’

‘Ik was vanochtend hier en heb hem nog niet gehoord,’ zegt Stijn.

‘Kunt u mij even zeggen wat er precies is gebeurd?’

Stijn neemt de leraar mee naar een verhoorkamer, waar de man zijn verhaal doet.

‘Vanochtend was één van uw collega’s op zoek naar een blonde jonge vrouw in het park in Oostheide. Hij leek erg ongerust en vroeg me of ik haar niet had gezien. Ik ben leraar in Westvliet, ziet u, en ik was in het park om er met een klas gebruik te maken van de sportvelden. Uw collega sprak me aan en liet een telefoon zien, met daarop een foto van een jonge vrouw. Ze moet een jaar of achttien, negentien zijn geweest. Ze had haar smartphone bij het meer laten liggen en hij probeerde haar te traceren, maar hij kon haar berichten niet lezen en haar contacten niet zien, omdat er een code op haar telefoon zat.’

‘Die telefoon lag daar gewoon?’

‘Dat vermoed ik, hij gaf me geen details. Wat me opviel, is dat de man alsmaar rustelozer werd, zijn handen beefden zelfs. Er was echt iets vreemds aan de hand. Hij leek oprecht bang dat er iets gebeurd was met dat meisje. Die blik in zijn ogen

laat me maar me niet los en ik maak me ernstige zorgen. Ik heb het met de directrice besproken en zij was het ermee eens dat ik even hierheen zou komen om meer informatie te vragen.'

'Dat begrijp ik,' mompelt Stijn.

'Hoe komt het eigenlijk dat u hier niets van afweet?' vraagt de leraar plotseling. 'Die agent moet de verdwijning van het meisje toch hebben gemeld? Hij was doodongerust over haar, zag ik, ook al zei hij dat niet hardop. Ik zag het in zijn ogen. Hij gedroeg zich heel vreemd. Hij leek haast in shock. Hij was lijkleek en opgejaagd, haast getraumatiseerd.'

Stijn knikt. Dit is niet zoals hij Ben kent. Zijn collega is altijd de rust zelve. Wat er ook gebeurd is, het moet een grote impact op hem hebben gehad.

'Wat is er toen gebeurd?' vraagt Stijn. 'Kunt u me precies zeggen wat onze collega daarna deed?'

De leraar staart naar zijn horloge. 'Ik moet echt terug naar school. Ik zag uw collega nog bij een stel spijbelende jongeren staan in het park, maar ho-

orde niet wat ze zeiden. Die tieners hangen daar voortdurend rond. Vorig schooljaar nog is een aantal van hen ettelijke keren gestraft, maar een hardnekkig groepje blijft volharden in het spijbelen. In ieder geval kan ik zeggen dat uw collega kort daarna vertrokken is met zijn fiets. Daarna heb ik hem niet meer gezien. Kunt u me alstublieft bevestigen dat dit allemaal maar een storm in een glas water is? Ik zal het mezelf nooit vergeven als ik te lang heb gewacht met deze aangifte, maar ik meende echt dat jullie hiervan op de hoogte waren.'

'Ik ben er zeker van dat alles in orde is,' stelt Stijn de man gerust. Hij noteert zijn telefoonnummer en gegevens en begeleidt hem dan naar buiten, terwijl hij Ben probeert te bereiken op zijn diensttoestel. Wanneer dat weer niet lukt, probeert hij Bens privénummer, maar ook daar komt hij meteen op de voicemail uit. Dan herinnert hij zich dat zijn collega nooit zijn telefoon meeneemt als hij onderweg is, omdat hij privé en werk gescheiden wil houden. Ook de radio heeft geen nut. Ben reageert

niet wanneer hij opgeroepen wordt. Hij vraagt aan Annick of zij vandaag al iets van Ben hebben gehoord. De vraag verrast haar.

‘Niet dat ik weet,’ reageert ze. ‘Zal ik even met dispatch checken? Vanochtend zat Eva aan de balie, maar die is al naar huis, ze voelde zich niet lekker. Is er iets aan de hand?’ ‘Dat weet ik niet,’ zucht Stijn.

Hij probeert kalm te blijven en de tijdsspanne te analyseren. Op gewone werkdagen is het niet meer dan normaal dat Ben en Stijn elkaar soms urenlang niet horen. Zijn collega belt hem nooit, tenzij het heel dringend is. Maar waarom deed hij dat dan vanochtend wel, terwijl hij wist dat Stijn training had? Of was hij dat in zijn haast vergeten? De leraar zag hem tussen negen en tien in het park, dat is ongeveer hetzelfde tijdstip waarop Ben hem heeft gebeld. Wellicht wilde hij een bepaalde situatie bespreken, misschien wilde hij met Stijn overleggen over de verdwijning van het meisje. Maar wat is er daarna gebeurd? Heeft hij haar toch nog

gevonden en geconcludeerd dat het allemaal een storm in een glas water was? Is hij daarna gewoon verdergegaan met zijn taken zonder er verder nog bij na te denken? Maar waar is hij dan nu en waarom neemt hij niet op?

‘Niets gehoord,’ zegt Annick nadat ze contact heeft opgenomen met Eva en de dispatch. ‘Niemand heeft hem gehoord en ik kan hem ook niet bereiken op zijn radio. Stijn, wat is er aan de hand? Is er iets gebeurd met Ben?’

‘Dat weet ik niet,’ zegt Stijn. Hij werpt een blik op zijn horloge en twijfelt of hij zijn collega’s nu al meteen moet inschakelen.

Ben vergeet geregeld zijn gsm op te laden, het zou typisch iets voor hem zijn om met een gsm met een lege batterij op stap te zijn. Misschien is het dus inderdaad gewoon een storm in een glas water en is hij ergens in Oostheide aan het keuvelen met een paar oudere bewoners.

‘Ik vraag even na bij commissaris Faes,’ zegt Annick.

‘Nee, wacht nog even,’ zegt Stijn. ‘Ik rijd eerst naar Oostheide om te kijken of hij daar is. Ik houd je op de hoogte. Het heeft geen nut om mensen in te schakelen als er niets aan de hand is. Ik vind hem wel en laat je iets weten.’

‘Zo snel mogelijk,’ dringt Annick aan. ‘Dit is echt niet zijn gewoonte.’

20.

Stijn rijdt zo snel als hij kan naar Oostheide. Hij weet zeker dat Annick zo ongerust zal zijn dat ze commissaris Faes hoe dan ook verwittigt en dat hij dus snel een telefoontje mag verwachten.

In het wijkkantoor merkt hij meteen dat Ben nog steeds niet terug is. Zijn fiets staat er niet en de deur is op slot. Alles is exact zoals Stijn het die ochtend heeft achtergelaten. Er is geen twijfel mogelijk: zijn collega is hier niet meer geweest sinds vanochtend. Binnen in het kantoor merkt hij dat Bens lunch onaangeraakt op zijn bureau ligt en dat de koffiemachine niet meer is gebruikt. Wanneer hij Bens nummer belt, komt hij opnieuw

meteen bij zijn voicemail uit. Een nieuwe radio-omroep blijft zonder gehoor.

Stijn wordt nu echt ongerust. Hij stapt opnieuw in zijn dienstwagen en rijdt naar het park. Onderweg ziet hij een oudere man die naar hem staat te zwaaïen. Hij herkent Karel, een oudere dorpsgenoot die altijd wel dingen ziet die anderen net zien. Hij heeft een scherp oog, maar overdrijft ook vaak. Dit keer lijkt de man echter bijzonder ongerust.

‘Is alles in orde met Ben?’ vraagt Karel geagiteerd zodra Stijn zijn raampje laat zakken. ‘Is hij ziek of zo?’

‘Hoe bedoel je?’ vraagt Stijn. Nu kan hij het gevoel van onheil echt niet meer onderdrukken. Wanneer zelfs de vaste bewoners Ben niet hebben gezien, bestaat de mogelijkheid dat hij al lang weg is.

‘Hij is nergens langs geweest vandaag, zijn vaste route heeft hij ook niet gedaan, dat weet ik zeker,’ ratelt Karel. ‘Ik wilde hem vandaag nog

spreeken over het onkruid in de tuin van André Janssens, maar hij daagde helemaal niet op. Ik heb zeker twee uur op hem staan wachten om er zeker van te zijn dat ik hem niet zou missen! Louis zag hem haastig door het dorp fietsen en Carmen van de bakkerij zei dat hij erg ongerust leek en haar niet eens opmerkte. Hij leek wel in trance, zo noemde zij het. Alles is toch goed met hem?’

Stijn ergert zich soms aan de kleine dorpsmentaliteit en het eeuwige geroddel van de oudere bewoners, maar vandaag is hij dankbaar dat er mensen zijn die alles wat hier voorvalt zien. Er moet iets ernstig gebeurd zijn in dat park, iets dat Ben volledig van zijn vaste route heeft doen afwijken en mogelijk heeft doen verdwijnen. Wie is dat meisje over hij het tegen de leraar had? Opnieuw probeert hij Ben te bellen, maar hij krijgt nog steeds geen gehoor. Dan wordt hij gebeld door Annick.

‘Heb je Ben al gevonden?’ vraagt ze.

‘Nog niet,’ zegt Stijn nagelbijtend. ‘Heb je Faes verwittigd?’

‘Ja, hij zit in vergadering met de burgemeester, maar hij vroeg me om hem op de hoogte te houden. Wat doen we, Stijn? Heb je back-up nodig?’

‘Ik ga naar het park waar hij het laatst werd gezien, in de hoop dat ik daar een spoor van hem vind. Ik bel je zo meteen terug.’

Even later parkeert Stijn zijn auto bij de rand van het park. Hij loopt snel te voet verder, op zoek naar een getuige die Ben heeft gezien. Hij weet zeker dat hij zijn collega daar niet meer zal aantreffen, maar hopelijk vindt hij wel iemand die meer weet.

Bij het meer hangt een groepje spijbelende jongeren rond. Ze voldoen aan de beschrijving die de leraar heeft gegeven. Ze springen op wanneer hij op hen afstapt. Eén van hen trapt haastig een joint uit, een andere zet het op een lopen. Vier van hen blijven nonchalant staan, alsof het hen niets kan

schelen dat ze worden betrappt. Hoofdschuddend realiseert Stijn zich dat hij deze jongeren hier inderdaad al een aantal keer heeft gezien. Ze blijven koppig volharden in de boosheid. Vandaag komt het hem in ieder geval wel goed uit. Zij kunnen hem misschien helpen in zijn zoektocht naar wat er met Ben is gebeurd.

‘Sorry,’ mompelt een van de jongens. Stijn schat hem een jaar of zeventien. ‘Ik weet dat we beloofd hadden dat we naar school zouden gaan, maar het is echt niets voor ons. Ik was het na een paar uur al beu, dus zijn we maar weer naar hier gekomen.’ ‘Aan wie had je dat beloofd?’ vraagt Stijn verbaasd.

‘Oeps, ik dacht dat u dezelfde agent was als vanochtend.’

‘Hebben jullie vanochtend met mijn collega gesproken?’

‘Ja, inderdaad,’ reageert een meisje. ‘Heeft hij dat blond meisje intussen al gevonden?’

Stijn schudt het hoofd. 'Ik ben op zoek naar allebei. Kan je me exact vertellen wat er gebeurd is en naar wie mijn collega op zoek was? Ik kan hem niet bereiken, niemand lijkt te weten waar hij is.

We zijn bang dat hem iets overkomen is.'

'O god, hij is toch niet meegenomen door die akelige vent hé?' roept het meisje uit. 'Ik wist dat die kerel niet te vertrouwen was.

Er was iets raars mee aan de hand.'

'Welke vent?' vraagt Stijn verbaasd. 'Begin bij het begin.'

De tieners wijzen Stijn de plek waar de bloemetjesfiets staat. Verontrust luistert hij naar hun verhaal en de gedetailleerde beschrijving van de verminkte man. Hij weet het nu zeker: er is iets ernstig mis met Ben. Misschien is hij alleen op zoek gegaan naar het meisje op de selfie nadat hij Stijn niet kon bereiken. Maar waarom heeft hij dan in hemelsnaam de collega's in Westvliet niet gewaarschuwd? Heeft hij haar misschien gevonden

en is het daar ergens misgelopen? O god, Stijn wil niet denken aan de mogelijke scenario's.

'Herinner je je iets over die kerel, behalve de verminkingen in zijn gezicht? Denk goed na. Heb je zijn auto gezien? Een nummerplaat?'

'Het was een grote zwarte Volvo zonder logo erop,' zegt het meisje. Hij was vrij groot en had getinte ruiten. Die man zelf kende ik niet, ik heb hem nog nooit gezien. Hij komt zeker niet uit Oostheide, want dan zou ik het wel weten.'

'Heb je hem horen spreken? Weet je of hij een lokaal accent had?' Het meisje schudt het hoofd. 'Nee, sorry. Ik ben zo snel mogelijk weggegaan omdat hij zo eng leek. Het is ook helemaal niet zeker dat hij haar meegenomen heeft. Maar er was iets met die vent dat me bang maakte. Het was die blik in zijn ogen, die was zo koel en hard.'

'Je collega ging er als een pijl vandoor toen we het over die man hadden. Het leek wel alsof hij hem herkend had.'

Stijn noteert de telefoonnummers van de tieners en draagt hen op meteen naar huis te gaan. Vervolgens belt hij Annick.

‘Heb je hem?’ vraagt zij ongerust.

‘Nee, en ik heb hulp nodig,’ zegt Stijn grimmig.

‘Ik haal Faes erbij.’

Stijn vertelt de commissaris wat hij vernomen heeft. Faes belooft hem dat hij meteen aan het rechteerteam van Gent zal vragen om het laatste signaal van Bens mobiel na te trekken.

Omdat hij geen andere optie heeft, haast Stijn zich daarna terug naar Westvliet, waar intussen verscheidene ploegen zijn opgetrommeld om Ben te zoeken, op basis van het laatste signaal van zijn gsm. In de briefingkamer brengt Stijn hen op de hoogte van wat er aan de hand is. Naast Faes en Stijn zijn ook Annick, Rob, Geert en Thomas aanwezig. Zij zijn degenen die Ben het beste kennen.

‘Het signaal is een uur of drie geleden van de radar gegaan,’ zegt Geert.

‘Heel vreemd, maar zijn radio is ook niet te vinden,’ zegt Annick. ‘Ik heb onze technische dienst het signaal laten traceren, maar dat lukt niet. Wellicht werd het toestel met opzet uitgezet of stukgemaakt of werd de batterij eruit gehaald.’

‘Ben heeft misschien niet eens de kans gehad om zijn alarmknop in te drukken,’ zegt Faes. ‘Hij moet verrast geweest zijn. Verdomme toch. Als die kerel de radio met opzet heeft vernietigd, vinden we hem niet op die manier. Maar we zetten alles op alles om hem te vinden. We gaan ervanuit dat hij op zoek was naar dat meisje.’

Laten we redeneren zoals Ben en aannemen dat de man met de littekens de dader is, dan zal hij ons naar hem toe leiden.’

‘Maar we weten niet eens wie hij is,’ roept Stijn gefrustreerd uit. ‘Hij kan net zo goed in Oostende wonen of in Lommel. Gaan we echt alle ziekenhuizen bellen en vragen of ze ooit een man hebben behandeld met een gehavend gezicht?’

‘Alleen de brandwondencentra,’ zegt Faes. ‘Je zei toch dat die tieners het zo omschreven? Een diep gegroefde, oneffen huid?’

‘Wacht eens even,’ zegt Thomas plotseling. ‘Kan je me nog eens de volledige beschrijving van die kerel geven?’

‘Grove littekens over de linkerzijde van zijn gezicht, die tot zijn hals liepen, mogelijk als resultaat van brandwonden of zuur en een star linkeroog zonder beschermend lid,’ zegt Stijn.

‘De buurman van mijn schoonouders raakte als kind zwaar verbrand door kokend frituurvet. Mijn schoonmoeder heeft hem altijd een vreemde, teruggetrokken kerel gevonden. Ze hebben ooit een felle discussie gehad over onkruid in de tuin, dat door de haag heen woekerde. Dat was de enige keer dat hij ooit tegen hen sprak. Hij was zo bruut dat mijn schoonmoeder hem sindsdien heeft vermeden. Hij voldoet perfect aan de beschrijving die jij nu geeft.’

‘Hebben we meer details?’ vraagt Faes. ‘Hoe oud is die man, en waar komt hij vandaan?’

‘Ik herinner me dat hij uit deze streek komt,’ zegt Thomas, ‘maar ik kan mijn schoonouders bellen en het hen vragen. Hij is een kluizenaar, veel weten ze niet van hem af.’

‘Wacht eens. Ik denk dat ik die kerel ook ken,’ zegt Annick. ‘Die jongen raakte indertijd inderdaad zwaar verminkt. Volgens de geruchtenmolen was dat door toedoen van zijn eigen moeder. Weten jullie dat niet meer? Hij zat op onze school, iedereen meed hem als de pest omdat hij er zo vreemd uitzag. Geert, herinner jij je dat niet meer? Jij zat een jaar of twee hoger dan ik, hij moet ongeveer van jouw leeftijd zijn geweest.’

‘Heb je het over Dieter Santens?’ vraagt Geert verbaasd. ‘Die is even oud als ik, hij volgde de richting Wetenschappen. Vreemde jongen was dat inderdaad, hij kon je altijd zo raar aankijken. Zijn gezicht was inderdaad erg verminkt. Denk je echt

dat hij degene is die we zoeken, Annick? Ik dacht eerder aan iemand uit een andere streek.'

'Dat denk ik ook,' zegt Stijn. 'Hoeveel mensen in onze gemeente zijn tot zoiets in staat?'

'Zeggen ze dat niet van alle criminelen, Stijn? Kijk maar naar Ronald Janssen of Ted Bundy. Hoeveel mensen dachten niet dat zij doodgewone mannen waren?'

'We zoeken geen seriemoordenaar. We zoeken iemand die mogelijk iets met een potentieel verdwenen jonge vrouw te maken heeft,' zegt Stijn. 'We weten zelfs niet of dit ook maar iets met Ben te maken heeft.'

'Het is de belangrijkste hypothese die we nu volgen,' kalmeert Faes zijn inspecteur. 'Stijn, ik weet dat je dit persoonlijk opneemt, maar paniek of woede heeft nu geen zin. We moeten dit pragmatisch aanpakken. Er zullen niet veel mensen rondlopen met een dergelijke verminking, dit is onze enige lead.'

‘Ik heb zijn gegevens hier,’ zegt Annick, terwijl ze op haar scherm tuurt. ‘Dieter Santens, vierendertig jaar. Bezit inderdaad een zwarte Volvo. Zijn officiële adres is in Westvliet, maar er is ook een link naar Oostheide. Zijn ouders bezaten een woning in de Oude Voortstraat, dat is de oude wijk waar al die leegstaande panden staan. Als ik me niet vergis, zijn die woningen allemaal opgekocht, klaar voor afbraak.’

Uit een andere database halen ze een foto van Dieter tevoorschijn.

‘Dat moet hem zijn,’ zegt Stijn met een blik op het verminkte gezicht van de man. ‘De beschrijving klopt perfect. Je hebt gelijk, commissaris, dit is een vrij unieke verminking.’

‘Het adres in Oostheide is vlak bij de gsmmast waar Ben het laatst gesignaleerd werd,’ zegt Thomas opgewonden. ‘Daar vinden we hem, in het huis van zijn ouders.’

‘Inderdaad, daar beginnen we,’ zegt commissaris Faes. ‘Ik laat jullie naar Oostheide rijden en stuur een tweede team naar zijn huis in

Westvliet. Wees voorzichtig.’

‘En het meisje?’ vraagt Thomas. ‘Hebben we al enig idee?’

‘Tot nu toe is er niemand als vermist opgegeven,’ zegt Stijn. ‘Mogelijk weet haar familie nog niet eens dat ze weg is, zeker niet als ze aan het werk zijn. Voor die mensen is het wellicht een gewone werkdag.’

‘De enige van wie we zeker weten dat hij vermist is, is Ben,’ zegt Faes. De politiecommissaris wrijft bezorgd door zijn haren. Hij herinnert zich nog ieder detail van wat Anna hem die ochtend aan de telefoon heeft gezegd. Bens moeder belde hem op nadat Ben zich vreemd had gedragen aan de ontbijttafel. De laatste dagen ging de gemoedstoestand van haar zoon weer fel achteruit. Haar angst dat ze haar zoon niet meer terug zou zien, was groot. Ze was bang dat hij zichzelf iets zou aan-

doen, dat de duisternis zo sterk leefde in hem dat hij die niet meer zou kunnen tegenhouden. Faes wil het mogelijke zelfmoordscenario nog niet delen met zijn inspecteurs. Het liefste wil hij er ook niet aan denken. Hij wil Bens ouders niet de trieste boodschap geven dat er iets gebeurd is met hun zoon.

Dan denkt hij aan het scenario waar het vermiste meisje een rol in speelt. Wat als die kerel wel degelijk een ontvoerder of een moordenaar is? Wat als hij dat meisje in zijn macht heeft en Ben hem op de een of andere manier gevonden heeft? Hij zucht diep en probeert zich te focussen op zijn werk, maar slaagt er niet in. Hij neemt plaats achter zijn bureau en staart minutenlang voor zich uit, wachtend op meer nieuws. De rest van de agenten gaat stil en gespannen verder met hun werk. De radiostilte blijft aanhouden, het maakt hen alleen nog maar ongeruster.

21.

Wat als Ben inmiddels dood is? Wat als ik daar de hand in heb gehad doordat ik mijn smartphone heb afgezet?

Stijn weet niet meer wat hij moet denken. Alle mogelijke scenario's passeren de revue, maar er is geen enkel dat definitief blijft hangen, behalve de optie dat ze al te laat kunnen zijn.

Als Ben dood is, weet hij niet wat hij moet beginnen. Dit is niet waarom hij in Oostheide ging werken. Hij wilde zijn carrière rustig opbouwen, genieten van de gewone dingen des levens, vooraleer hij de ambitie om ooit rechercheur te worden zelfs maar durfde te overwegen. Stijn komt uit een arbeidersfamilie, een gezin van hardwerkende mensen die zich stilletjes profileerden door hun nuchtere aanpak en vastbeslotenheid om het te maken. Toen Stijn besloot om agent te worden, was het diezelfde eenvoud die hem op het lijf drukte om dat rustig aan te doen. Het heeft hem geen windeieren gelegd. Na drie jaar in Oostheide heeft

hij een uitstekende reputatie opgebouwd. Mensen respecteren en appreciëren hem, hij heeft een pak verantwoordelijkheden toegewezen gekregen en groeit snel door in zijn rol. Hij is klaar om een nieuwe stap in zijn carrière te zetten. Dat is toch wat hij vanochtend nog dacht, op weg naar Westvliet.

Maar dat was voor alles hier ontplofte, toen het leven nog zijn normale gangetje ging. Voor ze op zoek moesten gaan naar Ben. Geen haar op Stijns hoofd dat twijfelt aan de ernst van de situatie. Zijn collega is verdwenen. Hij is simpelweg... weg. Denken aan de gevolgen van deze vaststelling maakt hem gek. Hij kent Bens ouders, hij heeft hen een paar keer ontmoet op kantoor en één keer bij hem thuis. Het zijn lieve, bezorgde mensen, die duidelijk veel om hun zoon geven. Hoe moet hij hen in hemelsnaam op de hoogte brengen van het onheil als Ben deze dag niet overleeft?

Ooit moest hij ouders ervan op de hoogte brengen dat hun kind overleden was na een vlucht-

misdrijf. Het meisje, dat amper dertien jaar oud was, reed, zoals het hoorde, op het fietspad. De chauffeur was stomdronken geweest, al om half negen 's ochtends. Zij reed naar school, hij racete naar huis. Ze troffen elkaar in het hart van Oostheide. Het meisje werd doodgereden voor de ogen van haar vriendinnetjes en haar oma. De blik in de ogen van de moeder toen hij haar het vreselijke nieuws moest brengen, zal Stijn altijd met zich meedragen.

Hij heeft altijd geweten dat er een tijd zou komen dat hij niet langer onder de beschermende vleugels van de Oostheidense kerktoren kon blijven. Maar dat er een ontvoering kon plaatsvinden in dit gehucht, had hij in zijn stoutste dromen nooit kunnen geloven.

'Het komt goed,' zegt Annick zacht, maar ze kan hem niet troosten. Dit komt niet meer goed, zelfs niet als ze Ben op miraculeuze wijze levend aantreffen. Wat er vandaag gebeurt, zal altijd blijven hangen, in wat voor staat Ben zich ook bevin-

dt. Of hij nu gezond is of niet, verminkt of halfdood, het zal geen verschil maken in het verwerkingsproces. Dat weet Stijn zeker, ook al kan hij zelf niet goed uitleggen hoe hij dat weet. Het is een voorgevoel. Zijn instinct schreeuwt hem toe dat hij Ben zo snel mogelijk moet opsporen.

‘Rijd harder,’ zegt hij binnensmonds, ook al rijdt Geert nu al zo snel hij kan.

Zodra ze de straat inrijden, voelt Stijn ieder haartje op zijn lichaam rechtstaan. De lange weg is de enige die naar de voormalige statige woonwijk leidt. De verlaten huizen staan er nog even bouwvallig bij als altijd, verwaarloosd door de aftakeling van jaren. Het is een treurig gezicht, wat meteen ook de reden is waarom er geen mens zich ooit nog in deze straat begeeft. Zelfs de boer wiens dieren op de weilanden aan de andere kant van de weg grazen, neemt deze weg niet om zijn dieren naar de stallen te leiden. Hij heeft een eigen doorgang aan het uiteinde van de wei.

Al snel bevestigen collega's dat Dieter Santens zich niet in zijn eigen woning bevindt. Ook zijn auto staat er niet. Ze proberen de man op te sporen, maar Stijn weet dat ze hem niet zullen vinden. Ben is namelijk hier. De politieauto's vliegen door de Oude Voortstraat, op weg naar de voormalige woning van Mark en Yvette Sanders, aan het einde van de weg. Iedere poging om het huis voorzichtig te naderen zou nutteloos zijn, dat weten ze allemaal. Je ziet hier ieder voertuig van kilometers ver aankomen. Als Dieter Sanders zich nog hier bevindt, wordt hij wel meteen gealarmeerd door het plotselinge verkeer.

‘Over enkele weken beginnen ze al deze woningen af te breken,’ zegt Stijn. ‘Aan de dorpelingen is een paar weken geleden al gevraagd om hier uit veiligheidsoverwegingen weg te blijven. Alleen als je een reden hebt om hier te zijn, neem je deze route. Het is bovendien een doodlopende straat.’

‘Een ideale plek dus om iemand te verbergen,’ zegt Thomas grimmig. ‘Geen mens te zien en alle vrijheid. Niemand zal je horen roepen.’

‘Ik hoop echt dat we niet met een moordenaar te maken hebben,’ zegt Annick. ‘Als Dieter Santens dat meisje ontvoerd heeft om haar te misbruiken, maakt ze misschien nog een kans om het te overleven. Maar als hij haar meegenomen heeft met de intentie haar te vermoorden, komen we misschien wel te laat.’

‘En dan zullen we ook niet te weten komen wat hij met Ben heeft gedaan,’ zegt Stijn.

‘Denk je nog altijd dat hij Ben vasthoudt?’ vraagt Geert.

‘Dat moet haast wel,’ werpt Stijn op. ‘Waar zou hij anders kunnen zijn? Hij zou nooit zomaar verdwijnen. We kennen Ben. Hij zal zijn tanden gezet hebben in deze mogelijke ontvoeringszaak.’

‘Er bestaat een kans dat dit allemaal op een misverstand rust,’ zegt Geert. ‘Die tieners waren bang van hem omwille van zijn verminkte uiterlijk.’

Jullie weten allemaal hoe bevooroordeeld mensen zijn als het op abnormaliteiten aankomt. Er is alleen een theoretisch verband tussen hem, Ben en het meisje. Ze zijn alle drie tegelijk in het park geweest, maar daar houdt het dan ook mee op.'

Annick neemt Stijns hand vast en knijpt er stevig in. Drie jaar geleden heeft zij een dochtertje gekregen. Ze begrijpt hoe het voelt om doodongerust te zijn.

'Wat is er eigenlijk met Mark en Yvette Sanders, de ouders van die Dieter, gebeurd?' vraagt Geert terwijl hij de auto parkeert voor de grote witte, bouwvallige woning. Hij klikt zijn gordel los.

'Geen idee. Volgens de overlijdensberichten zijn ze op dezelfde dag overleden, maar er stonden geen details bij. Geen moord in ieder geval,' zegt Annick. 'Meer kan ik je niet vertellen.'

'Ik weet ook niets,' zegt Stijn. 'Ze zijn al meer dan vijftien jaar dood, sindsdien staat deze woning leeg.'

De inspecteurs bestuderen het gebouw. Ooit was dit een prachtig onderhouden, statig pand. Nu is het een bouwval. Ze komen voorzichtig dichterbij. Langs de zij en achterkant komen ze niet verder, de tuin is hermetisch afgesloten. Aan de voorkant treffen ze diepe groeven aan in het grind, die leiden naar een gesloten garagepoort. Meerdere smalle sporen leiden naar de voordeur van de woning. Achter het hoge, vuile raam is geen beweging te zien.

‘De boel lijkt verlaten,’ zegt Geert. ‘Zijn jullie zeker dat we aan het juiste adres zijn hier?’

‘Er is hier zeker net nog iemand geweest,’ merkt Stijn op terwijl hij zich bukt en de groeven van dichterbij bekijkt. ‘Dit hier zijn recente voetsporen. Er staat geen regenwater in van de afgelopen twee dagen. Die sporen moeten vandaag gemaakt zijn.’

Stijn stapt verbeten naar de garagepoort en rammelt aan het slot.

‘Kan je het slot openbreken?’ vraagt Annick.

‘Niet zonder bevel, vrees ik.’

‘Laat mij maar eens proberen,’ zegt Rob. Hij rammelt wat steviger aan het oude slot, tot dat het begeeft. ‘Het lijkt mij dat deze poort los was, wat denken jullie?’

Ondanks alles grinniken de anderen, maar hun bezorgdheid neemt toe wanneer ze de inhoud van de garage zien. Naast de zwarte Volvo, die ze herkennen aan de hand van de beschrijving van de tieners, staat Bens fiets. Hij is tegen de muur van de garage gegoooid.

‘Hij is hier,’ zegt Stijn grimmig. ‘Annick, ver-wittig Faes, we moeten naar binnen.’

Rob heeft geen extra woorden nodig. Vastber-aden loopt de groep naar de voordeur.

Stijn klopt verscheidene keren op de deur. Wanneer daaraan geen gevolg wordt gegeven, duwt Rob stevig tegen het hout. Het slot begeeft het al even snel als dat van de garagepoort.

Stijn stapt als eerste behoedzaam naar binnen, met zijn wapen in de aanslag. De agenten door-

zoeken snel alle kamers op de benedenverdieping. In een van de ruimtes treffen ze Bens wapengordel aan. Ernaast vinden ze de resten van stukgesmeten telefoons en Bens radio.

‘O nee,’ zegt Annick geschrokken.

Rob wenkt de anderen naar een hoek van de ruime hal. Ze zien een kleine plas opgedroogd bloed.

Stijn werpt een blik op de steile, houten trap, die naar de bovenverdieping leidt. Hij loopt voorzichtig als eerste de trap op en merkt dat er maar één slaapkamerdeur dicht is, van de kamer vlak voor hun neus. Achter de deur horen ze geluid.

Stijn neemt behoedzaam de deurknop vast en maakt zich klaar om binnen te vallen. Annick staat naast hem, met haar wapen in de aanslag, terwijl Thomas, Rob en Geert zich opstellen aan de andere kant van de deuropening.

Stijn aarzelt. In plaats van de deur te openen klopt hij zachtjes op het hout. Tot zijn grote ver-

bazing roept een vriendelijke stem: 'Binnen!' Het is niet de stem van zijn collega.

Stijn opent voorzichtig de deur. Hij is doodsbang voor wat hij zal aantreffen.

Hij zet grote ogen op. Dit is wel het allerlaatste dat hij in gedachten had.

22.

‘Het lijkt me dat we ons spel hier zullen moeten beëindigen, Ben,’ zegt Dieter. Eén blik uit het raam vertelt hem dat het zover is. ‘Ze hebben ons gevonden.’ De twee politieauto’s die ze zien spreken boekdelen. Er is geen twijfel mogelijk dat Bens collega’s op weg zijn naar hier, maar Dieter lijkt geen moment onder de indruk van hun onverwachte komst. Hij is niet bang, geeft geen blik van woede of agressie. Hij blijft kalm en vastberaden. Ben weet zeker dat hij zich al een plan gevormd had in zijn hoofd bij dit scenario en hij krijgt gelijk.

‘Wacht!’ roept Ben uit.

Dieter geeft Ben alleen een schop tegen zijn been. Hij grijpt Isabel vast en sleurt haar naar de verste muur. Nu ligt ze ver genoeg verwijderd van de verwarming waaraan de agent vastgeketend zit.

En ook ver van de houten kamerdeur.

Dieter gaat achter Isabel zitten, met zijn rug tegen het behangpapier dat afbladdert van de

vochtige muur. Hij drukt de loop van zijn revolver tegen haar hoofd. Ben weet dat de kogel nog altijd in het wapen zit, klaar om gebruikt te worden.

‘Even stil zijn,’ fluistert Dieter in Isabels oor. ‘Hoor je dat? Bens collega’s zijn mijn terrein aan het doorzoeken. Ze gaan eerst samen gezellig de omgeving van het huis verkennen, daarna proberen ze de garage. En daarna zullen ze naar binnen komen. Hoelang zal het duren voor ze weten waar je bent, Isabel? Misschien beuken ze die deur wel in. Hopelijk vallen er dan geen gewonden. Ik zou het vreselijk vinden om mijn heilige kogel te moeten gebruiken tegen een van hen.’

Ben beseft dat zijn collega’s geen schijn van kans hebben om de man op te pakken zolang Isabel zijn gijzelaar is. Hij kan haar perfect gebruiken als levend schild. Haar lichaam beschermt zijn lichaam tegen de dood. Als hij het wapen op de deur richt en schiet, zal hij zonder twijfel iemand dodelijk verwonden. In een paar seconden tijd kan

hij daarna ook nog Isabels nek breken, voor ze hem kunnen grijpen.

‘Je beloofde me dat je je zou overgeven,’ reageert Ben hees en uitgeput. ‘Je zei dat je ons levend zou laten gaan. Er is niets veranderd aan onze deal, Dieter. Alsjeblieft!’

‘Ik heb wel beloofd dat ik jullie in leven zou laten, maar je denkt toch niet dat ik me zomaar ga overgeven?’ smaalt Dieter. ‘Je hebt beloofd dat je me zou helpen en daar houd ik je aan, Ben. Ik heb jou nodig om hier buiten te geraken.’

‘Je wilt vluchten?’ vraagt Ben ongelovig. ‘Je denkt toch niet dat iemand je vrijuit zal laten gaan?’

‘Natuurlijk wel. Ze zullen me laten gaan omdat ik jullie heb,’ glimlacht Dieter. ‘Het leven van jouw lieve Isabel staat nog altijd op het spel.’

‘Ze zullen nooit toegeven.’

‘Wel als jij het regelt. Die deal ga jij met hen maken, met de bedoeling haar leven te redden. Als

je dat voor mij doet, beloof ik je dat je dit pand levend verlaat.'

'Dat kan je toch niet menen.' Ben hapt naar adem. 'Niemand zal luisteren. Er wordt niet onderhandeld met ontvoerders.'

Dieter glimlacht cynisch. 'Dan wordt het hoog tijd dat jij laat zien wat je waard ben, beste vriend. Ik heb je gezegd dat ik mijn dagen niet in de gevangenis zou slijten, dat overleef ik niet. Mijn leven is al een gevangenis. Ik heb heus geen tralies nodig om me dat nog eens duidelijk te maken.'

'Ik kan je helpen bij je ondervraging. Ik zal voor je pleiten, dat zweer ik je, maar meer kan ik niet doen. Je ouders hebben je lelijk toegetakeld, dat zal ik de rechter duidelijk maken. Ze zullen je ontoerekeningsvatbaar verklaren en je onder verzachtende omstandigheden opsluiten.' Ben wrijft door zijn haren. 'Dieter, je moet naar me luisteren. Als ze hier binnenvallen, is het afgelopen. Als er een dode of een gewonde valt, is het voorbij. Als je je overgeeft, kan ik je nog helpen.'

‘Heb je dat toen ook aan je broer beloofd?’
sneert Dieter.

Ben wordt vuurrood.

‘Dat dacht ik al. Dit is de deal, Ben. Denk er
maar even over na.’ Dieter snuift.

‘Hoe heet je naaste collega?’ vraagt hij.

‘Stijn,’ mompelt Ben.

‘Hij is slim, dat hij je zo snel gevonden heeft.’

‘Ik weet niet of hij hier is en hoe hij hier
terechtgekomen is.’ ‘Een routineonderzoek miss-
chien? Je gsm-signaal ongetwijfeld. En mijn
gehavende gezicht. Of denk je dat ik niet weet dat
die rottiëners in het park me gezien hebben, vlak
voor ik Isabel meenam?’

Ik wilde vroeg of laat gevonden worden, maar
nu nog niet.’

Dieter strekt zijn rug, waardoor Isabel
ongewild nog dichterbij hem komt te zit-
ten. Ben ziet hoe ze ineenkrimpt. Dieter laat zijn
vrije hand nonchalant door haar zachte lokken gli-
jden.

‘Ik kom echt in de verleiding om haar die kogel door het hoofd te jagen, weet je dat?’ mijmert hij. ‘Wat heeft het nog voor zin te wachten als jij me toch niet verder wilt helpen? Hoe ga je uitleggen aan je collega’s dat je het spel toch nog verloren hebt?’

‘Nee,’ roept Ben uit. ‘Ik doe het! Ik zal met hen praten.’

Dieter grinnikt stilzwijgend. Zijn hand blijft rusten op Isabels hoofd. Het meisje blijft voor zich uitstaren, haar ogen gefocust op de deur. Er lopen tranen over haar wangen.

Ben haalt diep adem en luistert gespannen naar de geluiden die van buitenaf komen. Het ratelen van een oude garagepoort, kort daarna gevolgd door het inbeuken van de voordeur. Daarna horen ze verschillende voetstappen op de beneden-verdieping, gevolgd door krakende geluiden op de trap.

Bens collega’s naderen snel. Geen haar op zijn hoofd dat eraan twijfelt dat Stijn bij hen is. Hij ziet

zijn collega al voor zich, klaar om de deur in te beuken. Hij voelt tegelijk opluchting en angst. Hij heeft geen controle meer over het spel.

Plots voelt hij een snerpande pijnscheut door zijn hoofd gaan. Hij snakt naar adem en reikt instinctief met zijn rechterhand naar zijn slaap. Hij leunt voorover. Zijn ogen zijn gesloten. Zijn focus is volledig weg. Een gevaarlijke mix van gevaar en doodsangst overmeestert hem.

Dieter ziet Bens ogen weggrollen en staart hem geschrokken aan.

‘Wat is er aan de hand?’ snauwt hij Ben toe, die verkrampt voorovergebogen zit. ‘Stop met die komedie.’

Ben kan geen woord uitbrengen. Hij worstelt om deze alles verstikkende pijn onder controle te krijgen. Hij snakt naar adem, op zoek naar de controle over zichzelf. De panische aanval die hij vanochtend nog wist te onderdrukken, dreigt hem finaal toch over te nemen. Hij weet wat het krijgsende geluid in zijn hoofd wil zeggen. Het is de

aankondiging van de dood. Alleen weet hij niet van wie.

Dieter geeft hem enkele harde trappen tegen zijn been om hem kalm te krijgen. Ben richt zich na een paar tellen moeizaam op en probeert te focussen op de geluiden buiten de deur. Zijn collega's kunnen nu ieder ogenblik binnenvallen en de boel doen ontploffen. Dieter houdt de loop van zijn revolver vastberaden tegen Isabels hoofd en beveelt haar geen geluid te maken.

Tot hun grote verbazing wordt er beleefd op de deur geklopt. Dieter reageert meteen.

'Kom maar binnen,' antwoordt hij, alsof hij de burens uitnodigt voor een kop koffie.

Stijn maakt de deur open, met zijn wapen in de aanslag. De blik in zijn ogen spreekt boekdelen. Hij wist dat we hier waren, gaat het door Ben heen. Stijn wist wie en wat hij hier zou aantreffen en hij is niet alleen gekomen. Ben herkent meteen enkele collega's uit Westvliet die Stijn vergezellen: Thomas, Annick, Rob en Geert. Ze wisten allemaal

dat ze Ben, en mogelijk ook Isabel, hier konden aantreffen. Allen komen ze de slaapkamer binnen en houden hun wapens op Dieter, en dus ook op Isabel, gericht.

‘Is alles oké met je?’ vraagt Stijn haastig aan zijn collega. Ben merkt dat Stijn weerstaat aan de drang om naar hem toe te snellen en hem te bevrijden. Hij wordt tegengehouden door de man met de revolver in zijn hand en door de tranen in Isabels ogen. Ben ziet dat Stijn uit zijn ooghoeken kijkt naar het bloed aan Bens pols. De vermoeidheid op zijn gezicht, de lijkleke kleur van zijn huid en de donkere kringen onder zijn ogen zeggen voldoende, vermoedt hij. Stijn zal zo wel zien dat deze gijzeling al even bezig is. Hij merkt vast dat zijn jongere collega fysiek en mentaal kapot is.

‘Ja,’ mompelt Ben moeizaam.

Stijns blik fixeert nog steeds Dieter, die Isabel vakkundig gebruikt als schild. De inspecteur maakt geen aanstalten om Dieter te bedreigen. Hij steekt

zijn wapen zelfs weg, zodat hij ongewapend voor de gijzelnemer staat.

‘Haar naam is Isabel,’ zegt Ben hees, terwijl hij zich optrekt aan zijn vastberadenheid om het meisje te redden. ‘Stijn, luister naar me. Dieter hier heeft beloofd om ons te laten gaan en hij zal zich aan die afspraak houden. Jullie moeten hier nu wel meteen vertrekken, voor hij van idee verandert en haar alsnog afmaakt.’

‘We laten je niet alleen achter,’ zegt Stijn grimmig. Hij richt zich tot Dieter. ‘Kan je me zeggen wat je eisen zijn, Dieter?’

‘Stijn, kijk naar mij,’ dringt Ben aan. ‘Als jij blijft, sterft zij. Je weet niet waartoe hij in staat is. Je moet me vertrouwen. Jullie moeten nu meteen weer in de auto stappen en wegrijden en ons alleen laten.’

‘Je weet dat we dat niet kunnen doen, Ben,’ komt Geert tussenbeide. ‘We mogen hem niet laten gaan. Laat je wapen zakken, Dieter.’

Dieter geeft geen kik.

Ben kent de routine uit het politiereglement, zoals die wordt uitgelegd en ingeoeft op de academie. Wanneer Stijn en de anderen het pand verlaten, zullen ze eerst commissaris Faes verwittigen, die meteen daarna een speciale gijzelingseenheid uit Gent of Brussel zal optrommelen om met Dieter te onderhandelen. Die zullen proberen op hem in te praten, zonder te beseffen wat er aan dit alles vooraf is gegaan. Maar hoe stop je een man die een doodswens heeft en dus niets te verliezen heeft? Die kan je niet stoppen. Als Dieter hier niet levend uitkomt, zal hij Isabel en Ben zonder aarzelen toch nog meenemen naar de afgrond.

‘Stijn, luister naar me,’ zegt Ben dwingend. ‘Doe die deur dicht, laat ons alleen en ga weer naar beneden. Stap in de auto en vertrek.’

‘Ben...’

‘Doe wat ik je zeg, Stijn! Als je wilt dat wij hier levend uitkomen, ga je nu weg.’

‘We hebben Faes nodig,’ zegt Rob zacht.

Stijn knikt.

Zeer tegen hun zin geven de agenten toe. En voor één verlaten ze de kamer. Stijn trekt de deur als laatste dicht. Ben hoort hun voetstappen op de trap, waarna hun stemmen beneden verder discussiëren met elkaar.

‘Je weet dat ze je nooit zullen laten gaan,’ zegt Ben. ‘Ze gaan alleen naar buiten, maar ze zullen niet vertrekken.’

‘Zeg jij me dan maar hoe we dit oplossen, Ben,’ snauwt Dieter.

‘Hoe ga je Isabel en mij hier levend buiten krijgen?’

‘Laat haar gaan en neem mij mee als je enige gijzelaar,’ dringt Ben aan. ‘Je hebt haar niet meer nodig, Dieter, ze is je tot last geworden nu. Je kunt geen twee mensen meenemen als je hier vertrekt, dat weet jij ook. Isabel is moe, uitgeput, ze zal je alleen maar in de weg zitten. Mijn collega’s zullen je niets maken zolang ik bij je ben. Je kunt mij ergens heen brengen waar het jou past, ver weg van hier.’

Neem me mee naar het buitenland en drop me ergens in een piepklein dorpje. Ik zit wel achter het stuur, dag en nacht desnoods. Je kunt het wapen de hele tijd op mijn rug gericht houden.'

'Interessant aanbod, maar toch blijft Isabel netjes bij ons, tot het bittere einde. En daar ga jij voor zorgen. Wedden dat je baas hier ieder moment kan staan? Hij is onderweg om je leven te redden. Hij zal nu proberen op me in te praten en mijn aandacht te blijven trekken, tot de grote jongens uit Gent hier arriveren. Als hij het goed genoeg doet en me lang genoeg aan het lijntje houdt, zullen ze me executeren wanneer ze de kans krijgen. Maar als je baas een echte klootzak is en me zo tergt, weet ik niet wat ik met je vriendinnetje ga doen. Je zult je uiterste best moeten doen om hem om te praten, vrees ik. Anders heb je het spel verloren.'

Dieter heeft gelijk. Wanneer de onderhandelaars arriveren, zal het hek helemaal van de dam zijn en komt niemand zonder kleerscheuren uit deze

slaapkamer. Ben berekent hoeveel tijd hij heeft om een oplossing te vinden.

Plotseling verandert het geluid van een auto die het huis nadert alles. Ben voelt instinctief aan dat dit commissaris Faes is, die opgeroepen werd nog voor zijn collega's het huis binnenvielen. De tijd is op, Ben moet nu beslissen wat hij gaat doen.

Hij hoort hoe een deur open en dicht wordt geklapt. Niet veel later is er nieuw gestommel op de trap en een stevige klop op de deur. Dieter grijnst naar Ben en steekt zijn duim in de lucht. Isabel houdt haar ogen gesloten. Ze ijlt onder de tape en lijkt in shock te gaan. Ben hoopt in stilte dat ze buiten bewustzijn raakt, zodat de pijn stopt, maar hij weet dat ze niet zoveel geluk zal hebben. Haar kracht is te sterk, haar wil om te overleven te groot.

‘Dieter, ik ben commissaris Alain Faes,’ zegt een warme, gebiedende stem aan de andere kant van de deur. ‘Mag ik binnenkomen?’

Ben weet wat zijn baas nu gaat doen. Hij zal Dieters naam veelvuldig gebruiken en zich zo

vereenzelvigen met hem. Door een vriendschappelijke babbel aan te knopen zal hij doen alsof Dieter zijn vriend is. Maar dat zal niet lukken bij deze excentriekeling.

‘Doe maar,’ reageert Dieter kalm.

Voor Ben kan reageren opent zijn baas de deur en stapt alleen naar binnen. Hij sluit de deur achter zich en zet een flinke stap voorwaarts. De boomlange, dominante veertiger draagt geen wapen en is duidelijk ook niet van plan om Dieter hardhandig aan te pakken. Hij wil het spel vriendschappelijk spelen, net zoals Ben in gedachten heeft voorspeld.

De anderen wachten ondertussen buiten, weet Ben. De smartphone van Faes staat ongetwijfeld in verbinding met die van Stijn, zodat ze buiten kunnen meevolgen wat er daar binnen gebeurt.

De blik van Faes dwaalt af naar Ben en Isabel. Hij glimlacht opgelucht. Zo te zien lijken zijn agent en het onbekende meisje relatief oké, ondanks de situatie waarin ze zich bevinden. Zolang er leven is, is er hoop.

‘Zijn jullie gewond?’ vraagt Faes.

Ben schudt zwijgend het hoofd. Isabel geeft geen antwoord.

‘Wat wil je van ons, Dieter?’ vraagt Faes vriendelijk, terwijl hij Ben negeert en zich focust op de gijzelnemer.

Dieter glimlacht. ‘Helemaal niets.’

Faes kijkt hem verbaasd aan. ‘Iedereen wil altijd wel iets, Dieter.’

‘Ik niet, ik heb alles wat ik wil bij mij en dat ga ik zo houden.’

‘Wat bedoel je daarmee?’

‘Je vriend en ik hebben een deal gemaakt,’ zegt hij, terwijl hij naar Ben wijst. ‘Ik wandel hier straks buiten en jij zult me niet tegenhouden.’

‘Je weet dat we je niet zomaar kunnen laten gaan,’ reageert Faes meteen.

Dieter grinnikt. ‘Ik dacht van wel.’

‘Waarom zouden we dat doen, Dieter?’

‘Je wilt toch niet met Isabels leven spelen, hé commissaris?’ zegt Dieter onschuldig.

‘Zelfs als je hier vertrekt, word je binnen de kortste keren ingerekend,’ antwoordt Faes grimmig. ‘Geef het op, nu het nog zonder kleerscheuren kan.’

‘Ach, maar weet je dan niet dat ik een doodswens heb, beste commissaris?’ sneert Dieter. ‘Niets van wat jij zegt kan mij overtuigen om me over te geven. Ik weet wat daarbuiten wacht, ik heb geen zin in de hel.’

Ben strekt zijn schouders. Hij negeert Faes en kijkt Dieter recht in de ogen, vastbesloten zijn laatste kans om de ontvoerder tegen te houden, te benutten. Hij heeft nog één ultieme troef in handen, die hij nu in het spel gooit.

‘Maar je hebt toch geen doodswens meer, Dieter,’ merkt hij op.

Dieter aarzelt en verliest een moment zijn focus.

‘Komaan, geef het toe. Je wilde toch bloed zien?’ zegt Ben ijsig kalm. ‘Daar begon het mee, nietwaar? Je duistere gedachten, je drang om iemand

te zien sterven, je wil om te genieten van leven dat door je vingers glipt. Je wilde weten hoe het was om je moeder te vermoorden, maar die kans kreeg je nooit.'

Dieter weigert Ben aan te kijken. Terwijl zijn hand door Isabels haren glijdt, luistert hij wel intensief naar wat Ben zegt.

'Je wilde weten hoe het was om iemand zijn leven te ontnemen, voor je dat van jezelf zou eindigen, maar alles veranderde toen je mij in handen kreeg, nietwaar? Nu wil je ergens anders zijn, ver weg van hier, een nieuwe start nemen en nagenieten van wat je

Isabel en mij vandaag hebt aangedaan.'

Dieter knikt stilzwijgend, maar Faes probeert tussenbeide te komen. 'Ben, zwijg,' beveelt hij.

De wijkagent negeert hem straal. 'Je laat Isabel achter in Oostheide. Daarna neem je mij mee als vrijwillige gijzelaar. Jij kiest de plek uit waar we heen zullen gaan. En ik zal daar toestaan dat je je revolver tegen mijn hoofd zet en de trekker over-

haalt. Je zult de rest van je leven herinneringen hebben aan dat moment, Dieter. Dat is toch wat je zocht, of niet soms?’

‘Ben, dat kan je niet maken!’ roept Faes geschokt uit. Dieter focust zich op Ben. ‘Meen je echt wat je zegt?’

‘Ja,’ belooft Ben zacht. ‘Luister naar mij, Dieter. Lieg ik, denk je?’

‘Nee.’

‘Dus?’

‘We hebben een deal,’ zegt Dieter, waarna hij Faes koel in de ogen kijkt. ‘We hebben jou hier niet meer nodig, commissaris. Ik stel voor dat je naar beneden gaat en de nodige regelingen treft. Zorg ervoor dat alle auto’s uit de straat verdwijnen. Ik wil geen enkele wagen zien die ons volgt, geen enkele verdachte beweging, geen uniformen. Als ik voel dat we gevolgd worden, sterft hij meteen.’

Het blijft ijsig stil buiten. Iedereen heeft Bens voorstel gehoord, wat een schokgolf door het ko-

rps doet gaan. Faes beseft dat Ben zonet misschien zijn eigen doodvonnis heeft getekend.

‘Het spijt me,’ mompelt Ben beschaamd, zonder zijn overste in de ogen te kijken.

‘Dit gaat om Mara, is het niet?’ fluistert Faes. ‘Je doet dit om je schuldgevoel over haar dood te vereffenen.’

Ben kijkt naar het raam. ‘Je kunt iedereen het best zo snel mogelijk wegsturen, Alain. Isabels leven ligt nu in jouw handen. Het is vanaf nu jouw taak ervoor te zorgen dat zij veilig is.’

‘Ben, ik kan dit niet toestaan,’ zegt Faes verontrust.

‘Dan is zij binnenkort dood,’ reageert Ben fel. ‘Dan is het allemaal voor niets geweest. Kijk naar haar, Alain! Zie wat hij haar al heeft aangedaan.’

Faes zegt geen woord meer, maar zijn blik spreekt boekdelen.

Ben ziet dat Isabel in shock is. Ze is een schim van wie ze vanochtend was, een meisje dat op de fiets stapte, op weg naar haar blind date. Het lijkt

een eeuwigheid geleden, terwijl het amper zes uur later is.

Faes laat hen tegen zijn zin achter en haast zich naar beneden.

‘Jouw doodswens is echt,’ zegt Dieter zodra ze weer alleen zijn. ‘Dit is geen opschepperij van je. Het zou je zelfs niets kunnen schelen wanneer het zover is.’

‘Dat is niet waar,’ zegt Ben. ‘Ik heb een tijdlang uit het leven willen stappen, maar nu wil ik dat niet meer. Ik wil alleen Isabel redden, zodat mijn schuld aan Mara is goedge maakt. Ik wil dat zij blijft leven.’

‘Maar hoe zal Isabel zich voelen bij de wetenschap dat jij in haar plaats bent gestorven, heb je daar al aan gedacht?’

‘Dat overleeft ze wel,’ zegt Ben zacht. ‘Ze zal haar leven weer oppikken en verdergaan, zoals het hoort. Ze zal trouwen en kinderen krijgen, en ze zal gelukkig worden. Het trauma zal stilaan verdwijnen en ze zal het vergeten.’

‘Terwijl jouw ouders vanavond de boodschap zullen krijgen dat hun enige overblijvende zoon zichzelf heeft opgeofferd voor een wildvreemde. Is zij dan belangrijker voor jou dan je getraumatiseerde ouders?’

Ben geeft geen antwoord.

Buiten horen ze het geluid van vertrekkende auto's. Dieter grist de sleutel van de handboeien uit zijn broekzak en gooit die in Bens richting. Daarna trekt hij Isabel overeind en houdt haar stevig vast. Hij drukt het wapen keihard tegen haar voorhoofd. Zijn rug is nog steeds tegen de muur gedrukt, zodat hij niet verrast kan worden.

‘Loop naar het raam en controleer of je collega's inderdaad allemaal vertrokken zijn. Als je liegt, gaat zij eraan, Ben.’

Haastig maakt Ben zijn handboeien los. Hij negeert de snijdende wonden aan zijn pijnlijke linker pols en tracht zich overeind te trekken. Zijn vingers zijn zo verkrampd dat hij moeite heeft om ze weer in beweging te krijgen. Hij gaat met

knikkende knieën rechtop zitten, met zijn rug tegen de kale muur gedrukt. Voor het eerst in uren gebruikt hij weer zijn benen.

‘Schiet op.’

Ben schuifelt stram naar het raam. Hij gluurt naar buiten. Alle politiewagens zijn vertrokken, maar hij weet dat er anonieme auto's zullen staan wachten op de weg naar Oostheide. Ze zullen Dieter nooit zomaar laten gaan. Wellicht is er een zender geplaatst onder aan zijn auto.

Ben draait zich om naar Dieter. Hij houdt zijn handen in de lucht.

‘Je hebt het beloofd, Isabel blijft hier.’

Dieter grijnst. ‘Denk je nu echt dat ik haar zomaar achterlaat hier? Nee, zo eenvoudig gaat het niet, jongen. Ik hoop dat je niet autoziek bent, Ben. Jij gaat sturen. We gaan een lange rit maken en

Isabel gaat mee.’

23.

'Never attempt to murder a man who is committing suicide.' – Woodrow Wilson

Zodra Faes buitenkomt uit het huis grijpt Stijn hem stevig bij de arm.

'Wie is Mara?' roept hij fel.

'Mara is de reden waarom Ben ons niet gebeld heeft toen hij beseftte dat Isabel ontvoerd was,' antwoordt Faes.

Faes beseft dat hij een zware fout heeft gemaakt. De puzzelstukken vielen in elkaar toen hij de vreemde blik in de ogen van zijn wijkagent zag. Hij dacht meteen aan het gesprek met Anna. Haar vermoeden dat Ben zijn ware gevoelens verborg bleek te kloppen. Hij worstelde meer dan ooit met Mara's dood. 'We gaan hem verliezen, Alain,' had Anna snikkend gezegd. 'Er is niets wat we voor hem kunnen doen.' Bens koele woorden bewezen haar gelijk. Al die tijd had Ben hem voorgelogen over zijn mentale staat. Faes was verblind door zijn jarenlange vriendschap met Anna en Antoine

Wagemans. Hij wilde niet toegeven dat Ben misschien niet in staat was om zijn baan naar behoren uit te voeren. Hij kneep zijn ogen dicht voor wat er voor zijn neus gebeurde.

Er schieten hem kleine details te binnen. Enkele weken geleden had hij een evaluatiegesprek met Ben, vlak na zijn dienst. Het was een vrijdagmiddag, zestien uur. Een aantal agenten maakte zich al op voor het weekend, iedereen was in een goede bui. Ben was stipt op tijd, zoals altijd. Twee dagen eerder was hij bij Annelies langs geweest, de Gentse psychologe die hem begeleidt. De vrouw mag haar gesprekken met Ben met niemand delen, maar ze maakte een notitie in het dossier over Bens oprechtheid. Faes had het gelezen en zich voorgenomen om een grondig gesprek te voeren met de man. Twee weken eerder had hij nog geluncht met Antoine Wagemans. De man was halverwege het gesprek in elkaar gestort. Hij had toegegeven dat het helemaal niet zo goed ging in zijn gezin. Hij vertelde Faes snikkend over de vele

nachtmerries waaruit Ben ontwaakte. Het gebrek aan goede nachtrust voor iedereen zorgde voor oververmoeidheid. Anna maakte zich al tijden grote zorgen. Faes wist niet wat hij daarop moest zeggen. Hij had weet van Bens nachtmerries, daar was hij zich al lang van bewust. Ben had zelf toegegeven dat hij niet altijd even goed sliep. Alleen had Faes nooit beseft wat voor impact dat had op de rest van het gezin.

‘Heb je Peter nog gezien?’ vroeg hij toen Antoine tot bedaren was gekomen.

‘Gisteren nog.’

‘Hoe is het met hem?’

Antoine haalde zijn schouders op. ‘Hoe kan het gaan met een gestoorde persoonlijkheid? Ze spuiten hem plat, Alain. Hij heeft geen leven meer, hij is een wandelende zombie. Zodra ze de medicatie lichter maken, raakt hij voor het minste geringste over zijn toeren.’

‘Heeft Ben hem recent nog gezien?’

Antoine schudde het hoofd. 'Voor Ben is zijn broer dood. Hij heeft hem al jaren niet meer gezien.'

Alain fronste de wenkbrauwen. 'Dat is niet wat ik hoor.'

Antoine keek geschokt op. 'Je gaat me toch niet zeggen dat hij zijn broer zonder ons medeweten opzoekt?'

'Het zou kunnen verklaren waarom hij hervallen is.'

Antoine wilde het niet geloven. Jarenlang had hij zijn uiterste best gedaan om Ben te beschermen tegen Peter. De artsen hadden hem gezegd dat het beter was dat ze elkaar niet meer zagen, omdat Peter een manipulerende persoonlijkheid had en zijn broer met eenvoudige woorden kon beïnvloeden. Zonder medicatie was het met Peter de hel, met medicatie zat hij zo suf in zijn stoel dat hij niet eens besepte dat Ben er was.

Tijdens het evaluatiegesprek had Faes voorzichtig gepolst naar die bezoeken. Ben ontk-

ende niet dat hij zijn broer had gezien, maar zei dat zijn bezoeken geen nut hadden gehad. Peter was telkens volledig in een andere wereld geweest. Hij had als een kwijlende plant in zijn stoel gezeten. De verplegers hadden hem gezegd dat ze geen andere keuze hadden, dat hij agressief en onhandelbaar werd met lichtere medicatie. De arts had Ben voorzichtig ingelicht en gezegd dat hij niet moest rekenen op vrijlating. Peter zou hervallen zodra hij vrijgelaten werd.

‘Waarom doe je dit jezelf aan, Ben?’ had Faes gevraagd. ‘Je weet dat jou geen schuld treft. Je broer is zo geboren, dit is zijn persoonlijkheid.’

‘Omdat hij nog altijd mijn broer is. En het mijn fout is dat hij daar zit.’

Ben was rustig gebleven tijdens het gesprek. Er waren geen uiterlijke symptomen van onderliggende stress of negatieve gedachten geweest. Zodra Faes over zijn werk was begonnen, hadden zijn ogen geschitterd. Hij had geanimeerde verhalen verteld over de buurtbewoners. Faes had

geen reden gehad om te twijfelen aan Bens inzet en passie voor zijn werk. Hij had hem verder laten werken en had een nieuwe afspraak gemaakt.

Later had hij Antoine gebeld en hem gerustgesteld dat Ben geen gekke dingen zou doen. Datzelfde had hij vandaag ook nog aan Anna gezegd. 'Ben is oké, hij maakt het goed.' En toch zat Ben nu in die slaapkamer, in de grip van een psychopaat aan wie hij vrijwillig zijn leven had toevertrouwd, in de hoop om een wildvreemde te redden. Faes besepte dat hij een fout had gemaakt.

'Laat je hem echt meegaan met die gestoorde kerel?' vraagt Annick bezorgd.

'Zodra zij in die auto stappen, kan er eender wat gebeuren,' viel Stijn haar bij. 'Hij zal dat meisje, Isabel, nooit achterlaten in dat huis, dat weet u toch ook, commissaris. Die kerel zal zijn belofte nooit houden. Hij zal haar niet zomaar laten gaan. Ze mogen hier niet weg.'

'Zolang Dieter Santens die Isabel in handen heeft, zal Ben nooit risico's nemen,' antwoordt Faes

nuchter. 'Hij zal er alles aan doen om haar te redden. Zo zit hij in elkaar.' 'Omwille van die Mara,' merkt Stijn op.

Faes knikt gelaten.

'Wie is die Mara dan?'

'Mara was Bens jeugdvriendin. Als achttienjarige werd ze gewurgd door zijn eigen broer na een jeugdfuif. Ben vond hen, maar kon het niet meer tegenhouden. Hij kwam te laat aan op de plaats delict en is zichzelf dat sindsdien blijven verwijten.'

'O god,' zegt Stijn. Hij wrijft met zijn handen door zijn haren. 'En het is nooit in u opgekomen om ons hierover te brieven? U liet hem als agent aan de slag in de wetenschap dat hij dit had meegeemaakt? Dit beïnvloedt zijn morele keuzes, dat weet u toch ook.'

'Wij wisten ervan toen hij aangeworven werd, het stond als confidentiële informatie in zijn dossier. Hij werd psychisch begeleid van toen hij in het opleidingsprogramma stapte. Tot op vandaag, trouwens. Ik zie hem elke twee maanden en ik sta

in contact met zijn ouders. Hij werd telkens weer goedgekeurd voor dienst,' verdedigt Faes zich. 'Er was geen enkele reden om aan zijn capaciteiten en keuzes te twijfelen. Nu nog altijd niet, trouwens. Als Dieter Santens van plan was dat meisje te vermoorden, dan leeft ze op dit moment alleen nog dankzij Ben. Hij is er op de een of andere manier in geslaagd die man op andere gedachten te brengen, zelfs al moet dat met inzet van zijn eigen leven gebeuren. Ben zei dat er maar één kogel meer in die revolver zat. Je weet wat dat betekent, Stijn.'

'Ja, dat het totterdood is,' reageert Stijn bitter. 'U laat hen gaan, met Bens leven in onderpand voor het hare.'

'Dat is Bens keuze, maar het wil uiteraard niet zeggen dat wij daarmee akkoord moeten gaan.'

'Zolang hij in die kamer zit met die revolver, zijn wij aan handen en voeten gebonden,' zucht Stijn. Hij drukt zijn handen tegen zijn voorhoofd om de knallende hoofdpijn die is komen opzetten weg te drukken.

‘Niet helemaal,’ zegt Faes met een blik op het raam van de slaapkamer. Hij neemt zijn telefoon weer vast. ‘We doen wat Dieter Santens ons heeft gevraagd, maar we laten hem uiteraard niet zomaar gaan.’

‘Ook niet als hij zijn twee gijzelaars onder schot heeft?’

‘We hebben geen andere keuze.’

Stijn fronsst kwaad, maar zegt niets meer. Hij slaat Faes gade terwijl die telefoontjes pleegt en overlegt met collega’s en meerderen. Daarna stappen ze in de auto’s en rijden weg.

24.

Dieter schuift Isabel over de vloer in de richting van Ben. Hij blijft roerloos staan terwijl Ben zich over haar ontfermt. Ben is doodsbang dat hij ieder moment nog van mening kan veranderen, maar de ontvoerder verroert geen vin. Hij houdt zijn revolver rustig op hen gericht en kijkt op zijn horloge.

‘Ik draag haar nu naar buiten,’ zegt Ben met een blik op Dieter.

‘Akkoord,’ reageert Dieter. ‘Geen verkeerde bewegingen maken. We gaan via de achterdeur de tuin in, en dan naar de garage. Je legt haar op de achterbank.’

Ben knielt neer bij Isabel en tikt zachtjes tegen haar wang. Ze reageert sloom. Haar benen zijn zwak en kunnen haar gewicht niet dragen. Hij weet dat ze nooit in staat zal zijn zelf naar buiten te gaan.

‘Hou haar gebonden,’ zegt Dieter, ‘maar je mag haar mond wel vrijmaken.’

Ben trekt heel voorzichtig de tape los die aan Isabels droge lippen plakt. Haar lippen gaan daarvan bloeden. Ze kreunt licht, likt aan haar gehavende, kurkdroge lippen en hapt daarna opgelucht naar adem terwijl ze zich aan haar redder vastklampt. Ze sleept zichzelf verder tussen alertheid en passiviteit. Ben weet dat hij niet mag verwachten dat ze alert genoeg zal zijn om weg te rennen. 'Het komt goed,' fluistert hij haar in het oor. 'Blijf rustig.' 'Bedankt,' zegt ze schor.

Het is de eerste keer dat hij haar stem hoort. Ben voelt een nieuwe vastberadenheid om een eind te maken aan Dieters spel.

Om Isabels lippen tovert zich een flauwe glimlach. Haar felblauwe ogen blijven op hem gericht. Hij tilt haar op alsof ze een veertje is.

De stramheid is uit Bens benen verdwenen. Hij houdt Isabel tegen zich aangedrukt terwijl hij voorzichtig zijn eerste stappen naar de vrijheid zet. Haar blonde haren vallen over zijn armen. Hij

voelt haar hart kloppen tegen zijn eigen borst, zo heftig gaat het tekeer.

Elke vezel in zijn lijf schreeuwt dat hij Dieter meteen moet uitschakelen, maar hij weet dat hij geen kans maakt. Hij kan niet tegelijk Isabel beschermen en Dieter te lijf gaan. Die ene kogel kan genoeg schade aanrichten om haar te vernietigen.

Hij zet een stap in de richting van de deur. Hij voelt zich duizelig van de inspanning en de vermoeidheid, en van het gebrek aan voedsel.

Dieter blijft op een afstand staan, met het wapen stevig in zijn rechterhand.

‘We verlaten nu de slaapkamer,’ fluistert Ben in Isabels oor. ‘Wat er ook gebeurt, kijk niet naar hem. Hou je ogen gesloten en focus je op mijn ademhaling.’

Bens kalme houding brengt Isabel tot rust. Hij loopt naar de slaapkamerdeur en voelt hoe Dieter zijn wapen in zijn rug drukt. Samen gaan ze stap voor stap de trap af. Dieter houdt de loop van de

revolver nu op zijn achterhoofd gericht. Als hij nu wordt neergeschoten, zal Isabel uit zijn armen vallen en haar nek breken. Iedere stap voelt daarom aan als de hel.

Op bevel van Dieter begeven ze zich naar de achterzijde van het oude huis. De keukendeur, die uitgaat op de tuin, is gesloten. Ben heeft moeite om de sleutel om te draaien in het slot. Uiteindelijk slaagt hij erin de deur open te maken. Via een zijdeur komen ze in de garage. De poort is gesloten. Ben staart een moment lang naar zijn eigen fiets. Hij voelt hoe de loop van de revolver weer tegen zijn achterhoofd wordt gedrukt. Dieter dwingt hem naar de rechterkant van de auto.

Heel even overweegt Ben om Dieter te overmeesteren. Als hij Dieter nu dwingt om de trekker over te halen, zal hij sterven. Maar dan zullen de collega's, die vast ietsje verderop op wacht staan, het schot horen en meteen toesnellen. Dan is er een waterkansje dat ze Isabel kunnen redden voor Dieter de kans krijgt haar nek te breken.

‘Stop met de held uit te hangen,’ snauwt Dieter hen toe. Hij geeft hem een duw. ‘Denk je dat ik niet weet wat je van plan bent? Vergeet het maar. Wij hadden een deal, weet je nog? Isabel zal in Oostheide blijven, dat beloof ik je, maar nu nog niet. Maak het portier open en schuif haar in de auto. Zet haar achteraan links neer, achter de stoel van de chauffeur. Daarna maak je de garagepoort open en ga je zelf achter het stuur zitten. Maak je linkerhand met je handboei vast aan het stuur.’

Ben worstelt om de deur van de auto open te maken. Even later schuift hij Isabel in de auto. Hij legt haar voorzichtig neer op de achterbank en gespt haar vast. Zij staart voor zich uit, zonder een woord te zeggen. Tegelijkertijd opent Dieter met zijn vrije hand het portier vooraan en gooit Bens handboeien in de auto.

‘Het komt goed,’ fluistert Ben Isabel toe, voor hij haar achterlaat.

‘Laat het portier open. Maak nu de garagepoort open. Ga daarna achter het stuur zitten en keten je vast,’ zegt Dieter.

Hij richt zijn wapen op Isabels hoofd en wacht geduldig tot Ben bij de garagepoort is en die opentrekt.

Ben beeldt zich in dat zijn collega’s hem gadeslaan en bidt vurig dat iemand in staat is om Dieter van een afstand neer te schieten, maar er gebeurt niets. Wanneer hij zich omdraait, begrijpt hij waarom. Dieter is snel en behendig in de auto gestapt. Hij zit nu naast Isabel op de achterbank, met zijn wapen naar haar hoofd gericht. Ben vloekt. De donkere raampjes van de wagen zullen voorkomen dat zijn collega’s zien wie waar zit op de achterbank.

De agent stapt in en ketent zijn linkse pols vast aan het stuur. De sleutels zitten in het slot. Ben start de auto. Hij manoeuvreert het voertuig de garage uit en rijdt de straat in. Schuin achter hem zit Dieter, met een glimlach op de lippen.

‘Zo,’ zegt de man kalm. ‘Daar gaan we dan.’

Ben kijkt geregeld in de achteruitkijkspiegel naar Isabel, die doodstil achter hem zit. Hun ogen treffen elkaar. Ben weet dat hij gefaald heeft door toe staan dat zij mee moest met hen, maar hij had geen andere keuze. Er duikt een plan op in zijn hoofd. Als hij nu eens naar het gevaarlijke kruispunt reed en daar een ongeluk veroorzaakte, maakte Isabel misschien nog een kans. Hij heeft haar voor alle zekerheid vastgegespt op de achterbank, om er zeker van te zijn dat ze niet zwaargewond raakt bij een mogelijke crash. Dieter heeft zijn gordel niet om. Eén manoeuvre volstaat om de man uit te schakelen. Wat er verder met hemzelf gebeurt, interesseert Ben niet.

Zodra ze de verlaten straat achter zich laten, gaat Dieter rechtop zitten. De zwart getinte ramen beschermen hem tegen de blikken van pottenkijkers. Hij houdt de revolver in de aanslag, zijn focus blijft rusten op Isabel. Aan het einde van de straat laat Ben de wagen vertragen, in de hoop dat ie-

mand Dieter op miraculeuze wijze zal uitschakelen, maar er gebeurt niets. Geen enkele scherpschutter zal het risico nemen, met twee gijzelaars in de auto.

‘Hou het wapen op mij gericht,’ smeekt Ben. Hij kijkt een beetje opzij om Dieters aandacht naar zich toe te trekken. ‘Als je haar per ongeluk doodschiet, is het voorbij.’

‘Zoals je wilt,’ glimlacht Dieter, waarna hij zijn revolver op de chauffeur richt. ‘Nog even, Ben, en dan is het allemaal afgelopen. Je gedraagt je perfect, hou het zo.’

‘Waar breng je Isabel naartoe? Je beloofde haar achter te laten in Oostheide.’

‘Naar een vreedzame plek,’ mompelt Dieter, terwijl hij zich omdraait en het verkeer achter zich in de gaten houdt.

In Oostheide is het rustig als altijd. Traag beweegt het verkeer zich door het dorpje. Alles lijkt normaal, maar Ben weet zeker dat ze op afstand

gevolgd worden. Dieter beseft dat duidelijk ook maar al te goed.

Een minuut lang is er in de auto niets te horen, behalve dan de ademhaling van de passagiers en de chauffeur. Ben rijdt zo traag als hij kan door de straten van zijn dorp, in een poging om de tijd te rekken. Hij kent deze wegen. Hij ziet mensen op straat die hij elke dag tegenkomt. De voorbijgangers hebben geen besef van wat zich voor hun ogen afspeelt.

Ze zijn nu vlak bij het kruispunt waar er geregeld ongelukken gebeuren. Ben drukt het gaspedaal impulsief harder in. Dieter reageert niet. Met kloppend hart komt Ben tot het besef dat zijn daad misschien ook andere mensenlevens zal eisen. Als hij met volle vaart over het kruispunt racet en daarbij een andere wagen raakt, is hij ook verantwoordelijk voor de gevolgen voor anderen.

Op het laatste moment houdt hij in door hard op zijn remmen te gaan staan. De auto schokt voorwaarts, om dan meteen weer verder te rijden

met een zachter tempo. Een voetganger vloekt, Dieter grinnikt. 'Kans verkeken,' mompelt hij.

Ben klemt zijn zwetende handen om het stuur. Hij rijdt verder, met een grimmige blik in de ogen. Zijn pols doet pijn, de boei snijdt hard in zijn vlees.

Ze rijden nu richting Westvliet, over de drukkere weg, die zich bij de brug in tweeën splitst. Eén route leidt naar de snelweg, de andere naar het centrum van Westvliet. Als ze de snelweg oprijden, raken ze hun achtervolgers kwijt.

'We zijn bijna in Westvliet,' zegt Ben. 'Dieter, je beloofde dat je

Isabel hier zou achterlaten.'

Dieter glimlacht. 'Ja, dat zal ook gebeuren. Sla hier maar af.'

Ben houdt geschrokken in. Aan de linkerkant van de brug over het kanaal bevindt zich een lange smalle weg, die naar een andere weg naast het kanaal leidt. Dieter wijst naar de smalle parallelle weg.

‘Daarheen,’ beveelt hij. ‘Blijven rijden tot ik het zeg. En rijd maar wat sneller.’

Ben doet wat van hem wordt gevraagd. Plotseling hoort hij Isabels stem hard schreeuwen in zijn hoofd. Het gaat zo hard dat hij er bijna doof van wordt. Het is zover. Dieter heeft gelogen. Hij is van plan haar hier te doden, vlak bij het kanaal. Zodra ze over die smalle weg rijden, is het voorgoed voorbij.

De verschrikte blik in Isabels ogen spreekt boekdelen. Ook al kan ze nu praten, ze doet het niet. Ze staart voor zich uit en zet zich schrap.

De wagen verlaat de hoofdweg en rijdt nu sneller in de richting van het kanaal, waar de woonboten liggen naast elkaar te sluimeren en mensen gezellig naast elkaar zitten op houten bankjes bij het water. De zon schijnt, het is nog steeds zo’n heerlijke nazomerse dag. Ben voelt zijn moed zinken in de schoenen. Het is voorbij. Dit is wat Dieter altijd al wilde. Isabel zal Oostheide inderdaad nooit verlaten.

‘Maar jongen toch,’ zegt Dieter hoofdschuddend, terwijl Ben het stuur met zwetende handen omklemt en onder druk van de gebeurtenissen nog sneller rijdt. ‘Heb je het nu nog altijd niet door? Zij is niet de eerste. Besef je dan nog altijd niet dat je geen schijn van kans maakte bij haar? Maar mijn laatste dag heeft ze wel een heel stuk interessanter gemaakt.’

Ben ziet in de achteruitkijkspiegel hoe Dieter de revolver tegen Isabels hoofd zet. Hij ziet de doodsangst in haar ogen. Impulsief geeft hij een harde ruk aan het stuur, waardoor de auto naar de rechterkant zwenkt. Hij drukt het gaspedaal nog harder in. Door de schok wordt Dieter tegen het zijportier gedrukt. De revolver gaat af. De kogel gaat dwars door de stoel van de bestuurder heen. Ben voelt een doffe pijn aan de zijkant van zijn onderrug en vertraagt.

Het wapen valt op de vloer van de auto, tussen Isabels gebonden voeten in. Impulsief zet ze haar voeten op het wapen, ook al is de lader nu leeg. Di-

eter geeft haar een harde klap, waardoor ze tegen het raam aan smakt. Hij graait tussen haar benen naar het wapen.

‘Ik hoop dat je kunt zwemmen met handboeien om,’ snauwt hij grimmig, waarna hij met de revolver hard tegen Bens hoofd slaat. Daarna duwt hij het lichaam van de agent opzij. In één beweging maakt hij Isabels gordel los, zodat haar bescherming helemaal wegvalt. Hij geeft een hevige ruk aan het stuur, waardoor de auto de bocht mist die naar de parallelle weg leidt. De auto duikt vlak naast een woonboot het kanaalwater in.

Vaag voelt Ben hoe de airbag explodeert in zijn gezicht. Hij voelt nog hoe Isabel voorovervalt en hoort hoe Dieters hoofd het glas van het zijportier zo hard raakt dat het glas breekt. Daarna begint de wagen langzaam te zinken in het koude water en wordt de wereld voor Bens ogen zwart.

25.

Ben is zich vaag bewust van het ijskoude water dat de auto begint binnen te stromen. Hij beseft dat hij gevangen zit tussen de bestuurdersstoel en het stuur. De wonde in zijn zij brandt. Er zit een kogel in zijn lijf. Hij voelt hoe gewrongen metaal tegen zijn torso en zijn benen duwt. Met zijn handboei zit hij nog altijd vastgeketend aan het stuur.

Hij kijkt in de ogen van Mara. Hij ziet de kramp op haar gezicht.

Haar ogen zijn open en levenloos.

Isabel zal over enkele ogenblikken hetzelfde lot beschoren zijn.

Ben tast kreunend met zijn vrije hand, tot hij haar voelt liggen. Over enkele minuten zal de auto volgelopen zijn met water en zullen ze zinken naar de bodem van het kanaal, waar de dood hen wacht.

Hij weet dat er hulp onderweg is. Mensen hebben gezien wat er is gebeurd, zijn collega's zijn ergens in de buurt. Iemand zal naar hen toekomen en hen bevrijden, dat weet hij zeker, het is maar een

kwestie van tijd. Hij moet alleen Isabel zo lang mogelijk boven water zien te houden. Hij wil haar in leven houden tot er hulp komt opdagen.

‘Isabel.’ Zijn stem klinkt hees en vermoeid. Hij vermant zich en klauwt naar haar kleding, tot hij een stuk stof te pakken krijgt. Ze is nog steeds vastgebonden en zal niet in staat zijn om zelf naar het oppervlak te zwemmen wanneer de auto helemaal ondergelopen is. Hij onderneemt een halfslachtige poging om haar recht te trekken. Haar haren zijn al nat, ze ligt met de zijkant van haar gezicht in het water. Het water wekt haar niet, ze is te ver heen.

‘Isabel!’ Hij schreeuwt haar naam, in een laatste poging om haar wakker te krijgen. Van Dieter trekt hij zich even niets aan. De rotzak zit nog altijd stil op de achterbank, zijn gezicht rust tegen het raam. Dieters oog zonder lid staart voor zich uit, alsof hij dood is, maar dat is niet zo. Hij heeft bloed op zijn gezicht, borst en armen, maar hij leeft.

Ze was niet de eerste. Dat is wat Dieter zei, Ben heeft het duidelijk gehoord.

‘Isabel.’ Ben voelt tranen dringen in zijn ogen. Hij vecht krampachtig tegen de duisternis. ‘Isabel, word wakker. Isabel!’

Plots beseft Ben dat hij niet in staat zal zijn om haar te redden. Na alles wat er gebeurd is, faalt hij dan toch nog. Als hij haar niet wakker kan maken, raakt hij haar kwijt. Zijn arm is te zwak om haar gewicht te dragen.

‘Isabel.’

Hij wurmt haar naam een laatste keer door zijn strot. Hij voelt aan haar rug, grijpt naar haar schouder en trekt haar recht, tot zijn spieren zo strakgespannen staan dat ze dreigen te scheuren.

De auto zinkt alsmaar sneller nu. Maar het geeft niet, het is oké. Isabel zal leven, zolang hij haar maar overeind kan houden. Hij trekt haar lichaam nog meer naar boven. Hij voelt zijn eigen arm niet meer. Zijn hand is totaal verkrampt. Zijn vingers voelen alsof ze gebroken zijn. Er stroomt bloed uit de wonde in zijn zij. Maar hij geeft niet op. Isabels gezicht is vrij en ze kan nog altijd ade-

men. Dieter zit stil naast haar, zijn handen bewegen zachtjes mee met het stijgende water.

‘Isabel,’ mompelt Ben, terwijl hij worstelt tegen de duisternis.

Plotseling opent Isabel haar ogen. Ze klapper-tandt, kijkt verward in zijn ogen en vecht instinctief tegen zijn grip. Een golf van opluchting gaat door Ben heen.

‘Isabel, luister naar mij,’ zegt hij moeizaam. ‘Probeer je gordel los te maken en ga weer zitten op de achterbank. Hou je hoofd zo hoog mogelijk, zodat het water je niet kan bereiken. Is dat oké, Isabel? Kan je dat doen voor mij? Dan laat ik je nu los.’

Zijn vingers laten de stof los. Isabel zakt achterover op de achterbank, maar vecht instinctief tegen het koude water. Ze probeert uit alle macht haar gordel los te krijgen. Wanneer dit lukt, laat ze zich verder zakken op de bank, met haar hoofd zo hoog mogelijk. Ben realiseert zich dat er amper een minuut of twee voorbij zijn gegaan

sinds ze in het water terechtgekomen zijn. Door het raampje ziet hij zwemmende mannen naderen.

‘Je haalt het, Isabel,’ zegt hij vastberaden. ‘Ze komen, kijk maar naar rechts. Zie je dat? Er komt hulp aan, ze zijn onderweg. Ze krijgen je hieruit.’

Isabel herkent een aantal van de agenten die eerder naar het huis zijn gekomen. Het water stijgt sneller nu, de auto maakt zich klaar voor zijn definitieve afdaling naar de bodem van het kanaal. Het water klotst door het kapotte raam en tussen de kieren van de verwrongen deur naar binnen.

Plots wordt een van de deuren opengerukt.

‘Het komt goed,’ roept Ben opgelucht. ‘Laat je maar drijven, Isabel. Het komt allemaal in orde, zij gaan voor je zorgen nu.’ ‘Niet zonder jou,’ huilt de studente.

Terwijl Isabel uit de auto getrokken wordt en ook Dieter wordt meegenomen, staart Ben in het gezicht van commissaris Faes en zijn collega Stijn. De auto staat op het punt volledig opgeslorpt te worden door het water. De beide agenten staren

geschokt naar de handboeien waarmee Ben vastgebonden zit aan het stuur. Door het vele bloed kleurt het water om hem heen rood. Ben heeft moeite om wakker te blijven en glimlacht loom naar hen.

Faes bestudeert Bens zij en rug. Hij verliest duidelijk veel bloed. Stijn begint als gek te rukken aan het stuur.

‘Fuck,’ gromt Stijn. ‘Dat stuur moet eraf.’

Hij begint als gek te trekken aan het stuurwiel, maar dat geeft niet mee. Hij voelt aan de onderkant van het dashboard, waar het staal Bens benen tegenhoudt.

‘Stijn, luister naar me,’ zegt Faes dwingend. ‘Jij bent de snelste van ons tweeën. Zwem terug naar de kade en haal materiaal. Het is de enige manier om hem hieruit te krijgen.’

Stijn knikt. Hij werpt een blik op Ben en crawlt daarna zo snel hij kan terug naar de kade.

Faes draait zich om. Hij ziet brandweerauto's aankomen. Klappertandend hangt hij tegen de au-

to aan, maar geen haar op zijn hoofd dat eraan denkt om zijn agent in de steek te laten. Het kleine korps in Westvliet bezit jammer genoeg geen duikers.

‘Nog even, Ben,’ zegt hij hijgend. ‘Je haalt het, dat belof ik je.’ Ben zit roerloos in de wagen. Het bloedverlies maakt hem loom.

‘Ben, luister naar me,’ zegt Faes. ‘Druk je hand stevig tegen de wonde om het bloed te stelpen. Wat er ook gebeurt, je houdt je hand daar. Heb je dat begrepen?’

Ben knikt en doet instinctief wat zijn baas hem opdraagt.

De auto maakt een zuigend geluid, ten teken dat hij nu elk moment onder water kan gaan. Ben laat de wonde los en legt zijn bebloede vrije hand op de pols van Faes, die zich watertrappend vastklampt aan het voertuig.

‘Je moet loslaten,’ zegt Ben loom.

‘Nooit,’ hijgt Faes.

‘Het heeft geen nut, Alain, en het is oké, echt waar,’ zegt Ben zacht. ‘Ik wist dat dit zou komen. Luister naar me. Dieter zei dat Isabel niet de eerste was. Die man is niet te stoppen, Alain. Beloof me dat je achter de waarheid zult aangaan.’

‘Ik beloof het,’ zegt Faes. ‘Maar jij zult degene zijn die hem pakt,

Ben. We krijgen je hieruit, dat zweer ik. Je mag nu niet opgeven.’

‘Nee, Alain,’ mompelt Ben. ‘Je moet me loslaten of je wordt meegezogen door de druk. Laat me gaan!’

Het stuur hangt nu onder het water. Ben vecht niet langer tegen het water en zit roerloos in de bestuurdersstoel. Faes houdt Bens hoofd watertrappend boven water, tot hij door de druk moet loslaten. De auto zwiept heen en weer en wordt zuigend naar voren getrokken. Een ogenblik later slokt het water het voertuig op. Faes wordt in het kielzog van de wagen mee de diepte in gesleurd. Het autoportier klappt tegen zijn been en trekt hem

mee naar beneden. Het water dringt zich een weg naar binnen in zijn longen. Faes spartelt terwijl de golven over hem heen slaan en hem meedogenloos meetrekken. Met de moed der wanhoop sleurt hij aan de deur en trapt met zijn benen om zijn stabiliteit terug te vinden. Hij is volledig gedesoriënteerd. Alles om hem heen maakt draaiende bewegingen. Hij weet niet meer waar het wateroppervlak is en waar de diepte en spartelt als gek. Hij komt hard in aanraking met de zinkende auto en voelt een stevige klap tegen zijn hoofd. Het bloed van de wonde mengt zich met het water. Het laatste waar hij zich van bewust is, is dat iemand aan zijn kleren trekt.

Ben glimlacht naar Mara, die naast hem in de auto zit en naar zijn hand reikt. Hij voelt haar koude vingers tegen die van hem. 'Je schuld is goedgemaakt,' zegt ze.

26.

Aan de rand van het kanaal houden ziekenwagens en brandweerwagens halt, terwijl Rob en Thomas Faes zwemmend naar de kade brengen. De commissaris ligt als een blok in hun armen. Zijn ogen zijn dicht, hij bloedt uit een wonde in zijn hoofd. Het is duidelijk dat hun baas er erg aan toe is. De medische diensten gaan meteen aan de slag.

Stijn en Geert zwemmen ondertussen achter de gezonken auto aan. Het troebele water maakt het lastig om te focussen, maar ze volgen het spoor van de luchtbellens. Na drie pogingen slaagt Stijn er eindelijk in de handboeien los te maken. Zijn collega's sleuren aan Bens benen om hem uit zijn ijzeren gevangenis te bevrijden. Ze merken verontrust op dat Ben geen teken van leven meer geeft. Stijn grijpt zijn collega vast en zwemt met hem naar boven, terwijl de anderen volgen. Een voor een worden de agenten bij de kade uit het water gehaald. Bens lichaam wordt op het gras gelegd, waar verplegers meteen aan de slag gaan met hem.

‘Geen ademhaling. Hartstilstand.’

Stijn kijkt toe hoe ervaren handen aan Bens gehavende lijf voelen en luisteren naar zijn longen.

‘Water in de longen. Onderkoeld. Schotwonde aan de rug, de kogel zit er nog in. Gapende wonde aan de slaap. Verwondingen op de armen. Gehavende benen.’

Stijn houdt zijn adem in en blijft roerloos staan. Hij staart naar het lijkleke gezicht van de man met wie hij zes maanden geleden bevriend is geraakt. Hij kan niet geloven dat het allemaal zo moet eindigen.

‘Stijn!’ roept Annick.

Stijn kijkt op en ziet hoe Faes op twee meter afstand van Ben wordt gereanimeerd. Er gaat een schokgolf door hem heen wanneer hij zich realiseert dat de commissaris er ook slecht aan toe is. De beide mannen worden tegelijk behandeld. Ze zijn op dit moment allebei technisch gezien dood. Als hij bij Ben was gebleven in plaats van Faes, zou hij nu daar liggen.

‘O god.’ Stijn volgt angstig hoe de hulpverleners Faes tot leven proberen te brengen. ‘Komaan, volhouden,’ mompelt hij. Naast hem staat Annick met tranen in de ogen haar nagels stuk te bijten.

Vlakbij ziet Stijn Isabel en Dieter. Het meisje is klaarwakker en bevrijd van haar touwen. Behoedzaam wordt ze naar een ziekenwagen geleid, waar een medische ploeg zich over haar ontfermt. Haar ontvoerder ligt roerloos op de grond. Hij heeft nog altijd geen kik gegeven. Een ander medisch team verzorgt hem. Heel even hoopt Stijn dat de klootzak dood mag zijn, maar hij weet dat hij het zal halen. Hij is niet zwaargewond, alleen bewusteloos door de schok.

Iemand legt een warme deken om Dieters schouders.

‘Zorg dat jullie die vent geen seconde uit het oog verliezen,’ beveelt hij, voor hij zich weer concentreert op Ben.

Een urgentiearts maakt Bens luchtwegen vrij, zodat hij beademd kan worden. Het kost hen drie

defibrillatorschokken om hem weer tot leven te brengen. Hij hoest schor, waarna een arts hem op zijn zij rolt opdat hij het water uit zijn longen kan ophoesten. Daarna sluit hij meteen weer zijn ogen. Een ambulancier plaatst een zuurstofmasker op Bens neus en mond. Iemand drukt grote witte doeken op de schotwonde, maar het bloed blijft eruit sijpelen.

Stijn draait zich om en loopt naar het medische team dat met Faes bezig is. De commissaris heeft ook een zuurstofmasker op zijn neus en mond en wordt op een brancard getild. Hij heeft een kraag om de nek.

‘Zijn hart klopt,’ zegt Annick, ‘maar het is ernstig. Hij heeft een zware hoofdwonde opgelopen. Zijn pupillen waren vergroot. Ze denken aan hersenschade.’

‘Rob, ga jij met hem mee,’ beveelt Stijn.

‘Klaar voor transport,’ hoort hij iemand achter zich zeggen. Hij draait zich om en ziet hoe Ben in een ziekenwagen wordt geschoven. Er liggen

warme dekens over hem. Zijn lippen zien blauw. Zijn ogen blijven gesloten.

‘Geert, ga jij met hem mee,’ zegt Stijn. ‘En zorg dat je zelf ook nagekeken wordt.’

Alle andere agenten worden met een aparte ziekenwagen weggebracht, ook al protesteren ze en zeggen ze dat er niets aan de hand is. Ze krijgen allemaal warmtedekens over zich heen.

Nieuwe politieploegen nemen het van hen over. Net aangekomen duikers maken zich klaar om in het water te zoeken naar de auto en hem uit het water te tillen. Er worden foto’s gemaakt en getuigenissen afgenomen. De ziekenwagens vertrekken.

Wanneer de drukte afgenomen is, komt Stijn weer meer tot zijn positieven. De adrenalinerush neemt af. Hij beseft weer waar hij is en waarom het hier zo koud en doorweekt is. Hij begint plotsklaps te rillen. Ook over zijn schouders wordt een warmtedeken gelegd. Iemand neemt hem mee naar een ziekenwagen en controleert zijn vitale functies.

‘Hij is in lichte shock,’ zegt een arts. ‘Misschien is het beter dat we hem ook meenemen.’

‘Ik ga met hem mee,’ zegt Annick.

Stijn weigert te gaan liggen op een brancard. Liever zit hij rechtop in de ziekenwagen. Hij staart voor zich uit. Annick neemt behoedzaam plaats naast hem en grijpt zijn hand. Hij kijkt haar aan. Zijn blik is dof. Hij kan maar niet ophouden met beven.

‘We gaan hem verliezen,’ zegt hij.

Annick kan alleen maar knikken.

Deel 3

**‘There are two kinds of
people in this world.**

**Those who save lives, and
those who take lives.’**

**– Brandon Sanderson, The
Way of Kings**

27 · September 2008

‘Waarom ben jij eigenlijk niet met Mara?’ vraagt Peter bruusk terwijl ze ieder een stuk pizza verorberen, een half oog op *The Mentalist* gericht. De zeventienjarige Ben verslikt zich haast in zijn stuk. Hij staart zijn één jaar jongere broer aan en vergeet prompt wat ze aan het bekijken zijn.

‘Zo zie ik Mara niet,’ mompelt hij.

‘Ze is het knapste grietje uit de klas en ze is gek op jou, of heb je dat nog niet gezien?’ Peters stem blijft rustig, alsof hij een vaststelling doet.

‘Mara? De vamp van de school?’ Ben schiet in de lach. ‘Maar nee, jongen, zij is toch veel te knap om interesse te hebben in mij? Trouwens, de halve school zit achter haar aan, waarom zou ik daar moeite voor doen?’

‘Komaan, jongen. Zie jij dan niet hoe alle meisjes, en ook een aantal jongens trouwens, naar jou kijken? Doe nu niet alsof je dat ook nog nooit hebt

opgemerkt, Ben. Je staat op het verlanglijstje van zowat iedereen die ik ken.'

'Ik?' Ben staart hem met open mond aan, het stuk pizza nog in zijn mond. 'Je maakt een grapje zeker?'

Peter staart hem een moment lang aan en gooit dan kwaad het laatste stuk pizza weer in de doos. Hij veegt zijn handen nonchalant af aan zijn broek en gaat met de mouw van zijn sweatshirt over zijn mond. Hij is kwaad, tot Bens grote verbazing.

'Komaan broertje, jij hebt alles wat je maar wilt en je beseft het zelf niet eens. Niemand maakt opmerkingen over hoe jij eruitziet. Niemand stelt zich vragen over wat jij later gaat doen. Je bent zo knap dat alles wat je doet perfect lukt. Je ziet er goed uit, je cijfers zijn fantastisch, iedereen wil je vriend zijn. Waarom twijfel je dan zo aan jezelf?'

Sprakeloos staart Ben zijn jongere broer aan. Hij is zich absoluut niet bewust van het feit dat ook maar iemand op school enige interesse in hem zou hebben. Meisjes noch jongens interesseren

hem echt. Hij heeft het te druk met zijn studies, zijn sport en zijn toekomst. Hij wil het maken als gameontwerper. Hij wil nieuwe spelletjes op de markt brengen, die de wereld zullen veranderen. Dat is zijn ware passie, zijn talent. Op school volgt hij een speciaal traject, waarbij hij extra begeleiding krijgt om te leren programmeren. Er is geen enkele twijfel over wat hij later wil doen. Het enige waar hij nog in moet slagen, is dit laatste jaar school doorkomen.

‘Open je ogen en wees verdomme blij met wat je gekregen hebt, man,’ snauwt Peter hem plotseling toe, terwijl hij ruw opspringt en de pizzadoos dichtklapt, nog voor Ben naar het laatste stuk pizza heeft kunnen graaien. Hij vlucht de kamer uit.

Ben blijft verbouwereerd achter. Voor het eerst heeft zijn broer verwezen naar alle tegenslag in zijn eigen leven. Want het is waar, Ben heeft veel meegekregen om dankbaar voor te zijn, alleen staat hij er niet bij stil. Zijn leven is een makkie, terwijl Peter zwaar afziet.

Zijn zestienjarige broer wordt al zijn leven lang gepest omdat hij een bos felrode haren heeft en zoveel sproeten dat ze haast één grote vlek vormen in zijn gezicht. Ook zijn lichaam staat er vol mee. Zijn lichtblauwe ogen geven hem bovendien een koele, afstandelijke aanblik.

Peter haat zwemmen, omdat hij dan verplicht wordt zijn bevlekte lichaam te tonen aan de anderen. Hij wordt vaak 'Wortel' of 'Lepralijder' genoemd. Niemand die ook maar een greintje interesse betoont in de jongen die schuilgaat onder die bevlekte, bleke huid. Naarmate hij ouder wordt, lijkt het ook alsmaar erger te worden. Mama heeft hem al meermaals meegetroond naar dermatologen, in de hoop dat die een miraculeuze oplossing kunnen vinden voor zijn probleem, die hem gelukkiger en socialer zal maken. Maar niets helpt.

Ben ziet het vreemde uiterlijk van zijn broer al lang niet meer, tot iemand hem er weer eens op wijst dat Peter echt wel anders is dan anderen. Dan knippert hij met zijn oogleden en realiseert zich

dat een roodharige jongen met zoveel vlekken op zijn lichaam opvalt in negatieve zin. Het feit dat Peter een geweldige talenknobbel heeft en fantastisch overweg kan met computers, lijkt daarbij niets meer uit te maken.

Ben staat zuchtend op, triest als hij is dat de geplande televisieavond met zijn broer zo abrupt is geëindigd. Hun ouders zijn naar een feestje, waardoor hij en Peter nog maar eens het huis voor zich alleen hebben.

Ben had het gevoel dat het wat beter ging met Peter de laatste tijd, maar dat gevoel is nu weer weg. Ondanks de vele pesterijen en aanmerkingen houdt Peter het netjes vol op school en probeert hij het allemaal wat van zich af te zetten. Hij gaat naar dezelfde school als Ben en focust zich op Latijn en oude talen, naast zijn zwak voor informatica, terwijl Ben voor wetenschappen en informatica heeft gekozen. Hun talent voor IT delen ze met elkaar. Maar zelfs als het beter gaat met hem, gaat het nog nooit echt goed. Dat is de reden waarom Ben

vanavond niet mee is geweest naar het feestje met zijn ouders, ook al zou ook zijn beste vriend Pat daar zijn. Hij heeft zelf voorgesteld om thuis te blijven, om zijn broer niet alleen te laten.

De laatste tijd gedraagt Peter zich weer wat vreemder. Hij spreekt vaak over de dood, heeft het over treinen die aan komen stormen en zijn frêle lichaam meesleuren, over slaapmiddelen die hem voor eeuwig van zijn pijn zullen verlossen. Ben denkt onwillekeurig aan het voorval met de puppy, dat de laatste tijd weer meer in Bens hoofd komt spoken, jaren na de feiten. Hij had het indertijd aan zijn ouders moeten vertellen, maar nu durft hij niet meer.

Zijn ouders hebben een psychiater geraadpleegd, die Peter na enkele sessies medicatie heeft voorgeschreven. De antidepressiva moeten hem rustig houden, maar zonder dat hij als een zombie door het leven gaat. Daarnaast krijgt hij tweewekelijkse begeleiding en extra relaxatieoefeningen, die hij nooit uitvoert. Hoewel de pillen hem lijken te

kalmeren, is het nog steeds niet wat het hoort te zijn. Ben houdt van zijn broer, maar hij weet niet hoe hij met hem moet omgaan als hij in een van zijn vreemde buien is.

Hij treft zijn broer aan in de keuken, starend naar de muur. Alsof hij alleen iets ziet wat op die muur getekend staat.

‘Hé Peter, gaat het?’ vraagt Ben voorzichtig.

Hij ziet hoe de schouders van zijn broer plotseling beginnen te schokken en stapt bezorgd naar hem toe. Hij legt zijn hand op Peters schouder. Peter draait zich om en schudt zijn broers hand van zich af. Zijn ogen zijn gevuld met dikke tranen. Ze zijn haast even groot van gestalte, maar Peter is sterker dan hij.

‘Het spijt me,’ zegt Ben zacht.

‘Wat spijt er je?’ Peter staart hem verbaasd aan.
‘Ik wou dat ik je pijn kon wegnemen.’

‘Heb ik je iets gevraagd dan?’ snauwt Peter.

‘Ik weet niet wat ik moet doen om je te helpen,’ mompelt Ben. ‘Zeg me dan wat er aan de hand is.’

Word je weer meer gepest op school? Wil je dat ik ze nog eens de volle lading geef, dat ik ze op hun donder geef? Vraag het me en ik doe het, Peter. Ik doe alles voor je, dat weet je toch.'

'Ach, houd toch op, man!' vliegt Peter eensklaps uit. 'Ik vraag toch niet om medelijden? Denk je nu echt dat ik mijn grote broer nodig heb om mijn strijd te vechten? Zorg gewoon dat je geniet van het leven, verdomme! Ik zal wel toekijken hoe jij alles krijgt wat ik nooit zal hebben.'

Ben kijkt hem angstig aan. 'Ik begrijp je niet. Waarom kan jij dan niet hetzelfde hebben als ik?'

'Heb je mij al eens goed bekeken?' roept Peter uit.

'Ja,' reageert Ben. 'Je bent uniek, Peter, je bent mijn broer. Als er ooit iets met jou gebeurt, weet ik niet wat ik moet doen.'

Peter glimlacht plots wrang. Zijn gezicht is niet langer verwrongen door alle ellende. 'Als één van ons een goed leven heeft, is dat oké voor mij. Dan ben ik ook gelukkig.'

Ben staart zijn broer niet-begrijpend aan. Hij zoekt naar de redenering achter zijn woorden. 'Peter, je bent toch geen rare dingen van plan hé?'

Peter kijkt zijn broer bedachtzaam aan. Hij trommelt met zijn vingers op het tafelblad.

'Nee,' zegt hij na een pijnlijke stilte. Hij richt zijn blik op de klok.

'Ik ga naar bed.'

'Nu al?' mompelt Ben, half teleurgesteld, half opgelucht.

Bij de deur draait Peter zich om. 'Als jij haar niet wilt, denk je dan dat Mara interesse zou kunnen hebben in mij?'

Ben bijt op zijn lip. Hij weet dat Mara zijn broer ziet als het sukkeltje van de school, degene die altijd achter hen aan fietst wanneer ze in groep naar huis rijden en die verder niet belangrijk is. Zij noemt Peter ook 'Wortel', wanneer hij het niet hoort.

'Wie weet,' mompelt Ben ontwijkend.

Peters ogen glinsteren hoopvol. Zachtjes sluit hij de deur en laat zijn broer alleen achter met de rest van de koude pizza.

28.

September 2008

‘Hi.’

Ben kijkt op, verblind als hij is door het felle zonlicht. Het is een geweldige nazomer, met een van de warmste septembermaanden ooit. Iedereen draagt shorts en T-shirts, niemand doet de moeite om een jas of een trui mee te nemen naar school. Alle ramen van de klaslokalen staan open, om de warmte en het zonlicht volop binnen te laten stromen.

Voor hem staat Mara, het mooiste meisje van de school. Ze zet een stap opzij, zodat hij niet langer in de zon zit. Haar slanke lichaam werpt een schaduw over hem heen. Het eerste waar hij zich van bewust wordt, is haar geur. Ze draagt een heerlijk, zacht, fruitig parfum en haar lichaam ruikt naar bodylotion. Haar nagels zijn gelakt, het korte jurkje dat haar lichaam knuffelt is doorschijnend. Haar voeten zijn gehuld in fijne, glinsterende san-

dalen. Zijn hart maakt een sprongetje. Hij is ook maar een jongen van vlees en bloed.

‘Hi,’ antwoordt hij aarzelend, omdat hij niet weet wat hij anders moet zeggen. Het ene moment zit hij met zijn gedachten verzonken in zijn boeken, het volgende moment staat Mara voor zijn neus. Dit had hij niet verwacht, vooral niet omdat zij eerder geen enkele interesse in hem heeft betoond en hij ervan overtuigd was dat ze toch nooit aandacht aan hem zou schenken.

‘Heb je zin om na schooltijd iets te drinken samen? Ik weet dat we hard moeten studeren in ons laatste jaar en zo, maar jij bent toch een van de slimste kerels uit de klas en het is heerlijk weer buiten. Het zou zonde zijn om daar niet van te profiteren, vind je niet?’

Haar zachte stem klinkt zenuwachtig, alsof ze bang is dat hij haar zal wegsturen. Ben gaapt haar aan, compleet verrast als hij is door haar onverwachte uitnodiging. Hij voelt hoe een druppel kwijl ontsnapt langs zijn mondhoek en drukt nog

net op tijd zijn lippen op elkaar om zich niet onsterfelijk belachelijk te maken.

‘Euh... Ik weet het niet,’ mompelt hij.

Hij tuurt langs haar heen, alsof hij verwacht dat ze opgestoot werd door haar groepje BFF's – Best Friends Forever. Wie weet post ze vanavond wel iets op Facebook om hem uit te lachen. Ze staat echter helemaal alleen voor hem en haar interesse is wel degelijk oprecht. En dat parfum van haar ruikt zo fantastisch! Ben voelt zijn hormonen door zijn lijf razen, zoals de laatste tijd wel vaker gebeurt. Iedereen in de klas heeft het over seks tegenwoordig. Hij is een van de weinigen die nog nooit voorbij een tongzoen is geraakt, ook al heeft hij meermaals de kans gehad om een meisje in te palmen. De laatste tijd, zeker met dit stralende weer, ziet hij niets anders dan meisjes met diep uitgesneden T-shirts en rokjes die kort genoeg zijn om hun trendy ondergoed te zien. Het maakt het hem moeilijk om zich te focussen op de belangrijke dingen des levens.

‘Ben?’

Hij kijkt op. Overal om hen heen is iedereen met zijn eigen zaken bezig. Groepjes jongeren staan te keuvelen, anderen studeren samen en hebben de schoolbanken op het plein ingepalmd. Nog anderen zijn naar het minuscule park vlak achter het schoolgebouw getrokken. Sommigen zitten op het grasveld net voorbij de poort. En hij? Hij wordt aangesproken door de aantrekkelijke, prachtige Mara.

‘Een half uurtje maar?’ dringt ze aan. ‘Ik wilde het eigenlijk al veel eerder vragen, maar ik durfde niet. Ik dacht dat je nog met

Marie samen was.’

‘Marie? O nee, wij zijn allang geen stel meer,’ flapt hij eruit, zonder eraan toe te voegen dat het om een idiote kalverliefde ging en dat hij haar welgeteld twee keer heeft gezoend, met gesloten mond. Hij staat op en klapt zijn boek dicht, terwijl hij nadenkt over wat hij gaat doen. Hij wil haar zeggen dat hij echt geen tijd heeft, dat hij zich moet

concentreren op de extra lessen informatica. Maar haar gezichtje licht op. Met een brede glimlach laat ze haar perfecte tanden zien. Hij ruikt alsmáar weer dat heerlijke parfum. Haar mooie, bruine haren vallen glanzend over haar schouders. Op haar wangen ziet hij een blos verschijnen. Haar lippen zijn vuurrood. Hij voelt alle protest van zich afglijden wanneer hij de vorm van haar borst volgt onder dat jurkje. Zijn studies kunnen heel even de pot op.

‘Een half uurtje lukt perfect,’ flapt hij eruit.

‘Super. Ik wacht hier na school op je, op deze plaats. Is dat goed?’

‘Geweldig.’ Fantastisch, formidabel, ongelooflijk eigenlijk, niet normaal.

Ben kijkt Mara na, beduusd als hij is door haar plotselinge interesse. Hij is zich ervan bewust dat anderen hem jaloers aankijken.

Iemand fluit hoorbaar.

‘Gelukzak,’ hoort hij een andere jongen mompelen.

Ben zoekt zijn spullen bij elkaar en kiest een nieuwe plek uit in de schaduw. Zijn hart maakt opnieuw een sprongetje. Plots ziet hij Peter staan, die stil naar hem staart, op een meter afstand van hem vandaan. Hij heeft vast alles gezien.

‘Rotzak,’ mompelt hij, terwijl hij wegloopt, nog voor Ben hem kan stoppen.

Ben heeft meteen spijt van zijn toezegging. Hij wil achter Mara aan lopen en haar zeggen dat zijn positieve antwoord een vergissing is geweest, maar dan staat Pat plotseling naast hem, grinnikend dat Ben de vangst van het jaar heeft gedaan. Verscheidene vrienden komen op hem af, kloppen hem op de schouder en feliciteren hem.

Geflatteerd besluit Ben de afspraak met Mara niet af te zeggen.

Een paar uur later zitten Ben en Mara tegenover elkaar op een terras, badend in het zonlicht. Vanochtend had hij nooit kunnen dromen dat dit zou gebeuren. En toch zit hij hier, oog in oog met het mooiste meisje van de klas. Andere jongens van

de school kijken gefascineerd toe. Zo moet het dus voelen om de populairste jongen van de school te zijn, denkt Ben, terwijl hij Mara bestudeert.

Met haar slanke vingers tikt ze nerveus tegen haar colaglas. Ben kan niet anders dan haar bewonderend aan te staren. Zoals ze hier voor zijn neus zit, omringd door zoveel zonlicht, lijkt ze onwerkelijk mooi. Ieder detail neemt hij in zich op, omdat hij weet dat dit de eerste en misschien ook wel de laatste keer is dat hij zo voor haar zit. Als ze doorheeft dat hij in werkelijkheid een saaie piet is, zal ze hem snel weer laten gaan.

Mara heeft haar lange rode haren samengebonden in een dot, die parmantig boven op haar hoofd prijkt. Nonchalant strelen de lokken haar nek. Haar fijne oorbellen glinsteren in het zonlicht. Haar zomerjurkje plakt tegen haar lichaam van het zweten. Hij volgt de golving van haar borst en kijkt verlegen weer op. Ze glimlacht, want ze heeft hem net op exact dezelfde manier bestudeerd.

Mara drinkt geen alcohol. Ze houdt niet van bier en van wijn krijgt ze een te zwaar hoofd. Ze roert met haar lepel ongeïnteresseerd in de ijscoupe die voor haar neus staat. Ben ziet hoe de grote bol vanille-ijs langzaam verandert in een kleverige massa. Ook de cola blijft onaangeroerd staan. Haar donkerbruine ogen focussen zich alleen op de jongen die voor haar zit.

Ben heeft een glas bier gevraagd, maar heeft er nog niet van gedronken. Het is eigenlijk te warm voor bier, maar hij wilde stoer lijken. Ze wijst naar zijn glas.

‘Waarom bestel je bier als je er toch niet van drinkt?’

‘Waarom bestel jij ijs als je het toch niet opeet?’ retourneert hij.

‘Ik hou eigenlijk niet zo van ijs,’ glimlacht ze, ‘maar het leek ideaal met dit weer.’

‘Ik hou eigenlijk niet zo van bier, maar het leek wel stoer,’ flapt hij eruit.

‘Je mag gerust een cola of iets anders bestellen hoor,’ grinnikt ze, ‘je hoeft niet stoer te doen tegenover mij. Ik ben trouwens geen fan van kerels die doen alsof ze de wereld bezitten. Doe maar normaal, dat is al goed genoeg.’

‘Doe ik dan stoer als ik een biertje bestel?’ glimlacht hij.

‘Nee, je doet het om volwassener te lijken dan je bent, maar het is oké, ik vind je best wel cool zo. Zonder al te veel franjes en bravoure, zoals ik het graag heb.’ Mara leunt lichtjes voorover en legt haar fijne vingers over zijn pols. ‘Wat je ook doet, het is altijd perfect. Dat is me allang opgevallen, Ben Wagemans.’

Bens mond valt breed open. Mara De Wit, het meisje op wie de helft van de school stapelverliefd is, zit hier met hem te flirten en hij weet totaal niet hoe hij daarop moet reageren. Hij focust zich op zijn bier en neemt een grote slok van het intussen warm geworden goedje. Het bier brandt in zijn keel. Hij proest en probeert zich snel weer te ver-

mannen. Rondom hem grinniken andere tieners. Mara's ogen lijken hem wel uit te kleden. Ze rusten op het felblauwe T-shirt dat aan zijn lijf kleeft.

'Ben, relax,' zegt ze. 'Ik bijt niet, hoor. Ik wilde alleen maar iets met je gaan drinken. No strings attached of zo. Gewoon gezellig samen babbelen.'

'Waarom na al die tijd?' flapt hij eruit.

'Omdat ik een jaar lang bezig ben geweest om mijn moed te verzamelen om je zelfs maar aan te spreken. En omdat ik dacht dat je nog samen was met Marie,' zegt Mara. Ze legt haar hand nu helemaal op zijn pols. Als door de bliksem getroffen staart hij in haar ogen.

'Dat betekende niets, Marie was gewoon een...'

'...een gewoonte?'

'Zoiets, ja.'

'Dat zag ik,' zegt Mara. 'Ze was een trofee, of niet soms? Een knap, blond meisje dat graag gezien wil worden met een knappe jongen. Of was jij haar trofee?'

Hij staart haar aan. 'Wat bedoel je daarmee?'

‘Komaan, Ben. Je staat op het verlanglijstje van de halve school. Iedereen wil je vriendinnetje of je vriendje zijn. Er gaan geruchten dat jij ze allebei wel ziet zitten.’

‘Ik ben niet voor beide seksen,’ mompelt hij verlegen. ‘Of toch niet dat ik weet.’

‘Je bent toch wel voor meisjes?’

‘Ja,’ reageert hij snel. ‘Waarom denken jullie in godsnaam allemaal dat ik voor allebei ben? En waarom is het zo belangrijk om een vriendin te hebben?’

‘Ik denk dat niet van je,’ glimlacht Mara,’ maar sommigen wel. Je bent nogal close met je vrienden. Je trekt veel met ze op, jullie geven elkaar af en toe een knuffel. Dat heeft ook een naam tegenwoordig, weet je wel?’

‘O ja?’ reageert Ben verlegen. ‘Toch niet friends with benefits hé? Want dat zit er niet in. Ik ga echt niet met mijn maten naar bed, Mara.’

‘Nee,’ schaterlacht ze, ‘noem het eerder een bromance.’

‘Een bromance?’ Hij schiet in de lach. ‘Wat is dat nu weer?’

‘Close zijn met je maten zonder dat je er een liefdesrelatie mee hebt. Zoals jij met Pat of Ruben. Jullie zijn bijna altijd samen. Ik had al half verwacht dat Pat mee zou gaan op onze date trouwens.

Waar jij bent, is hij meestal ook.’

Ben trekt een wenkbrauw op. ‘Noem je dit een date?’

Ze leunt naar voren. ‘Jij niet soms?’

‘Niet echt, we gingen toch gewoon iets drinken?’ mompelt hij verward.

‘Dan noemen we het deze keer geen afspraakje.’ Ze neemt eindelijk haar hand van zijn pols. ‘Dat houden we voor dit weekend.

Wat denk jij?’

Ben voelt opnieuw die kriebeling vol verwachtingen door zijn lijf gaan. Hun ogen tre-

ffen elkaar opnieuw en hij beseft dat hij ze niet kan afwenden. Mara heeft hem in het hart geraakt, gewoonweg door haar aanwezigheid en interesse in hem.

‘Ja,’ reageert hij traag. ‘Dit weekend.’

Het volgende moment heeft hij meteen al spijt. Ja, ze is knap, aantrekkelijk en ongeloofelijk fantastisch. Maar ze is niet het meisje met wie hij een relatie wil. Hij wil met niemand samen zijn, zelfs niet met het knapste meisje van de school. Hij wil zich focussen op de toekomst. Na Marie wilde hij even geen drama’s meer in zijn leven.

‘Kom me maar halen,’ zegt Mara, nog voor hij kan reageren.

Ze staat op nog voor hij van idee kan veranderen. Ze loopt weg, zonder om te kijken, maar hij ziet haar gaan en heeft spijt van zijn beslissing. Er is iets in haar houding dat hem niet zint.

Hij weet dat hij een fout heeft begaan.

29.

September 2008

‘Je meent dit niet echt hé? Je gaat met Mara op stap?’

Ben knikt, zonder zijn broer in de ogen te kijken. Hij had gehoopt dat hij het huis zou kunnen ontglippen voor Peter thuiskwam van de voetbal, zodat hem een uitleg bespaard zou blijven, maar zijn broer is vroeger thuis dan verwacht. Ben voelt zich betrapt, ook al weet hij goed genoeg dat de hele school intussen op de hoogte is van zijn date met Mara. De afgelopen dagen is er behoorlijk wat geroddeld over hen. Als hij geen gezichtsverlies wil lijden, moet hij wel doorgaan met zijn belofte om Mara dit weekend te zien.

Ben kleedt zich nerveus om, terwijl Peter op zijn bed gaat zitten en hem nauwlettend gadeslaat. Hij bestudeert Bens kledingkeuze, alsof hij probeert in te schatten hoe belangrijk deze date wel is. Ben kiest voor een schone jeans, een rood T-shirt en een zwart jasje. Het zijn de kleuren die het

beste bij hem passen. Ben probeert het nonchalant aan te pakken, maar mislukt in zijn opzet.

‘Waarom dan?’ vraagt Peter gekwetst.

‘Omdat ze het me vroeg.’

‘Je zei dat je geen interesse in haar had.’

‘Ik zei dat ik dacht dat zij geen interesse had in mij.’

‘En nu ze dat wel heeft, ga jij er maar wat graag op in, nietwaar, broertje?’

Peters snijdende opmerkingen verpesten de avond nog voor hij begonnen is. Ben kan hem geen ongelijk geven. Als de rollen omgekeerd waren, zou hij op net dezelfde manier hebben gereageerd. Hij voelt zich een smeerlap, maar wil ook niet toegeven aan de grillen van zijn vreemde broer.

‘Moest ik haar dan zeggen dat ze me niet interesseert?’ vraagt hij. ‘Iedereen op school lacht me dan vierkant uit.’

‘Je moet haar de waarheid zeggen.’

‘En wat is de waarheid dan?’

‘Dat je geen echte interesse hebt.’ Peter frutselt aan het dekbed.

‘Of lieg je tegen me?’ Ben schudt het hoofd.

‘Geef antwoord.’

Zijn oudere broer gaat met beide handen door zijn haren. Er steken pieken haar omhoog. Het enige wat hij nog moet doen, is er wat gel door smeren.

‘Lieg niet, Ben,’ zegt zijn jongere broer.

‘Ik weet het niet, oké?’ roept Ben uit. ‘Ik ben in de war, Peter. Ik had nooit gedacht dat iemand als zij oog zou hebben voor iemand als ik. Ik stond perplex toen ze me plots aansprak, ik wist niet wat ik moest zeggen.’

‘Dus zei je ja.’

‘Wat zou jij gedaan hebben in mijn plaats?’

‘Ik zou toegegeven hebben dat ik niet van haar hou en dat ik dit alleen deed omdat het beleefd was. Omdat ik geen gezichtsverlies zou willen lijden op school. En dan zou ik haar zeggen dat mijn jongere broer al jaren verliefd is op haar.’

‘Je doet het klinken alsof deze date een straf is voor mij,’ mompelt Ben.

Peter staat op, met zijn vuisten gebald. Het afgelopen jaar heeft hij een behoorlijke groeischeut doorgemaakt, waardoor hij zijn oudere broer heeft ingehaald. En hij is ook steviger gebouwd, gespierder door zijn veelvuldige sportactiviteiten. In de fitness lacht niemand hem uit wanneer hij vijftien kilometer op de loopband loopt. Het valt Ben op hoe sterk zijn broer geworden is. Het schrale, magere ventje dat hij ooit was, is volledig weg. Als het op een gevecht aankomt, verliest Ben ongetwijfeld.

‘Weet je,’ sist Peter, ‘leugenaars krijgen vroeg of laat altijd de waarheid in het gezicht gegooid. Als je jezelf nu wijsmaakt dat je dit wilt, dan kom je in de shit terecht, broertje. Jij ziet niets in Mara, dat heb je altijd gezegd. Waarom doe je ons dit dan aan?’

‘Ik weet niet hoe ik tegenover haar sta. Misschien wil ik het wel uittesten.’ Ben draait zich weg van zijn broer. ‘Zij ziet toch niets in jou, dat weet

je. En zei je niet dat ik voor ons beiden moest leven?’

Het wordt ijszig stil in de slaapkamer. Ben wil zijn woorden inslikken. Hij voelt zich beschaamd nu hij de gekwetste uitdrukking ziet op Peters gezicht.

‘Sorry.’

‘Het geeft niet. Je hebt gelijk, dat heb ik inderdaad gezegd.’

Peter maakt een kort, snuivend geluid terwijl hij naar de deur loopt. ‘Als je klaar bent met haar uit te proberen, mag ik dan ook eens?’

‘Dat was een behoorlijk pittige vierde date,’ hijgt Mara terwijl ze van Ben afrolt en haastig overeind gaat zitten. Haar handen gaan snel te werk. Handig fatsoeneert ze haar kleren en trekt haar slipje weer op. Ze knoopt haar beha dicht en trekt haar T-shirt naar omlaag. Daarna wrijft ze de grassprietten uit haar haren. Nog nahijgend blijft ze zitten en tuurt over het meer. De volle maan doet het lijken alsof de avond nog maar net gevallen is.

Ben trekt zijn boxershort op, knoopt haastig zijn jeans dicht en staat overeind terwijl hij zijn T-shirt fatsoeneert. Zijn rug voelt pijnlijk aan door de harde ondergrond. Hij voelt meteen schaamte over wat er zonet gebeurd is. Hij kijkt haastig rond, blij en opgelucht dat niemand hen hier heeft betrapt.

Toen hij in haar zat, dacht hij geen seconde na over het feit dat een nachtelijke jogger hen hier elk moment kon betrappen. Ze liggen nota bene publiekelijk zichtbaar in het park, vlak voor het meer, tussen twee houten banken in. Als iemand de oude poort opent, merkt die hen meteen op. Het is verstikkend warm voor de tijd van het jaar. De muggen steken onverbiddelijk. Mara blijft zitten.

Ben voelt zich vies, vuil en diep verlegen. Zonet heeft hij dus zijn maagdelijkheid verloren, tijdens een vluggertje met een meisje dat hij nauwelijks kent. Hoe heeft hij het in godsnaam zover kunnen laten komen? Mara lijkt het niet te deren dat ze zonet seks heeft gehad in het park, op

amper drie kilometer van haar ouderlijk huis. Hij heeft totaal geen idee wat er in haar hoofd omgaat op dit moment, hij weet zelfs niet of zij ook nog maagd was.

Ze staat op en omhelst hem. Daarna grijpt ze zijn gezicht tussen haar beide handen en zoent hem intens. Haar tong dartelt in zijn mond. Haar stijve tepels priemen tegen zijn T-shirt. Haar hand gaat opnieuw naar zijn kruis, zoekt zich een weg in zijn jeans. Hij grijpt haar pols voor ze hem daar kan aanraken.

Hij reageert niet op haar uitdagende houding. Hij is nog steeds geschokt door wat er zonet gebeurd is. Hoe langer hij erover nadenkt, hoe zekerder hij ervan is dat hij haar maagdelijkheid heeft ontnomen. Ze zei het wel niet, maar ze had duidelijk pijn toen hij in haar drong, gedreven door een dierlijke drang om haar te bezitten. Toen hij zich terugtrok, zag hij een veeg bloed tussen haar benen, wat ze daarna meteen verborg door haar slip haastig op te trekken. O god, Mara heeft

haar maagdelijkheid verloren in dit park, door hem. Door een jongen die niet eens van haar houdt. Hij voelt opnieuw schaamte wanneer hij beseft wat hij zonet heeft aangericht, hij realiseert zich dat het helemaal anders was dan hij zich ooit had voorgesteld. Hij moet hier weg, doen alsof dit nooit gebeurd is. Maar zij beseft het niet. Mara weet niet wat er in zijn hoofd omgaat.

‘Dit zal ik nooit vergeten,’ fluistert ze wanneer ze zijn gezicht loslaat. ‘Het was precies zoals ik had gehoopt.’

Ben staart haar aan. Hij beseft dat Mara precies wist wat ze moest doen. Ze was nergens beschaamd om. Zij nam het initiatief, maakte zijn jeans los en tastte onder zijn boxershort naar zijn penis. Zij bereidde de weg, legde zijn ene hand onder haar eigen T-shirt en gidste de andere tussen haar benen, waar hij haar vochtigheid voelde. Ze was er klaar voor, ze wilde dit echt. Ze beraamde dit.

Als ze maar niet zwanger wordt. O god, hij realiseert zich dat ze zelfs geen condoom hebben ge-

bruikt. Hij wil geen jonge vader zijn, niet wanneer hij op het punt staat aan een nieuw leven te beginnen. Als ze maar niet superverliefd wordt. Als ze maar niet denkt dat hij de liefde van haar leven is. Als ze maar niet meent dat hij de rest van zijn leven bij haar zal blijven.

Want, zelfs in deze omstandigheden, met alles wat er net tussen hen gebeurd is, voelt hij absoluut niets voor haar. Hij wil het haar niet zeggen, maar zijn hart sprong niet op toen hij haar oppikte. Hij stond op het punt om het uit te maken met haar vanavond, maar ze gaf hem daartoe niet de kans.

Sinds hun relatie – als je dit zo kan noemen – begon, heeft hij gezocht naar manieren om eronderuit te komen. Hun afspraakjes werden een gewoonte waar hij zelfs niet naar uitkeek. Hij vindt haar lief en aangenaam gezelschap, hij kan om haar lachen. Alleen is hij niet verliefd op haar. Zij is niet degene die zijn wereld op zijn kop zet. Ze is een gewoonte geworden, een maatje zoals de anderen. Ze hebben elkaar verscheidene keren gezien

de afgelopen drie weken, buiten de schooluren om, en telkens weer probeerde hij zichzelf ervan te overtuigen dat zij alles was waar hij naar zocht. Ach, misschien weet hij zelf niet eens wat hij zoekt. Het is de eerste keer dat hij in een ernstige relatie zit en het voelt niet definitief aan, alsof zij niet de liefde van zijn leven is. Hij wil vrij zijn, weer meer tijd doorbrengen met zijn kameraden. Zich amuseren zonder al te veel kopzorgen, genieten van het moment zoals het zich stelt. Hij wil niemand die hem voortdurend nodig heeft en die hem verstikt.

Want zo zit Mara in elkaar. Dat had hij al snel door toen ze hem begon te bellen op de meest vreemde momenten van de dag. Hij begon de gewoonte te kweken zijn gsm af te zetten na tien uur 's avonds, omdat ze soms berichten stuurde tot drie uur in de ochtend. Als hij dan 's ochtends het toestel weer activeerde, merkte hij vaak twintig berichtjes na elkaar op, gevolgd door vijf gemiste oproepen.

Ze is onzeker, fragiel, doodsbang voor haar eigen schaduw, bang om gekwetst te worden. Ze is verstikkend, achterdochtig, zonder vertrouwen. Ze wil alles over hem weten, vraagt hem waarom hij niet meteen reageert op haar boodschappen. Eist om zijn kalender te kennen en bemoeit zich met zijn gesprekken op school.

Ben meent dat dit normaal gedrag is. Zijn vroegere vriendin Marie was net zo, zij voelde even verstikkend aan. Normaal tienermeisjesgedrag, noemt hij het, en hij stelt er zich geen verdere vragen bij. Alleen wanneer ze niet zo neurotisch is, is ze best wel aangenaam gezelschap. Dan maakt ze grappen en doet ze hem lachen.

Hij had besloten het haar laat op de avond te zeggen, na hun afspraakje. Dan zou ze hopelijk rustig zijn, bereid om te luisteren. Ze gingen samen naar de openluchtbioscoop in Gent, samen met allerlei andere stelletjes. Iedereen zat op zijn eigen plaats op het gras, op een deken dat ze moesten meebrengen. Er was nauwelijks aanraking tussen

hen, ze gedroeg zich absoluut niet zo verstikkend als anders. De film was vreselijk slecht. Maar toen kwamen er een paar keiharde seksscènes en de atmosfeer veranderde. Stelletjes begonnen elkaar op te vrijen, Mara schoof dichter naar hem toe.

Ze namen de laatste trein die uit Gent vertrok. Mara zei hem dat ze nog niet naar huis wilde en vroeg of hij nog met haar naar het meer in Oostheide wilde gaan. Samen fietsten ze daarheen. Ze belandden er samen in het park. Daar gebeurde wat hij nooit had verwacht. Mara zoende hem onverwachts heel intens, net zoals het hoofdpersoonage in die film had gedaan. Het volgende moment greep ze naar Bens hand en liet die onder haar rokje glippen, tot in haar slip. Hij wilde zich terugtrekken, maar zij raakte steeds meer opgewonden en dreef het een stap verder. Toen hij haar echt voelde, liet hij zich meeslepen. Hij kon het niet meer stoppen nu, opgewonden als hij was door de film en Mara's gedrag. Ze trok hem op de grond en ging boven op hem zitten. Hij trok Mara's slipje

uit, liet zijn broek en boxershort op zijn knieën glijden en drong onhandig en onervaren bij haar binnen.

‘Ik zie je zo graag,’ fluistert Mara, die duidelijk geen moment spijt heeft van wat er is gebeurd. Ze leunt tegen hem aan. ‘Ga met me mee naar huis, ik wil dit nog eens doen. Het was alles wat ik verwachtte dat het zou zijn, ik wil nu niet stoppen.’

‘Ik kan niet,’ mompelt Ben beschaamd zonder haar aan te kijken, ‘mijn ouders zullen ongerust zijn, ik moet naar huis.’

‘O.’

Hij maakt zich van haar los en maakt aanstalten om naar de uitgang van het park te wandelen, waar hun fietsen staan. Mara snelt achter hem aan, omdat ze aanvoelt dat er iets niet klopt.

‘Je hebt toch geen spijt, Ben?’ Haar stem is hees, angstig, afwachtend. Ze is zo bang om gekwetst te worden, is in paniek omdat hij haar mogelijk zal dumpen.

‘Nee,’ zegt hij aarzelend. ‘Absoluut niet.’

‘Goed,’ antwoordt ze opgelucht. ‘Ik ook niet.’

Ben raakt haar niet meer aan. Hij fietst mee tot bij haar huis en geeft haar daar een haastige afscheidszoen. Dan rijdt hij verder naar zijn eigen huis. Het is laat wanneer hij binnenkomt. Zijn moeder ligt te slapen op de bank, wachtend op haar tienerzoon. Hij maakt haar wakker en vertelt haar dat het een leuke avond was. Ze stelt geen verdere vragen, merkt niet eens dat hij gestrest is. Geeuwend gaat ze naar boven. Enkele lusteloze minuten later volgt Ben ook. In zijn slaapkamer knipt hij een nachtlampje aan. Hij schrikt hevig wanneer hij zijn broer op bed ziet zitten.

‘Jullie hebben seks gehad.’

‘Ben je gek? Natuurlijk niet,’ reageert Ben snel. Iets té snel.

Peter snuift luidruchtig, staat op en gooit de deur hard achter zich dicht.

30.

Oktober 2008

‘Wat is er?’

Mara's handen stoppen met bewegen. Ze probeert hem op zijn bed te trekken, maar hij weigert. Haar slanke vingers liggen op Bens T-shirt, terwijl haar mond gretig zijn mond zoekt. Hij ontwijkt haar lippen en duwt haar handen weg. Ze wil seks met hem, zoveel is duidelijk. Ze is gekleed in haar mooiste jurkje en heeft zich zorgvuldig opgemaakt om Ben te plezieren vanavond, na twee dagen radiostilte.

‘Het spijt me,’ mompelt Ben beduusd terwijl hij haar handen voorzichtig wegduwt. Verbouwereerd deinst ze achteruit.

‘Het spijt me echt, Mara, maar dit voelt niet juist aan. Ik weet niet hoe ik het anders moet uitleggen. Dit alles is één grote vergissing.’

‘Wat bedoel je?’ vraagt ze ongerust. Haar vingers plukken aan haar eigen nagels, tot ze het vel ernaast voelt bewegen. Het is een gewoonte geworden sinds die nacht, sinds ze aanvoelt dat ze Ben aan het verliezen is.

Het is twee nachten na hun onverwachte vrijpartij in het park. Sindsdien probeerde Mara hem voortdurend te bereiken, op alle mogelijke manieren. Telkens weer drukte Ben zijn gsm af en negeerde hij haar e-mails. Hij beluisterde haar voicemailberichten zonder te reageren en las haar berichten zonder een antwoord terug te sturen. Hij moest nadenken over zijn volgende stap.

Het is maandagavond, de avond van een schoolvrije dag, en hij weet dat hij de confrontatie niet langer kan uitstellen. Morgen moeten ze terug naar school en daar kan hij haar niet langer ontwijken. Na een slapeloze nacht besloot hij dan ook om de koe bij de horens te vatten. Hij stuurde haar een bericht om af te spreken, dat prompt door haar werd beantwoord.

Ben denkt met niets anders dan schuldgevoelens terug aan het moment dat ze seks hebben gehad. Hij wist dat hij had moeten stoppen voor het te ver ging, maar hij deed het niet. Hij ontnam haar haar maagdelijkheid. En nu voelt hij zich

schuldig en slecht en is verschrikkelijk kwaad op zichzelf. Een deel van hem is ook woedend op haar, omdat ze zo voortdurend aandrong, met haar verstikkende natuur. Waarom moest zij ook in god-snaam zo verliefd worden op hem? Hij heeft dit nooit gevraagd, hij wilde nooit dat het zover kwam.

Ben is van nature introvert. Emoties uitleggen is moeilijk voor hem. Hij wil het liefst dat het probleem zich vanzelf oplost, dat het weg zal gaan. Bij het zien van haar geschrokken uitdrukking weet hij dat dit niet zal gebeuren.

‘Het werkt gewoon niet voor mij, oké?’ zegt hij koel, in de hoop haar af te schrikken, maar het enige wat hij als resultaat krijgt, zijn haar tranen. Het kalmeert hem meteen.

‘Ben...’ begint ze, gevolgd door een nieuwe poging om hem aan te raken.

‘Mara, ik ben niet verliefd op je, dat ben ik nooit geweest.’ Ben flapt het eruit.

‘Wacht. Bedoel je dat je eerst seks met me wilde hebben, om me dan te dumpen? Ben ik een onenightstand voor je, een persoonlijke hoer?’ Mara’s stem wordt fel, er stromen hete tranen over haar wangen, ze trilt zichtbaar. Haar ogen zoeken naar iets om stuk te slaan, het is een manier om haar woede te uiten. Hij kan het haar niet kwalijk nemen. Hij voelt zich smerig, hoe moet zij zich dan niet voelen?

‘Nee, Mara, dat bedoel ik helemaal niet,’ zegt hij voorzichtiger, in een poging de situatie beter uit te leggen. ‘Ik wilde het proberen, echt waar, maar het lukt me gewoonweg niet. Ik ben niet verliefd op je, oké? Ik wilde niet dat het zover zou komen, echt niet. Ik was totaal niet voorbereid op wat er gebeurde in het park. Het gebeurde zo plotseling en toen ik besepte wat er aan de hand was, kon ik het niet meer stoppen. Ik wou dat ik de tijd kon terugdraaien en het terug kon nemen.’

‘Het was mijn eerste keer!’

‘Dat weet ik,’ mompelt hij beschaamd. Van hem ook, maar dat zal hij haar niet zeggen. Het zou haar alleen nog maar meer overstuur maken.

‘Je hebt dit laten begaan terwijl je wist hoe gek ik op je was!’ ‘Dat weet ik ook,’ geeft hij toe.

Mara balt haar vuist, alsof ze klaar is om hem een blauw oog te slaan, maar ze doet het niet. Ze wordt ijsig kalm. Ze slikt haar woede in en zet een stap achteruit. Ze houdt haar handen als klauwen tegen haar borst geklemd. Haar woede uit zich in haar stem en haar woorden, niet in haar daden.

‘Bedankt,’ snauwt ze giftig. ‘Bedankt om mijn leven te verpesten. Ik hoop dat je je de rest van je leven zult herinneren hoe je vandaag mijn hart hebt gebroken.’

Daarmee draait ze zich om en gooit de deur hard dicht. De slaapkamerramen daveren. Ben blijft beschaamd achter.

‘Hoe was het met Mara gisteren?’ vraagt Peter die avond nonchalant. Ben is er de hele dag in geslaagd Mara te ontwijken op school. Telkens wan-

neer hij in haar buurt dreigde te komen, haastte hij zich weg, tot groot jolijt van Pat, die hem vriend-schappelijk uitlachte. Ben maakte zichzelf wijs dat het allemaal wel beter zou worden, dat Mara het wel zou aanvaarden en dat het leven gewoon verder zou gaan alsof er niets was gebeurd. Maar dat was buiten Peter gerekend.

‘Wat?’ Ben kijkt op.

‘Komaan, Ben. Ze was toch hier gisteravond?’

‘Ik weet niet waar je het over hebt. Ik was alleen thuis.’

Peter kijkt op, het schaakstuk in zijn vingers hangt ergens tussen positie A en B op het bord. ‘Dat zal wel,’ mompelt hij.

‘Ik zweer je dat ik alleen was!’

‘Je hoeft niet te liegen, broertje. Ik heb haar geroken.’

Verbijsterd staart Ben zijn jongere broer aan. ‘Je rook haar?’

‘Ja, broertje. Ze gebruikt een zacht, bloemachtig parfum. Gisteren hing die geur hier,

in de woonkamer en in jouw slaapkamer, samen met de geur van seks.'

Verontrust schuift Ben zijn stoel wat achteruit. Zijn broer maakt hem benauwd, deze ruimte voelt verstikkend aan. Hij moet hier weg, voor hij gaat braken.

'Peter, je weet dat ik niets voor haar voel,' mompelt hij. 'Mara betekent niets voor mij, ze is gewoon een vriendin. Dat heb ik je al eerder gezegd. Je droomt.'

'Maar je hebt haar toch geneukt?'

De ruwe ondertoon in Peters stem schokt Ben. Hij weet dat zijn broer graag stiekem naar porno kijkt, maar dit had hij niet verwacht. Hij weet absoluut niet hoe hij moet reageren. Peters hand balt zich om de zwarte koning die in zijn handpalm rust. De klok in de keuken tikt tergend luid. Achter Peter speelt een aflevering van Friends, het geluid staat op stil. Bens blik glijdt af naar Ross die net Rachel bedrogen heeft. Hij heeft zijn eigen broer

en Mara bedrogen, hij is Ross. Hoe is het ooit zover kunnen komen?

‘Komaan, Ben, ik ben niet blind en ook niet doof,’ reageert Peter rustig. Zijn ogen wijken geen seconde van het gezicht van zijn broer. ‘Ik heb jullie wel gezien in het park die avond. Ik weet wat je gedaan hebt, hoe je ervan genoot. Ik heb alles gezien.’

Ben springt overeind. De schaakstukken vliegen alle richtingen uit. Pas dan dringt de echte realiteit tot hem door. ‘Hoe wist je waar we waren? Ben jij ons gevolgd?’

‘Je was vlakbij huis, ik moest zelfs geen moeite doen. Ik zag jullie uit het station komen en ben jullie gevolgd. Heb je ervan genoten? Ik zag je gezicht toen je in haar zat. Je vond het heerlijk, nietwaar?’

Hoe was het, Ben?’

‘Bek dicht, Peter!’

Woedend springt Ben op zijn broer af. Het schaakbord vliegt op de grond. De laatste stukken vallen op het zachte tapijt. Peter deinst achteruit.

De zwarte koning glijdt uit zijn hand. Hij doet geen moeite om Ben tegen te houden wanneer die hem bij de kraag grijpt.

‘Jij bent ziek, jongen!’ sist Ben.

‘En jij bent een verrader. Ik wilde alleen maar meegenieten, broertje. Zien wat ik zelf niet kan krijgen.’

‘Hou toch op! Dit is niet normaal, man,’ roept Ben gefrustreerd uit. ‘En wat dan nog, denk je echt dat ik alle details aan de grote klok ga hangen?’

‘Waarom deed je het anders in het park?’ sneert Peter. ‘Het was haast alsof je betrappt wilde worden. Je wilde anderen laten meegenieten. Je wist dat ik daar was.’

‘Jij bent ziek, Peter, ik wist helemaal niet dat je daar was.’

Ziedend van woede en schaamte gooit Ben de witte koningin die hij in zijn rechterhand houdt impulsief naar de televisie. Een gigantische knal volgt wanneer het scherm breekt. Hijgend staart Ben naar wat hij heeft aangericht. Peter grinnikt.

Het volgende ogenblik stormen hun ouders geschrokken de woonkamer binnen, om de broers die als kemphanen tegenover elkaar staan van elkaar te scheiden. Ze staren naar de aangerichte ravage.

‘Wat is hier in godsnaam gebeurd?’ brult hun vader, wijzend naar de televisie.

Peter draait zich ijsig kalm om. ‘Mijn fout, pa, ik raakte buiten zinnen. Sorry, pa, ik betaal wel een nieuw toestel van mijn zakgeld.’

‘Reken maar,’ snauwt hun vader, terwijl zijn blik rust op Ben, die nog steeds staat te beven op zijn benen. ‘Dat gaat je geld kosten, maatje. Naar boven, allebei!’

De twee tieners druipen af naar hun kamers. Ben smijt zijn deur hard dicht, terwijl hij trilt van woede. Peter heeft alles gezien en ervan genoten. Plots voelt hij zich vies, misselijk en ellendig. Zijn maag keert om. Hij snelt naar het toilet en braakt de druiven uit die hij amper een half uur geleden heeft opgegeten. Hij blijft doorgaan tot er een

spoor van gal volgt en hij letterlijk niets meer in zijn maag heeft. Bezweet zinkt hij neer. Hij leunt tegen de muur. Zijn ogen zijn gesloten. Hij vecht tegen de misselijkheid en heeft niet door dat de deur van het toilet nog wagenwijd openstaat.

In de hal staat zijn broer toe te kijken.

31.

November 2008

‘Ben!’

Na een week ziekte is Ben terug op school. Hij draait zich om. In zijn hand houdt hij zijn loodzware rugzak. Hij zweet van de inspanning. Een confrontatie met Mara dringt zich op, maar nu is er geen ontkomen meer aan. Op het ogenblik dat hij even alleen over het schoolplein loopt, op weg naar zijn vrienden, is ze daar. Ze heeft duidelijk gewacht op het goede moment om toe te slaan. Ze loopt naar hem toe, zwaait met haar hand, zwiept met haar eigen rugzak tegen die van anderen. Ze gooit zich in zijn armen, terwijl de halve school grinnikend toekijkt en zich dan weer bezighoudt met zichzelf. Voor buitenstaanders lijkt het alsof zij het ultieme paar zijn, beiden aantrekkelijk en intelligent.

Voor hij iets kan zeggen, heeft ze haar lippen op die van hem gedrukt. Ze probeert haar tong in zijn mond te steken, maar slaagt er niet in. Hij

duwt haar ruw van zich af. Vanop korte afstand kijken Pat en Ruben verbaasd toe.

‘Was het niet uit tussen hen?’ hoort Ben hen mompelen.

‘Ik heb je zo gemist,’ hijgt Mara buiten adem. ‘Blij dat je weer terug bent. Waarom heb je me niet teruggebeld, je telefoon werkt toch nog?’

Ben heeft twee weken lang geprobeerd te negeren dat Mara hem dagelijks tien tot twintig sms’jes stuurde en voicemails achterliet.

Ik vergeef je om wat je hebt gezegd, bel me.

Ik kan niet geloven dat het zomaar uit is.

Waarom doe je me dit aan? Ik weet dat je nog van me houdt. Je moet niet doen alsof je me niet ziet staan.

Waar ben je?

Waarom heb je me niet gezegd dat je ziek thuis bent?

Ik wil je zien. Bel me als je terug op school bent.

Ik weet dat dit niet het einde is.

Zwetend van de koorts verwijderde Ben kortdaat alle berichtjes en maakte zijn mailbox leeg. Haar e-mails waren nog erger. Tientallen per dag, gevuld met haar wanhopige liefdesverklaringen. Hij selecteerde ze allemaal en verwijderde ze. Drie heeft hij er gelezen, uit nieuwsgierigheid en schaamte. Hij werd misselijk toen hij las hoe ze haar hart uitstortte en zich ongegeneerd blootgaf, terwijl ze hem smeekte om terug te komen. Hij werd alsmaar nerveuzer omdat hij plots een stalker leek te hebben.

‘Mara, wat doe je?’ vraagt Ben bezorgd, terwijl hij haar zacht uit zijn armen haalt en zijn rugzak weer op zijn rug haakt. ‘Je weet dat het allang over en uit is. Waarom kan je me niet met rust laten?’

‘Waar heb je het over?’ glimlacht ze onschuldig, haar blik gericht op Pat, die hoofdschuddend luistert. ‘Ben, wat een onzin. Iedereen weet toch dat wij een team zijn? Kom je vanavond bij me thuis studeren?’

‘Nee,’ reageert hij scherp. ‘Ik heb geen tijd. En zelfs als ik wel tijd ga, zou ik niet met je meegaan. Mara, begrijp het dan toch! Wij zijn geen stel, dat waren we nooit.’

‘Komaan Ben, doe nu niet zo.’ Ze probeert haar arm door die van hem te haken.

‘Mara, laat me met rust, oké?’ roept hij scherp, luid genoeg opdat een grote groep studenten het zou horen. Hij wordt nerveus van haar irrationele gedrag. ‘Onze zogenaamde relatie zit alleen in je hoofd. Zorg dat je hulp krijgt.’

Mara blijft geschokt staan terwijl hij zich van het schoolplein haast, met Pat, Ruben en Maarten in zijn kielzog. Zijn drie beste vrienden volgen hem tot buiten de poort. Ze zijn allemaal extreem verbaasd door Mara’s irrationele gedrag.

‘Man, dadelijk vind je je konijn nog terug in de pot,’ mompelt Ruben. ‘Dat was gestoord!’

‘Dat hoeft je mij niet te zeggen,’ zegt Ben. ‘Wat moet ik in godsnaam beginnen?’

‘Negeren is de beste optie,’ adviseert Maarten.
‘Het zal wel bij wat dreigementen blijven.’

‘Ben je daar wel zeker van?’ mompelt Ruben verontrust.

De mails blijven komen.

Ben,

Ik weet dat je alleen stoer wilt doen door met Hannelore op stap te gaan. Je wilt me bewijzen dat ik niets voor je beteken. Maar hoe meer je met anderen gaat, hoe meer ik je wil hebben. Doe me dit toch niet aan, ik hou zoveel van je. Hoelang het ook zal duren, weet dat ik altijd op je zal wachten. Ik wil je nooit meer kwijt. Liefs, Mara.

De mails volgen elkaar met een snel tempo op. Op school negeert Mara hem nu, maar elke avond wordt hij overstelpt met berichten. Ben verwijderd ze stuk voor stuk en zorgt ervoor dat niemand ze kan lezen. Hij voelt zich beschaamd, hij weet dat hij dit verdiend heeft. Hij kan het met niemand delen, zelfs niet met Pat, die hem door en door kent.

Wanneer hij naar Peter kijkt, voelt hij gewoon aan dat zijn broer van alles op de hoogte is. Ben weet dat die nacht met Mara niet ongestraft zal blijven. Peter neemt altijd wraak. Dat deed hij al toen hij hun puppy vermoordde, die Ben had gekregen voor zijn verjaardag. Het soort van pup waar zijn broer al jaren om zeurde, maar die hij nooit zou krijgen, omdat zijn ouders bang waren dat hij het dier zou kwetsen. De pup die hij met zijn blote handen wurgde, tot de tong van het diertje uit zijn bek hing.

32.

Februari 2009

‘Je ex-vriendinnetje is me komen bedreigen.’

‘Wat?’ Ben kijkt op van zijn taken en kijkt Hannelore aan, die nog niet begonnen is met haar schoolwerk. Hij is zo intensief bezig geweest met zijn boeken dat hij niet eens gemerkt heeft dat ze

al een uur roerloos voor hem zit, haar blik gefocust op hem. Hij zit aan de ene kant van de tafel, zij aan de andere. Haar slanke vingers liggen op haar boek, haar interesse in studeren is duidelijk ver te zoeken. Achter haar, voorbij de dikke ramen, dwarrelen sneeuwvlokken neer. Vanavond zal een wit tapijt het hele land bedekken. De winterprik neemt het land over en zal alles lamleggen.

‘Ze vertelde me hoe ze ondanks alles nog steeds van je houdt en je vergeven heeft. Ze vertelde me ook hoe je haar hebt ontmoagd in het park en haar daarna hebt gedumpt als een stuk vuil. Heb je haar dat echt aangedaan?’

‘Nee, Hannelore.’ Ben legt zijn pen trillend neer op tafel. ‘Zo was het niet. Ja, ik heb een fout gemaakt afgelopen zomer, maar het liep niet zoals zij het nu zegt. Ik liet me meeslepen door de situatie, oké? Het was een warme zomernacht, we waren alleen in het park en plots... Ja, ik heb seks met haar gehad. En ja, ik heb het daarna uitgemakt, maar alleen omdat ik haar wilde bescher-

men. Ik wilde niet dat ze haar tijd zou slijten met iemand die niet van haar hield, ik voelde me al slecht genoeg.' Hannelore zegt niets.

'Wacht eens, zei je nu dat ze je bedreigde?' vraagt Ben bezorgd.

'Ze zwoer dat ze me het leven zuur zou maken als ik bij jou bleef en geloof me, ze meent het. Ze heeft al een aantal vriendinnen van me tegen me opgezet. Ze stuurt zelfs mails rond, noemt me een hoer die met iedereen van de klas naar bed gaat. Ze beschuldigde me er zelfs van dat ik seks had gehad met een jongen uit het tweede jaar. Alsof ik dat ooit zou doen.' Hannelore snuift zichtbaar.

'Waarom heb je me dat nooit eerder gezegd?'

Hannelore haalt haar schouders op. 'Omdat ik mijn eigen boontjes wel dop.'

Het meisje staat op en raapt haar spullen bij elkaar.

'Waar ga je naartoe?' vraagt Ben verbaasd.

Ze lacht zwak. 'Ze had wel gelijk over één iets, Ben. Ze zei me dat ik eens goed moest nadenken of

ik wel een toekomst heb met jou. Ze vroeg me of ik je wel echt goed kende, en of jij je volledig aan mij blootgeeft. En weet je wat? Ik heb na lang beraad ontdekt dat dat inderdaad niet zo is. Ik ken jou niet, Ben. Je bent een vat vol geheimen. Ik vraag me zelfs af of er op de hele wereld wel iemand is die jou oprecht kent. Er zitten zoveel mysteries verborgen tussen je oren. En met mij wilde je niet naar bed, terwijl je dat met haar wel hebt gedaan. Wil dat zeggen dat ik voor jou minder waard ben dan zij?’

‘Nee, het is net omwille van haar dat ik jou wil sparen.’

‘Ik ben Mara niet. Je bent bang dat ik een stalker zal worden, zoals zij. Bedankt voor het vertrouwen. Trouwens, die broer van je is een echte creep.’

Verbijsterd kijkt Ben toe hoe Hannelore haar schoenen aandoet en haar jas dichtknoopt. Ze stormt de trap af en loopt naar de voordeur. Hij begrijpt er niets van. Het ging toch goed tussen hen,

of dat dacht hij toch. Het klikte met Hannelore, ook al had kostte het hem aanvankelijk moeite om haar te leren vertrouwen. Stilaan begon hij zich meer bloot te geven tegenover haar en was hij zelfs in staat met haar te praten over zijn bezorgdheid over Peters groeiende irrationele gedrag. Nu beseft hij dat hij daar mogelijk te ver in is gegaan. Hij dacht dat hij haar kon vertrouwen. Hij had nooit gedacht dat zij zomaar hun relatie zou verbreken. Hij wilde met haar naar bed gaan komend weekend, omdat hij wist hoe belangrijk dit was voor haar.

Hij rent naar beneden, loopt achter haar aan.

‘Hannelore, wacht. Wat kan ik doen?’

Ze draait zich om. ‘Absoluut niets, Ben.’

‘Maak je het dan uit met me?’

‘Was het dan ooit aan?’

Hannelore gooit de deur hard achter zich dicht en stapt de winterse koude in. Even houdt ze in, alsof ze een seconde lang spijt voelt, maar als ze omk-

ijkt naar het huis, ziet Ben dat ze kijkt naar het raam van Peters kamer en dan snel doorstapt.

Ben blijft als een geslagen hond achter in de kamer. Hij zakt onderuit in zijn stoel en staart beduusd naar zijn boeken. De letters dansen hem plots voor de ogen. Nog een aantal maanden school en verschillende examens te gaan, maar Mara heeft hem onderuitgehaald met één simpele vingerknip.

‘Zo,’ zegt Peter, die met gekruiste armen de slaapkamer van zijn broer binnenstapt. ‘Nu weet je ook eens hoe het voelt om gedumpt te worden als een stuk afval.’

33.

Maart 2009

‘Mara, ik moet met je praten.’

Eindelijk trekt Ben zijn stoute schoenen aan. Hij neemt zelf het initiatief om haar aan te klampen. Ze staat in het midden van het schoolplein, omringd door haar vrienden, en kijkt hem verbaasd aan. Dan glimlacht ze breed. Het is bitterkoud buiten. Maart is grillig begonnen. Mara trekt haar sjaal verder over haar gezicht.

Ben ziet haar adem wanneer ze haar mond opent en glimlacht.

‘Ik wist dat je zou bijdraaien,’ zegt ze.

Ben heeft ook van de kou, maar het is vooral de stress die hem parten speelt. Hij weet dat ze iets anders verwacht dan wat hij haar zal geven. Het zal haar niet bevallen.

‘Mara, je moet ophouden met dit gedoe,’ zegt hij, terwijl hij haar meeneemt naar de zuidkant van het schoolgebouw, waar maar weinig leerlingen zit-

ten. 'Echt waar, het moet voorbij zijn. Dit kan gewoonweg niet blijven duren.'

Ze kijkt hem verrast aan. 'Ik heb toch alleen maar duidelijk willen maken dat ik er nog altijd voor je ben, en dat ik altijd van je zal houden?'

'Maar ik niet van jou,' zegt hij met nadruk. 'Hoe kan je nu een relatie opbouwen als de interesse maar uit één hoek komt? Wat je ook doet, het zal hier niets aan veranderen. Je maakt me kapot, Mara. Je mails, je berichten, ze blijven maar komen en ik kan het niet meer aan. Ik zeg het aan mijn ouders en zij zullen klacht indienen tegen jou als je dit verder blijft doen. Ik ben op.'

Er verschijnen tranen in haar ogen. Ze begint te snotteren. Ze veegt nonchalant met haar handschoen over haar gezicht. Haar wollen muts trekt ze dieper over haar hoofd. Ze kijkt weg van hem, niet eens geschokt door zijn dreigement. Nachtenlang heeft hij hier wakker van gelegen, zijn woorden inoefenend alsof hij een toneelstuk zou spelen.

Het enige wat hij nooit kon inschatten, was haar reactie.

‘Mara, het spijt me, maar je moet hiermee kapen. Ik hou niet van je, oké? Een begrip als houden van is ook relatief. We zijn verdomme tieners. Ons leven begint nog maar pas! Is dat zo moeilijk te aanvaarden?’

‘Waarom niet?’ vraagt Mara.

‘Waarom wat niet?’

‘Waarom hou je niet van me?’

‘Dat weet ik niet. Jij bent mijn type niet, denk ik. Ik voel niets, ik kan het niet anders uitleggen.’

‘Dat zou je niet gezegd hebben die nacht.’

‘Dat was een vergissing, Mara. Echt waar,’ smeekt hij haast. ‘Een stomme fout op een zomerse avond. We waren opgehitst door erotische scènes in een stomme film. Je bent zo knap, je kunt om het even wie krijgen hier op school. Waarom wil je dan absoluut mij? Waarom blijf je zo aandringen, terwijl er tientallen jongens zijn die je als een prinses zullen behandelen.’

‘Omdat ik dacht dat jij lief was,’ reageert ze zacht. ‘Omdat ik dacht dat jij respect voor me zou hebben, dat je me zou beschermen. Maar je hebt me gewoon gebruikt, net als alle anderen. Net als hij.’

‘Hij?’ Ben kijkt op. Het angstzweet breekt hem uit bij de mogelijkheid dat ze het over Peter heeft, maar haar antwoord schokt hem nog meer.

‘Mijn vader.’

‘Je vader?’ Ben schreeuwt het haast uit.

Ze kijkt beschaamd weg.

‘Ben jij... Mara, dat kan toch niet?’

‘Niet mijn vadervader,’ corrigeert ze haastig, ‘mijn stiefvader.’ ‘Heeft hij je...?’

Ben kan het woord niet uit zijn mond persen, geschokt als hij is door haar plotselinge bekentenis. Heel even denkt hij dat ze dit uit haar duim zuigt, om medelijden op te wekken, maar dan ziet hij een blik in haar ogen die de waarheid verradt. En plots beseft hij waarom ze bepaalde zinnen gebruikte in haar mails, waarom ze zo vreemd omgaat met af-

fectie, waarom haar idee over liefde zo ziekelijk verwrongen is.

Mara knikt en slaat haar ogen neer.

‘Zonder echt, je weet wel. Hij raakt me aan, gebruikt zijn vingers, zijn mond, dat soort dingen, maar ik vond het nooit zo erg. Ik hield van hem, wilde dat hij goed voor ons zou zorgen, dat hij bij mama zou blijven. Mijn echte vader heeft problemen, zie je, hij kan er niet voor me zijn.’

‘O mijn god,’ mompelt Ben, die zich heen en weer geslingerd voelt tussen afkeer en medelijden. ‘Je moet het tegen iemand zeggen, Mara! Dit kan je toch niet zomaar laten gebeuren?’

‘Dan ben ik ze allemaal kwijt, Ben. Mijn stiefzusters en broer, mijn moeder. Ze zal het nooit geloven, ze is gek op hem. Ze is gelukkig nu, dat kan ik toch niet verpesten?’

‘Heb je het haar al eens proberen uit te leggen? Ze zal je zeker geloven, ze is toch je moeder!’ roept Ben uit.

Mara schudt vastberaden met het hoofd. 'Nee, en het maakt niet uit. Ik moet gaan, Ben. Sorry, ik had niets mogen zeggen, dit is jouw zaak niet.'

Ze staat op en haast zich weg. Hij volgt haar niet, omdat hij sprakeloos is na haar bekentenis. Hij begrijpt nu waarom Mara is zoals ze is. Ze klampte zich aan hem vast alsof hij een ridder was, haar redder. Ze had iemand nodig die voor haar kon zorgen, aan wie ze de waarheid kon vertellen, bij wie ze hulp kon zoeken. En het enige wat hij gedaan heeft, is haar nog dieper in de put duwen.

34.

April 2009

Heel even hoopt Ben dat het allemaal goed zal aflopen. Mara heeft een tijdlang niets van zich laten horen. Ze heeft hem bewust gemeden na het gesprek over haar stiefvader. Bens dagen werden kalmer, hij focuste zich meer op zijn studies. Hij voelde zich bijna weer de oude worden, alsof het nooit was gebeurd.

Maar nu is ze terug, jaloerser dan ooit. Ze ziet dingen die er niet zijn, kan het niet verkroppen dat hij bevriend is met meisjes. Iedereen met wie hij op het schoolplein praat, is zijn vriendin tegenwoordig. Ze houdt hem in de gaten, binnen en buiten de school, maakt notities over alle meisjes naar wie hij zelfs maar durft te lachen, ook zonder bijbedoelingen. Ben heeft zich heilig voorgenomen om, tot zijn hogere studies beginnen, niet meer in aanraking te komen met een meisje. Mara heeft geen enkele reden om hem aan te vallen, maar ze doet het toch.

Haar volgende mail, geschreven om vier uur 's nachts, is snijddend:

Ben, Ben, Ben toch.

Eerst Hannelore, daarna Kaat, Pippa en nu Louise. Hoe lang houd je dit nog vol? Wanneer geef je eindelijk toe dat je alleen op zoek bent naar meisjes om dat gat in je hart mee te vullen? Ik geef je niet op, wat je ook doet. Ik blijf op je wachten, tot je eindelijk zult inzien dat ik degene ben die je

wilt, dat ik volsta om je leemte te vullen. Weet dat ik alle tijd van de wereld heb. Love you.

Ben scant de mail en verwijdt hem dan haastig, zoals hij met alle andere mails doet. Daarna sluit hij zijn laptop kordaat af en probeert zijn emoties te bedwingen. Hij schuift van zijn keukenstoel af en vult een glas cola. De lentezon verwarmt de keuken. Hij zou moeten studeren, maar kan zich niet concentreren. Zijn hoofd is een wirwar van emoties en stress, meer dan het in weken is geweest. Hij was er zo zeker van dat het voorbij was. Dit is moordend. Peter zit aan de andere kant van de tafel en lacht hem uit.

‘Weer een mail van je ex? Die seks in het park moet echt wel goed geweest zijn. Ik ben trots op je, Ben. Je reputatie op school blijkt te kloppen.’

‘Bemoei je met je eigen zaken,’ snauwt Ben hem toe. Hij is bang dat zijn moeder het heeft gehoord. ‘Trouwens, hoe weet jij dat ze contact met me opneemt. Zit jij soms te snuffelen in mijn mailbox?’

‘Dat hoeft niet,’ grijnst Peter. ‘Het is de manier waarop je naar je computer staart, alsof die plots je vijand is geworden. Je handen trillen, je zweet en je wordt lijkkbleek. Je staat aan de rand van een paniekaanval, klaar om dat ding het raam uit te gooien. Niet te geloven dat zij nog steeds zo’n invloed op je heeft. Ik snap echt niet hoe je zo zielig kunt zijn.’

‘Mara doet me niets, ze is gewoon op zoek naar aandacht die ze nooit meer zal krijgen. Ik wil gewoon dat ze ermee ophoudt,’ moppert Ben nerveus. ‘Ik ben het beu dat ze altijd achter me aan zit, als een geslagen hondje.’

‘Zeg haar dat dan gewoon.’

‘Wat denk je dat ik al maanden probeer? Ze houdt er niet mee op.’

‘Ik begrijp niet dat dat kind nog altijd verliefd is op jou, na alles wat je haar geflikt hebt,’ merkt Peter droog op. ‘Je behandelt haar al maanden als een stuk vuil. Je bent een smeerlap, broer, en toch valt ze nog steeds op je.’

Ben wordt kwaad. 'Het zijn jouw zaken niet, Peter. Jij weet niet wat er echt is gebeurd.'

'Je had gewoon met je poten van haar lijf moeten blijven, dat is alles. En je had moeten respecteren dat ik verliefd op haar ben.'

Ben kijkt op. 'Ik dacht dat je over die kalverliefde van je heen was?'

'Dit is geen kalverliefde,' mompelt Peter stuurs. 'Het is echt, maar jij hebt het verpest.'

Ben giet kwaad zijn halfvolle glas cola leeg, graait zijn laptop en boeken bij elkaar en loopt de kamer uit. Peter uit verbaal wat er al maanden knaagt in Bens geweten. Alles wat zijn broer zegt, klopt als een bus, maar daarom hoeft hij het nog niet hardop uit te spreken.

In zijn kamer ploft Ben neer op bed en denkt aan haar. Hij weet dat hij opnieuw met haar moet praten, in een ultieme poging om haar duidelijk te maken waar ze staan. Hij kan die blik in haar ogen niet vergeten toen ze hem vertelde over haar stiefvader. Hij weet perfect waarom ze dit doet: ze

focust zich op hem zodat ze niet aan haar eigen ellende moet denken. Hij heeft haar in de steek gelaten door haar verhaal te negeren. Als hij stappen zet om die situatie op te lossen, kan hij misschien het begin creëren van een nieuw leven voor haar. Hij kan haar bevrijden uit de grip van de man die haar leven heeft verpest.

35.

April 2009

Mara is al een hele week afwezig op school, maar niemand weet wat er precies aan de hand is. Ben kan niet meer slapen sinds hij besloten heeft om haar te helpen. Hij vraagt zich voortdurend af wat er met Mara aan de hand is. Het sturen van mails en berichten is eindelijk opgehouden en hij mist het allemaal. Toen ze hem nog probeerde te bereiken, wist hij in ieder geval dat ze veilig was. Nu heeft hij geen idee wat er met haar aan de hand is. Uiteindelijk houdt hij het niet meer. Hij fietst meteen na school naar haar huis.

Een meisje van een jaar of negentien, met felgekleurd rood haar en een piercing in haar neus, opent de deur en staart hem ongeïnteresseerd aan. Haar ogen en de contouren van haar lippen zijn omlijnd met zware make-up. Ze ziet eruit als een karikatuur.

‘Ja?’ snauwt ze.

‘Ik kom voor Mara.’

Ze stapt zwijgend opzij en laat hem binnen. Ze heeft meer aandacht voor haar gitzwarte nagellak dan voor hem. Ze wijst naar de trap met een hoofdknik, voor ze naar de woonkamer verdwijnt. Ongemakkelijk gaat Ben naar boven, waar hij vier deuren op een rij aantreft. Hij klopt op de eerste. Geen antwoord. De tweede blijkt de badkamer te zijn. De derde is die van Mara. Hij klopt zacht aan en wacht.

‘Laat me verdomme met rust,’ snauwt ze, zonder te beseffen dat hij het is.

‘Mara, het is Ben,’ zegt hij zacht.

‘Wat doe jij hier?’ roept ze bang terug.

‘Ik kwam kijken hoe het met je gaat.’

‘Je kunt hier niet komen, hij zal woedend zijn als hij het ontdekt.’ ‘Dat is dan jammer, want ik heb besloten niet weg te gaan voor ik je zie.’

Mara trekt bruusk de deur open en sleurt Ben naar binnen. ‘Wat kom jij hier doen?’

‘Ik maakte me zorgen om jou. Niemand weet wat er aan de hand is.’

Ben houdt zijn adem in terwijl hij naar Mara staart. Haar ogen zijn rood van het huilen. Ze heeft haar vingernagels verder afgebeten. Weg zijn de mooie nagellak en haar verzorgde uiterlijk. Gedaan met de mooie jurken en de bijpassende schoentjes. Ze ziet er bleek uit. Haar lange, mooie haren plakken ongewassen in klitten aan elkaar.

Ze weet totaal niet hoe ze moet reageren op zijn komst. De schok en haar angst mengen zich met een plotselinge hoop dat hij haar zal helpen.

Ben gaat naast haar zitten op het bed. Voor het eerst is hij in staat om op een degelijke manier te praten met haar, zonder dat die ene nacht in september ter sprake komt. Het meisje op het bed is een schim van de aantrekkelijke, uitdagende jonge meid die ze toen was. Dit is de echte Mara, misbruikt door haar stiefvader, opgesloten in een nepwereld waar geen enkele vriendin weet van heeft. Hij voelt een intens medelijden met haar.

‘Ik kom hier niet als je vriendje,’ zegt hij haastig. ‘Ik hoop dat dat duidelijk is?’

Ze knikt zonder aarzelen en hij voelt dat ze het meent. 'Klaar en duidelijk.'

'Beloof me dat je me niet meer lastigvalt op die manier, oké?'

Ze knikt weer. 'Sorry voor alles. Ik zal je nooit meer storen.'

Ze staat op, in de veronderstelling dat dit de boodschap was waar Ben mee gekomen is. Nu ze beloofd heeft dat ze hem met rust zal laten, zal hij weer vertrekken. Maar dat doet hij niet. Hij grijpt haar pols vast.

'Maar ik wil wel een vriend voor je zijn.'

Mara lijkt zich plotseling bewust van haar uiterlijk en kijkt verlegen weg. Haar lange, vettige haren plakken tegen haar hoofd. Haar huid is asgrauw, alsof ze in geen dagen buiten is geweest. Ze draagt geen spoor van make-up. Haar kleren zijn gerafeld en oud. Het lijkt wel alsof ze zichzelf bewust zo onaantrekkelijk mogelijk wil maken. Haar afgekloven vingertippen zijn het ultieme bewijs van de voortdurende angst waarin ze leeft. Ze is

zenuwachtig, omdat ze weet dat haar stiefvader ieder moment binnen kan komen.

‘Hij is niet thuis,’ zegt ze. ‘Anders zou hij hier al staan. Hij verdraagt het niet wanneer ik vrienden over de vloer krijg. Jongens of meisjes, maakt niet uit. Hij is nogal jaloers.’

‘Hij is verdergegaan de laatste keer, niet?’ zegt Ben. Hij ziet het aan haar gedrag en vervloekt zichzelf omdat hij te laat heeft gereageerd. Hij heeft Mara een eerste keer in de steek gelaten, maar dat zal hij geen tweede keer doen. De schaamte is af te lezen van zijn wangen.

Ze knikt.

‘Het spijt me, Mara. Ik had je eerder moeten helpen, maar nu ben ik er. Ik wil je helpen, op wat voor manier dan ook.’ ‘Niemand kan me helpen,’ zegt ze.

‘Ik kan met je mama praten, het haar uitleggen.’

‘Nee!’ gilt ze. ‘Ze mag het nooit te weten komen.’

‘Iemand anders dan. Is er iemand die je voldoende vertrouwt om het aan te vertellen?’

‘Nee.’ Ze schudt het hoofd. ‘Er is niemand die me kan helpen.’ Ben grijpt haar hand vast en doet haar neerzitten op het bed. ‘Dan kan je het aan mij vertellen, als je vriend. Ik luister naar je, ook al kan ik verder niet veel meer doen.’

Ze draait zich met zo’n verbaasde blik in de ogen naar hem toe dat hij zich onmiddellijk weer beschaamd voelt. Hij heeft haar niet bepaald geholpen in de laatste acht maanden, integendeel. Het enige wat zij zocht, was affectie en een warme arm om haar heen en hij heeft haar weggeduwd, zonder te beseffen wat hij haar aandeed. Hij realiseerde zich niet eens dat ze alleen een steun en toeverlaat zocht. Ze gaf hem haar vertrouwen en hij faalde.

‘Het spijt me,’ zegt hij zacht, terwijl hij haar tegen zich aantrekt.

‘Echt waar.’

Ze glimlacht flauw, dankbaar en opgelucht dat hij hier is. Ze ontspant haar schouders en drukt zich helemaal tegen hem aan.

‘Mij ook,’ zegt ze.

Plotseling vliegt de deur open. Een lange man met zwart haar stormt binnen en staart hen beiden woedend aan. Het volgende moment voelt Ben een harde grip om zijn bovenarm. De hand knijpt zo hard dat de vingers er nog dagen in te zien zullen zijn.

‘Buiten!’ sist de man. ‘Laat mijn dochter met rust.’

Voor Ben het goed en wel beseft, staat hij weer op straat. Mara kijkt uit haar raam maar wordt weggetrokken voor hij zelfs maar kan wuiven. Ben weet wat hem te doen staat. Hij gaat Mara redden.

Killing is not so easy as the innocent believe.

– J.K. Rowling, *Harry Potter and the Half-Blood Prince*

‘Gaat het met je, Mara?’

Mara knikt. Ze grijpt Bens hand vast en knijpt nerveus in zijn vingers. Ze staan samen op. Hij is niet van plan haar nogmaals in de steek te laten. Hij begeleidt haar naar het kantoor van hun schooldirecteur en gaat zitten op de stoel, met zijn hand nog steeds om die van haar geklemd.

Moedig kijkt Mara op naar de directeur, de studentenbegeleidster, haar titularis en een politieagente. Momentenlang staart ze voor zich uit, haar grote bruine ogen gevuld met tranen. Ze durft haast niet te beginnen, uit doodsangst dat ze haar niet zullen geloven. Maar Ben heeft hen op de hoogte gebracht. Ze weten het al, ze moeten het alleen nog uit haar mond horen.

‘Zeg het maar, Mara,’ fluistert Ben haar toe. ‘Vertel hen maar alles.’

Mara kijkt op. Haar stem is dof. 'Mijn stiefvader betast me al jaren en hij heeft me drie weken geleden verkracht,' fluistert ze.

En daarmee is het moeilijkste gezegd. Mara haalt diep adem. Een zware last valt van haar schouders af. Ze draait haar hoofd naar Ben, die bemoedigend glimlacht en haar geen moment loslaat. Daarna draait ze zich opnieuw naar haar geschokte toeschouwers en doet het hele verhaal, vanaf het moment dat ze vijftien jaar oud was en haar kersverse stiefvader voor het eerst haar slaapkamer betrad.

Dit is wat het had moeten zijn vanaf het begin, denkt Ben. Na alle mails, alle telefoontjes, al haar irrationele gedrag en alle bijhorende ellende, was dit het enige wat nog telde. Tussen hen was alles uitgepraat. Toen ze drie dagen later opnieuw op school verscheen, nam hij haar apart. Ze praatten urenlang over de situatie. Hij kon haar overtuigen om haar stiefvader aan te geven, ook al was dat moeilijk.

‘Iemand moet het weten of hij blijft doorgaan,’ zei Ben. ‘Die vent moet opgesloten worden voor hij nog meer schade aanricht. Wat als hij dit ook bij anderen doet, Mara? Wie zegt dat hij geen serieverkrachter is?’

Dat was voldoende voor haar om de knoop door te hakken. In de afgelopen weken groeiden Ben en Mara als vrienden sterk naar elkaar toe. Hij beseftte nu wat zij nodig heeft, zij realiseerde zich dat ze het compleet verkeerd had aangepakt. Hij was niet zomaar een vriend geworden; hij werd haar beste vriend, haar steun en toeverlaat.

De schooldirecteur luistert ingetogen naar haar verhaal en neemt het ook meteen ernstig. De details zijn erg uitgebreid. Ze brengt feiten aan die onmogelijk verzonnen kunnen zijn. Wanneer ze uitgepraat is, staat haar titularis op en geeft haar een stevige knuffel. De begeleidster heeft alles genoteerd en steunt haar. De directeur geeft haar een hand. De politieagente blijft op een afstand staan, tot Mara klaar is om haar aan te kijken.

‘Wat zal er nu gebeuren met mijn stiefvader?’ vraagt ze angstig.

‘We pakken hem op voor ondervraging. Je zult nog een officiële verklaring moeten afleggen tegen hem, maar daartoe ben je zeker in staat. Je bent niet alleen, Mara. Met vrienden als Ben zal je altijd beschermd worden.’ De agente glimlacht. ‘Je bent een moedige dame. We zullen zorgen dat die man gestopt wordt, dat beloof ik je.’

Mara glimlacht zenuwachtig.

Daarna gaat het snel. Haar stiefvader wordt opgepakt voor verhoor en geeft vrij snel alle feiten toe. Uiteindelijk hoeft hij zelfs niets te bekennen. Op zijn laptop staan honderden bestanden met kinderporno en verscheidene naaktfoto’s van Mara, stiekem genomen in haar slaapkamer en in de badkamer. Hij installeerde webcams en was van plan om beelden van haar online te verspreiden naar bevriende pedofielen. Niet alleen Mara staat op de beelden, ook zijn eigen kinderen heeft hij gefilmd. Tussen de vele foto’s en video’s zitten ook

beelden van een tienjarig meisje, dat geïdentificeerd wordt als de dochter van een vroegere vriendin, de vrouw met wie hij een relatie had voor hij Mara's moeder inpalmde. Het kind wordt langdurig ondervraagd en vertelt over de stoute man die af en toe haar slaapkamer binnendrong.

Ondanks deze bewijslast zweren de natuurlijke kinderen van Mara's stiefvader dat hij hen nooit heeft lastiggevalen. Ze worden kwaad op hun stiefzus omdat ze volgens hen leugens verkondigt. Ze vallen haar aan, beschimpen haar en keren zich tegen haar. Ook Mara's moeder blijft geschokt achter. Haar harmonieuze gezinsleven blijkt één grote leugen te zijn. Ze is woedend op haar dochter, omdat die niet eerst haar in vertrouwen heeft genomen en meteen naar de politie is gestapt. Mara's echte vader wordt razend wanneer hij de waarheid ontdekt. Ondanks zijn financiële situatie besluit hij Mara in huis te nemen en voor haar te zorgen. Hij is de enige die haar gelooft en haar

trouw blijft, terwijl haar eigen moeder haar in de steek laat.

Mara's bekentenis verandert alles. De hele school ontdekt al gauw wat er met haar gebeurd is. Het verhaal gaat als een lopend vuurtje rond. Plotseling is Mara geen populair rolmodel meer, haar uiterlijk vertoon bleek nep. Ze wordt schuin bekeken omdat er naaktfoto's van haar bestaan, omdat ze gefilmd werd door haar stiefvader. Haar klasgenoten zijn nieuwsgierig en proberen de beelden online te traceren. Anderen beschimpen haar openlijk als hoer.

'Als hij iets gedaan heeft, zal jij het ook wel gewild hebben,' zeggen ze.

Een week na zijn arrestatie wordt haar stiefvader dood aangetroffen in zijn cel. Hij heeft zich met een laken verhangen.

37.

Juni 2009

‘En, wanneer mag ik haar nu eindelijk hebben?’

Ben verslikt zich in een stuk kip. Hij is perplex. Het wordt ijsig stil aan tafel. Vader en moeder staren beide broers aan. Zij zijn absoluut niet op de hoogte van de vele spanningen tussen hen. De afgelopen weken was er af en toe wel een ludruchtige ruzie in huis te horen, maar dat is niet zo uitzonderlijk. De ouders hebben het zo druk met hun zaak, dat ze amper oog hebben voor hun tienerzonen.

Nu de kinderen wat ouder zijn, werken ze opnieuw langere dagen, erop vertrouwend dat hun zonen voor zichzelf kunnen zorgen. Meer dan eens is Ben verplicht een pizza in de oven te schuiven omdat zij later thuis zullen zijn. Gezonde voeding zit er tegenwoordig niet meer in wegens gebrek aan tijd.

Ben zegt niets over dit alles. Een paar jaar geleden stond de grote schoenenwinkel, die al jaren in familiebezit is, op het randje van een faillissement. Alleen door hun harde werken en zware investeringen, zijn Anna en Antoine erin geslaagd de zaak opnieuw gezond en bloeiend te maken. Maar dat zorgde helaas ook voor heel wat intensieve werkuren en extra personeelskosten, die ze moeten compenseren met grotere investeringen.

Antoine klopt Ben bezorgd op de rug, ongeduldig wachtend tot zijn zoon weer in staat is om te ademen zonder stikkende geluiden te maken. Anna stond al klaar om de Heimlich-greep uit te voeren.

‘Waar hebben jullie het over?’ vraagt Anna bezorgd. Ze voelt plotseling aan dat de broers geheimen verbergen voor hun moeder. Meer dan eens heeft ze Antoine proberen duidelijk te maken dat ze hun grip op de kinderen langzaam maar zeker aan het verliezen waren. Haar echtgenoot

bromde eens en mompelde dat ze volwassen genoeg waren om voor zichzelf te zorgen.

‘Ik weet niet wat Ben dacht, maar ik had het over die coole Mac die in zijn kamer staat.’ Peters onschuldige blik rust op zijn oudere broer.

‘Dat is mijn Mac,’ zegt Ben.

‘Ah ja? Ik dacht dat je ze kotsbeu was.’

‘Sinds wanneer is een computer iets vrouwelijks?’ lacht Antoine tussen twee snelle hapen door, zijn gedachten alweer bij de zaak.

‘Een Mac is geen computer, pa,’ reageert Peter droog, ‘en ik noem al mijn toestellen naar vrouwen. Op de een of andere manier lijkt dat toepasselijk.’

‘O ja?’ glimlacht Anna. ‘Omdat vrouwen ook zo snel zijn?’

‘Nee, omdat jullie graag zo moeilijk doen.’ Peters onschuldige blik blijft rusten op zijn broer. ‘Ben heeft me beloofd dat ik haar mocht hebben als hij haar beu was, maar het duurt nogal lang, vind ik.’

‘Hoe kan je een Mac nu beu worden?’ mompelt Antoine. ‘De jeugd van tegenwoordig, altijd maar sneller nieuwe spullen willen hebben. Jullie beseffen echt niet hoeveel alles kost. Het geld groeit niet op onze rug, hoor, je moet het er nog een tijdlang mee doen.’ ‘Je mag haar niet hebben,’ zegt Ben traag. ‘Ze blijft bij mij.’ ‘Ah ja?’ Peter trekt een wenkbrauw op. ‘Dat lijkt me niet evident. De manier waarop jij haar behandeld hebt... Ik dacht dat je graag van haar af wilde, was dat niet je doel? Je wilde haar toch om een andere reden?’

Tot grote verbazing van zijn ouders, schuift Ben zijn stoel ruw achteruit. Hij stuift de kamer uit. Peter haalt zijn schouders op en schrokt de rest van zijn maaltijd naar binnen, waarna ook hij de keuken verlaat.

‘Waar ging dat in godsnaam over?’ vraagt Anna.

Antoine haalt zijn schouders op en eet verder.

Na de zelfmoord van Mara’s stiefvader wordt Ben haar beschermer. Hij verdedigt haar tegenover

kwaadsprekers, steunt haar wanneer ze naar de rechtbank moet om een verklaring af te leggen voor de onderzoeksrechter. Hij is er wanneer ze met haar moeder probeert te praten, om haar te overtuigen dat het allemaal echt gebeurd is.

De gesprekken verlopen erg moeizaam. Ze praten niet één keer, maar meerdere keren, soms uren aan een stuk. Linda kan niet aanvaarden dat haar overleden man in staat is geweest zijn stiefdochter zo te molesteren. Ze verwijt haar dochter dat ze hem de dood heeft ingejaagd en zo haar huwelijk heeft verwoest. Mara kan niet begrijpen dat haar moeder zijn kant kiest. Ze verwijt haar dat ze blind is voor de realiteit. De duizenden foto's op zijn laptop bevestigen Mara's verhaal, maar haar moeder weigert ernaar te kijken en scheldt zelfs de politie uit voor leugenaars.

Mara woont nu definitief bij haar echte vader. Mara's stiefzusters en broer zijn uit het grote huis vertrokken en wonen nu in bij hun natuurlijke moeder. Met Linda hebben ze alle banden verbro-

ken. Wanneer ze Mara in het dorp tegenkomen, schreeuwen ze haar verwijten toe.

Intussen is in de pers uitgelekt wie haar stiefvader was en wat hij gedaan heeft. Hij staat in alle kranten, met naam en toenaam. Foto's van zijn gezin worden overal verspreid. De pedofiel wordt beschimpt, zijn bloedeigen kinderen worden uitgeweid door hun dorpsgenoten.

Een maand na zijn dood geeft Mara tegenover Ben toe dat hij haar in november ook al verkracht had, nadat hij van Mara's stiefzus te weten was gekomen dat ze ontmaagd was door Ben. Mara had haar in vertrouwen genomen en verteld over die nacht bij het meer. Ben voelt zich nog schuldiger nadat hij dat nieuws verneemt.

'Het is jouw schuld niet,' zegt Mara. 'Integendeel, jij hebt me de moed gegeven hem aan te klagen. Zonder jou was ik nog altijd in zijn macht geweest. Dankzij jou is een gevaarlijk man gestopt, Ben.'

Daar zal ik je altijd dankbaar voor zijn.'

‘Nee,’ zegt hij meteen. ‘Dat heb jij gedaan.’

Ondanks alles gaat het steeds beter met Mara. Ze zal er bovenop komen, door de uitstekende professionele begeleiding. Ze gaat naar therapie, heeft besloten haar examens af te leggen en begint het stilaan weer gewoon te worden op school. Haar vrienden komen langzaamaan terug, anderen verontschuldigen zich omdat ze haar zo behandeld hebben. Ben, Pat en Ruben hebben haar in hun vriendenkring opgenomen en beschermen haar. Ben kan zich op zijn examens concentreren.

‘Ga je haar, nu jullie weer vriendjes zijn, opnieuw neuken?’ vraagt Peter langs zijn neus weg, luid genoeg opdat hun ouders, die in hun kantoor zitten, het zouden horen.

Ben kijkt sprakeloos op van zijn studieboeken. De laatste tijd is zijn broer extreem grof geworden, erger dan ooit. Hun moeder heeft vanochtend aan haar oudste zoon uitgelegd dat de nieuwe medicatie zijn werk niet goed doet. Ze hebben na de zomervakantie een gesprek met Peters psychiater

gepland om de situatie onder de loep te nemen. Eerder kregen ze geen afspraak te pakken.

Ben probeert zijn broer zijn grove verwoordingen te vergeven, maar het wordt steeds moeilijker. Hij snakt naar zijn nieuwe leven, weg van huis. Hij heeft een studentenkamer gevonden in Gent, ver genoeg weg van zijn ouderlijk huis om er tot rust te komen. Hij wil niet meer bij zijn workaholic-ouders wonen en al helemaal niet bij Peter. Hoe verder weg, hoe beter. Hij is niet van plan om veel naar huis te komen, dat heeft hij al beslist. Hier is toch niet veel om naar terug te keren. Hij heeft Mara gevraagd om mee te gaan. De vriendschap tussen hen is beter dan ooit, maar het zal nooit meer verder gaan dan dit.

‘Er is plaats genoeg op mijn kamer, je kunt bij me blijven zonder dat je voor de kosten moet opdraaien,’ heeft hij haar voorgesteld. ‘Nee, dat wil ik mijn vader niet aandoen,’ heeft Mara geantwoord. ‘Hij is al zo bezorgd na alles. Ik ga wel dagelijks op en neer met de trein. Zover is het uiteindelijk niet.’

‘Of je blijft logeren.’

Ze glimlachte. ‘Of ik blijf logeren.’

‘Je hebt haar gevraagd of ze bij je komt slapen, is het niet?’ sneert Peter. ‘Daarom wil je zo snel mogelijk weg. Je wilt haar voor jezelf, zodat je haar niet meer met mij hoeft te delen.’

‘Rot op, man,’ snauwt Ben als antwoord, waarna hij zijn boeken bij elkaar graait en naar zijn kamer stormt. Peters schaterende lach blijft hem nog uren achtervolgen. Zijn examenresultaten van de volgende dag reflecteren dat ook.

Maar hij haalt het uiteindelijk. Met zijn diploma op zak, hoeft hij alleen nog maar uit te kijken naar de dag dat hij hier weg kan. Hij denkt aan Mara, die ook in Gent zal studeren, en aan Pat en Ruben, die dezelfde stad hebben gekozen. Het is tijd om verder te gaan en Westvliet achter zich te laten. Tijd om zijn vleugels uit te slaan.

38.

September 2009

‘Ga jij ook naar de fuif?’ vraagt Mara nonchalant, terwijl ze de spaghetti in stukken breekt en in het kokende water laat glijden. Ze doopt haar vingertip in de spaghettisaus en proeft ervan. ‘Lekker.’

‘Ja natuurlijk,’ zegt Ben. ‘Ik werk aan de bar. Hoezo?’

‘Mag ik met je mee?’

‘Heb je niemand om mee te gaan?’ vraagt Ben verbaasd. ‘Ik dacht dat Elias wel iets voor je voelde?’

‘Dat was voor ik klacht indiende.’

‘En je vriendinnen?’

‘Die schamen zich om met mij gezien te worden. Fuck, ik haat Westvliet zo erg, Ben. Dat bekrompen dorpsgevoel, de manier waarop iedereen alles van een ander weet. De vele vooroordelen en haat.’

Ben staart haar verrast aan. Hij weet dat Mara nog altijd een paria is voor sommigen, maar de laatste tijd leek het toch beter te gaan. Of niet? Het was zo druk deze zomer dat hij nauwelijks aandacht heeft besteed aan haar. Vlak na de start van de zomervakantie ging hij bij zijn ouders in de zaak werken, om geld bijeen te verzamelen voor zijn hogere studies en tegelijkertijd zijn broer zo min mogelijk te zien. Hij is vastbesloten zo zelfstandig mogelijk te leven en zo weinig mogelijk naar huis terug te keren.

Het werken in de zaak heeft zijn relatie met Peter goed gedaan. De laatste tijd is zijn broer een stuk gekalmeerd. Hij heeft met geen woord meer over Mara gerept, alsof hij vergeten is wat hij gezegd heeft. Hij is vriendelijk tegen zijn ouders en Ben, dankzij de nieuwe medicatie die de psychiater heeft voorgeschreven en die meteen leek aan te slaan.

‘Mara, ik moet werken. Ik kan je echt niet meenemen,’ aarzelt hij. Zijn blik valt op Peter, die

in de woonkamer zit en hen wellicht kan horen.
‘Misschien kan Peter wel met je meegaan?’

Ben heeft spijt zodra hij het heeft gezegd, maar weet dat hij zijn woorden niet meer kan terugtrekken.

‘Peter? Nooit,’ flapt Mara eruit. Meteen wordt ze vuurrood, omdat ze weet dat hij het wellicht gehoord heeft.

‘Hij is kalmer geworden de laatste tijd,’ fluistert Ben haar toe. ‘Het zal heus wel meevallen. Hij wil heel graag gaan en dan ben jij in ieder geval niet alleen.’

‘Zo erg is het nu geworden, dat ik met die rare jongere broer van mijn ex naar een fuif moet gaan om toch maar niet alleen te zijn,’ mompelt Mara met tranen in haar ogen. ‘Dan ga ik maar beter niet.’

Ben legt zijn hand op haar schouder. ‘Je kunt ook bij mij aan de bar blijven zitten en gewoon wat praten. Toe, Mara, het is een traditie aan het begin

van je hogere studies. Je moet er gewoon zijn, het zou niet hetzelfde zijn zonder jou.'

Smalend staart ze hem aan. 'Jij bent de enige op de hele school die daar zo over denkt, Ben. De rest is me liever kwijt dan rijk. Niemand wil herinnerd worden aan de man die hun dorp zo tot schande heeft gebracht. Niemand wil me daar.'

'Ik zorg wel voor je, goed? Het komt wel in orde, Mara. Toe, ga nu maar gewoon mee,' dringt Ben aan.

Ze knikt, tegen haar zin.

39.

26 september 2009

'There is good deeds and then there are good intentions, but they are as far apart as heaven and hell.'

– Ben Harper

Ze staat vlak voor hem, aan zijn kant van de bar. De voetbalkantine stinkt naar bier, rook en wiet. De jonge dj heeft het volume opgeschroefd, op denderende beats bewegen lichamen ritmisch heen en weer. Tongen raken elkaar, handen liggen op plaatsen waar ze anders niet mogen komen, lichamen schuiven zwoel tegen elkaar aan. Dit is een avond waarop alles vergeten wordt, behalve wat er gebeurt in deze stinkende ruimte. Hier zijn geen grenzen meer.

Ben schenkt het ene biertje na het andere. Er druppelt zweet op zijn rug en gezicht. Hij is half doof en schor van het roepen naar zijn medestudenten en andere bezoekers. Hij hoort zichzelf nauwelijks praten, zijn oren fluiten als gek. Hij snakt naar vijf minuten rust en een haastige sigaret

in de koele septemberlucht, maar dat wordt hem niet gegund. Het is ongelofelijk druk. Dit is de drukstbezochte fuif van de afgelopen vijf jaar.

Plots is zij daar: de voormalige schoolvamp, het meisje dat hij alleen maar van een afstand kon bewonderen op het schoolplein. Nog mooier dan Mara was in haar glorie-dagen is ze, sexy, verleidelijk en trendy. Zij is de Queen Bee, de jonge vrouw die de aandacht trekt van alle jongens én meisjes. Ze heeft van allebei al geproefd en komt er ook voor uit. Het fotomodeltype, sexy uiterlijk, tuitende lippen, trendmodel.

Ze draagt geen peperdure jeans met fancy top zoals ze vaak deed op school, maar een uitdagende zwarte jurk, gevuld met een glorieus uitpuilende boezem en een split die de volledige lengte van haar benen laat zien. Ze draagt schoenen die meer kosten dan wat Ben vanavond zal verdienen.

Hij herinnert zich vaag dat ze modellenwerk doet als hobby, dat ze van plan is om ooit naar New York te verhuizen en haar dromen te vervullen. En

toch zit ze bij hem aan de bar, haar benen over elkaar gevouwen, met die immense lengte van naakt, sexy vlees.

Ben wrijft door zijn kortgeknipte zwarte haren. Het zweet druipt over elke centimeter van zijn vermoeide lijf. Met trillende vingers schuift hij haar een luxebiortje toe, dat hij niet aanrekent. Ze bedankt hem met een Marilyn Monroezoentje. O cliché, maar hij trapt er met open ogen in. Hij wordt aangetrokken door haar zelfbewuste houding. Deze aantrekkelijke vamp staat in schrill contrast met de rest van het clublokaal en haar ex-schoolgenoten die haar van een afstand bewonderen.

Allemaal willen ze in Bens plaats zijn wanneer ze heel even haar hand op zijn pols legt. Haar gemanicuurde vingernagels schrapen over zijn huid. Ze glimlacht verleidelijk wanneer hij haar geschokt aankijkt, beduusd door haar plotselinge interesse in hem. Dit is hem vorig jaar ook overkomen, toen Mara hem ditzelfde soort aandacht schonk. Alleen

was Mara een non in vergelijking met deze sexy Emma.

Hij ruikt drank in haar adem wanneer ze over de bar leunt en hem de bovenkant van haar borsten laat zien. Hij geeft grif toe dat haar interesse in hem mogelijk is aangepord door de liter wodka die ze voor aanvang van de fuif naar binnen heeft gekapt en het klamme zweet dat zijn T-shirt aan zijn bovenlijf doet plakken. Het kan hem niet schelen.

Ben vergeet meteen alles, behalve het hier en nu. Zijn tienerhormonen razen als elektriciteit door zijn hongerige, jonge lijf. Het is een jaar geleden dat hij seks heeft gehad met Mara en dat was een ramp. Dit is echt, dit kan de beste avond van zijn prille leventje worden.

‘Heb je nog plannen na de fuif?’ vraagt ze. ‘Of heb je zo even een korte pauze?’ Ze maakt meteen duidelijk wat haar intenties zijn. Geen bullshit, niet om de hete brij heen, gewoon rechttoe rechtaan.

Ben verslikt zich haast in zijn eigen speeksel wanneer de impact van haar woorden tot hem doordringt. Hij weet niet waar hij het heeft. Morgen vertrekt hij naar Gent, op naar de volgende stap in zijn leven. Hij zal zich installeren in zijn kamer, de stad verkennen en zijn eerste vrije stappen zetten. Waarom zou hij niet nog snel even profiteren van zijn vrijheid hier? Seks is betekenisloos, dat zegt iedereen. Het wordt tijd om die nacht met Mara achter zich te laten en verder te gaan.

Emma leunt nog verder over de bar, kijkt hem diep in de ogen en zoent hem vol op de lippen. Hun tongen raken elkaar licht. Een seconde lang hangt er een speekselspoor in de lucht. Iemand fluit. Dan duwt ze haar tong dieper in zijn mond, zo ver dat hij zijn kruis letterlijk voelt opzwellen. Wat hij er niet voor zou geven om nu die pauze te nemen. En haar.

‘Je smaakt heerlijk,’ mijmert ze, wanneer ze hem eindelijk loslaat en hij even niet meer weet waar hij is. Dan knippert hij met zijn oogleden en

staart naar de voetbaltruitjes aan de muren van de kantine en de vele trofeeën in de kast boven de deur. Hij is nog altijd hier, op de jaarlijkse, lokale septemberfuif, met luide muziek die uit grote boxen schalt. Omringd door zijn vroegere medestudenten, die spoedig allemaal hun eigen weg zullen gaan. Wanneer ze weer gaat zitten, trekt ze haar jurkje recht en fatsoeneert haar beha.

Iemand mompelt: 'Slet' en zij steekt als antwoord haar middenvinger op.

'Geen plannen meer vanavond,' mompelt hij vuurrood, met een blik op Mara, die als een standbeeld naast de brunette zit en geschokt het tafereel gadeslaat. Haar vingers zijn in elkaar gehaakt terwijl ze haar met tranen gevulde ogen op Ben gericht houdt. Hij weet dat ze alles gezien heeft. En hij beseft ook in één klap dat ze nog altijd verliefd is op hem.

'Je beloofde me naar huis te brengen,' merkt Mara gebroken op. Haar stem is zo schor dat alle kwetsbaarheid erin verborgen zit. Hij wil er niet

naar luisteren, niet vanavond. Dit is het afscheidsfeest van hun jeugd, hij wil heel even geen drama's meer.

‘Ik ben even bezig,’ mompelt hij met halfgesloten ogen, amper in staat te geloven dat de vamp hém uitgekozen heeft. Hij weet dat dit een onenightstand zal worden, dat ze hem meteen na de seks vergeten zal zijn, maar het kan hem niet schelen. Hij wil haar ook, wil weten hoe het voelt om echt te genieten. Dit is alles wat momenteel telt.

Mara glipt van de kruk af en botst tegen Peter op, die vlak achter haar staat en haar opvangt voor ze oneerbiedig tegen de grond gaat.

Ze voelt zich onzichtbaar, dit is onwezenlijk.

‘Genoeg,’ mompelt ze in tranen. ‘Ik kan dit niet meer aan.’

Ben heeft haar van de barkruk zien glijden maar houdt haar niet tegen. Het enige wat hem interesseert, is dat Emma luid lacht en naar hem reikt. Haar handen grijpen naar zijn gezicht, haar

lippen zoenen hem voor de derde keer. Hij sluit zijn ogen en laat haar de leiding nemen.

Dan stompt Pat hem in zijn zij en brengt hem zo terug naar de werkelijkheid. 'Er staan klanten te wachten, jongen,' zegt hij met een blik op Emma. 'Zij kan wachten.'

Ben kijkt op en herinnert zich meteen weer waar hij is. Hij ziet Mara op de dansvloer staan, in het gezelschap van Peter. Zijn broer heeft zijn armen om haar heen geslagen. Hij leest de pijn zo af van haar gezicht. Beschaamd realiseert hij zich wat hij haar zonet heeft aangedaan.

'Hé, je moet naar mij kijken en niet naar haar,' vermaant Emma hem. 'Of wil je liever een trioetje? Daar sta ik ook wel voor open, hoor.'

Hij schudt het hoofd. 'Ik heb haar beloofd om haar naar huis te brengen. Sorry, ik kan niet met je meegaan vanavond.'

'Laat haar toch. Wat interesseert dat grietje jou?'

'We zijn vrienden.'

‘Behandel je haar daarom zoals een stuk vuil?’
sneert de brunette.

‘Dat doe ik niet.’

‘Je negeert haar al de hele avond terwijl zij op je kwijlt. Je hebt echt niet door dat ze stapelgek is op je, hé?’

‘We hebben een moeilijk jaar achter de rug, maar we zijn goede vrienden geworden. Ze heeft ingezien dat dat het beste is.’

Ben begint opnieuw glazen bier te vullen. Hij is niet in staat Emma nog onder ogen te komen. De vamp geeft het echter niet zomaar op. Ze schuift naar de zijkant van de bar, tot ze vlak bij hem staat en haar hand op zijn kruis kan leggen. Ben reageert nauwelijks, het momentum is voorbij.

‘Laat haar dan een ander liefje zoeken, als jullie toch maar vriendjes zijn. Zoals die kerel met zijn rood haar. Heb je hem trouwens naar haar zien staren? Hij kleedt haar uit met zijn ogen. Wat een rare jongen is dat. Hij is gek op haar, maar ik zou hem niet zomaar vertrouwen.’

‘Peter? No way.’ Ben draait zich onmiddellijk om en staart naar zijn broer. Hij ziet hoe Peter een arm om Mara’s schouder legt en haar mee naar buiten neemt, tussen de dansende menigte door.

‘Sorry,’ mompelt hij tegen Emma en haalt haar gretige hand van zijn kruis. ‘Geef me vijf minuten, ik ben zo terug.’

‘Je hebt exact vijf minuten, daarna is je kans verkeken,’ sneert zij.

‘Wacht gewoon hier.’

Ben rent achter Mara en Peter aan naar buiten. Hij wurmt zich door de drummende menigte heen. Zijn oren fluiten en zijn handen stinken naar het bier. Waarom wilde hij ook weer hier zijn? Hij zwaait de deur van het voetballokaal open en ziet Mara en Peter naar de fietsenstalling lopen. Peter houdt zijn arm nog altijd om Mara’s schouders. Beschermend, maar ook bezitterig. Het bevalt hem niet.

‘Mara, wacht!’

Hij grijpt haar bij de arm, ruwer dan hij bedoeld had, en duwt tegelijk Peter weg, die instinctief een stap achteruitzet. Ze slaakt een pijnlijke kreet en draait zich om. Haar ogen vlammen nog steeds van woede omdat hij haar zo neerbuigend heeft behandeld. Ben trekt Mara weg van bij zijn broer, zodat het gesprek onder vier ogen kan verlopen.

‘Het spijt me, oké?’ geeft Ben toe. ‘Ik moet ook nog wennen aan die nieuwe vriendschap van ons. Ik had dit niet mogen doen, toch niet in jouw bijzijn.’

‘Vriendschap?’ spuwt ze hem in het gezicht. ‘Alles is altijd maar op jouw voorwaarden, Ben. Jij beslist altijd alles, wanneer je vriendjes wilt zijn en wanneer niet. Jij beslist wie er in jouw bed belandt, en wanneer jij zin hebt. Je weet dat ik van je hou, en toch moet ik toekijken hoe vrouwen jou inpakken en jij seks met hen hebt tegen de muur van de voetbalkantine. Wel, ik heb er genoeg van, Ben Wage-mans. God, waarom heb ik dit in godsnaam niet

eerder ingezien? Je bent het niet waard om over wakker te liggen.'

'Mara, komaan...'

'Laat me los.' Ze duwt hem van zich af en grijpt ruw haar fiets uit de stalling. 'Ik wil je niet meer zien, Ben Wagemans. Je bent een lafaard en een egoïst en ik ben het kotsbeu!'

Ben reageert woedend, beschaamd als hij is door haar aanval. Ieder woord dat ze tegen hem spreekt, komt als een mokerslag aan en ze heeft over alles gelijk.

'Jij hebt me losgelaten, weet je nog?' beschuldigt hij haar. 'We waren vrienden en ik heb je geholpen met je stiefvader op die voorwaarde. Geen liefde meer, geen stalken of vreemde e-mails.'

'Omdat je je schuldig voelde. Maar ik interesseer je in werkelijkheid geen moer,' roept ze terug. 'En je hebt mijn leven heus niet beter gemaakt, Ben. Mijn moeder spreekt niet meer tegen me, ik ben mijn stiefzusters en broer kwijt en mijn vader heeft geen geld om voor me te zor-

gen. Ik ben een last voor hem. Ik heb vanochtend besloten om niet te gaan studeren, zodat ik uit werken kan gaan en hem ondersteunen. Waarom luisterde ik toch naar jou? Jij hebt alles verknoeid toen je mijn stiefvader de gevangenis injoeg. Ik had mijn mond moeten houden.'

Geschokt staat Ben haar aan. 'Wilde je dan dat hij je bleef verkrachten?'

'En waarom niet? Het is toch maar seks, zonder liefde, zoals jij het wilt,' sneert ze. 'Wat heb jij met mij gedaan bij het meer?'

'Jij was degene die het wilde,' flapt Ben eruit. 'Ik was ook maagd die nacht. Dat heb jij me ontnomen.'

Geschokt staart ze hem aan voor ze op haar fiets stapt en hem wegduwt. 'Fuck you, Ben Wage-mans.'

Ben staart haar na terwijl ze twintig meter van hem weggrijdt. Daar houdt ze even halt en wacht op Peter. Bens broer fietst naar hem toe, met een brede glimlach op het gezicht.

‘Ze heeft gelijk, weet je wel? De ware aard komt altijd boven. Je bent een lul, Ben, en je bent haar nu voorgoed kwijtgespeeld.’

‘Hou maar op,’ snauwt Ben. ‘Ik ben dit zo beu, man. Wat wil ze nu eigenlijk? Eerst hangt ze maandenlang achter me aan, maakt mij het leven zuur. We worden vrienden, ondanks haar vreemde gedrag, en ik help haar met haar problemen. Ze was akkoord dat we vrienden zouden blijven, dat het nooit verder zou gaan dan dit. En nu is plotseling niets meer goed voor haar, wordt ze jaloers op iedereen met wie ik vrienden word. Moet ik dan verantwoording afleggen over alles wat ik doe? Ik ben die vrouwen zo beu!’

‘Nee, je bent Mara beu.’

‘Ja.’ Het komt uit Bens mond voor hij het kan stoppen. ‘Ja, ik ben haar en haar drama’s zo beu. Ik wou dat ze gewoon uit mijn leven verdween.’

Peter kijkt zijn broer bedachtzaam aan, bijtend op zijn vingernagel.

‘Als jij haar niet meer wil, mag ik haar dan hebben?’ vraagt hij.

‘Waag je kans,’ flapt Ben eruit, voor hij ziedend van woede weer naar het lokaal stapt, trillend van de stress.

Door de drukte heen ziet hij Emma op haar horloge kijken en opstaan van haar barstoel. Zijn vijf minuten zijn voorbij, hij heeft zijn kans verkeken. Ze werpt zich meteen in de armen van een ander en steekt haar tong nog geen minuut later in zijn mond. Walgend keert hij zich van haar af. Heeft hij zijn vriendschap met Mara opgegeven voor haar?

‘Verdomme,’ mompelt hij, kwaad op zichzelf en Mara, ook al beseft hij maar al te goed dat het niet haar schuld is.

Hij heeft haar de hele avond genegeerd en zich gedragen als een ongelofelijke klootzak, terwijl zij naar hem zat te staren met die verliefde ogen van haar.

Wat wil ze dan? Ben geniet van hun nieuwe vriendschap, van de gemakkelijke manier waarop ze met elkaar omgaan. Ze is belangrijk voor hem geworden, meer dan hij ooit aan iemand zal toegeven. Alleen zag hij niet dat ze opnieuw verliefd geworden was, dat haar nieuwe ik bereid was om hem met open armen te ontvangen zodra hij dit merkte en hetzelfde begon te voelen.

Plotseling beseft hij waarom hij haar echt gevraagd heeft mee te verhuizen naar Gent. Diep in hem groeit de hoop dat dit meer kan worden dan gewoon vriendschap, maar hij is bang dat haar oude ik weer naar boven zal komen. Wat als het deze keer opnieuw fout loopt? Maar wie zegt dat het ooit zo zal zijn?

O god, hij heeft haar opnieuw gekwetst. Wat heeft hij haar aangedaan?

Hij grijpt naar zijn telefoon, loopt het lokaal achter de bar in, sluit de deur en belt haar op, terwijl de bonkende beats het gebouw doen trillen. Twee tellen later antwoordt ze. Haar stem hijgt

nog na van het fietsen. Ze kan nog niet ver zijn, moet hier ergens in de velden zijn.

‘Het spijt me,’ zegt hij met gesmoorde stem. ‘O god, Mara, het spijt me zo erg. Ik bedoelde het niet zo, ik weet...’ Ze blijft stil.

‘Mara, kunnen we praten? Kan je alsjeblieft terugkomen?’ ‘Waarom?’ vraagt ze na een tweede pijnlijke stilte. ‘Ik denk dat ik verliefd op je ben.’

Ze hapt duidelijk hoorbaar naar adem.

‘Mara, ben je daar nog?’

‘Meen je dat?’ vraagt ze met tranen in haar stem.

‘Ik meen het. Ik wist het alleen niet, ik ben zo stom geweest.’

Mara, kom alsjeblieft terug.’ ‘Ik kom terug,’ zegt ze meteen.

Ben sluit blij af, ervan overtuigd dat het nu wel in orde zal komen. Hij moet gewoon leren zichzelf te uiten, te laten zien dat hij het echt meent en dat hij er altijd voor haar zal zijn. Ja, hij heeft er een goed gevoel bij.

Lucas grinnikt en drukt hem een vaatdoek in de hand.

‘Genoeg drama’s voor vanavond, lover. Tijd om aan de slag te gaan.’

Ben begint fluitend glazen bier te vullen terwijl de muziek een toon hoger wordt gezet. Mara komt terug. Ze is bereid om met hem te praten. Ze komt hierheen en dan zullen ze praten en het goedmaken en aan een nieuw leven beginnen, zonder geheimen en drama’s. Het komt goed. Alles komt in orde. Zo moet het zijn.

Tot een felle schreeuw in zijn hoofd hem waarschuwt dat Mara in nood is. Hij beseft dat ze ergens daarbuiten is, bij Peter.

40.

26 september 2009

Het eerste wat Ben hoort is zacht gekreun. Het valt op omdat het verder zo rustig is hier, tussen de uitgestrekte, verlaten velden. Hij houdt halt en staat stil, luisterend naar de geluiden om hem heen. Het geluid klinkt haast extatisch, als van een stel dat seks heeft in de buitenlucht. Maar er is iets mis, dit is niet het geluid van seks. Het moeten jongeren van de fuif zijn die hier ergens terechtgekomen zijn. Dwars door de velden gaat het snelst naar het dorp als je van de voetbalkantine komt.

Hij ziet iets glanzends liggen in de berm. Het zijn twee fietsen, haastig over elkaar heen gegoooid. Hij weet perfect van wie ze zijn, wie ermee weggereden is. Hij hoort weer het gekreun. Nee, dit is niet het geluid van seks. Dit is waar hij naar zocht. Dit is...

Ben heeft dit nog maar één keer eerder gehoord in zijn leven, toen het leven uit zijn puppy

werd gewurgd en hij besepte dat hij niets meer kon beginnen.

‘Peter?’ Het klinkt als een vraag. Hij wil en kan niet aanvaarden dat zijn broer hier is. Want als hij hier is, dan is zij hier ook. Het geluid stopt en begint dan weer. Weer hoort hij die dierlijke kreet, als van iemand die geniet van het leed van een ander.

‘Mara,’ stamelt hij. De letters glijden over zijn tong alsof ze niet bij elkaar horen. Ben voelt lood in zijn schoenen terwijl hij door de velden rent. Zijn beweging wordt afgeremd door het mulle, vochtige zand. Hij ziet twee figuren, verlicht door de maan. Hij weet dat hij dit niet wil zien, maar hij kan het niet tegenhouden. Dit is verkeerd, het is o zo wreed. Hij slaat een hand voor zijn mond.

‘Peter, nee, nee, nee. Peter, o nee. Peter toch. Broertje toch, wat heb je gedaan?’

Hij hoort iemand roepen en realiseert zich pas daarna dat het zijn eigen, scherpe stem is.

‘Peter, stop. Komaan. Ga van haar af. Peter, wat doe je toch? STOP!’

Ben klauwt naar zijn broer, in een poging om hem van Mara af te trekken, maar slaagt er niet in dat ook daadwerkelijk te doen. Het lijkt wel alsof zijn broer door de duivel bezeten is, alsof hij helemaal weg is van de wereld. Peters ogen focussen op een punt ver boven Mara's gezicht. Hij staart in het ijle, terwijl hij zijn lichaam boven op dat van haar geperst houdt, vastbesloten als hij is om haar nooit meer te laten gaan.

Peter ziet haar zelfs niet meer. Hij weet niet wat hij haar aandoet. Het zijden sjaaltje dat ze droeg in de voetbalkantine hangt nu als een touw om haar nek. Het is aangehaald door Peters sterke handen. Een van haar schoenen ligt in het veld, haar kleding is vuil. Haar ogen puilen uit, elk bloedvat erin is gebarsten door de ontzettende druk die hij op haar uitoefent. Haar tong hangt uit haar mond, haar huid is blauw, haar hals vuurrood door de striemen van haar eigen sjaal.

Uiteindelijk slaagt Ben erin Peter van Mara af te trekken. Bezweet en hijgend leunt Peter

achterover, zijn handen opengevouwen, zijn vingers klauwend in het niets. Ben gooit hem op de grond en slaat hem met volle vuist in zijn gezicht. Peter barst in tranen uit terwijl hij zich probeert te verdedigen. Bloed, snot en tranen vermengen zich tot één grote pot vochtige ellende. Daarna leunt Ben over Mara heen en trekt haar tegen zich aan, huilend en tierend om haar dood. In de verte zijn bij het jeugdhuis duidelijk zwaailichten zichtbaar. Spookachtig licht wordt verspreid over het hele terrein, mensen trekken morrend naar huis.

Peter kijkt Ben verward aan. Zijn neus is gebroken en zijn wang is opgezwollen. Hij gaat naast Ben zitten en legt troostend een hand op zijn schouder. Hij opent zijn mond. 'Je had maar niet moeten bellen, Ben. Je had haar aan mij moeten overlaten, zoals je had beloofd. Je zei dat ik haar mocht hebben. Je wist hoe graag ik haar wilde. Waarom ben je dan weer van idee veranderd? Als er iemand haar vermoord heeft vanavond, ben jij het wel.' Ben staart zijn broer wezenloos aan.

‘Ja,’ zegt hij als verdoofd. ‘Ja, dat heb ik gedaan.
Ik heb haar vermoord.’

Deel 4

**‘It does not take courage to
kill. It takes courage to live.’**

**– Renée Ahdieh, The Rose &
the Dagger**

41 ·

5 september 2017

Ben schiet met een schreeuw wakker uit een diepe nachtmerrie. Hij vecht tegen de boeien die hem vasthouden. Een seconde lang denkt hij dat hij nog steeds opgesloten zit in Dieters slaapkamer, tot hij beseft dat het machines en draden zijn die hem tegenhouden.

Dan voelt hij de stevige handen van zijn vader op zijn schouder. Hij herkent meteen de warme stem van de man met wie hij tegenwoordig een fantastische band heeft en kalmeert onmiddellijk. Hij ziet zijn moeder snel uit het kamertje lopen om hulp te vragen.

‘Jongen, rustig maar,’ sust Antoine, ‘alles is goed, je bent in het ziekenhuis. Mama haalt de dokter.’

Ben beseft dat hij verstrikt zit in allerlei kabels, die zijn lichaam verbinden met verschillende machines. Zijn vader dwingt hem om weer rustig neer te liggen, terwijl een arts en twee verplegers het

kamertje betreden. Hij ligt op intensive care, in een glazen kamertje, met machines die iedere beweging, iedere ademstoot monitoren en registreren. Zijn hart bonst zo hevig in zijn keel dat het haast pijnlijk wordt. Door zijn hele lijf trekt een scherpe pijn, die hem doet snakken naar adem.

Moeizaam probeert hij zich te herinneren wat er gebeurd is, tot hij zich realiseert dat hij bijna verdrongen is nadat hij per ongeluk neergeschoten werd door Dieter Santens.

‘Waar ben ik?’ vraagt Ben moeizaam.

‘Het Universitair Ziekenhuis van Gent,’ zegt een arts. ‘Hoe voel je je?’

‘Alsof ik verdrongen en neergeschoten ben,’ mompelt hij droog.

De arts glimlacht. ‘Zo lijkt het wel. Je hebt behoorlijk wat vuil water binnengekregen, we hebben je longen moeten zuiveren en antibiotica moeten toedienen. Daarnaast hebben we ook de kogel uit je rechternier moeten verwijderen. We

hopen de nier te redden, maar het zal afwachten worden. Al bij al heb je veel geluk gehad, Ben.'

Ben legt zijn hoofd terug op de zachte kussens en probeert uit te maken wat er precies gebeurd is. Hij herinnert zich het gevoel van verdrinking, van mensen die bij hem waren en hem probeerden te redden. Het voelt alsof er een trein over zijn lichaam heen is gedenderd, maar hij leeft. Dit had hij nooit kunnen hopen.

De arts schijnt met een lichtje in zijn ogen en stelt algemene vragen, om vast te stellen of hij al dan niet aan geheugenverlies lijdt. Tot ieders grote opluchting blijkt hij zich nog alles te herinneren en kan hij op elke vraag een degelijk antwoord geven. Hij wordt zich ervan bewust dat zijn slaap pijnlijk klopt, alsof hij een klap tegen het hoofd heeft gekregen. Flitsen van snerpende pijn schieten door zijn brein, iets wat de arts ook niet ontgaat. Een verpleger geeft hem extra pijnstilling.

'Je hebt veel geluk gehad,' concludeert de arts. 'Je zult wel een aantal dagen fikse hoofdpijn

hebben, maar je geheugen lijkt in elk geval niet aangetast. Ik laat wel nog een paar scans uitvoeren voor de zekerheid, maar voorlopig ziet het er goed uit. We blijven je hier grondig monitoren, dus voorlopig blijf je hier. Het enige wat je nu nog moet doen, is zoveel mogelijk rusten en dan komt het allemaal goed.'

De dokter knikt tevreden en verlaat samen met de verpleging de kamer, om Ben en zijn ouders wat privacy te gunnen.

'Waar is Isabel?' vraagt Ben. 'Is zij ook hier?'

'Alles is goed met haar. Ze is al thuis, bij haar ouders. Ze maakt het goed, gezien de omstandigheden. Ze had een paar lichte verwondingen, maar de artsen concludeerden dat ze het beste thuis, in haar eigen omgeving, kon herstellen. Ze wordt begeleid door slachtofferhulp. Ze vraagt de hele tijd naar je. Je hebt haar leven gered, jongen, je mag trots zijn op jezelf.'

In Antoinettes ogen blinken tranen wanneer hij het zegt. Het geeft Ben een schuldgevoel. Hoe kon

hij het ooit in zijn hoofd halen om zijn ouders zo in de steek te laten? Zij verloren al een zoon, hij kan het hen toch niet aandoen nog een tweede kwijt te raken.

‘En Dieter Santens?’ vraagt hij verontrust.

‘Hij zit vast,’ zegt Anna geruststellend. ‘Hij wordt ondervraagd. Die komt nooit meer vrij, Ben, niet na wat hij heeft uitgespookt.’

Ben voelt opnieuw de pijn van toen de kogel hem trof. Zijn angst ruimde plaats voor overlevingsdrang toen hij de loop van het wapen op Isabel gericht zag en wist dat het spel voor niets was geweest. Het stilzwijgende dreigement van zijn vijand zindert nog na. Dieter Santens is een ijskoude kikker, een man die voor niets of niemand respect heeft. Hij had van bij het begin de touwtjes in handen en bespeelde hem als een marionet. Hij was nooit van plan om het eerlijk te spelen.

‘Hebben ze voldoende bewijzen tegen hem?’ Ben reikt naar het glas water naast zijn bed. ‘Heeft commissaris Faes de nodige stappen ondernomen?’

Antoine en Anna wisselen onderling een blik die Ben niet ontgaat.

‘Die kerel schoot jou neer en gijzelde jou, samen met Isabel,’ reageert Antoine verwonderd. ‘De feiten spreken voor zich. Wat wil je nog meer?’

‘Dat bedoel ik niet. Ik heb het over al de rest, papa. Heeft Faes een onderzoek opgestart naar hem?’

Antoine schraapt zijn keel. Er schieten tranen in zijn ogen.

‘Pa, wat is er aan de hand?’ Ben voelt een plotselinge angst opzetten. Hij denkt aan het geschreeuw dat hij hoorde in zijn hoofd. Hij wist dat er iemand zou sterven. Hij dacht dat hij het was, maar hij was hier nog, hij leefde. Ook de commissaris was bij de auto. Hij...

‘Pa, waar is Alain? Hij was bij de auto, ik zag hem onder water.

Hij bleef koppig bij mij. Pa, waar is hij?’

‘Hij heeft het niet gehaald,’ mompelt Antoine zacht. ‘Het spijt me, Ben. Hij werd meegesleurd

door de auto en kwam hard met zijn hoofd tegen het koetswerk terecht. Zijn been zat vast, hij kon zichzelf niet bevrijden. Hij had een zwaar hersentrauma, ze hebben vanochtend besloten om de machines af te zetten.'

Roerloos staart Ben voor zich uit. Hij is geschokt door het nieuws. Faes is dood? Zijn commissaris is niet meer?

'Hij heeft je leven gered, Ben,' zegt Anna. 'Dat is wat hij wilde doen. Hij was vastbesloten om bij jou te blijven. Dit is niet jouw schuld.'

Bens reactie schokt zijn ouders.

'Dan weten ze het dus niet. Ik moet naar kantoor, ik moet meteen met Stijn spreken. Hij mag nooit vrijkomen, mama. Dieter Santens is een seriemoordenaar. Jullie weten de helft nog niet van wat daar gebeurd is, van wat hij heeft bekend. Ik had het aan Faes gezegd. Is er iemand op de hoogte? Weet Stijn dit al?'

'Een seriemoordenaar?' Anna staart hem geschokt aan. 'Ben, hij is opgepakt voor twee mo-

ordpogingen, op Isabel en op jou. Alains dood is een onrechtstreeks gevolg van deze feiten, daarop zullen ze hem ook proberen te pakken. Hij wordt momenteel intensief ondervraagd.'

'Maar dat is niet voldoende,' mompelt Ben.

'Schat, waar heb je het over?' vraagt Anna, geschokt door de heftigheid waarmee haar zoon reageert.

'Hij zal een manier vinden om zo snel mogelijk vrij te komen,' dringt Ben aan. 'Hij zal iedereen manipuleren. Hij heeft dit al eerder gedaan, dat heeft hij me bekend. Die kerel is levensgevaarlijk.'

'Zijn advocate beweert dat hij depressief was en uit het leven wilde stappen,' zegt Antoine. 'Dat is wat Stijn ons vanochtend zei. Zij beweert dat hij niet wist wat hij deed. Ze wil een aantal psychiaters inschakelen om hem te laten evalueren en hem te laten opnemen. Ze wil dat hij intensief wordt behandeld. Hij heeft zelf toegegeven dat hij van plan was uit het leven te stappen. Hij zag geen doel meer

voor ogen. Isabel heeft dit bevestigd in haar verhaal.'

'Stijn gelooft toch niet dat dit alles is? Wie is er aangesteld tot nieuwe commissaris nu?'

'Dat weten we nog niet,' zegt Anna.

Ben voelt een rilling door zich heen gaan. Hij beseft dat niemand Dieters bekentenissen heeft gehoord. Isabel was in shock, zij heeft het mogelijk niet eens geregistreerd. Al wat zij wist, was dat ze zou sterven. Ben realiseert zich dat hij de enige is die weet waar Dieter echt toe in staat is. Die man heeft Faes vermoord, hij mag daar niet zomaar mee weggkomen.

'Ik moet meteen naar kantoor. Stijn zal me wel geloven.' Haastig koppelt hij alle draden los, tot hij alleen nog gehinderd wordt door een infuus dat via zijn arm vocht in zijn aderen duwt. 'Kan je dit uittrekken, mama? Waar zijn mijn kleren?'

Ben weet dat zijn vastberaden blik zijn ouders angst aanjaagt. Anna roept de arts en de verpleging.

‘Ben, je moet je rustig houden,’ zegt de arts bezorgd. ‘Je bent te zwak, luister naar je lichaam. Je bent echt niet in staat om hier zomaar weg te gaan, je nier zou dit niet aankunnen. Waarom denk je dat je aan deze monitoren ligt? Je kunt jezelf de dood injagen als je niet doet wat we zeggen. Je moet nu eerst aan jezelf denken.’

Ben wankelt en grijpt zijn vaders arm stevig vast, maar valt op de grond.

‘Je moet Stijn hierheen halen, papa,’ smeekt Ben met trillende stem. ‘Ik moet hem zo snel mogelijk spreken, dit kan niet wachten. Vertel hem wat ik je gezegd heb. Dieter Santens is een seriemoordenaar, dat heeft hij me zelf bekend. We moeten hem voorgoed stoppen. Beloof me dat je me gelooft, papa.’

‘Ik beloof het,’ zegt Antoine vastberaden. ‘En ik geloof je, zoon.’

‘Goed,’ mompelt Ben nog net voor hij zijn ogen sluit en in de armen van zijn vader zinkt.

Ben wordt voorzichtig weer in bed getild. Terwijl de verpleging hem weer aankoppelt aan de monitoren, neemt de arts zijn ouders mee naar de balie.

‘Wat is er aan de hand?’ vraagt Anna. ‘Hij is compleet overstuur. Komt dit door die klap tegen zijn hoofd?’

‘Uw zoon lijkt verward,’ zegt de dokter. ‘Maar wat hij zegt over het voorval van gisteren, lijkt me zeer helder en duidelijk.’

‘Kan het dat hij de realiteit vermengt met dromen?’ vraagt Antoine. ‘Hij lijdt al jaren aan nachtmerries door een trauma van acht jaar geleden. Misschien verwacht hij zijn dromen met de werkelijkheid?’

‘Als u mijn eerlijke mening vraagt: nee,’ antwoordt de arts. ‘Ben weet perfect wat hij zegt, u heeft zijn reactie zelf gezien. Wat er precies in dat huis is gebeurd, weten slechts een paar personen, maar ik verwed er mijn jaarloon op dat hij de waarheid spreekt.’ Anna houdt haar adem in.

‘Uw zoon is duidelijk doodsbang voor die man. Ik stel voor dat u zo snel mogelijk zijn collega’s hierheen haalt en dit ernstig neemt. Ik zal in-tussen een psychiatrisch consult regelen, in samen-spraak met zijn oversten. Hij lijdt overduidelijk aan posttraumatische stress. Als we dit niet ernstig nemen, kan het op termijn ernstige gevolgen hebben voor zijn mentale gezondheid.’

Anna slaat een hand voor haar mond terwijl haar man troostend zijn armen om haar heen legt.

‘Niet opnieuw,’ fluistert ze huilend. ‘Hij kan dit geen tweede keer aan.’

‘Dat zal ook niet gebeuren,’ antwoordt haar man vastberaden.

In de kleine, glazen kamer ligt Ben half slapend, half wakend. Zijn hartritme is gekalmeerd, zijn polsslag is weer normaal. Hij heeft een kalmeringsmiddel gekregen. Hij draait zijn gezicht loom naar zijn ouders toe. Anna legt zijn koude vingers tussen haar warme handen en geeft hem een voorzichtige zoen.

‘Sorry, mama,’ mompelt hij tussen het waken en slapen in. ‘Sorry dat ik het heb verknoeid.’

Anna wil antwoorden, maar beseft dat ze dat niet kan. Iedere emotie die ze de afgelopen acht jaar heeft proberen te verdringen, keert nu als een mokerslag terug. Ze wou dat ze de tijd terug kon draaien, dat ze de schoenenwinkel hadden opgegeven om voor hun kinderen te kiezen. Dan hadden ze misschien Peter nog bij zich gehad en lag Ben nu niet hier, in deze toestand. Dan had hij ook nooit Dieter Santens ontmoet.

Antoine schuift hun stoelen dichterbij en grijpt haar klamme hand.

‘Het is niet jouw schuld,’ zegt hij.

Maar ze weet dat het wel zo is. Ze hebben allemaal de symptomen over Peters wankele mentale toestand genegeerd. Hadden ze maar eerder ingegrepen, dan had hun leven er nu volledig anders uitgezien.

Ben valt in een rusteloze slaap. De handen van zijn ouders liggen op zijn pols. Zelfs met medicatie kan hij de nachtmerries niet tegenhouden.

42.

4 september 2017

Geert schuift zijn stoel dichterbij de tafel, maar Dieter Santens kijkt hem niet aan. Zijn ogen zijn gericht op een oneffenheid op de tafel voor zich. Die vlek, die bestaat uit verschillende kleuren, doet hem denken aan de lichtroze bloedvlek onder aan de trap, eeuwige herinnering aan zijn moeders dood. Gefascineerd draait hij zijn hoofd lichtjes naar links om de details van de vlek beter te bestuderen. Hij weerstaat de drang om eraan te pulken met zijn vingers.

Het volgende moment ziet hij zijn moeder weer liggen onder aan de trap. Haar lichaam is op verschillende plaatsen gebroken. Het bloed druipt uit haar schedel, langs haar blonde haren, maakt onuitwisbare vegen op de vloer. Hij wilde diezelfde kleur in Isabels haren zien, maar kreeg er de kans niet toe. Jammer, hij had gehoopt te kunnen zien hoe rood haar bloed was geweest. Hij wilde ruiken hoe zoet het was, vermengd met de geur van de

heerlijke shampoo die ze die ochtend had gebruikt. Het enige bloed dat hij rook, was dat van Ben. Dat was ook niet slecht.

De gijzeling liep vier uur geleden af en Dieter heeft reuzehonger, maar dat zegt hij niet hardop. De inspecteur die hem bewaakt, staart hem roerloos aan. Hij weigert plaats te nemen op een stoel en houdt hem stuurs en met gekruiste armen in de gaten. Dieter had gehoopt dat Stijn, die naaste collega van Ben, hier zou zijn. Instinctief voelt hij aan dat Stijn niet met hem mag spreken, of misschien wil hij dat simpelweg niet.

Die Stijn is wellicht wat ouder dan Ben, maar niet zoveel. Hij schat hem op een jaar of dertig, of net iets jonger. Twee jonge kerels dus, die een rustig leventje leiden in een onbeduidende gemeente, tot ze Dieter tegenkwamen. Bens collega moet razend kwaad zijn om wat er is gebeurd. Hij is mogelijk niet in staat om zijn emoties opzij te zetten. Typisch. Mensen en emoties, het blijft een vreemde, vermoeiende combinatie. Gewoon rustig

blijven, en niets laten zien blijft het beste, denkt Dieter. Politieagenten houden er niet van dat een van hen het slachtoffer is. De man die hem nu be-waakt vormt geen uitzondering op die regel.

Vlak na de gijzeling hebben ze hem uit het wa-ter gehaald, in een ziekenwagen geladen en afgevo-erd naar de spoedafdeling van het UZ Gent, waar hij haastig verzorgd is, ver weg van Isabel en de agenten, die er mondjasmaat binnenkwamen. Ze hielden hem helemaal apart.

Daarna brachten ze hem naar het kantoor in Westvliet, waar hij meteen in een cel werd gezet, in afwachting van zijn eerste verhoor. Uiteraard ont-namen ze hem alle middelen om zelfmoord mee te plegen. Zijn schoenen gingen uit, zijn riem moest hij afgeven, hij werd driemaal gefouilleerd, tot ze er zeker van waren dat hij geen verborgen wapens op of bij zich had. Ze hadden dat kunnen laten, hij had niets meer bij zich waarmee hij een einde kon maken aan alles.

Hij wist dat hij niet zou sterven in het kanaal, dat was een gok die hij had genomen. Hij was niet meer van plan geweest om zijn originele plan uit te voeren en vandaag uit het leven te stappen, maar dat kon hij hen niet zeggen. Hij wilde dat ze bezorgd om hem waren, dat ze hem in leven wilden houden om hem te kunnen ondervragen.

Op kantoor werd hem gevraagd of hij een advocaat had, of ze iemand dienden te verwittigen. Hij kon aan niemand denken, behalve dan aan de vrouw die hem vorig jaar geholpen had met de verkoop van de villa. Dus gaf hij hen haar naam op. Zij stuurde haar beste vriendin naar hem toe, een strafpleitster die ervaring had met ingewikkelde dossiers.

Isabel en Ben heeft hij sindsdien niet meer gezien, hij heeft ook niet naar hen gevraagd. Momenteel moet hij zich focussen op zijn plan. Als dat lukt, is hij briljant. Hij weet perfect wat hij moet doen, hoe hij zich moet gedragen. Hij heeft vandaag genoeg tijd gehad om erover na te denken.

Zijn hart klopt niet harder dan normaal, zijn bloeddruk gaat niet omhoog, hij heeft geen bezwete handpalmen die zijn nervositeit verraden. Hij wacht rustig af. Hij heeft opnieuw alle tijd van de wereld.

Toen hij in zijn cel werd gezet, ging hij geduldig op het kale matras zitten, starend naar de camera die op hem was gericht. Hij wachtte glimlachend af en genoot van de aandacht die hij plotseling kreeg. Hij wist zeker dat de pers al op het verhaal gesprongen was, hij had auto's met kran-tenlogo's gezien toen ze hier arriveerden. Nu wist iedereen wie hij was.

Hij weigerde elke vorm van voedsel en sliep een uurtje. En toen kwamen ze hem halen, om hem vervolgens neer te zetten in deze verhoorkamer, met een zwijgzame agent als bewaker.

Dieter staart opnieuw naar de vlek op de tafel, wachtend op het moment dat zijn lot zal veranderen.

Plotseling gaat de deur open. Een stevig gebouwde, grote vrouw komt gehaast binnen. Haar zwarte haren dansen over haar schouders.

‘Dieter Santens?’ zegt ze. ‘Meester Rosiers. Ik ben uw advocate.’

Ze poneert het gewoon, alsof er niet eerst met hem overlegd moet worden. Maar hij ziet in één oogopslag dat zij geknipt is. Een koele, berekende vrouw is zij, die er niet van houdt te verliezen, die gaat voor de dossiers die ze behandelt en kan omgaan met veel persaandacht en commotie. Een vrouw ook zonder familie die haar in de weg staat. Geen echtgenoot, dat ziet hij aan haar ringvinger. Ze heeft wellicht alle details al opgevraagd voor ze de ruimte binnenkwam. Ze weet perfect waar ze aan begint.

Ze gaat voor hem zitten en wacht tot hij haar in de ogen kijkt. Ze trekt zich niets aan van zijn littekens.

Dieter houdt zijn handen kalm op de tafel. Nog steeds is zijn hartslag niet gestegen. Emoties

zijn iets voor idioten, voor zwakkelingen. Nu moet hij deze advocate alleen nog zover krijgen dat ze volledig meegaat in zijn verhaal. Daar draait alles om. 'Zo,' zegt ze, 'vertel me jouw versie van de feiten maar eens.' 'Dat kan ik niet,' mompelt hij.

Ze trekt een wenkbrauw op. 'Je gaat toch geen bullshitverhaal vertellen hé, over dat je je niets herinnert en zo?'

'O, ik herinner me wel bepaalde dingen,' zegt Dieter kalm, niet uit het lood geslagen door haar bruuske reactie, 'maar ik weet niet waarom ik het gedaan heb.'

Ze schuift een document naar voren, een A4'tje met amper tien zinnen erop. Haar gemanicuurd nagel tikt er ongeduldig op.

'Weet je wat dit is?' Hij haalt zijn schouders op.

'Dit is jouw leven, Dieter. Of tenminste, het enige wat ik erover kan vinden. Je bent de enige zoon van een stel waarvan de man en de vrouw ruim zestien jaar geleden kort na elkaar op drama-

tische wijze overleed. Je moeder viel van de trap af, je vader stierf aan een hartaanval toen hij het zag gebeuren. Jij raakte verminkt door heet vet uit een frituurpan en bracht maanden door in een brandwondencentrum. Je verloor een broertje toen je zes jaar oud was, hebt een ruime erfenis gekregen en oefent een onbeduidende, eenvoudige baan uit op een boekhoudkantoor, waar je al vijftien jaar werkt. Je hebt geen openstaande rekeningen, hebt nooit een verkeersovertreding gehad, zelfs geen parkeerboete. Als ik niet beter wist, zou ik zweren dat je onbestaande bent, een schim die rond dwaalt in onze maatschappij. Ik vind niets over eventuele burenruzies, je hebt nooit relletjes geschopt. De helft van je collega's weet niet wie je bent, ze herinneren zich alleen vaag hoe je eruit ziet. Ik vind geen mensen met familiale banden of mensen aan wie ik vragen kan stellen over je karakter. Dit heb ik nog nooit meegemaakt.'

'Wacht,' mompelt Dieter verward. 'Verloor ik een broertje?'

‘Ja, van drie jaar oud, David. Hij overleed na een ongeval.’ De advocate trekt verbaasd haar wenkbrauwen op. ‘Weet je dat niet meer?’

Dieter is heel even uit het lood geslagen, maar hij probeert dat niet te laten merken. Hij schudt met zijn hoofd. ‘Dat is lang geleden.’

Ze buigt zich naar hem toe. ‘Gaaf het met je? Je ziet zo bleek als een lijk.’

Dieter glimlacht zwak. Hij is nog altijd kalm en probeert zich te herpakken. Na al die jaren weet hij eindelijk waarom zijn moeder hem zo haatte. Hij was het kind dat bleef leven, haar nietfavoriet, degene die ze kon missen. En David, haar oogappel, was doodgegaan. Was dat voldoende reden om haar overblijvende zoon voorgoed te verachten? Was haar verdriet dan zo erg dat ze het moest uitwerken op hem?

‘De politie heeft maar één vraag voor jou, Dieter,’ vervolgt meester Rosiers onbewogen. ‘Waarom heb je Isabel ontvoerd?’

‘Ik heb haar niet ontvoerd, ik handelde impulsief,’ flapt hij eruit.

‘Ze zei dat je haar naam gebruikte toen je haar aansprak in het park, dat jij degene bent die haar daarheen heeft gelokt. We hebben bewijzen op basis van haar sociale media dat ze er afsprak met een zekere Lonely Boy. Zegt dat jou iets?’

‘Ik?’ Dieter glimlacht. ‘Ik kende haar niet, hoe kon ik haar dan aanspreken?’

‘Het is een kwestie van tijd voor ze je aan haar linken, Dieter,’ zegt meester Rosiers streng. ‘De IT-dienst zal er binnen de kortste keren in slagen jouw IP-adres aan de Lonely Boyaccount te koppelen. Je kunt me maar beter de waarheid vertellen, of anders zoek je maar een andere advocate.’

Dieter haalt zijn schouders op. ‘Oké, ik geef toe dat ik haar daarheen heb gelokt. Ik was ongelukkig, oké? Niemand wil met een man als ik gezien worden, u beseft goed genoeg waarom. Ik vond haar een mooie meid. Ik vond troost bij haar, maar ik zweer dat ik tot op het laatste moment

getwijfeld heb of ik het zou doen.’ ‘Bullshit, Dieter,’ merkt meester Rosiers scherp op.

‘Ik zweer u dat ik niet alleen wilde sterven, oké? Dat is het enige doel dat ik had op mijn zelfgekozen laatste dag,’ zegt Dieter. ‘Ik heb nooit vrienden gehad, en heb nooit geweten hoe het is om van iemand te houden. De mensen verafschuwen me, ze vermijden me. Ik vond haar profiel en ze leek zo hard op mijn moeder dat ik wist dat zij degene was die ik wilde. Ik wilde nog een laatste keer met mama spreken, maar dat lukte natuurlijk niet. Isabel was haar vervanger. Als je een foto zoekt van mijn moeder, zal je zien dat dat meisje een exacte kopie is van haar.’

Meester Rosiers trekt een wenkbrauw op. ‘En daarvoor koos je de revolver die aan je vader toebehoorde?’ Dieter knikt gedwee.

‘Ik zweer dat ik niet wist wat ik...’

Meester Rosiers heft haar hand op en doet hem verder zwijgen.

‘Goed, dat wordt ons uitgangspunt. Een man zonder verleden die plots flipt, daar kan ik wel mee werken. Jouw irrationele gedrag, je positie in de maatschappij en de verminkingen die van jou een asociaal randgeval hebben gemaakt. Het feit dat ik niemand vind die zelfs maar in staat is iets zinnigs over jou te vertellen, zegt voldoende.’ Ze tikt met haar vinger op het vel. ‘Je hebt toevallig geen afscheidsbrief achtergelaten?’

Hij schudt het hoofd. ‘Aan wie zou ik die nage-laten hebben?’

Meester Rosiers glimlacht sluw. ‘Perfect.’

Dieter slaat nederig zijn ogen neer. ‘Kan ik Isabel en Ben laten weten dat het me spijt?’

‘Doe dat maar als je de onderzoeksrechter ziet,’ reageert zijn advocate. ‘Trouwens, je zult daar momenteel toch de kans niet toe krijgen.’

‘Hoezo?’ Dieter kijkt verontrust op.

‘Ze zijn nog steeds bezig met Ben. Voor zover ik weet, is hij nog altijd niet ontwaakt. Hij is er erg aan toe, ze weten niet of hij het zal halen. Ik zou

maar een kaarsje branden als je daartoe de kans krijgt, want als hij sterft, wordt het doodslag of moord. Ik regel zo snel mogelijk een psychiatrische evaluatie voor je, zodat we een aanvraag kunnen indienen om je te laten behandelen als een psychiatrische patiënt. We gaan bekijken hoe snel we je kunnen laten overbrengen naar een instelling om je te laten observeren en behandelen.'

'Een instelling?' zegt hij verbaasd. 'Ik dacht dat ik naar de gevangenis zou gaan.'

'Dieter, het is een uitgemaakte zaak dat je totaal niet wist wat je deed,' sust ze, terwijl ze haar hand medelijdend op zijn schouder legt. 'Ik zorg voor de verdediging. Het enige wat jij moet doen, is de waarheid spreken tegen je psychiaters en de politie. Jij moet verzorgd en begeleid worden, niet opgesloten zitten in een klein hokje, dat lijkt me wel duidelijk.'

Daarmee verlaat ze de ruimte en laat hem roerloos achter. Ze gelooft zijn verhaal van A tot Z, zonder zich verdere vragen te stellen. Als hij haar

kan overtuigen, dan kan hij dat met iedereen. Zij zorgt wel voor de verdere verklaringen voor al zijn daden: het wapen, de gijzeling, de gesprekken, het kanaal, het uiteindelijke schot. Hij zit op rozen.

En dan denkt hij aan zijn broer. Hij vraagt zich ook af hoe het in hemelsnaam zover is kunnen komen dat zijn eigen moeder hem zo haatte, omwille van iets waar hij niets aan kon doen. Wat is er in godsnaam met zijn broertje gebeurd? Waarom dreef het haar tot zo'n waanzinnig verdriet?

Dieter kijkt op wanneer meester Rosiers een half uur later opnieuw de kamer binnenstapt, gevolgd door twee inspecteurs in burger. Van hun gezichten leest hij stress af. Het is laat op de avond en hij is moe. Hij heeft er een moment lang spijt van dat hij zo koppig was om voeding te weigeren.

‘Zo,’ zegt de eerste man rustig. ‘Mijn naam is Geert Vermeersch.

Dit is Rob Willems. Hoe gaat het met je, Dieter Santens?’ Dieter glimlacht zwak en haalt zijn schouders op.

‘Ben je bereid om te praten over wat er vandaag is gebeurd?’ vraagt Rob.

Dieter kijkt op. ‘Hoe gaat het met Ben? Ik wilde hem echt niet neerschieten, het wapen ging per ongeluk af, dat zweer ik. Het was door de schok van de klap, het was mijn bedoeling niet. Leeft hij nog?’

‘Hij houdt vol,’ reageert Geert. ‘Hij ligt op intensive care.’ ‘Ik wist niet wat ik deed, dat zweer ik,’ zegt Dieter hulpeloos. ‘Sommige dingen zijn een zwart gat in mijn geheugen. Het ene moment ben ik gewoon op weg naar kantoor, het volgende sta ik in het park met dat meisje. Het is alsof er iemand anders in mij zat die al die dingen deed. Het is allemaal zo vaag.’

‘Dat zeggen ze allemaal,’ sneert Rob. ‘Denk je nu echt dat wij dat geloven?’

‘Ik zweer het.’

‘Waarom vertel je ons dan niet in detail wat je wel nog weet?’ vraagt Geert koel.

Dieter opent zijn mond en stopt dan meteen weer, in het besef dat ieder woord van hem letterlijk genomen zal worden. Hoe minder hij praat, hoe beter. Hij richt zijn ogen opnieuw op de vlek op de tafel en tuurt naar de vele kleuren erin, tot zijn ogen pijn doen. De rest van de avond zegt hij geen woord meer, tot frustratie van de inspecteurs die hem blijven ondervragen.

‘Zo is het genoeg,’ zegt zijn advocate scherp, na twee uur aandringen van de inspecteurs. ‘Mijn cliënt is moe en gewond en voor zover ik weet, hebben jullie hem nog steeds geen water aangeboden.’

‘Als hij iets wil, moet hij het vragen,’ zegt Geert ijzig kalm. ‘Ik dacht dat hij trouwens genoeg water had gezien voor vandaag.’

Dieter zegt geen woord en keert onder begeleiding van een agent terug naar zijn cel, waar hij gaat

slapen zonder een bekentenis te hebben afgelegd. Eten krijgt hij deze keer niet meer aangeboden.

In de vroege ochtend wekken ze hem ruw door een bord met twee boterhammen erop in zijn cel te schuiven. Lusteloos kauwt hij op het droge brood. Koffie krijgt hij niet. Hij heeft hier de nacht doorgebracht, slapend onder een dun dekentje, rillend van de kou, terwijl hij denkt aan zijn broertje dat hij zich niet kan herinneren. Hij is uitgeput en heeft spijt van het leven. Hij vraagt of hij zijn oogdruppels kan krijgen, maar die komen niet. Zijn oog voelt prikkend en droog aan.

Vol zelfmedelijden beseft Dieter dat hij zijn routine mist. Zijn eigen kwaliteitskoffie, het beleg dat hij nooit inruilt voor iets anders, de smaak van hetzelfde brood dat hij elke dag eet. Hij mist zelfs de mensen in de file, de lichten waar hij telkens weer voor moet aanschuiven, de chauffeurs in de auto's naast hem, de geuren die hij ruikt. Hij wil terugkeren naar dat bureau in de hoek, met de kapotte lichten, genegeerd worden door zijn col-

lega's. Hij wil terugkeren naar het leven vóór hij besloot om te sterven. Hij had dat verdomde wapen tegen zijn eigen kop moeten zetten toen hij er de kans toe kreeg.

Alles is beter dan dit. Alles!

Een uur later wordt hij uit zijn cel gehaald en in dezelfde verhoorruiimte gezet, deze keer met een andere agent die stilzwijgend de wacht houdt. Wanneer hij opkijkt en zijn advocate ziet binnenkomen, weet hij dat ze goed nieuws meebrengt. Haar triomfantelijke blik spreekt boekdelen.

'Je wordt morgen door drie onafhankelijke psychiaters onderzocht,' deelt ze mee. 'De onderzoeksrechter ziet voldoende grond op basis van de feiten om mijn aanvraag te volgen. Op basis van je vlekkeloze dossier en je immer correcte gedrag, viel de irrationaliteit van je daden gisteren ontzettend op. Omdat je nooit gewelddadig gedrag hebt vertoond en dit alles begon naar aanleiding van een doodswens, willen de psychiaters vaststellen of je

handelde in een tijdelijke psychose. Ben je daarnaast bereid een leugendetectortest te ondergaan?’

‘Absoluut,’ reageert Dieter ademloos. ‘Ik wil alles doen om mijn onschuld te bewijzen. De man in die kamer was ik niet, daar blijf ik bij.’

Ze kijkt hem medelijdend aan. ‘Dieter, deze testen zijn niet voldoende om je zomaar in vrijheid te stellen. Integendeel, ze zullen bewijzen dat je niet langer in staat bent om als individu door het leven te gaan. Je zult gestraft worden. De kwestie is alleen: waar en hoe. Je wordt vanmiddag voorgeleid bij de onderzoeksrechter en zult niet vrijkomen zolang het onderzoek loopt. Ze zullen je hier houden zolang het onderzoek loopt. Op voorlopige invrijheidsstelling hoef je niet te rekenen. Dit is een ernstige zaak, Dieter. Je hebt een meisje en een agent urenlang gegijzeld, een agent neergeschoten die momenteel nog steeds bewusteloos op intensive care ligt en onrechtstreeks de dood van een geliefd politiecommissaris veroorzaakt. Je hebt die mensen voor het leven ge-

traumatiseerd. Dit gaat niet zomaar voorbij door je hoofd in het zand te steken en te doen als of je niet wist wat je deed. Beken dat je Isabel hebt ontvoerd, maar probeer hen ook duidelijk te maken waarom je dat deed.' 'Ik zal erover nadenken,' mompelt Dieter.

'Ik ben ervan overtuigd dat je het beste zult doen,' reageert meester Rosiers. 'Als je Isabel de kans wilt geven om haar leven verder te zetten en het trauma te verzachten, dan moet je bewijzen dat je het goed meent.'

Dieter knikt. Meester Rosiers laat hem alleen achter met zijn gedachten, tot dezelfde ondervragers opnieuw de kamer binnenstappen en hem een tweede keer proberen te ondervragen. Deze keer is er nog een man bij, de kerel die als eerste de slaapkamer in Dieters ouderlijke woning heeft betreden. Die Stijn, met zijn zandkleurige haar. Hij staart hem roerloos aan, zijn ogen rusten koel op hem.

Dieter richt zich tot de wijkagent, zonder de andere twee ondervragers een blik waardig te gunnen.

‘Hoe is het met Ben?’ vraagt hij gejaagd.

‘Hij leeft nog,’ antwoordt Stijn koel. ‘En dat is je geluk vandaag.’ Dieter glimlacht oprecht opgelucht.

‘Goed,’ mompelt hij. ‘Goed, prima. Ik ben blij dat Ben er nog is. Wanneer kan ik hem spreken?’

Stijn snuift luidruchtig en slaat de deur hard achter zich dicht wanneer hij de ruimte verlaat. Niet veel later wordt hij overgebracht naar Gent voor nieuwe ondervragingen.

De rest van de dag zegt Dieter geen woord meer tegen de anderen, die hij minderwaardig vindt. De enige die hij echt wil spreken, is Ben. Daar wacht hij geduldig op.

43.

5 september 2017

In de late avond stappen Stijn en vervangend commissaris Jacob Smets het glazen kamertje op intensive care binnen. Ze werden opgebeld door Bens arts, nadat Ben voor de tweede keer ontwaakte en meteen naar Stijn vroeg. Bens ouders zijn op verzoek van de arts naar huis gereden om te rusten. De stress van de afgelopen dagen weegt zwaar door op hen.

Het is stil op de afdeling. Alleen de zachte alarmen van de monitoren in de verschillende kamertjes en het stille overleg tussen artsen en verpleegkundigen bij de balie, verstoort af en toe de vrede op de afdeling.

Ben opent meteen zijn ogen wanneer hij een geluid buiten zijn kamer hoort. Hij herkent Stijns manier van stappen meteen. Zijn hele lijf vecht tegen de voortdurende vermoeidheid, de pijn in zijn onderrug en de hardnekkige hoofdpijn door de klap van Dieters revolver tegen zijn slaap. De

verpleging geeft hem voortdurend extra pijnstillers om de heftige pijnen te stoppen, maar zelfs dat lijkt niet voldoende.

Stijn schrikt op van de holle blik in de ogen van zijn anders zo goedgehumte collega. De pijn is duidelijk zichtbaar op zijn gezicht. Ben staart hem meteen angstig aan en richt zich zenuwachtig op. 'Isabel was niet de eerste, Stijn,' begint hij meteen. 'Dat is wat hij zei. Isabel heeft het ook gehoord.'

Stijn schuift een stoel dichterbij en schraapt zijn keel, terwijl commissaris Smets blijft staan. Hij is een vijftiger die in een naburige politiezone aan de slag is, na een transfer vijf jaar geleden. Gent heeft hem onmiddellijk gevraagd om voorlopig de leiding over deze zone over te nemen, na het tragische overlijden van zijn oude vriend en collega Alain Faes. Het hele kantoor is in shock na de gebeurtenissen en wordt begeleid door politiepsychologen en slachtofferhulp.

'Kalm aan, Ben,' begint de vervangende commissaris. 'Eerst en vooral, je hebt je fantastisch ver-

weerd tijdens de gijzeling. Je hebt Isabels leven gered door je acties. Laat het duidelijk zijn dat je een held bent en dat dit ook gepast gevierd zal worden.'

'Ik ben geen held,' antwoordt de jonge wijkagent met trillende stem, 'en wat is er in godsnaam te vieren? Ik werd te brutaal en nam te veel risico's, waardoor Alain dood is. Isabel had dood kunnen zijn, het is mijn fout dat hij uiteindelijk toch schoot. Ik ben blij dat die kogel in mij zat en niet in haar.'

'Alains dood is niet jouw fout, hij koos er zelf voor om bij jou te blijven. Hij kende de risico's,' zegt Stijn. 'Ben, ik was daar. Ik weet wat hij gezegd heeft. Hij wist dat het gevaarlijk was.'

'Hij was daar alleen omdat ik Dieter niet kon uitschakelen,' reageert Ben gejaagd. 'Ik vond nooit de juiste woorden om hem tegen te houden, Stijn. Wat ik ook zei, het maakte allemaal niet uit. Isabel moest en zou gedood worden, hij had het bij voor-

baat zo gepland, vanaf het moment dat ik bij zijn huis kwam. Het was allemaal een spel voor hem.'

'En daardoor heb je Isabel gered,' benadrukt Stijn nogmaals. 'Zij leeft omwille van jou. Haar ouders zijn haar niet kwijt.' Zoals bij Mara wel het geval is, denkt Ben.

'Jullie waren niet in die kamer. Hij heeft met me gespeeld, hij heeft me meegesleurd in zijn wereld en ik liet hem toe in mijn hoofd. Ik ben beschaamd over wat hij allemaal te weten is gekomen. Jullie begrijpen niet waartoe hij in staat is. Als hij ooit weer vrijkomt, zal hij dit opnieuw doen. Hij wilde dood, daar ben ik van overtuigd. Dat is dan ook het enige. Waarom had ik niet eerder door dat hij nog andere mensen heeft omgebracht?' Ben wrijft met zijn handen door zijn haren. 'Ik had het moeten weten. Ik ben zo stom geweest.'

'Ben, je bent amper zesentwintig jaar oud en stond onder immense druk,' zegt Smets. Hij gaat zitten op de rand van het bed. Zijn blik dwaalt

willekeurig naar de monitoren die Bens verhoogde hartslag aangeven. Hij bestudeert de gewonde agent grondig. Bens gejaagde blik in zijn ogen, de klamme, zwetende, lijkbleke huid en zelfs de manier waarop hij praat, verraden PTSS. Hij maakt een mentale notitie om de politiepsychologe zo snel mogelijk langs te laten komen.

‘Hoe is het echt met Isabel?’ Ben richt zijn vraag tot Stijn.

‘Ze is in shock, overstuur, maar ze wordt begeleid. Ze zal hulp nodig hebben de komende maanden,’ bevestigt Stijn. ‘Hij heeft haar psychisch zwaar toegetakeld, maar het komt wel goed met haar. Ze is meer bezorgd over jou. Ze is blij dat het voorbij is.’

‘Hij zal terugkomen voor haar,’ antwoordt Ben gejaagd. ‘Zij was de eerste die aan hem ontsnapte. Hij zal terugkomen om zijn werk af te maken. Ze zal nooit meer veilig zijn.’

‘Hij komt niet meer vrij, Ben,’ verzekert commissaris Smets hem. ‘Geen enkele rechter zal hem

ooit nog vrijlaten na het dossier dat we opmaken tegen hem. Hij zal veroordeeld worden voor twee pogingen tot moord, de ontvoering van Isabel en onrechtstreekse doodslag. We sluiten hem voor goed op.'

'Maar dat is niet voldoende,' reageert Ben opgewonden. 'Ooit zal hij kans maken om vrij te komen, omdat hij technisch gezien niemand vermoord heeft. In dit landje laten ze na vijftien jaar zelfs moordenaars vrij. Ik zeg het u, commissaris, die kerel is een seriemoordenaar en legde in mijn bijzijn bekentenissen af. Alleen weet ik niet wie, waar of wanneer.'

'Zonder bewijslasten hebben we niets meer dan deze pogingen tot moord, Ben,' zegt Smets rustig. 'Alleen als hij vrijwillige volledige bekentenissen aflegt, kunnen we hem meer ten laste leggen.'

Maar we missen informatie.'

'Ik ben de link,' reageert Ben fel. 'Hij heeft bekend! Gaan jullie dat zomaar negeren? Hij was ijsk-

oud en loog niet. Dit was geen branieschopper die stoer wilde doen, hij meende elk woord van wat hij zei en was er nog trots op ook. Je moet me geloven, ik verzin dit niet.'

'Dat doen we ook,' verzekert Smets hem, 'maar wat kan de onderzoeksrechter beginnen? Er zijn geen fysieke bewijzen, behalve de verklaring van een agent met posttraumatisch stresssyndroom, die zegt dat deze man stoer gehint heeft dat er nog meer slachtoffers zijn. Zijn advocate zal brandhout maken van je verhaal, gezien je traumatische verleden en de gebeurtenissen in dat huis. We weten wat daar gebeurd is, Ben, Isabel heeft ons alles verteld. Dieters advocate beweert dat hij een doodbrave man is, die na een leven vol ellende ontploft is. En miserie heeft hij gekend: verminkt op jonge leeftijd, wees met achttien jaar, in de steek gelaten door de maatschappij, zonder vrienden, familie of zelfs maar verre kennissen. Ze heeft eerlijk gezegd een behoorlijk goed dossier.'

'Dus komt hij vrij.'

‘Hij zal onderzocht worden drie onafhankelijke psychiaters, die moeten uitwijzen of hij in een vlaag van verstandsverbijstering heeft gehandeld,’ verklaart Stijn moedeloos. ‘Zijn advocate heeft dit geregeld. Ben, die man heeft een vlekkeloos verleden. Hij is een brave hendrik, die nooit een vlieg heeft kwaad gedaan. Er is geen enkel spoor uit zijn verleden dat hem zelfs maar linkt aan iets abnormaals.’

‘Er moet iets in zijn huis zijn dat verwijst naar zijn verleden,’ zegt Ben beslist. ‘Iedereen maakt fouten. Als er vrouwen verdwenen zijn zoals Isabel, moet daar ook een spoor van zijn.’

‘Niet als hij ze zorgvuldig uitkoos en op een frequentie waardoor het niet opviel,’ reageert Smets. ‘Er zijn genoeg vrouwen die leven aan de rand van de maatschappij, in de marginaliteit, die in de prostitutie verzeild zijn geraakt, of die drugsverslaafd zijn. Als hij ze in grotere steden ontvoerde, worden ze vaak niet eens gemist. Niet alle verdwijningen worden aangegeven, dat weet

jij ook. Er zijn op dit moment nog honderden dossiers van verdwenen personen die niet opgelost raken. Hoeveel mensen trekken niet abrupt naar het buitenland, zonder een nieuw adres op te geven?’

‘En wat met de recent verdwenen jonge vrouwen, van zo ongeveer Isabels leeftijd?’ vraagt Ben.

‘Dat heb ik al nagegaan,’ zegt Stijn. ‘Er is geen enkele verdwijning die in de verste verte lijkt op die van haar. We hebben een DNA-staal van Dieter afgenomen, om te vergelijken met stalen in onopgeloste moordzaken. Dit zal nog een aantal dagen in beslag nemen, maar de man gaf het staal vrijwillig af en leek absoluut niet bezorgd. Dat wordt helaas een doodlopend spoor.’

‘Waarom dan Isabel?’ mompelt Ben. ‘Er moet een reden voor zijn. Hij zei dat vier september een bijzondere datum was voor hem. Kan je specifiek de vrouwen natrekken die op deze datum verdwenen zijn?’

‘Dat hebben we ook al gedaan, Ben, maar zonder noemenswaardig spoor.’

‘Isabel was bijzonder, dat weet ik zeker,’ dringt Ben aan.

‘Of hij heeft het allemaal verzonnen,’ zegt Stijn ernstig. ‘Ben, het kan nog altijd dat hij het allemaal uit zijn duim gezogen heeft.’

‘Nee, geloof me maar. Ik zag die blik in zijn ogen. Waarom zou hij het verzinnen als hij dacht dat ik ging sterven? Hij koos Isabel omdat ze op zijn moeder leek. Hij had een haatverhouding met de vrouw die hij schuldig achtte voor zijn verminking. Hij zei dat hij haar graag had willen doden, maar daar nooit de kans toe kreeg. Ze viel van de trap, waardoor hij haar niet kon doden zoals hij gedroomd had.’

‘En dat was met zekerheid een ongeluk?’

‘Ik vermoed van wel,’ zegt Ben. ‘Hij zwoer dat hij haar niet zelf heeft omgebracht.’

‘Dan moeten we uitzoeken wat er zo bijzonder is aan Isabel,’ antwoordt Stijn.

‘Wat als hij al die jaren moordde zonder dat iemand er ooit weet van had, terwijl dit hem frustreerde en hij krediet wilde voor zijn daden?’ vraagt Ben. ‘Door een meisje als Isabel te nemen, zou er voldoende media-aandacht komen. En ook al was hij dood, postmortem zou hij wel een soort van ziekelijk eerbetoon krijgen voor haar moord.’

Smets plukt nerveus aan de deken op het bed.

‘Ben, je moet weten wat zijn advocate van plan is. Als ze in haar opzet slaagt en die psychiaters kunnen hem ontoerekeningsvatbaar verklaren, zal hij geïnterneerd worden. En geloof me, door zijn labiele gedrag is de kans heel groot dat dit zal gebeuren. Hij herinnert zich slechts flarden, omdat hij zich zogenaamd in een psychose bevond toen hij jullie gijzelde. Hij is zelfs bereid om aan de leugendetector te hangen. Ik ben ervan overtuigd dat hij zal slagen in zijn opzet.’

‘Hij is psychopathisch.’ Ben richt zich op. ‘Weer een bewijs dat hij voorgoed opgesloten moet worden.’

‘Hij vraagt veel naar je,’ zegt Smets. ‘Volgens Rob en Geert is hij oprecht bezorgd om je. Hoe kan dat, als hij om niets anders dan zichzelf geeft?’

‘Hij hechtte zich vanaf het begin aan mij, waarom weet ik niet.’

‘Je toonde interesse in hem, in het hoe en waarom van zijn daden,’ merkt Stijn op.

‘Alleen om Isabel te redden,’ zegt Ben moeizaam.

‘Misschien zag hij dat zo niet,’ zegt Smets rustig. ‘Hij kan het gezien hebben als oprechtheid, ook al wist hij dat je Isabel wilde redden. Hij zocht een zielsverwant, iemand die begreep waarom hij dit deed. Die vond hij in jou. En dat heeft uiteindelijk Isabel het leven gered.’

Ben richt zich op. ‘Wat als hij alleen met mij wil praten? Daartoe ben ik wel bereid.’

‘Nee,’ reageert Stijn beslist, ‘dat mag je niet doen, dan geef je hem exact wat hij wil.’

‘Wat hebben we te verliezen? Nu hebben we niets.’ Ben kijkt dwingend naar de vervangende

commissaris. 'U kunt dit regelen, u weet dat ik gelijk heb. Wat er ook moet gebeuren om hem te stoppen, ik doe het. Hij moet toegeven dat hij die moorden heeft gepleegd, ditmaal in het bijzijn van getuigen, of hij loopt over tien jaar weer rond en dan is Alain voor niets gestorven.'

Commissaris Smets twijfelt, om dan traag te knikken.

Stijn staat bruusk op. 'Ik ga niet akkoord, commissaris, u mag dit niet toestaan! Ben is niet in staat om met die man te praten, dat is zijn taak niet. Daarvoor hebben we andere mensen, die meer ervaring hebben met dit soort van situaties.'

'Ik weet wat ik doe, Stijn,' zegt Ben opgewonden, 'het is de enige manier om hem te doen bekennen. Als hij zich nog altijd aan mij optrekt, moeten we dat tegen hem gebruiken. Ik wil weten waarom hij Isabel ontvoerd heeft, het leidt ons mogelijk naar zijn andere slachtoffers.'

‘Hij zal nooit ingaan op je vragen, Ben! Je lijdt aan PTSS, wil je dat nog erger maken? Je weet niet waar je aan begint.’

‘Ik lijd niet aan posttraumatisch stresssyndroom, Stijn. Geloof me, dat heb ik al eens meegeemaakt, ik weet hoe dat voelt. Dit is anders,’ houdt Ben vol.

Stijn zucht gefrustreerd. ‘Doe het niet, Ben. Je zult het je beklagen. Laat de mensen in Gent hun werk doen, zij weten hoe ze hem moeten aanpakken.’

‘Ze weten niet eens met wie ze te doen hebben!’ roept Ben uit. ‘Begrijp dat dan, ik ben mogelijk de enige die de volledige waarheid uit hem kan krijgen. Hij weet dat ik nog leef, nietwaar? Hij zal naar me vragen.’

‘Dat heeft hij al gedaan,’ zegt Smets zacht.

‘Je hebt het zelf aangegeven, hij zal weer proberen op je gemoed te spelen. Begrijp je dan niet dat je recht in de val trapt die hij voor je opzet?’

Stijn richt zich woedend tot commissaris Smets. 'Je mag dit niet toestaan.'

'Genoeg.' De behandelende arts stapt de kamer binnen, geschrokken door de felle discussie. 'Dit gesprek is nu afgelopen.'

'Het spijt me,' mompelt Smets, met een blik op zijn lijkleke wijkagent. 'We praten hier later wel nog over, Ben.'

'Regel het maar,' dringt Ben aan, voor ze de kamer verlaten. Hij drukt met zijn hand tegen zijn voorhoofd, alsof hij de pijn wil verlichten. Een verpleger geeft hem opnieuw een pijnstillertje en sluit demonstratief de glazen deur voor de bezoekers.

Ben ziet hoe de arts buiten de agenten apart neemt.

'Ik hoop dat jullie beseffen hoeveel geluk Ben heeft gehad,' zegt de dokter fel. 'Hij lijdt aan barsende hoofdpijnen door die klap tegen zijn slaap. Hij is vermoeid en compleet overstuur, hij ervaart levendige nachtmerries. Zijn nier is nog altijd aan het herstellen, maar op dit moment kan ik nog

steeds niet met zekerheid zeggen of hij die zal kunnen behouden. Ik heb jullie als bezoekers toegestaan, omdat hij volledig over zijn toeren was en niet behoorlijk wilde rusten voor hij jullie zag, maar nu is het genoeg geweest. Ik wil jullie hier de komende drie dagen niet zien, zodat hij voldoende kan herstellen. Anders zal hij mogelijk de rest van zijn leven de gevolgen dragen van deze schietpartij. Begrepen?’ Door de glazen deur staart Ben naar hen.

Wanneer Stijn met Smets het ziekenhuis verlaat, hoort hij de commissaris met zijn Gentse collega bellen over Ben. Hij regelt in één klap de confrontatie met Dieter, alsof hij niet heeft gehoord wat er gezegd is over Bens toestand. Wanneer ze in de auto stappen, kijkt Stijn voor zich uit, woedend over de keuze van zijn overste.

Hij weet dat Smets een stuk harder is dan Faes. Hij mist zijn oude commissaris nu al. Schuldgevoelens overmannen hem.

‘Over een viertal dagen is hij voldoende hersteld om Dieter Santens aan te kunnen,’ zegt Smets terwijl hij de auto start. ‘Je weet dat we hem nodig hebben, Stijn, we hebben geen andere keuze. Santens zal niet met anderen praten, hij zal nooit toegeven dat hij de waarheid sprak in die auto. Als hij zich weer hecht aan Ben, legt hij misschien toch nog volledige bekentenissen af. Denk aan wat dat betekent, Stijn. Als het klopt dat die man één of meerdere vrouwen heeft vermoord, dan kunnen we verschillende gezinnen eindelijk rust gunnen.’

‘U gaat Ben voor de leeuwen gooien,’ roept Stijn uit. ‘Hij is amper zes maanden agent, in een godvergeten gat. Hoe kunt u nu verwachten dat hij deze verantwoordelijkheid draagt, commissaris? Wat als het volledig misloopt? Hij is te getraumatiseerd, hij kan dit niet aan. U weet van de zaak Mara De Wit af, u bent op de hoogte gebracht van het dossier. U weet nu ook wat hij toen doorgeemaakt heeft.’

Commissaris Smets kijkt zijn agent koel aan. ‘Hebben we dan een andere keuze? Wil jij dat die kerel over een paar jaar weer vrijkomt, Stijn? Als hij zijn rol overtuigend genoeg speelt en die psychiaters om de vinger windt, komt hij in een instelling terecht en wordt hij na een paar jaar therapie vrijgelaten. Wil jij dat op je geweten hebben?’

‘Zal iemand dan die onzin geloven?’ vraagt Stijn geschokt. ‘Dat kan toch niet? Dieter Santens wist perfect wat hij deed, hij had hen urenlang in zijn macht. We moeten ons concentreren op echt bewijsmateriaal, op de verklaringen van zijn slachtoffers. Misschien kan Isabel het zich ook nog herinneren. Ben zei dat ze bij bewustzijn was toen hij het zei.’

‘Ze weet bijna niets meer van wat er gebeurd is in die wagen, Stijn,’ onderbreekt de commissaris hem. ‘Ik was erbij toen Annick haar ondervroeg. Haar getuigenis is waardeloos.’

‘Maar dan nog...’

‘Voor mensen als Santens is het leven een spel, Stijn. Daarom ook koos hij er bewust voor om Russische roulette te spelen, met Isabel als inzet. Hij heeft meerdere moorden gepleegd, daar twijfel ik geen seconde aan, maar we hebben geen enkele link, geen namen en ook geen bewijsmateriaal. Hij is slim. Zonder zijn eigen bekentenis, wisten we het niet eens. Bovendien is er ook nog het probleem Ben.’

‘Sinds wanneer is Ben “een probleem”?’ vraagt Stijn.

‘We weten dat hij fouten heeft gemaakt. Hij ging op eigen houtje naar die woning om Isabel en Santens te zoeken. Hij had het kantoor moeten waarschuwen.’

‘Hij belde mij.’

‘Hij wist dat jij niet bereikbaar was. Het protocol vereist dat hij via zijn radio zo snel mogelijk contact zocht met Westvliet. Dat heeft hij niet gedaan, daar hebben we de bewijzen voor. Gent wil

verder onderzoek doen naar de feiten. Als Ben de regels had gevolgd...'

‘...dan was Isabel nu dood.’

‘...dan leefde Alain mogelijk nog. Dat beseft Ben ook, en daarom wil hij nu zijn fouten goedmaken. Stijn, meerdere mensen stellen zich vragen over wat er gisteren precies gebeurd is, mezelf inbegrepen. Alain heeft helaas ook fouten gemaakt. Niemand op kantoor wist van Bens verleden af, dat hield mijn oude vriend netjes verborgen voor iedereen, omdat hij goed met Anna en Antoine Wagemans bevriend was. Ben stond onder psychologische begeleiding, maar hij loog tegen iedereen over hoe hij zich in werkelijkheid voelde. Dat kunnen we concluderen uit wat er exact gebeurd is. Zodra hij zich beter voelt, zal Ben ook grondige verklaringen moeten afleggen en hij zal er helaas niet altijd even positief uitkomen. Mara De Wits dood heeft hem zwaar getraumatiseerd. Alains overlijden zal daar helaas geen goed aan doen. Ben zal zijn klap nog krijgen, geloof me. En

hij zal mogelijk geschorst worden als het onderzoek uitwijst dat hij zware fouten heeft gemaakt.'

'Verdomme toch.' Stijn wrijft door zijn haren.

'Het enige wat ik nog altijd niet begrijp, is hoe hij die man in godsnaam zo snel heeft gevonden. Hij kon geen opzoekwerk doen met zijn oude gsm en hij heeft geen enkele keer het kantoor gecontacteerd om navraag te doen. Dieter bewoog zich jarenlang als een schim door Westvliet, Stijn, gekend door slechts enkele mensen in zijn omgeving als de verminkte zonderling. Hoe wist Ben dan waar hij hem moest zoeken?'

'Mogelijk kende hij Dieter van vroeger?'

'Onmogelijk, aangezien de man al als een kluizenaar leefde sinds zijn achttiende en alleen buitenkwam om naar zijn werk te gaan.

Nee, hier zit meer achter.' Smets fronst zijn voorhoofd.

'Dieter zal meteen beseffen dat Ben van plan is hem te doen bekennen,' zegt Stijn. 'Die man laat

zich echt niet zomaar om de tuin leiden. Ben is niet sterk genoeg om weerwoord te bieden.'

'Onderschat je collega niet. Hij is misschien nog maar zesentwintig, maar hij is ook erg verstandig en wist precies wat hij deed toen hij hem zo lang aan de praat hield. De man had duizenden kansen om de trekker over te halen maar hij deed het nooit. Vergeet ook niet dat Ben bovendien ervaring heeft met zijn eigen broer. Naar ik verneem, is die jongen een halve psychopaat.'

'Zijn broer heeft uiteindelijk wel Mara vermoord,' reageert Stijn.

'Niemand van zijn familie kon hem stoppen.'

'Maar ze waren wel op de hoogte en de jongen werd behandeld. Ben groeide op in de schaduw van een zieke jongen, met een profiel dat vergelijkbaar is met dat van Dieter Santens. Die ervaring zal Ben nu helpen om Santens te doorgronden. Hij weet hoe psychoten denken. Dit zal hem de nodige ruggensteun geven om zijn aanvaller een tweede maal te confronteren.'

‘Volgens wat ik vernomen heb, kan Ben zijn eigen broer niet meer onder ogen komen. Hoe kunt u dan verwachten dat hij dat wel kan met deze man?’

‘Hij weet wat er op het spel staat. Of hij krijgt een bekentenis los, of Santens is over een paar jaar weer vrij, na een korte tussenpauze in een psychiatrische instelling.’

Stijn zucht diep. Hij is niet overtuigd. Hij heeft de blik gezien in Bens ogen, de uitdrukking die commissaris Smets weigerde te zien. Ben was al getraumatiseerd door wat er met Mara is gebeurd, het heeft zijn denkvermogen en handelingen beïnvloed. Wat als zijn PTSS na deze confrontatie nooit meer weggaat?

44.

8 september 2017

Amper drie dagen later staan Ben Wagemans en Dieter Santens opnieuw tegenover elkaar. Het heeft Ben veel moeite gekost om zijn behandelend arts te overtuigen om hem veel vroeger dan normaal te laten gaan, maar uiteindelijk kreeg hij toch zijn zin. Het goede nieuws dat zijn nier zich netjes aan het herstellen was, hielp natuurlijk ook.

Ben overhaalt Stijn om hem op te halen, buiten het medeweten van zijn ouders om. Zijn collega protesteert, maar weet dat het geen nut heeft. Ben heeft een sterke wil en zal uiteindelijk toch zijn eigen zin doen, met of zonder Stijns hulp. Hij begeleidt Ben naar de auto en kijkt bezorgd toe hoe die voortdurend over zijn pijnlijke hoofd strijkt. Een litteken is nog steeds zichtbaar aan zijn slaap. Stijn vermoedt dat het er voor altijd zal zijn, als herinnering aan wat er op die vierde september van 2017 is gebeurd.

‘Dieter Santens is overgebracht naar Gent,’ legt Stijn uit. ‘Commissaris Smets vond het beter dat Westvliet niet langer betrokken is bij de ondervragingen, omdat ze niets uit zijn mond krijgen. Bovendien maakt iedereen zich op voor Alains begrafenis.’

Ben zit lijkkleek naast zijn collega en tuurt uit het raam. Sinds Stijn hem heeft opgehaald, heeft hij nauwelijks twee woorden gesproken. Hij lijkt nog jonger en fragieler dan gewoonlijk. Zijn lijkkleke gezicht staat gespannen, zijn vingernagels zijn afgebeten. Helemaal anders dan die vriendelijke, verstandige, sportieve kerel die zich die allereerste dag aanmeldde in het kleine wijkkantoor van Oostheide. Toen was hij onzeker en zenuwachtig, omdat hij niet wist wat hij moest verwachten op zijn eerste werkdag. Stijn had hem warm onthaald, blij dat hij een jongere collega kreeg in plaats van iemand op de rand van zijn pensioen.

Ben had enige tijd voordien zijn studies informatica met verve afgerond, een jaar vroeger dan

voorzien. Na Mara's dood was hij een volledig jaar thuisgebleven, met veel ups en downs, waarna hij besloten had toch te gaan studeren in Gent. Hij studeerde af met de hoogste onderscheiding, kreeg van verschillende bedrijven een lucratief contract voorgelegd, maar ging nergens op in. De waarheid was dat hij al die jaren geen seconde lang niet aan Mara had gedacht. Gedreven door schuldgevoelens, wist hij met zichzelf geen blijf. Het was zijn behandelende psychologe die op een gegeven moment de pijnlijke feiten op tafel gooide en hem aanmaande zijn leven een zekere betekenis te geven.

‘Je voelt je schuldig omdat je denkt dat je een leven hebt genomen,’ zei zij. ‘De waarheid is dat jij er niets aan kon doen. Als Peter Mara die avond niet had gedood, had hij een ander moment gekozen. Hij was een vat vol buskruit, klaar om te ontploffen. Niemand wist echter hoe explosief hij echt was, hij verborg het goed achter een gordijn van medicatie. Diep vanbinnen weet je allang dat dit

niet jouw fout is, maar je moet er nu voor zorgen dat je verstand eindelijk aanvaardt dat het niet jouw fout was.' 'Hoe doe ik dat dan?' vroeg Ben angstig.

'Door te aanvaarden dat het nu zo is, dat je haar niet terug kunt brengen. Door jezelf in te zetten voor anderen. Misschien is het nu aan jou om te zorgen dat je iets terugdoet voor de maatschappij. Door anderen te helpen en wie weet ooit een leven te redden, breng je de balans van je leven weer in evenwicht. Zo zal je brein je hart inhalen.'

Het waren haar woorden die Ben ervan overtuigden dat hij zijn leven moest inzetten ten voordele van anderen. Impulsief schreef hij zich in voor het toegangsexamen bij de politie. Het was het enige wat voor hem logisch leek op dat moment. Toen hij het aan zijn psychologe zei, reageerde ze positief.

'Je moet je angsten onder ogen zien, Ben,' raadde zij aan. 'Door te doen alsof je een doorsnee

kerel uit een doorsnee gezin bent, zien je trauma's voortdurend de kans om een weg te zoeken naar het oppervlak. Je moet aanvaarden dat dit is wie je bent en daar het beste van maken. Daag je trauma's uit, zorg ervoor dat ze geen kans meer maken om je leven te beïnvloeden. Als politieagent kun je dat perfect doen én je kunt een bijdrage leveren aan de maatschappij.'

Zijn ouders en vrienden schrokken van zijn keuze, maar stonden achter hem toen ze ontdekten dat dit het beste helingsproces was. Tijdens zijn opleiding en vele gesprekken met politiepsychologen was Ben eindelijk in staat geweest om Peters daad een plaats te geven. De nachtmerries namen in aantal af, maar volledig weg waren ze nooit. Hij leerde te aanvaarden dat Mara in zijn hoofd verder leefde en dat zou blijven doen voor de rest van zijn leven.

Een tweede schok volgde toen Ben er bewust voor koos om in de schaduw te werken en niet te gaan voor een functie in Brussel, zoals hem werd

aangeboden toen hij met glans afstudeerde aan de academie.

‘Ik wil geen carrière maken,’ gaf hij als reden op. ‘Ik wil alleen rust in mijn hoofd.’

En het hielp. Ben vond eindelijk de kalmte die hij al zo lang zocht. In dat kleine kantoortje in Oostheide, samen met zijn vijf jaar oudere collega, was hij een tijdlang gelukkig. De ruimte was er gevuld met oude bureaus die muf roken en twee bureaustoelen die kraakten zodra je erin plaatsnam. Twee stoffige vrouwentongen fungeerden er als enige vorm van decoratie. Op een fornuis, geschenken door de buurvrouw, stond een fluitketel die al jaren niet meer was gebruikt. Een koffiemachine in de hoek produceerde veel te sterke koffie. Aan de muren hingen vergeelde posters, afgewisseld met kalenders en prikborden met grappige krantenartikelen. Het was simpelweg perfect. Het was hun paradijs, ver weg van het ultramoderne, vernieuwde kantoor in Westvliet of de Gentse bureaucratie. Het gebouw was te koud

in de winter en te warm in de zomer, maar het was hun kantoor.

Stijn voelde meteen een kameraadschap met zijn jongere collega. Na korte tijd kenden ze elkaar al door en door. Ze werden meteen vrienden in plaats van collega's. Hun shiften verliepen telkens samen, en wisselden af met die van twee andere collega's uit Westvliet, die de volgende shift op zich namen. Alleen was Ben nooit in staat om iets over Mara te zeggen. De grappige opmerkingen die geregeld uit Bens mond kwamen, spraken Stijn aan. Zijn voorganger was een late vijftiger, die zwoer bij Elvis Presley en nostalgische radio. Ben bleek Stijns muzieksmaak te delen, waardoor ze nooit discussieerden over hun favoriete radiostation. Ben beschikte over een gigantische vinylcollectie uit de jaren tachtig en negentig, waarvan hij een deel meebracht naar kantoor. Stijn zorgde voor een tweedehands platenspeler die hij op de kop tikte op een vlooiemarkt. Meermaals zaten de twee met gesloten ogen naast elkaar naar een vergeten

New Beatplaat te luisteren terwijl ze cola dronken en Anna's zelfgebakken cake aten.

Ook buiten hun werk werden ze zeer goede vrienden, die geregeld samen op stap gingen. Stijn had net zijn vriendin Annelies ten huwelijk gevraagd, een politiepsychologe die op het Gentse hoofdkantoor werkte. Hij had haar leren kennen toen hij als beginnend agent bij haar op consult kwam, na een paar jaar in de privésector te hebben gewerkt. Stijn was gek op haar, vanaf het moment dat hij haar voor het eerst zag, en vroeg haar aan het einde van hun gesprek mee uit. Zij was een jaar ouder dan hij en werkte ook nog maar net bij de politie. Tot zijn grote verbazing nam ze de telefoon en vroeg haar collega op neutrale toon om Stijns dossier over te nemen. Stijn dacht teleurgesteld dat ze beledigd was door zijn vraag, maar ze keek hem grinnikend aan en zei dat ze moeilijk kon daten met een van haar cliënten. Stijn wist op dat moment met zekerheid dat ze ooit zijn vrouw zou worden.

Annelies was de eerste die hij compleet overstuur belde na de gebeurtenissen in Dieters Santens' huis. Niet alleen omdat ze zijn vriendin was, maar ook omdat zij vanuit Gent verschillende eenheden in hun regio begeleidde. Met Ben had ze een vaste maandelijks afspraak, op verzoek van commissaris Faes. Ze was zijn psychologe op de academie en ook tijdens de afgelopen zes maanden.

Stijn was na de gebeurtenissen bij het kanaal vastberaden de spoedafdeling binnengestapt, met een deken om zijn schouders. Hij negeerde alle vragen over zijn eigen gezondheidstoestand en vroeg meteen naar Ben en Alain. Bij het bericht dat Faes er zeer slecht aan toe was, wist Stijn meteen dat hij zou sterven. Hij had een voorgevoel gehad bij het kanaal en dat kwam nu uit. Annick was bij hem komen staan.

'Ben heeft een schotwonde in de onderrug, vermoedelijk een orgaan geraakt, mogelijke hersenschudding door een klap aan het hoofd, mogelijk hersentrauma,' hoorden ze zeggen.

Stijn had Ben willen vergezellen naar het kamertje op de spoedafdeling, om hem bij te staan, maar dat werd geweigerd. Als verdoofd werd hij op een ongemakkelijke, plastic stoel in de wachtzaal neergezet, omringd door andere getraumatiseerde wachtenden. Een verpleegster nam hem uiteindelijk mee om hem droge kleren te bezorgen. Hij werd onderzocht en gezond verklaard, er waren geen tekenen van te veel water in zijn longen. Hij kwam zijn collega's tegen die allemaal in het water waren gedoken. Ook zij waren een voor een door een dokter gecontroleerd en fit verklaard.

Een half uur later kregen ze het nieuws dat Faes hersendood was en aan een machine hing, zodat er over zijn organen beslist kon worden. Terwijl Stijn als verdoofd staaarde naar een poster over orgaan-donatie in de wachtruimte, belde hij met Annelies. Hij was nauwelijks in staat een zinnig woord uit te brengen. Faes hadden ze al verloren en de kans was groot dat Ben zou volgen.

Alains vrouw en dochters arriveerden kort na- dien om afscheid te nemen van hun vader. Stijn hilde met hen mee toen ze beslisten zijn organen te doneren. Hij wist niet wat hij moest zeggen. Steeds weer dacht hij aan het moment waarop Faes besloten had om bij Ben te blijven, omdat Stijn nu eenmaal de snelste zwemmer van hen tweeën was. Het had hem niet eens kunnen schelen dat hij mogelijk zelf in gevaar was. Niemand had daaraan gedacht.

Toen Bens ouders een uur na Bens opname compleet overstuur aankwamen, klampte Anna zich aan Stijn vast om vragen te stellen over het gebeurde. Hij moest haar alle antwoorden over Bens toestand verschuldigd blijven.

Toen Annelies een minuut later arriveerde, lag Ben al in het operatiekwartier om de kogel uit zijn lijf te halen.

‘Hij heeft geluk gehad,’ zei de arts na de operatie. ‘Hij zal het halen, ook al verliest hij mogelijk

nog een nier, maar mensen kunnen perfect met één nier leven.'

Iedereen hilde en lachte door elkaar. Het verdriet om Faes werd afgewisseld met vreugde om Bens leven. 'Hij heeft geluk gehad' hoorde Stijn alsmāar zeggen. 'Hij komt er wel doorheen. Hij zal er niets aan overhouden.'

Maar nu weet Stijn wel beter. Ben heeft dan wel geen hersenschade opgelopen, het trauma zit zo diep ingebakken in zijn hoofd, dat het er nooit meer uit zal gaan. Hij hoeft maar opzij te kijken om zich te realiseren dat de oude Ben voorgoed verdwenen is. Stijn wil zijn vroegere collega terug, maar die verdween toen Ben aanklopte bij dat vervloekte huis. Het enige wat hij kan doen, is lijdzaam toekijken hoe zijn vriend dieper wegzinkt in een gevaarlijk drijfzand.

Ben zit met gesloten ogen naast hem. Met zijn vingers plukt hij nerveus aan zijn eigen huid. Hij is nog steeds lijkbleek, met donkere kringen onder zijn ogen. De hoofdpijn laat hem niet meer los. De

artsen hebben hem gewaarschuwd dat hij mogelijk nog lange tijd last zal hebben van migraineaanvallen en dat hij het rustig aan moet doen. De klap tegen zijn hoofd was stevig, de hersenschudding die hij opgelopen heeft is nog niet volledig genezen. Hij is officieel op non-actief gezet om te herstellen, dat was de voorwaarde voor zijn ontslag uit het ziekenhuis. Annelies is Ben meermaals gaan opzoeken en heeft al urenlang op hem ingesproken, maar ze stuitte telkens weer op een zwijgzame muur. Commissaris Smets vroeg haar eerlijke mening.

‘Hij is absoluut niet geschikt om met Dieter Santens te praten,’ zei zij meteen. ‘Hij ontkent dat er een probleem is, hij wil zich focussen op Dieter, zodat hij zijn eigen demonen kan negeren.’

Stijn weet niet hoe hij moet omgaan met Ben. Hij heeft hem nog twee keer bezocht in het ziekenhuis, en stootte telkens weer op dezelfde muur als Annelies. Het frustreert hem.

‘Gun hem de tijd,’ raadde Annelies haar vriend aan. ‘Dieter Santens heeft zich diep in zijn hoofd genesteld. Hij heeft hem hard geconfronteerd met de situatie rond Peter en Mara. Hij heeft zijn vinger in een open wonde gestoken en doorgedrukt. Je kunt niet verwachten dat dit in één klap opgelost raakt.’

‘En intussen?’ vroeg hij somber. ‘Wat kan ik ondertussen doen?’

‘Er zijn voor hem. Hij heeft je nodig, ook al zal hij het niet hardop zeggen. Je mag hem niet loslaten, wat hij ook zegt of doet.’

‘Die vent moet de rest van zijn leven achter slot en grendel zitten,’ zegt Ben plotseling, wanneer ze bij het kantoor in Gent arriveren. Iedere vezel in zijn lijf staat zo gespannen dat Stijn zijn spieren door zijn T-shirt heen kan zien. Hij spreekt Stijn voor het eerst vrijwillig aan. ‘Jij twijfelt er toch ook niet aan dat hij een seriemoordenaar is?’

‘Geen seconde,’ reageert Stijn fel.

Ben haalt opgelucht adem. 'Goed, dan ben ik niet gek.'

Verrast haalt Stijn diep adem. 'Heb je daar dan ooit aan getwijfeld?' vraagt hij.

'Ieder moment van iedere dag. Ik vraag me steeds weer af of ik het niet gedroomd heb. Het is ook zo absurd allemaal. Misschien was ik zover weg door die verdoving die hij me toediende, dat ik het me allemaal heb ingebeeld. Misschien dacht ik dat hij die dingen zei. Of misschien kwam het wel door die klap tegen mijn hoofd, waardoor ik even gek begon te worden als hij.'

'Ben, niemand die jou kent, stelt in vraag wie en wat hij is, geloof me maar. We staan allemaal achter jou, je mag nu niet aan jezelf beginnen te twijfelen. Wat je hoorde, was echt.'

'En toch zijn we nu onderweg om hem te overtuigen om zijn daden te bekennen en de namen van zijn slachtoffers prijs te geven,' reageert Ben bitter. 'Dit is de omgekeerde wereld, Stijn. Waarom vindt niemand voldoende bewijsmateriaal tegen die ker-

el? Hoe kan hij al die jaren zo ongemerkt toegeslagen hebben?’

‘Geloof me, commissaris Smets neemt deze zaak zeer ernstig, net als iedereen in Westvliet trouwens. Smets heeft onze Gentse collega’s ervan overtuigd dat ze dit ernstig moeten nemen, zeker na de dood van Faes. Hij moet gestopt worden, Ben, en wij zullen hem stoppen. Maar we wonen in een rechtsstaat en het enige bewijs dat telt, is het bewijs dat we in handen hebben.’

‘Zoek dan beter,’ snauwt Ben plotseling. Hij houdt op wanneer hij Stijns gekwetste gezicht ziet. ‘Sorry, ik heb niet zo goed geslapen,’ zegt hij. ‘Die vervloekte hoofdpijn speelt me parten.’

‘Neem je pijnstillers?’

‘Ja, maar het helpt niet.’

‘Slaappillen?’

‘Ik heb geen zin in een zombiegevoel.’

‘Acupunctuur? Osteopathie? Bachbloesems? Psychotherapie?’

Ben grinnikt. 'Ik wist niet dat jij zo alternatief ingesteld was.'

'Ik sta open voor alles. Als het maar werkt.'

Ben plukt aan zijn vingers tot hij een stukje huid voelt loskomen. Hij frunnikt eraan met zijn tanden. Het is een gewoonte die hij als kind had en die hij helemaal vergeten was. Hij proeft bloed onder zijn vingers terwijl hij naar het gebouw staart waar Dieter Santens nu op hem zit te wachten. Hij schudt het hoofd. 'Ik ben er nog niet klaar voor.'

Stijn verlaat rustig het parkeerterrein en rijdt de stad in. In een drukke straat parkeert hij de auto op de eerste de beste plaats die hij vindt. Dan wendt hij zich tot zijn vriend in de passagiersstoel. Tot zijn grote schok ziet hij hoe Ben van kop tot teen trilt, worstelend om zijn woede en emoties onder controle te houden.

'Ben,' zegt Stijn rustig, 'die man is niet jouw verantwoordelijkheid. Hij behoort nu toe aan de procureur en de rechter. Je hoeft dit niet te doen,

laat het over aan anderen als je er niet klaar voor bent.'

'Hij had me in die kamer moeten doden toen ik mezelf inruilde voor Isabel,' mompelt Ben terneergeslagen.

'Dat meen je niet.'

'Dat meen ik wel. Dan was Alain nu nog in leven geweest en Isabel mogelijk veilig. Jullie waren dan in staat geweest om binnen te vallen en hem te overmeesteren, voor hij haar kon doden. Hij had dan die ene kogel al tegen mij gebruikt, jullie zouden het schot hebben gehoord.'

'Beschouw je jouw leven dan als minderwaardig?'

'Ik maak van alles een boeltje, Stijn. Ik heb Mara laten vermoorden door mijn eigen broer.'

'Dat was niet jouw fout.'

'Dat was het wél. Ik dacht dat ik mijn ziel zuiver zou krijgen door Isabel te redden, maar in werkelijkheid ruilde ik haar leven voor dat van Alain. Dat kan nooit meer worden goedgeemaakt.'

‘Je deed wat je goed achtte,’ zegt Stijn stilletjes, ervan overtuigd dat hij Ben niet voldoende zal kunnen helpen, wat hij ook zegt.

‘Wat ga je nu doen, jezelf alsnog opofferen?’

‘Nee. Ik ga zorgen voor zijn eeuwige opsluiting, zodat hij geen gevaar meer is voor deze maatschappij, wat het ook moge kosten. Jij hebt zijn blik niet gezien, Stijn. Jij was er niet bij. Je weet niet hoe hij Isabel aankeek. Hij keek naar haar als een leeuw op sluiptocht naar zijn prooi. Hij zal het spoor naar haar blijven volgen als een wild dier, tot hij haar heeft.’

‘Dat weet je niet,’ mompelt Stijn. ‘Hij zal nooit meer vrijkomen.’

‘O ja? Als hij geïnterneerd wordt, wordt hij niet eens beschouwd als een moordenaar. Hij kan iedereen om zijn vinger winden. Hij kan alles zeggen zoals het volgens het boekje hoort. Hij is perfect in zijn waanzin, hij weet exact welke woorden hij moet gebruiken. Dat deed hij al in die slaapkamer en dat doet hij nu nog steeds. Ik ben

oprecht bang van hem, Stijn. Hij moet weg! Weg uit de maatschappij, weg van alle mensen. Dit is de kilste man die ik ooit heb ontmoet. Hij is erger dan Peter toen die Mara wurgde. En als het moet, stop ik hem met eigen handen.'

'Wij zijn agenten, Ben, wij doden niet zonder reden. Dat kan en mag je niet doen,' fluistert Stijn geschokt.

'Misschien moet ik dan maar geen agent meer zijn,' mompelt Ben, terwijl hij naar zijn trillende, bloedende vinger staart. 'Want ik weet wat ik weet en ik voel wat ik voel. Die man zal opnieuw iemand doden, hij zal meerdere gezinnen kapot maken. Hij zal Isabel...' Zijn stem stukt. Trillend grijpt hij naar het doosje met pijnstillers dat hij heeft meegekregen. Hoeveel hij er ook neemt, het helpt niet. Stijn legt zijn hand op Bens pols en houdt hem tegen, nog voor hij een eerste tablet kan inslikken.

'Hoeveel heb je er vandaag al genomen?'

Ben beseft dat hij dat niet eens weet en het kan hem ook niet schelen. Het werkt verdovend, dat is

ook al iets. Hij neemt twee tabletten in zonder water en steekt daarna lusteloos het doosje weer weg.

‘Nu ben ik klaar,’ zegt hij.

Nee, dat ben je niet, denkt Stijn, maar hij zegt het niet. Hij start de auto opnieuw en brengt zijn vriend naar het politiekantoor.

45.

8 september 2017

Stijn en Ben worden opgewacht door verscheidene collega's, die hen vriendelijk verwelkomen. Commissaris Smets staat hen al op te wachten, samen met hoofdcommissaris De Laet, die het Gentse politiekantoor leidt. De sfeer tussen Smets en Stijn is om te snijden, dat voelt Ben meteen aan. De hoofdcommissaris leidt hen naar de grote verhoorkamer, waar Santens stilzwijgend zit te wachten, in het gezelschap van zijn advocate.

Ben tuurt door de spiegel gespannen naar Isabels ontvoerder, die roerloos op een stoel zit en al tien minuten lang geen vin heeft bewogen. Hij knippert zelfs amper met zijn overgebleven ooglid. Zijn goede pupil blijft onberoerd staren naar dezelfde plaats, ongeacht wat zijn advocate hem influistert. Hij lijkt haast in trance, met zijn handen geboeid voor zich, rustend op de glanzende witte tafel met de diepe krassen.

Dieter is kleiner dan Ben zich kan herinneren. Onder het kunstlicht oogt hij bleek, alsof hij nooit in het zonlicht komt. Zijn starre oog blijft in het niets staren, de linkerzijde van zijn gezicht vertoont nog steeds de diepe groeven van zijn verminkte huid. Dieters schedel wordt bedekt met enkele lange strengen haar, die hij over zijn hoofd heeft gekamd, in een poging om zijn kaalheid te verbergen. Het zorgt er alleen maar voor dat hij er twintig jaar ouder uit ziet dan hij in werkelijkheid is. Hij ziet eruit als een oude vijftiger, terwijl hij amper vierendertig jaar oud is. Al zestien jaar is hij een wees, al vijftien jaar is hij aan het werk als kantoorbediende in een boekhoudkantoor, tegen een laag loon. Hij erfde ooit veel geld van zijn ouders, maar gebruikte het nooit. Ben ziet hem zo voor zich, werkend aan dikke dossiers. Hij zit al jaren achter hetzelfde bureau. Zijn vingertoppen zijn bedekt met inkt uit de vulpen waarmee hij op een ouderwetse manier notities maakt. Hij oogt helemaal anders nu, meer als een marginale eenzaam die

niet weet hoe het is om als een moderne man door het leven te gaan. Zijn hele uiterlijk en gedrag vertonen een zeker ouderwets gevoel. Zelfs zijn kleding heeft een ongewilde retrotoets en ziet eruit alsof hij ze uit tweedehandszaken haalt.

Dieter ziet eruit als een man die nauwelijks weet heeft van het bestaan van laptops en internet. En toch heeft hij Isabel online in de val gelokt, via een app die normaal gezien alleen door jongeren wordt gebruikt.

Zijn houding is een façade, een pose die hij zich aanmat zodra hij gearresteerd werd. In dat huis droeg hij een jeans en T-shirt en zag hij er, ondanks zijn gehavende gezicht, vrij middelmatig uit.

Ben ziet in dat Dieter vandaag bewust dit imago heeft uitgekozen om zijn onschuldige onzichtbaarheid te benadrukken. Alles wat de man doet, is met voorbedachten rade. Dit imago zorgt ervoor dat mensen hem geen blik waardig gunnen en denken dat hij compleet onschadelijk is. Ze denken dat er waarheid zit in de woorden van

meester Rogiers, die hem een onschuldig wezen noemt, een slachtoffer van zijn wraakzuchtige moeder.

‘Zijn collega’s reageerden geschokt toen we een huiszoeking deden op zijn kantoor,’ zegt commissaris Smets. ‘Sommigen wisten zelfs niet wie hij was. Zijn computer op kantoor en zijn privélaptop waren allebei zuiver. Er stond geen enkel noemenswaardig document op, niets van belang, geen spoor van porno of semischunnige foto’s, geen enkele link die verwees naar internetdating of louche websites.

‘Is zijn harde schijf onderzocht?’ vraagt Ben.

‘Niets gevonden, ook niet tussen de verwijderde bestanden die onze Computer Crime Unit kon traceren.’

Ben fronst. ‘Hij is te slim om sporen achter te laten. Kan je hem linken aan andere slachtoffers? Er moeten nog anderen zijn die hij via chatrooms heeft aangesproken.’

‘We hebben alleen een bewijs van zijn afspraak met Isabel. Hij heeft trouwens ook toegegeven dat hij met haar heeft afgesproken. Hij beweert dat het de eerste keer was dat hij die app gebruikte en ik vrees dat hij daar niet over liegt,’ zegt Smets.

‘Hij heeft wellicht elke keer een ander communicatiekanaal en een nieuw profiel gebruikt,’ zegt Ben. ‘Zo slim is hij wel.’

‘Ik ben bang van wel,’ zegt Smets. ‘Ben, voor je naar binnen gaat, moet je weten dat de onafhankelijke psychiaters hebben bevestigd dat hij aan een zware psychose leed toen hij jullie gijzelde. Hij besloot Isabel mee te sleuren in de dood, zoals terroristen doen wanneer ze eenmaal besluiten hun leven op te offeren. De leugendetector heeft aangetoond dat hij de waarheid sprak.’

‘Natuurlijk wel. Hij wilde haar ook om die reden, alleen waren er geen religieuze doeleinden verbonden aan zijn daden,’ mompelt Ben, zonder zijn blik ook maar eenmaal te laten afdwalen van de man in de kamer. Plotseling kijkt Dieter op. Hij

tuurt door het dubbele glas. Zijn ogen zijn gefixeerd op het middelpunt van het raam. Ben zet instinctief een stap achteruit.

‘Dus hij zal als psychiatrisch patiënt worden gelabeld?’ vraagt Stijn somber.

‘Ik vrees van wel,’ geeft Smets toe.

Ben staart als verlamd naar zijn ontvoerder.

De commissaris heeft Annelies gevraagd om aanwezig te zijn bij het gesprek.

‘Ben?’

Annelies gaat bewust voor het raam staan, zodat ze tussen haar patiënt en Santens in staat. Ben kijkt verbaasd op. De trance is verstoord.

‘Gaat het?’

Hij knikt.

‘Doe me een plezier en ga niet naar binnen. Praat niet met hem.’ Smets kijkt verbaasd. Annelies negeert hem. ‘Die man kickt op jouw aandacht. Hij heeft je nodig om zich te wentelen in zijn euforie. Begrijp je wat ik wil zeggen, Ben? Ik was getuige van de gesprekken die hij voerde met de

aangestelde psychiaters. Hij vroeg meermaals naar jou. Hij was oprecht bezorgd om je gezondheid, maar om eigen beweegredenen. Hij wil dat jij blijft leven, want jij bent zijn anker geworden, degene aan wie hij zich vastklampt. Hij heeft jou nodig om zichzelf goed te voelen. Op de een of andere manier heb je iets bij hem losgemaakt dat hem hernieuwde kracht geeft in het leven.'

'Dus het is mijn fout dat hij uiteindelijk geen zelfmoord heeft gepleegd?' murmelt Ben.

'Niets van dit alles is jouw fout,' reageert Stijn fel. 'Luister naar Annelies, Ben. Ze raadt je aan om hem niet te spreken, voor je eigen bestwil.'

'En dan, Stijn? Wat als ik mijn rug keer en doe alsof dit nooit is gebeurd? Dan staat hij over een paar jaar weer op straat, zo vrij als een vogel. Wat zeg ik dan tegen de ouders van zijn volgende slachtoffer? "Sorry, maar het was mijn probleem niet?" Nee, we moeten iedere kans grijpen om hem te veroordelen voor alle moorden die hij zonder twijfel heeft gepleegd. Het kan me niet schelen

hoe, maar hij mag nooit meer als een vrij man rondlopen, oké? Isabel verdient het niet om de rest van haar leven over haar schouder te moeten kijken omdat ik vandaag te laf was om hem te confronteren.'

'Ben, hij is te arrogant, te zelfverzekerd,' antwoordt Annelies zacht. 'Die vent is echt een ijskoude kikker, ik heb nog nooit iemand gezien die zo kalm bleef na wat hij deed. Dreigen helpt niet, smeken helpt niet en vriendelijk zijn heeft ook geen enkel nut. Die kerel is eng.'

Ben glimlacht flauw bij het woord 'eng'.

'Dat is een goede manier om hem te omschrijven.'

'Ik heb gezocht naar een beter woord, maar helaas,' grinnikt Annelies verontschuldigend. 'Doe het niet,' zegt ze zacht.

'Ik moet wel, Annelies. Ik weet dat je het goed bedoelt, maar dit is mijn keuze.'

'Ik weet het,' zucht Annelies. 'Ben, doe me dan een ander plezier: blijf uit zijn hoofd en laat hem

zelf ook niet meer toe in dat van jou. Je hebt veel geluk gehad die dag. Stop op tijd, speel zijn spelletje niet langer mee.'

'Ik ga niet akkoord,' zegt Smets fel. 'Jij bent de enige die de sleutel van die verborgen kamer in zijn hoofd kan omdraaien, Ben. Als we vandaag misschien een aantal ouders kunnen troosten door de lichamen van hun verdwenen kinderen te vinden, dan moeten we dat doen.'

'Niet als het ten koste van Ben gaat,' reageert Stijn fel. 'Dat is het niet waard.'

'U vroeg mijn mening, commissaris,' zegt Annelies fel. 'Respecteer die dan ook.'

Ze wendt zich wanhopig tot hoofdcommissaris De Laet, maar die houdt zich buiten de discussie. Dieter Santens heeft zijn moordpoging uitgevoerd op het grondgebied van commissaris Smets en hij wil zijn collega niet in de weg staan. Bovendien hebben ze nog een rekening te vereffen wat betreft Faes' dood. Smets werpt Stijn en An-

nelies een scherpe, waarschuwende blik toe, terwijl hij zijn hand geruststellend op Bens schouder legt.

‘Ik heb het volste vertrouwen in je, Ben. Je kunt dit.’

Daarna draait hij zich een beetje om en kijkt naar enkele agenten en rechercheurs, die gespannen staan te wachten tot de wijkagent zijn besluit neemt. Iedereen wil zien wat er gaat gebeuren in die kamer. Santens’ gedrag frustreert hen allemaal, maar er staat veel op het spel.

‘Goed,’ zegt Ben rustig, terwijl hij diep ademhaalt. ‘Ik ga.’ ‘Ik ga mee.’ Stijn legt zijn hand op de deurknop.

‘Nee, jij blijft hier,’ reageert Smets meteen.

Stijn wil een scherpe opmerking maken, maar besluit dat wijselijk niet te doen wanneer Annelies hem een waarschuwende blik toewerpt.

Na een korte aarzeling betreedt Ben de arena. Zijn hart klopt in zijn keel, zijn handen zweten van de stress, zijn hoofd barst van de pijn.

Hij zal hier nooit helemaal klaar voor zijn,
maar hij heeft geen keuze.

46.

8 september 2017

'When a man lies, he murders some part of the world.'

– *Merlin Olsen*

Dieter Santens zit geboeid te wachten in de verhoorkamer, met zijn handen rustig voor zich op de tafel. Zijn ogen zijn opnieuw gericht op de diepe krassen in het glanzende witte blad. Hij wacht geduldig op zijn kans om Ben terug te zien. Dagenlang heeft hij van dit moment gedroomd, geduldig wachtend tot hij de jonge kerel zou zien die zijn leven een nieuwe, uitdagende wending heeft gegeven. Hij wist dat het zou komen. De politiediensten zijn stilaan ten einde raad nu meester Rogiers het onderste uit de kan heeft gehaald. Dat Dieter er warmpjes in zit en haar gigantische bedragen heeft beloofd, speelt uiteraard ook een enorme rol.

Dieters zelfmoordplannen zijn voorgoed weggeborgen. Hij heeft weer zin gekregen in het

leven. Ben Wagemans is zijn nieuwe uitdaging, maar hij is voorzichtig genoeg om dat niet al te duidelijk te maken tijdens zijn gesprekken met de behandelende artsen, politie-inspecteurs en de procureur. Hij speelt zijn rol perfect. Getraind, geoefend en klaar om alle leugens te counteren.

Hij is hier.

Dieter kijkt op en staart recht in de doorkijkspiegel. Hij weet – hij voelt – dat Ben daar staat en richt zijn blik op één specifieke plaats, alsof hij exact weet waar hij moet kijken. In werkelijkheid is het uiteraard een pure gok, maar hij voelt haast hoe Ben reageert. Hij beeldt zich in hoe de agent instinctief een stap achteruitzet.

Meester Rogiers is erg zenuwachtig vandaag. Ze wil niet dat haar cliënt Ben ziet, maar Dieter drukt zijn eigen zin door en negeert haar en haar vele waarschuwingen straal.

‘Ik vind dit echt geen goed idee,’ mompelt ze nerveus. ‘Je kunt de rest van je leven verknoeien

door nu een fout te maken, Dieter, besef dat heel goed.'

Haar raadgevingen interesseren hem geen meer. Hij blijft naar het raam staren, terwijl hij geduldig wacht. Hij heeft drie onafhankelijke psychiaters de revue zien passeren en hen stuk voor stuk om de tuin geleid. Hij zei niet veel, zat tijdens de gesprekken doodstil op zijn stoel terwijl ze hem probeerden te verrassen met bijzondere vragen. Af en toe gooide hij hun een figuurlijk bot toe, dat ze gretig aanvaardden. Hij weet intussen dat ze alle drie dezelfde conclusie hebben getrokken. De kans dat hij verhuist naar een psychiatrische instelling en dus nooit de muren van een gevangenis zal zien, wordt steeds groter. Dit is zijn rol, voor de rest van zijn leven, en hij zal die met glans spelen.

'Laat het allemaal los,' zei de eerste van de drie, 'vertel ons je geheimen, zodat je ziel rust vindt. Je moet vroeg of laat toch iemand in vertrouwen nemen? Niemand kan op een eilandje leven, we hebben allemaal iemand nodig.'

Dieter keek de man onbewogen aan en haalde zijn schouders op. 'Ik heb geen behoefte om mijn leven met anderen te delen. Ik was gelukkig alleen, ik had niemand nodig. Mensen zijn bot en reageren fel op mijn verminking. Dan was ik liever alleen. Ik was gelukkig zo.'

'En toch wilde je sterven.'

'Omdat ik me verveelde. Dag in, dag uit hetzelfde beleven, het gaat op den duur vervelen. Ik maakte een bewuste keuze om daarmee te stoppen.'

'Denk je dan niet dat je, door mensen in je leven te accepteren, rust zult vinden?' vroeg de tweede.

'Ben ik daar niet te oud voor?' vroeg Dieter onschuldig.

'Je bent nooit te oud om te veranderen, en dat ga je ook moeten doen om je leven weer zin te geven. Want op een dag word je vrijgelaten. Heb je enig idee wat je dan gaat doen?'

Dieter keek op. 'Ik weet het niet. Kunt u mij dat leren?'

‘Natuurlijk,’ glimlachte de vrouw nederig. ‘Ik zal je daar graag bij helpen.’

De politie geloofde uiteraard niet in zijn verhaal over een tijdelijke psychose, dat deden alleen die idiote psychiaters, die hem als de zoveelste in een rij zagen. De politie-inspecteurs deden dagenlang hun best om hem te ondervragen, hem te paaïen of aan te dringen op een volledige bekentenis. Dieter wist dat ze er dankzij Ben van overtuigd waren geraakt dat hij nog meer moorden op zijn geweten had. Ze gebruikten alle mogelijke tactieken, maar kwamen er niet mee verder. Ze stuurden hun vragen in de richting van zijn biecht in de auto. Hij ging er niet op in. Hij keek hen aan alsof ze gek waren geworden. Hij voelde hun frustratie en spanning stijgen toen ze beseften dat ze hem alleen konden vastpinnen op zijn daden in die slaapkamer.

Steeds weer deed meester Rogiers haar best om Dieters moordpogingen te minimaliseren tot een mislukte zelfmoordactie. En stilaan slaagde ze erin

om dat beeld vast te pinnen in het hoofd van de openbare aanklager, tot ergernis van het parket en de politiediensten.

Nu is het Bens beurt.

Dieter richt zich op, kijkt weg van het raam en concentreert zich weer op de glanzende tafel. Wanneer Ben de deur zacht openmaakt, binnenkomt en de deur weer sluit, kijkt hij nieuwsgierig op. De wijkagent is gekleed in een jeans en een rood T-shirt. Het moet warm zijn vandaag, hij zweet.

Zijn voorhoofd ziet nog steeds bont en blauw. Een smalle, lange pleister verbergt het litteken aan zijn slaap, dat hem voor de rest van zijn leven zal herinneren aan die vierde september van het jaar 2017. Dieter doet geen enkele moeite om zijn opwinding te verbergen. Hij geniet van iedere seconde. Hij leunt rustig achterover en laat Ben het woord voeren. De agent neemt plaats met zijn rug naar het raam, terwijl hij inwendig giert van de zenuwen. Ben heeft tips gekregen over hoe hij San-

tens het beste kan aanpakken, wat hij wel en niet mag zeggen. Tenslotte is hij geen profiler.

‘De openbare aanklager heeft een officiële bekentenis nodig, of Santens gaat vrijuit. Jij bent de enige die dat uit hem kan loswurmen, omdat hij schijnbaar een band met je heeft,’ heeft Smets gezegd. ‘Het is de enige manier om Alains dood te wreken, om die kerel voorgoed achter slot en grendel te krijgen.’

Ben weet wat er op het spel staat. De zware last rust op zijn schouders. Dit is de enige kans die hij zal krijgen en hij mag die niet verknoeien. Door het kijkglas kijken verscheidene politiemensen gespannen naar de twee mannen. In de verhoorkamer zelf is het dodelijk stil, op de rustige ademhaling van de beide tegenstanders en Santens’ advocate na. Ben is vastbesloten om niet als eerste een vraag te stellen en houdt de lippen stijf op elkaar. Dan spreekt Dieter zijn advocate aan, zonder haar zelfs maar in de ogen te kijken.

‘Je mag wel gaan,’ zegt hij rustig.

‘Wat? Nee!’ reageert de vrouw fel.

‘Ik heb je hier niet nodig, ga even een koffie drinken of zo. Dit is een gesprek tussen vrienden, nietwaar, Ben?’

Dieters starre oog houdt Ben vast, die gehypnotiseerd knikt. Meester Rogiers grijpt haar papassen bij elkaar en verlaat ziedend van woede de verhoorkamer. Het is de zoveelste keer dat Dieter Santens haar voor een voldongen feit zet, maar ze heeft geen andere keuze dan hem te volgen. Hij is haar cliënt en ze wordt belachelijk veel betaald voor haar diensten. Ze zal het gesprek verder volgen in de ruimte naast de verhoorkamer.

Dieter ontspant zich zodra ze alleen zijn. Hij voelt zich als een vis in het water, omringd door alle aandacht, terend op de focus van alle anderen. Hij doet een poging om met zijn geboeide handen zijn haren netjes over zijn kalende schedel te wrijven.

‘Ik had je bijna niet herkend zo zonder uniform, Ben. Doet je hoofd nog pijn?’ vraagt hij

vriendelijk. 'Ik hoorde dat je nier per ongeluk werd geraakt. Dat spijt me. Het was echt niet mijn bedoeling, dat weet je. Die kogel was niet voor jou bestemd, maar het wapen ging per ongeluk af toen je ons het kanaal in reed. Ik kan het me zelfs nauwelijks herinneren. Raakte ik bewusteloos? Die hele dag speelde zich af als een droom, weet je? Ken je dat gevoel, dat je ergens in een situatie verzeild zit, zonder dat je weet hoe je eruit moet komen? Zo was het bij mij, die dag.'

Ben houdt zijn handen onder de tafel. Met zijn vingernagels drukt hij zo hard in zijn huid dat er rode bloedsporen achterblijven. Het stukje bloot vlees waar hij eerder op knabbelde, doet pijn. Hij vecht tegen de woede die langzaam in hem opborrelt. Het litteken aan zijn hoofd klopt, als een herinnering, en zijn onderrug doet pijn.

'Ga je niets zeggen?' zegt Dieter. 'Je bent toch niet hierheen gekomen om mij te blijven bestuderen hé, zoals je nu doet?'

Ben leunt voorover. Door zijn kurkdroge mond is hij haast niet in staat om te praten. Zijn stem klinkt rauw, alsof hij in dagen niets meer gedronken heeft. Elk woord moet hij uit zijn keel persen.

‘Is dat nu je verhaal, Dieter? Dat je in de war was, dat je je niets meer herinnert?’

‘Ik herinner me vage flarden, maar de meeste details zijn weg,’ zegt Dieter koel. ‘De artsen zeggen dat ik in een soort van roes leefde. Een psychose, noemen ze dat. Weet je wat dat is, Ben? Volgens de psychiatrie is dat een geestesziekte waarbij je geen verschil meer ziet tussen fantasie en werkelijkheid. En dat leidt tot een voor buitenstaanders onbegrijpelijke levenswijze, of tot agressie. Zo staat het ook op mijn papieren. Volgens de psychiaters heb ik in een vlaag van verstandsverbijstering gehandeld, na een leven vol eenzaamheid en elende.’

‘En wat is die uitzonderlijke levenswijze dan wel?’

‘Mijn gebrek aan vrienden, twee sterfgevallen op één dag, mijn eeuwige eenzaamheid.’

‘Mooi verhaal is dat, maar heb je dat niet alleen aan jezelf te danken?’ zegt Ben. ‘Je moeder is al jaren dood. Het is niet haar schuld dat jij voor je isolatie hebt gekozen.’

‘Ze verpestte mijn leven.’

‘Waarna je haar doodde.’

Dieter staart hem verbaasd aan. ‘Ik heb haar helemaal niet gedood. Ondanks alles hield ik van haar. Het was niet haar fout.’

‘O ja? Je hebt me nochtans een zielig verhaal verteld over de dag dat ze je gezicht verbrandde.’

‘Dat was een ongeluk dat ik zelf had veroorzaakt. Ze was in shock die dag.’

‘Ze was dronken. Omdat ze jou haatte en niet met je geconfronteerd wilde worden,’ zegt Ben fel.

‘Maar toch heb ik haar dat vergeven.’

‘Ach? Zo plotseling?’

‘Ik weet nu waarom ze zo deed.’

‘Ik ben benieuwd,’ zegt Ben cynisch.

‘Ze verloor een kind, Ben. Mijn broertje David, dat ik me helaas niet meer herinner. Het verdriet maakte haar kapot. Weet je hoe dat voelt, Ben, wanneer je geconfronteerd wordt met het verlies van een broer? Jij zou dit toch wel enigszins moeten begrijpen, beter dan wie ook.’

Ben kijkt Dieter strak aan. ‘Dit gaat niet over mij, het gaat over jou. Herhaal nog eens wat je zei in de auto.’ ‘Wat bedoel je?’ vraagt Dieter onschuldig.

‘Je hebt bekend dat er eerder al moorden zijn geweest.’

‘Moorden?’ Dieter trekt zijn wenkbrauw op. ‘Wat bedoel je daarmee? Ik heb helemaal niemand vermoord.’

‘Uiteraard niet,’ mompelt Ben sarcastisch.

‘Wacht eens even, wil je me iets laten bekennen dat ik niet heb gedaan?’ roept Dieter overstuur uit. ‘Ik weet dat jullie vuile spelletjes spelen, maar dit is er wel compleet over! Ben je zo kwaad op me, dat

je me dit lapt? Ik beken helemaal niets.' Ben staat op, zonder nog een woord te zeggen.

'Wacht, waar ga je heen?' roept Dieter uit.

'Dit heeft geen zin,' zegt Ben rustig. 'Lieg jezelf toch niet zo voor, Dieter. Je hebt een wapen tegen het hoofd van een twintigjarig meisje gedrukt, met de bedoeling haar in doodsangst te doen sterven. Normale mensen doen zoiets niet.'

'Ik zat in een psychose!' roept Dieter uit. 'Snap dat dan toch!' Hij leunt achterover, happend naar adem. 'Kan ik wat water krijgen?'

Het is veel te warm in deze ruimte.'

'Nee.'

'Bedankt,' mompelt hij sarcastisch. Ben negeert hem. Hij herinnert zich de reactie van zijn eigen broer, toen hij hem aantrof bij Mara. De blik in Peters ogen was dezelfde als die van Dieter nu. Dieter is op zoek naar iemand die hem zegt dat het allemaal zo erg niet is wat hij heeft gedaan, dat het allemaal wel in orde komt. Alleen komt het nooit

meer goed. Er is een man dood en twee mensen zijn zwaar getraumatiseerd door hem.

‘Ik eis een glas water.’

‘Straks.’

De pijn drukt nu zo hard tegen Bens schedelpan dat het lijkt alsof hij gaat ontploffen. Hij snakt naar een pijnstiller, maar weet dat hij er geen meer mag nemen. Hij moet helder blijven.

‘Eerst ga je mijn vragen beantwoorden,’ zegt hij. ‘Je zei dat Isabel niet de eerste was. Wat heb je met de anderen gedaan?’

‘Anderen? Welke anderen?’ Dieter schiet in de lach. ‘Jij hebt echt wel een zware klap gehad op je hoofd gehad, jongen. Doet je hoofd trouwens nog pijn?’

‘Nee.’

Dieter richt zich naar voren. ‘Je antwoordt zo kortaf. Ben je kwaad op mij omdat ik je heb neergeschoten?’

‘Nee.’

‘Je bent wel kwaad.’

‘Ik ben teleurgesteld omdat je je belofte hebt gebroken.’ Ben kijkt

Dieter kil aan. ‘Je hebt gelogen in die slaapkamer.’

‘Welke belofte heb ik gebroken?’

‘Je had beloofd om Isabel te laten gaan.’

‘Ik beloofde dat ze in Oostheide zou blijven. Jij reed in het kanaal.’

‘Nadat je me dwong.’

Dieter glimlacht. ‘Zat ik soms achter het stuur? Nee toch? Hoe kon ik je dan dwingen? Vertel me eens, Ben. Hoe voelt het om een held te zijn? Heeft het je verdriet en wroeging over Mara wat weggenomen? Voel je je beter nu, nu je een leven hebt gered? Dat is wat ze noemen: het ene leven redden om een ander verlies goed te maken. Heb je je collega’s al verteld wat je van plan was die dag, Ben?’ ‘Hou je mond,’ mompelt Ben.

Dieter glimlacht sluw. ‘Ze weten het niet, of wel? Zijn ze er zich van bewust dat je zelfmoord wilde plegen? Dat je bewust jezelf in gevaar hebt

gebracht, zodat ik een oplossing zou aanbieden voor jouw eeuwige twijfel?’

Ben bijt op zijn lip en wordt lijkbleek.

‘Weten ze al wat je Mara hebt aangedaan?’

Verstomd staart Ben de seriemoordenaar aan.

‘Zwijg over Mara,’ antwoordt Ben ijsig kil. ‘Laat haar uit deze kamer. Het gesprek gaat niet over haar, maar over jou.’

‘Het gaat over ons, Ben. Hou jij je aan jouw belofte?’ Dieter likt aan zijn lippen. ‘Ik kan echt wel wat water gebruiken nu.’

‘Welke belofte?’ Ben negeert Dieters vraag naar water opnieuw.

‘Dat je me zou helpen als ik Isabel spaarde. Je hebt me trouwens nog altijd niet verteld wat er echt met Mara is gebeurd, hoe jij je broer gemanipuleerd hebt om haar te doden.’

Ben gaat niet in op Dieters beschuldigingen. Hij leunt voorover op de tafel.

‘Beken alles en ik zal er nog eens over nadenken. Misschien krijg je dan zelfs een glas water.’

Dieter reageert woedend.

‘Je bent een geboren leugenaar, Ben Wage-
mans. Misschien zit er wel wat van je broer in jou,
misschien heb je wel iets van zijn moordlust geërfd.
Wie weet ben ook jij in staat om te moorden als de
gelegenheid zich voordoet?’

‘Jij hebt niet het recht om over Peter te spreken,’ sist Ben terwijl hij zijn vingernagels nog dieper in zijn huid drukt. Hij voelt druppels bloed ontsnappen uit zijn handpalmen. De pijn in zijn handen houdt hem alert. Hij moet controle krijgen over de situatie, maar hij weet dat hij die aan het verliezen is. Hij zal nooit een bekentenis krijgen van Dieter. Niemand zal daar ooit in slagen.

‘Alles wat jij wilde, was de vrijheid voor dat meisje, een promotie en een medaille,’ vervolgt Dieter koel. ‘Je gaf geen moer om mij. Ze willen je belonen, wist je dat al? Ze gaan een man belonen

die verantwoordelijk is voor twee doden, iemand die van plan was om iedereen in de steek te laten door zichzelf van het leven te beroven. Weten ze wel dat jij even schuldig bent aan Mara's dood als Peter? Beseffen ze wel dat je een wolf in schaapskleren bent?'

Bens stem trilt. Hij durft zich haast niet te bewegen, omdat hij verschillende verschrikte blikken in zijn rug voelt priemen.

'Ik vraag je voor de laatste keer om rust te gunnen aan de families van deze mensen. Als er nog een greintje respect voor je medemens in jou zit, dan leg je nu bekentenissen af, zodat je met een rustig geweten achter slot en grendel kunt nadenken over je daden. Is dat niet wat je zei in die kamer? Je was een gevaar voor de maatschappij, je moest weggestopt worden. Of ben je dat al vergeten?'

'Ik ben niet vergeten dat jij zwoer om voor mij te zorgen in ruil voor Isabels leven.'

'Voor je je belofte verbrak.'

‘Jij reed in dat kanaal, niet ik. Je commissaris is dood omwille van jou.’

Ben wordt misselijk van angst in het bijzijn van deze man, met zijn duivelse ogen. Annelies had gelijk toen ze hem wilde tegenhouden.

Dieter kalmeert zienderogen. ‘Denk jij nu echt dat ik een seriemoordenaar ben?’ vraagt hij zacht. ‘Zie je mij daartoe in staat?’

‘Ik ben er tot in het diepste van mijn ziel van overtuigd dat jij nooit meer het daglicht mag zien, Dieter. Geef me hun namen.’ Dieter glimlacht. ‘Je bent vergeten om alsjeblieft te zeggen.’

‘Alsjeblieft.’

Plotseling leunt Dieter achterover. ‘Zie je, zo moeilijk was dat toch niet? Heb je pen en papier? En een glaasje water?’

Ben kijkt hem compleet verrast aan, terwijl hij koortsachtig graait naar de pen en het papier die hij op de tafel had gelegd. Hij gooit beide voor Dieter neer, vult een plastic bekertje met water en kijkt toe hoe de man, die nog steeds geboeid is, ter-

gend traag begint te schrijven. Hij durft haast niet te kijken. Wanneer Dieter stopt, schuift hij het blad triomfantelijk terug naar de agent.

In sierlijke letters, over de breedte van het hele blad, heeft hij de naam Isabel geschreven.

Dieter leunt achteruit. 'Daar heb je al je namen. Zij is degene die ik in mijn psychose heb proberen mee te nemen. Ik ben ziek, weet je wel? Misschien lijd ik wel aan hetzelfde soort psychose waar je broer mogelijk aan leed toen hij je vriendinnetje Mara wurgde. Ben je hem ooit al eens gaan bezoeken, Ben? Heb je hem al gezegd dat het je speet dat je meer interesse had in seks dan in het welzijn van je eigen broer?'

Bens stoel valt met een klap op de grond. Vliegensvlug is hij opgestaan. Hij draait zich om en wankelt naar de deur. Zijn benen beven zo hard dat hij denkt dat hij op de grond zal vallen. Maar dat gunt hij Dieter niet.

'Is alles wel in orde, Ben?' spot Dieter. 'Die hoofdpijn moet echt wel hevig zijn. Ik hoop dat

het snel beter wordt, zodat je me snel weer kunt komen opzoeken. Zorg maar goed voor Isabel, doe haar zeker de groetjes van mij.'

Dieter lacht wanneer Stijn de deur opentrekt en Ben uit de kamer sleurt, waarna hij de deur weer dichtgooit. Lijkbleek leunt Ben tegen de muur, tot hij door zijn benen zakt en snakkend naar adem blijft zitten, omringd door zijn bezorgde collega's. Annelies legt haar hand in Bens hals. Zijn hartslag gaat veel te snel.

'Haal onmiddellijk een dokter,' beveelt ze.

Ben drukt verbeten zijn handen tegen zijn voorhoofd, terwijl hij de paniek probeert weg te werken. De hoofdpijn verblindt hem en doet de realiteit vervagen.

'Ik kan het niet, Annelies,' mompelt hij in tranen. 'Ik dacht dat ik sterk genoeg was om hem te trotseren, maar dat ben ik niet. Hij zit in mijn hoofd en ik krijg hem er niet meer uit. Het is net zoals met Peter.'

‘Je hebt veel meegemaakt, Ben,’ sust Annelies. ‘Blijf rustig zitten en adem door je paniek heen. Er is een dokter onderweg. Dit was een rotslecht idee.’

‘Dieter heeft gelijk,’ gaat Ben verder. ‘Hij zal binnen de kortste keren vrijkomen. En wat daarna? Wie zal hem tegenhouden wanneer hij achter Isabel aangaat en zijn werk afmaakt? Ik kon Mara niet redden, hoe kan ik dan in godsnaam Isabel helpen?’

‘Wij zullen hem stoppen,’ antwoordt Stijn fel, ‘dat zweer ik.’

Meester Rogiers kijkt woordeloos toe. Zij stapt de verhoorkamer binnen. Ben wordt door een paar collega's overeind geholpen en naar een apart kantoor gebracht. De opgeroepen arts dient hem een kalmeringsmiddel toe, terwijl Annelies zijn hand vasthoudt en op hem inpraat. Ben lijkt het nauwelijks te absorberen. Hij zit gelaten op een stoel, zijn hoofd zwaar leunend tussen zijn bevende handen.

‘Breng hem naar huis,’ beveelt commissaris Smets wanneer hij de gelaatsuitdrukking van zijn agent ziet en maar al te goed beseft dat hij Bens gezondheid zwaar op het spel heeft gezet. Beschaamd trotseert hij Stijns woedende blik, om daarna met hoofdcommissaris De Laet te overleggen.

Stijn en Annelies brengen Ben naar huis. Beiden zijn nog altijd kwaad op Smets. Ben zit met gesloten ogen op de achterbank van de dienstwagen, met Annelies naast hem als steun. Er wordt geen woord gezegd. Haar blik valt op zijn bebloede vinger en zijn bloedende handpalmen. Ze beseft dat Ben op het punt staat om volledig in te storten.

Wanneer Stijn de oprit van Anna en Antoine oprijdt, kijkt Ben verrast op, alsof hij zich nog niet gerealiseerd heeft dat ze onderweg waren naar zijn eigen huis. Hij zucht diep, maakt zijn gordel los en stapt uit de auto. Stijn gaat samen met Annelies mee naar binnen, waar Bens ouders hen bezorgd opwachten. Ze zijn gebeld door commissaris

Smets, die hen op de hoogte heeft gebracht. Beiden zijn ze, zoals verwacht, razend kwaad dat Ben de confrontatie met Dieter Santens is aangegaan.

De passiviteit van hun zoon baart hen grote zorgen. Ze hebben dit al eens meegemaakt, na die vreselijke nacht. De reactie van Ben op Mara's moord was extreem hard. Anna voelt tranen in haar ogen dringen, bij de wetenschap dat ze terug bij af zijn.

'Het is mijn eigen schuld,' mompelt Ben wanneer hij op de bank wordt gelegd en een glas water in zijn handen krijgt gedrukt. Hij graait naar zijn pijnmedicatie, maar wordt tegengehouden door Annelies.

'Jezelf verdoven is niet de oplossing.' 'Wat dan wel?' vraagt hij gelaten.

'Sluit de deur in je hoofd, duw die kerel terug naar buiten. Je moet hem vergeten. Dat is de enige manier om dit te stoppen, Ben. Zolang hij in jouw brein zit, wint hij. En dat kan je niet toestaan. Hij mag niet winnen.'

Ben kijkt haar dof aan. Zijn stem is zo breekbaar als die van een kind.

‘Maar je begrijpt het niet, Annelies. Hij heeft al gewonnen.’

47.

8 september 2017

‘Wat was dat in godsnaam?’ Meester Rogiers’ felle stem dringt nauwelijks tot Dieter door. Hij staart gefascineerd naar de gladde tafel met de diepe groeven. Geobsedeerd wrijft hij met zijn vinger tot bloedens toe over het patroon, tot Rogiers zijn pols vastgrijpt en hem ruw stopt. ‘Dieter, luister je wel naar me? Wat heb je uitgehaald met die man? Je beseft toch dat hij compleet over zijn toeren is?’

‘Hij wilde toch namen? Ik heb hem gegeven wat hij vroeg,’ mompelt Dieter.

‘En dan gebruikte je de naam van zijn vermoorde vriendin en zijn veroordeelde broer om hem nog dieper in de put te duwen!’

Dieter haalt zijn schouders op. ‘So what? Wat heb ik misdaan?’

‘Alles, Dieter!’ roept Rogiers uit. ‘Je hebt net je eigen doodvonnis getekend. Iedereen denkt nu dat je het verdient om de rest van je leven achter de

tralies door te brengen. Wil je dan echt in een levende hel belanden?’

Hij kijkt haar sprakeloos aan. ‘Maar ik deed toch alleen wat van mij werd verwacht? Ik beantwoordde de vragen en verontschuldigde me.’

‘En daarna duwde je je slachtoffer zo diep in de put dat hij er mogelijk nooit meer uitkomt. Verdomme toch, ik had moeten weten dat dit slecht zou aflopen,’ mompelt ze woedend. ‘Ik moet dit recht zien te trekken. We moeten opnieuw met hem praten, hem ervan overtuigen dat je het oprecht goed meent. En eerlijk gezegd, Dieter? Ik ben geschokt door wat ik heb gezien. Ik ben niet zo zeker of ik je zo wel kan blijven verdedigen. Je gedrag zit me vreselijk dwars.’

Dieter beukt kwaad met zijn vuist op de tafel.

‘Nee. We doen niets meer,’ snauwt hij. ‘Ik werk niet meer mee zolang ze die onzin blijven verkopen alsof ik een seriemoordenaar ben.’ Hij kijkt woedend naar het doorkijkglas. ‘Ik heb niemand vermoord, begrijp dat nu toch eens!’

Dan zinkt hij weer neer op zijn stoel en barst tot ontzetting van zijn advocate in tranen uit. Dat kalmeert haar meteen. Ze legt troostend haar hand op zijn schouder. Eensklaps brengt hij zijn geboeide handen naar haar pols, grijpt haar vast en drukt haar hand tegen zijn natte wang aan. Geschokt probeert ze zich terug te trekken, maar hij houdt haar stevig vast terwijl hij naar haar opkijkt. Voor het eerst kijkt zijn starre oog haar smekend aan.

‘Laat me niet in de steek. U bent de enige die in mij gelooft. U bent ook de enige die ik heb.’

Ze versoepelt meteen. ‘Je mag dit nooit meer doen, Dieter, begrijp je dat?’

Hij knikt gedwee.

‘Goed.’ Ze zucht diep. ‘Ik zal zien wat ik kan doen om de boel hier wat te sussen. Een aantal mensen daarbuiten is erg pissig. Je slaagt er telkens weer in de politie tegen je op te zetten en daar moet je dringend mee stoppen, begrijp je dat?’

‘Sorry, mijn sociale vaardigheden laten soms te wensen over,’ mompelt hij nederig.

Na een korte tik op de deur komen twee agenten binnen. Dieter wordt overeind getrokken en begeleid afgevoerd naar zijn cel, na een laatste wanhopige blik te hebben geworpen op zijn advocate. Meester Rogiers weet dat ze geen gemakkelijke cliënt heeft. Deze man kent niets van de normale normen en waarden van de maatschappij. Het is des te meer een reden om hem op te sluiten in een instelling waar hij die wel kan aanleren, meent ze. In de gevangenis is hij een vogel voor de kat.

Bij de balie stuit ze op commissaris Smets, die een hoop paperassen aan het invullen is.

‘Hoe gaat het met uw agent?’ vraagt ze na een korte aarzeling. ‘Is hij oké?’

Smets kijkt haar in de ogen. ‘Wat denkt u zelf?’ ‘Het spijt me, ik had mijn cliënt eerder moeten stoppen.’ ‘En ik mijn agent,’ mompelt Smets.

De advocate tast in haar handtas naar haar autosleutels. Aarzelend draait ze zich een laatste keer om naar Smets, vastbesloten om haar hart te luchten na de vermoeiende ondervragingen.

‘Dacht u nu echt dat zo’n confrontatie Dieter Santens tot bekentenissen zou kunnen dwingen?’ vraagt ze sceptisch. ‘Mijn cliënt is ziek in het hoofd, hij heeft niets misdaan, behalve dan de feiten waarvoor hij is opgepakt en die hij nooit ontkend heeft. Zelfs als hij een dergelijke uitspraak zou hebben gedaan in het bijzijn van uw agent, dan nog zou die gekomen zijn uit de mond een fantast, die niet eens weet hoe de echte wereld werkt. Waarom is het zo moeilijk om dat te aanvaarden?’ Smets reageert bitter.

‘En waarom hebt u het zo moeilijk om te aanvaarden dat dit wel eens de waarheid zou kunnen zijn? Wat als mijn agent gelijk heeft? Wat als Dieter over een aantal jaar dankzij u vrijkomt en op die manier vrij spel krijgt om opnieuw te moorden? Hoe gaat u dat uitleggen aan de ouders van zijn nieuwe slachtoffers?’

‘Dat is niet mijn taak, commissaris. Het is mijn opdracht om Dieter op dit moment de best mogelijke hulp aan te bieden. In dit geval is dat een

psychiatrische opname, daar twijfel ik geen seconde aan.'

'U steekt gemakkelijk uw hoofd in het zand, maar ik hoop oprecht dat wij over een aantal jaar niet dezelfde conversatie moeten hebben, maar dan in extremere omstandigheden, mevrouw Rogiers. En ik hoop van harte dat u dan nog goed zult kunnen slapen, goed wetende dat u hier mee verantwoordelijk voor bent. Een prettige avond nog!'

Meester Rogiers blijft sprakeloos achter. Wanneer ze eindelijk weer in staat is te bewegen, loopt ze met trillende benen op haar hoge, ongemakkelijke hakken naar haar auto. Ook al zal ze het nooit hardop zeggen, zij hoopt exact hetzelfde. Ze voelt nog altijd de grip waarmee Dieter haar vastnam, als waren het klauwen rond een prooi. Dat is nu eenmaal het risico van het vak, vergoelijkt ze zichzelf. Ze recht haar rug, vermant zich en denkt alweer na over de volgende stap die ze wil zetten om haar cliënt zo snel mogelijk naar een instelling over te laten brengen.

48.

8 september 2017

‘Ik moet het weten.’

Ben kijkt lusteloos op wanneer zijn moeder naast hem komt zitten en haar hand op de zijne legt. Hij ligt al dagen plat op de sofa, met hun kat op zijn schoot, terwijl hij ongeïnteresseerd van kanaal naar kanaal zapt. Hij wist dat het zou komen. Zijn moeder slaagt er nooit in om haar bekommernissen en bezorgdheden te verbergen.

Hij heeft lang gewacht op deze vraag en nu het zover is, voelt hij zich vreselijk schuldig, omdat hij weet dat ze het moeilijk zal hebben om te aanvaarden dat dit zijn keuze was. Eén seconde lang overweegt Ben om te liegen, maar hij weet dat ze zo door hem heen kijkt, net als Dieter Santens. Per slot van rekening is zij de vrouw die hem het leven heeft geschonken.

Hij zet het televisietoestel uit en gaat rechtop zitten.

‘Is het waar wat ze zeggen over jou?’

‘Het klopt,’ mompelt Ben beschaamd, niet in staat haar aan te kijken. ‘Ik was egoïstisch en dwaas, maar ik zag het bos door de bomen niet meer.’

Ze zucht diep en gaat met haar handen door haar korte haren. Haar blik straalt zoveel wanhoop uit dat het hem spijt dat hij toch niet gelogen heeft.

‘Maar Ben toch,’ mompelt ze gebroken. ‘Waarom? Hebben wij je dan niet genoeg steun geboden?’

‘Dat is het niet, mama,’ zegt Ben eerlijk. ‘Het was gewoon te veel, ik wist niet meer hoe ik het moest oplossen.’

‘Wat bedoel je daarmee?’ vraagt ze voorzichtig.

‘Er...’ Ben stopt en slikt. ‘Die avond is er iets gebeurd. Op de fuif, bedoel ik. Ik had een kans om Mara te redden, maar ik heb het verknald. Dat is waarom.’

‘Je hoorde haar.’

Ben kijkt verrast op. ‘Hoe weet jij dat?’

‘Al je vrienden hebben je aan het werk gezien die avond, Ben.’

Denk je nu echt dat wij niet op de hoogte waren?’

Verstomd houdt Ben zijn adem in. ‘Waarom vroeg je er dan nooit naar?’

‘Was het al niet erg genoeg? Er was zoveel aan de hand, je was ook niet echt in staat om erover te praten. We hebben allerlei pogingen ondernomen, weet je nog?’

Ben denkt terug aan de vele pogingen die zijn ouders hebben gedaan om hem aan het praten te krijgen, zonder resultaat. Steeds weer vroeg Anna of er nog iets was dat zij moesten weten. Telkens weer zei hij van niet.

‘Zou je het geloofd hebben?’ vraagt hij bedusd.

‘Zonder twijfel,’ reageert Anna fel. ‘Ik weet perfect wanneer je liegt, zoals die keer dat Peter je hondje heeft gedood.’

Ben glimlacht zwak. ‘Hadden we toen maar met z’n allen gereageerd.’

‘Dat deden we ook, met therapie, medicatie en aangepaste gesprekken, maar niets hielp,’ fronsst Anna. ‘Je broer was vanaf het begin erg lastig om in toom te houden, Ben. En hij was ziek, zo is hij geboren. Ik had zoveel medelijden met dat dier, met jou, met Mara. Ons werk was een vlucht, dat besef ik nu. Het was verkeerd, dat besef ik maar al te goed, maar ik had een uitlaatklep nodig en ik dacht dat alles goed ging met jou, maar dat was niet zo. Er is zoveel dat jij niet weet over Peter en alles wat we geprobeerd hebben. Ik heb gefaald als ouder.’

‘Nee, mama, dat heb je niet,’ reageert Ben fel.

‘Waarom kon ik jou dan ook niet helpen?’ vraagt Anna bezorgd. ‘Je kwam zelfs niet naar mij met je zorgen. Wat heb ik verkeerd gedaan, Ben?’

Ben houdt zijn moeder stevig tegen zich aan. ‘Niets. Helemaal niets. Het ligt aan mij.’

‘Zou je het echt gedaan hebben?’ vraagt Anna voorzichtig.

‘Dat weet ik niet,’ geeft Ben toe. ‘Misschien. Eerlijk gezegd denk ik van wel.’

Zijn moeder bijt op haar lip. 'Dus eigenlijk heeft die kerel je leven gered.'

Ben glimlacht. 'Als je het zo wilt bekijken...' 'En nu?' vraagt ze angstig.

'Alles is veranderd, mama, het is anders nu. Ik kan het niet meer.' Ben laat zijn moeder los en keert terug in zichzelf, zoals hij al jaren doet. 'Ik kan niet meer weg.'

'Je wilt blijven omdat je bang bent voor wat hij nog gaat doen,' merkt Anna op.

Haar zoon knikt somber. 'Wat moet ik anders, mama? Iemand moet hem stoppen wanneer hij achter Isabel aan gaat.'

'En waarom moet jij dat zijn?' vraagt Anna ongerust.

Ben haalt zijn schouders op. 'Wie anders? Over enkele maanden is iedereen hem vergeten. Het leven gaat door, weet je wel?'

'Wat wil je dan doen?' vraagt zijn moeder ongerust. 'Je gaat toch geen stomme dingen doen?'

‘Ik ga terug aan het werk en wacht op hem wanneer hij vrijkomt. Wanneer hij een fout maakt, stop ik hem opnieuw. Overal waar hij is, zal ik ook zijn,’ zegt Ben vastberaden.

Anna fronst. ‘Is dit nog steeds omwille van Mara?’

‘Nee,’ zegt Ben. ‘Het enige wat nu telt, is Isabel.’

Anna knikt. ‘Dan wordt het hoog tijd dat je haar eens gaat opzoeken.’

49.

8 september 2017

Een exacte kopie van Isabel is ze, de vrouw die de deur openmaakt. Alleen een dertigtal jaar ouder. Ben heeft niet eens op de bel kunnen drukken. Hij staart naar de vrouw, in het besef dat hij nu exact weet hoe het meisje dat Dieters ontvoering overleefde er over drie decennia uit zal zien. Het is een vreemde ervaring. De vrouw staart hem ademloos aan, waarna ze breed glimlacht. Hij hoeft zichzelf niet eens voor te stellen.

‘Ben? O god, ik ben zo blij je te zien.’

De vrouw trekt hem het huis in, mee naar de woonkamer, waar hij Isabel ziet zitten. Ze zit ongeïnteresseerd op de bank en staart naar een televisiescherm, zonder de beelden echt te zien. Zodra ze hem ziet, schuift ze de deken die over haar benen ligt van zich af en struikelt erover, in haar haast om op te staan.

‘Je bent echt hier,’ zegt ze, voor ze na een korte aarzeling in zijn armen vliegt.

Zodra hij Isabel tegen zich aan voelt, gaat er een schok door Ben heen. Het is voor het eerst dat hij haar op deze manier ziet en ervaart. Haar stem is normaal, zonder die angstige heesheid. Haar armen en benen zijn vrij en ongebonden. Ze draagt een jeans en een trui en grappige sokken aan haar voeten. Haar lange, blonde haren dansen vrij over haar schouders. Uiterlijk ziet ze er prima uit, maar innerlijk tobt ze zich duidelijk kapot. Dat merkt hij meteen aan haar bleke huidskleur, de donkere kringen onder haar ogen en het volledige gebrek aan make-up. De schichtige blik in haar ogen ver-raadt dat ze nauwelijks slaapt en zich nergens meer veilig voelt.

Hij weet precies hoe ze zich voelt.

‘Ik wilde je komen opzoeken, maar iedereen zei dat het beter was om dat uit te stellen,’ verontschuldigt Isabel zich. ‘Maar jouw moeder belt geregeld met die van mij en ze houden elkaar zo op de hoogte. Zo wist ik dat je thuis was en dat alles goed met je ging.’

‘Is dat zo?’ vraagt Ben verbaasd. Hij wist niet dat hun moeders contact hadden met elkaar. Nu begrijpt hij waarom zijn moeder er zo op aandrong om Isabel op te zoeken.

‘De politie bracht ons in contact met elkaar,’ verontschuldigt Olga, Isabels moeder, zich. ‘Ik ben zo blij je eindelijk in levenden lijve te zien, Ben. Ik wilde al zo lang met je spreken en je bedanken. Anna zei dat je nog wat tijd nodig had en dat moesten we respecteren.’

‘Dat geeft niet,’ glimlacht Ben nerveus. ‘Ik wilde zeker zijn dat alles in orde is met Isabel.’

‘We komen er wel,’ reageert Isabels moeder in haar plaats. ‘Ga zitten. Wil je thee? Koffie?’

‘Thee graag,’ mompelt Ben, die de geur van koffie niet meer kan verdragen. Het doet hem te veel denken aan de fijne momenten op kantoor, zoals die dag toen hij op zijn fiets stapte en alles naar de hel ging.

Olga verdwijnt uit de kamer en laat Ben en Isabel alleen. Isabel trekt hem naast zich op de sofa

en zegt niets meer. Ze heeft totaal geen idee wat ze moet zeggen, bang als ze is om trauma's boven te halen. Ben staart naar haar polsen. Grote, brede striemen zijn nog duidelijk zichtbaar op de plek waar de touwen in haar lichaam hebben gesneden. Enkele daarvan worden wellicht littekens. Zijn eigen linker pols is stilaan aan het herstellen.

Ben beseft dat hij ook totaal niet weet wat hij moet zeggen. Hoe begin je een normaal gesprek met iemand die je in extreme omstandigheden hebt ontmoet? Hij heeft zich voorbereid onderweg hierheen, om dan tot de conclusie te komen dat hij totaal geen plan van aanpak had. Isabel neemt plotseling zijn hand in de hare en streelt zijn vingers. Verrast door haar gebaar kijkt hij haar aan.

'Ik vertrouw niemand meer,' zegt ze rustig. 'Hij heeft dat kapotgemaakt. Ik dacht dat ik de wereld onder controle had, dat mij niets kon overkomen, dat ik onfeilbaar was. Hij had gelijk toen hij zei dat ik op zoek ging naar een kick, naar uitdaging, naar

seks. Hij heeft me doen inzien dat ik mezelf bijna kapotmaakte.'

'Niet iedereen is zoals hij, Isabel,' stelt Ben haar gerust. 'Jij had de pech een jachtdier tegen te komen. Dat zal je geen tweede keer overkomen.'

'Dat risico neem ik ook niet,' zegt ze. 'Ik ga mijn leven even rustig bekijken, alles stap voor stap doen en een time-out nemen. En jij?'

'Ze hebben me nog minstens vier weken op non-actief gezet, om te herstellen.' Ben trekt een gezicht.

Ze lacht. 'En dat zie jij helemaal zitten?'

'Ken je nog goede Netflix-series?' glimlacht Ben cynisch. 'Ik kan me zelfs niet meer herinneren wanneer ik voor het laatste twee uur na elkaar televisie heb gezien, vóór Dieter. Ik heb me nog nooit zo verveeld.'

'Je kunt die ook hier komen bekijken,' reageert Isabel impulsief.

Ben staart haar aan. Hij realiseert zich dat hij dat fijn zou vinden. Hij glimlacht en knijpt stevig in haar vingers. Heel fijn zelfs.

Het gesprek wordt onderbroken door Olga, die terugkeert met drie grote koppen thee en een gigantische stapel koekjes, die ze op een dienblad heeft gelegd. Ben glimlacht. De beschermende huiselijkheid van deze vrouw past perfect bij die van zijn eigen moeder. Het zou interessant zijn mochten die twee goede vriendinnen worden.

Olga zit in een andere stoel en houdt haar kop thee vast, waarna ze voor zich uit staart. Ben weet dat er haar iets op de lever ligt. Het duurt dan ook niet lang voor ze het eruit flapt.

‘Die dag,’ begint ze. ‘Ik was zo verdomd kwaad op mezelf. Mijn vriend zat in het buitenland en ik had het erg druk op kantoor. Ik besepte niet eens dat er iets aan de hand was, ik was alsmaar aan het vergaderen. Ik miste zelfs het telefoontje van de politie toen Isabel gered werd. Normaal gezien stuurt ze mij een aantal berichtjes per dag, maar

die kwamen niet en ik dacht er geen seconde aan om zelf enige moeite te doen. Had ik het maar geweten...'

'Het zou niets veranderd hebben, mama,' onderbreekt Isabel haar haastig. 'Ik verwijt jou en Alexander niets, dat weet je. Jullie waren op je werk, ten eerste. Ten tweede was ik degene die naar het park trok, zonder jullie of iemand anders op de hoogte te brengen. Ik heb zelfs gelogen over waar ik heen ging. Als er iemand in fout is geweest, ben ik het wel. Ik heb mijn lesje wel geleerd, ik zweer dat ik nooit meer iets zal verzwijgen voor jullie.' 'Alexander?' vraagt Ben.

'Mama's vriend,' zegt Isabel. 'Mijn echte vader is gestorven toen ik een jaar of twee was.'

Olga staat op wanneer de telefoon overgaat. Ze verlaat de kamer. Isabel wacht tot ze weg is. Ze zucht diep.

'Ik heb haar echt wel pijn gedaan door zo te liegen. Tegen haar en Alexander dus. Hij is een goede man, ik beschouw hem als een vader.' Isabel

fronst. 'Ik ging niet naar het park uit tegenreactie of zo, Ben. Wij vormen een hecht gezin.'

Ben glimlacht geruststellend. 'Dat merk ik. Hoelang zijn ze al samen?'

'Sinds mijn twaalfde. Het heeft haar veel moeite gekost om weer iemand te leren vertrouwen na wat er...' Isabel pauzeert even en slaat dan geschrokken haar hand voor haar mond. 'O god, ik had gezworen er niet met jou over te praten. Mama zal kwaad zijn.' Ben staart haar verbaasd aan. 'Waar heb je het over?' 'Het is niet belangrijk,' mompelt Isabel.

Ben heeft plotseling een déjà vu. Het is alsof hij Mara naast zich ziet zitten, die compleet overstuur is en nauwelijks in staat om te praten over haar diepste geheim. Plotseling ziet hij meer in Isabels ogen dan alleen het trauma over wat er met Dieter is gebeurd. Hier zit meer achter, maar dat zag hij niet omdat ze altijd gebonden was en nauwelijks kon praten. Ze zei dat ze een drang had naar seks en avontuur, maar iets in hem zegt hem dat dat

niet klopt. Er was wel een tegenreactie, alleen niet tegen haar ouders, maar tegen iemand die haar leven beïnvloedde. Iemand die ervoor zorgde dat ze een verkeerde drang naar affiniteit nodig had.

‘Wie was het?’ vraagt hij zacht.

Er dringen tranen in de ogen van de studente. Ze kijkt hem niet aan, haar stem is gebroken wanneer ze weer praat.

‘Ik werd als kind misbruikt,’ zegt ze zacht. ‘Hij was een jaar lang mama’s vriend, maar zij had nooit iets door. Hij deed het stiekem, filmde me, deed me geloven dat het normaal was wat hij met me deed en wat ik met hem moest doen.’

‘O god,’ mompelt Ben, die nu nog meer aan Mara denkt, die door exact dezelfde hel is gegaan. Dan beseft hij wat Isabel zal zeggen. Het wordt rood voor zijn ogen.

‘Het hield op toen mama het uitmaakte met hem, maar hij vond iemand anders en deed daarna hetzelfde bij...’

‘...Mara.’

Isabel knikt. Als verdoofd staart Ben haar aan.

‘Jij wist wie ik was,’ flapt Ben eruit.

‘Ik beseftte het toen haar naam viel tijdens jullie gesprek,’ zegt Isabel zacht. Ik las mijn hele dossier toen ik achttien jaar oud was. Mama vond dat ik alles moest weten, omdat het hoorde bij mijn genezingsproces. Toen ik meerderjarig werd, had ik recht op het volle verhaal.

‘Jouw naam stond in zijn dossier, jij was het tienjarige meisje dat Mara’s stiefvader filmde, de dochter van zijn ex-vriendin. Ze vonden foto’s en video’s van jou,’ zegt Ben ademloos.

‘De politie nam contact op met mama nadat ze zijn laptop hadden onderzocht. Ze hadden beeldmateriaal aangetroffen van mij en hem gearresteerd op basis van Mara’s verhaal. Toen heb ik haar alles verteld. Het maakte haar kapot. Ze is jaren in therapie moeten gaan. Ze ondervroegen me langdurig. Ik wilde er eerst niet over praten, maar de agenten vertelden me dat hij het bij meerdere meisjes had

gedaan en dat ik niet alleen was. Toen heb ik hen alles verteld.'

Ben denkt na. Mara's stiefvader, de klootzak die kinderporno maakte en verspreidde. De man die het dochttertje van zijn vriendin filmde en de beelden bijhield voor zijn eigen genoegens. De kerel die kicke op wat hij in handen had en die daarna met doodeenvoudig gemak overschakelde op Mara, alsof het de normaalste zaak van de wereld was.

'Ik heb Mara nooit gekend of gezien,' zegt Isabel, 'maar ik wou haar altijd bedanken voor wat ze heeft gedaan. Haar getuigenis heeft mij enorm geholpen. Ik hoorde van je moeder dat jij haar indertijd hebt overtuigd om dat te doen.'

Ben knikt. Voor het eerst is hij weer in staat om terug te denken aan die dagen, zonder schaamte. Hij voelt Mara's aanwezigheid in de kamer, alsof ze hier is en glimlacht.

'Je weet het zelf niet, maar je hebt een beschermengel op je schouder zitten, Isabel,' zegt Ben

zacht, zonder haar de rest van het verhaal te vertellen. Dat kan wachten tot een later moment.

Isabel glimlacht. 'Dat geloof ik wel. Hij zat naast mij.'

Ze reikt naar de afstandsbediening en zet Netflix op. Daarna leunt ze tegen Ben aan en valt voor het eerst in dagen in een diepe slaap. Hij volgt een paar minuten later, bevrijd van die huilende stemmen in zijn hoofd.

50.

16 oktober 2017

Wanneer Ben na vijf weken verplichte rust voor het eerst terugkeert naar zijn oude, vertrouwde kantoortje in Oostheide, ligt er een brief te wachten op hem. Hij is vanochtend nerveus opgestaan, voelde zich doodsbang om weer aan de slag te gaan. Hij zag er gigantisch tegenop, maar hij weet tegelijk dat hij zijn terugkeer niet langer mag uitstellen. Het is tijd om weer een normaal leven te beginnen en hij beseft maar al te goed hoeveel geluk hij heeft dat hij dat nog kan doen.

Er is een tijdlang sprake geweest van een schorsing, maar die komt er niet, dankzij Stijn. Hij heeft hun oversten duidelijk gemaakt dat Isabel alleen nog in leven is dankzij Ben, ook al zijn er menselijke fouten gemaakt. Commissaris Smets besepte maar al te goed dat dit hun politiediensten ook in een slecht daglicht zou stellen, aangezien de buitenwereld geen weet had van de ware toe-

dracht. De rust keerde stilaan terug in Westvliet, zoals iedereen dat het liefste wil.

Stijn belde hem de afgelopen vijf weken voortdurend op, met verhalen over burenruzies en het dorpscafeetje dat kort en klein werd geslagen door een dronkaard. Hij klaagde over de plotselinge golf van agressiviteit die Oostheide plaagt, alsof de gebeurtenissen een negatieve invloed hadden op de buurtbewoners.

‘Je vervanger is vreselijk,’ sloot Stijn het gesprek telkens weer af. ‘Wanneer kom je terug?’

Ben had aanvankelijk weinig interesse om terug te keren. Hij voelde dat hij geobsedeerd werd door Dieters doen en laten. Hij sloot zich op in zijn kamer en verslond alles wat online verscheen over de man. Hij kocht alle kranten waarin artikelen stonden over de gijzeling, hoe groot of klein ook. Net als met de nieuwsberichten het geval was, verdween ook Dieter heel snel van de radar. Zijn verhaal was niet interessant genoeg, omdat hij geen moorden had gepleegd, terwijl er zoveel andere,

belangrijkere dingen te vertellen waren over deze chaotische wereld. De man was immers maar een psychoot, die beschuldigd werd van ontvoering en poging tot doodslag. Een psychisch gestoord iemand, die er zelfs niet voor veroordeeld zou worden, maar behandeld zou worden in een gesloten instelling.

‘Hij komt nooit meer vrij,’ zei zijn moeder meermaals, terwijl ze de kranten subtiel uit de handen van haar zoon trok. ‘Hij is niet belangrijk meer. Hoe is het vandaag met je hoofdpijn?’

Ben haalde zijn schouders op. Hij loog voortdurend tegen iedereen dat het allemaal niet zo erg was, maar nam stiekem veel te veel pijnstillers. De dokters wisten nog altijd niet waar de pijn vandaan kwam, maar enkelen van hen beweerden dat zijn aanvallen psychosomatisch waren. Ben kon hen alleen maar gelijk geven. De hoofdpijn nam toe wanneer hij stress voelde. Soms was de pijn zo erg dat hij letterlijk in elkaar kromp. Vaak ging dat gepaard met paniekaanvallen.

Zijn arts schreef een nieuwe, sterkere pijnstiller voor. Die verdoofde hem zo erg dat hij soms urenlang groggy op bed lag, totaal niet meer in staat om aan Dieter te denken. Het maakte hem lusteloos en passief.

Isabel kwam in de derde week langs. Anna had Olga verteld dat het niet echt goed ging met Ben. Isabel zelf was fysiek wel hersteld, maar haar mentale trauma's waren nog erg zichtbaar aanwezig. Olga zei dat haar dochter zich even passief gedroeg als Ben.

Ben zat als een zombie op de bank en voelde zich nauwelijks in staat om te reageren toen Isabel hem begroette. Terwijl hun moeders in de keuken keuvelden, staarden de twee samen in stilte naar de tv.

Isabel boog plotseling voorover en drukte voorzichtig haar lippen op Bens mond. Ben schrok van het plotselinge, intieme gebaar, maar trok zich niet terug. Hij legde zijn armen om Isabel heen en voelde haar zachte haren onder zijn handpalmen.

Het deed hem denken aan het moment dat hij haar had opgetild om naar buiten te gaan. Zij streek met haar vingers over zijn gezicht. Ze voelde aan het genezende litteken. Hij trok zich niet terug, omdat hij wist dat ze dit nodig had.

‘Ik ben blij dat je er nog bent,’ zei hij emotioneel.

Ze glimlachte. ‘En ik ben blij dat jij er nog bent.’

Ben voelde dat dit bezoek het begin was van een langzaam fysiek en mentaal herstel. Even later gooide Ben zijn pijnstillers in de vuilnisbak. Hij aanvaardde de pijn, als een constante herinnering aan haar overleven. Daarna ging het stilaan beter met hem.

Ben weet dat hij sterk genoeg is om de herinneringen te dragen. Hij is blij met de therapie bij Annelies, de steun van zijn ouders en het herstel van het contact met enkele oude vrienden, die hem thuis zijn komen opzoeken. Maar hij weet ook dat hij zich nog altijd op glad ijs begeeft wanneer hij

het kantoortje in Oostheide binnenstapt. Nu volgt de echte confrontatie met het leven. Hij moet weer zijn fiets op en langs het park en de huizen rijden die hij zo goed kent. Hij wil nooit meer terugkeren naar de oude wijk, die over drie maanden met de grond gelijk wordt gemaakt. Maar de rest kan hij niet negeren.

De geur van sterke, haast ondrinkbare koffie waait hem tegemoet. Stijn klopt hem hartelijk op de rug. De afgelopen weken heeft Ben Stijn driemaal gezien. Beiden zijn ze meesters in het ontwijken van gevoelige onderwerpen. De vrouwen-tongen lijken nog stoffiger dan voordien, het verouderde parket breekt haast onder zijn voeten. Het is koud in deze ruimte, de enkele beglazing houdt de herfstwind niet langer buiten. Ben beeft, ondanks zijn dikke trui.

Iedere stap die hij neemt voelt zo vertrouwd aan, maar toch is niets meer zoals vroeger. De ruimte staat hem plotseling tegen. Ze verstikt hem. De geuren die zo vertrouwd leken, ruiken nu on-

aangenaam. Hij ziet zijn fiets tegen de buitengevel staan en voelt een rilling lopen over zijn hele lichaam. De angst om weer op dat ding te stappen en aan zijn dagelijkse routine te beginnen, is tastbaar. Maar hij is vastberaden om vandaag niet met de Corsa rond te tuffen. Hij moet op zijn fiets, hij moet vooruit. Hij zal zich niet laten tegenhouden door een gek.

Ben stapt vastberaden naar de kleine ruimte die ze als kleedkamer gebruiken en begint zich langzaam om te kleden. Hij trekt zijn nieuwe uniform aan. Hij heeft alles nieuw gekregen. Zijn oude outfit is bewijsmateriaal in het dossier van Dieter Santens. Als laatste gespt hij zijn gordel om. Zijn hand trilt wanneer hij zijn wapen vastneemt. Het is de eerste keer dat hij het weer aanraakt, nadat hij het aan Dieter moest afgeven. Het is nog steeds zijn vertrouwde Glock, die hem terugbezorgd is na de nodige vaststellingen. Hij heeft nieuwe handboeien gekregen, andere pepperspray en een gloednieuwe radio en gsm. Zijn hart bonst in zijn keel.

‘Ben je klaar om je ronde te hervatten?’ vraagt Stijn nonchalant, wanneer hij uit de kamer komt. ‘Of wil je graag op kantoor blijven vandaag? Ik kan ook met je meegaan als je dat wilt. We kunnen onze rondes combineren.’

‘Hoe sneller ik er weer aan begin, hoe beter,’ zegt Ben rusteloos.

Zijn blik dwaalt door de ruimte en houdt stil bij zijn eigen bureau. Hij gaat aarzelend zitten op de krakende stoel. Zijn handen glijden over het glanzende hout met de vele kervingen erin. Zijn laptop staat op hem te wachten. Het notitieboek dat hij intensief gebruikt, ligt ernaast. Hij staart naar het prikbord met de vele aankondigingen. De letters van de ludieke krantenartikelen die hij ooit zelf uitknipte, dansen hem voor de ogen. In de hoek van de kamer staat zijn platenspeler, de New Beatplaten smeken om gedraaid te worden. Er klopt iets niet. Er is iets mis met deze ruimte. Deze hele omgeving voelt verkeerd aan.

‘Gaaf het met je?’ vraagt Stijn voorzichtig, wanneer hij opmerkt dat zijn collega roerloos voor zich uit staarf, met zijn handpalmen stijf op het hout van het bureau gedrukt. Ben knikt, maar het voelt aan alsof hij gaat stikken en nooit meer normaal zal kunnen ademen. Het koud zweet breekt hem uit. De kamer komt nu pijlsnel op hem af. Hij staat op, wankelt en moet zich stevig vasthouden om niet tegen de grond te donderen. Plotseling voelt hij Stijns hand op zijn schouder. Stijn duwt Ben weer in zijn stoel en draait de stoel weg van het bureaublad, zodat Ben voorover kan leunen.

Stijns stevige hand duwt zijn hoofd dwingend naar beneden.

‘Rustig ademen,’ zegt Stijn. ‘Kalm in, kalm uit. Het komt allemaal in orde. Je bent al zover geraakt, Ben, je kunt dit aan. Je bent veel sterker dan hij, dat heb je al bewezen.’

Na wat een eeuwigheid lijkt, knippert Ben eer met de ogen. Hij kijkt op en veegt het zweet van zijn voorhoofd. De paniekaanval verdwijnt even

snel als ze gekomen is. Zijn hart klopt rustiger, zijn lichaam kalmeert, tot de trillingen in zijn armen en benen verdwijnen. Hij staat kordaat op en strekt zijn rug. Hij is vastbesloten zich niet te laten kennen. Hij weet dat het tijd is om te beginnen, hij kan het niet langer uitstellen.

‘Stap voor stap,’ maant Stijn hem aan. ‘Maak een halve ronde en kom dan terug. Het park hoeft je niet te bezoeken vandaag. Als alles meevalt, kan je vanmiddag de rest doen. Het geeft niet dat het allemaal wat langer duurt, er zullen geen drama’s gebeuren vandaag. Onze dorpsgek zit al achter slot en grendel.’

Ondanks alles grinnikt Ben. Hij grijpt zijn spullen bij elkaar en recht zijn schouders. Hij is klaar om te gaan. Net voor hij buiten stapt, wordt de deur echter opengegooid. Hun vaste postbode heeft verscheidene enveloppen in zijn handen. Hij richt zich meteen tot de jongere agent.

‘Blij dat je terug bent, Ben! Hoe gaat het met je?’ ‘Goed,’ reageert hij.

‘Ik heb een aangetekende zending voor je. Hier aftekenen, graag.’

De postbode duwt een bruine envelop met een zelfgeschreven adres in Bens handen, waarna hij snel weer vertrekt. Stijn kijkt ongerust toe hoe zijn jongere collega de envelop openscheurt en er een vel papier uithaalt.

Beste Ben,

Hopelijk heb je het goede nieuws al vernomen? Ik ben sinds vorige week opgenomen in een psychiatrische instelling die je vast en zeker kent: Bleijenberg. De artsen vonden het aangewezen dat ik hier zou verblijven, onder hun toezicht, aangezien het duidelijk bewezen is dat ik in een psychose vertoefde toen ik jullie gijzelde. Dankzij mijn advocate hoef ik niet voor de correctionele rechtbank te verschijnen. Fantastisch, vind je niet?

Het spijt me oprecht dat ik jullie pijn heb gedaan, maar dat wist je al. Zoals mijn begeleiders me steeds weer zeggen: ik kon er echt niets aan

doen. In Bleijenberg zit ik op mijn plaats, dat voel ik. Ik word hier goed begeleid, krijg de juiste medicatie en aangepaste therapie. Het gaat al een stuk beter met me. Ik voel me rustiger, heb veel tijd om na te denken. Zelfmoordneigingen heb ik niet meer, dankzij jou. Je ziet dat ik goed naar je heb geluisterd.

Bleijenberg: Toepasselijke naam voor een instelling, vind je niet? Dat dacht ik ook toen mijn advocate deze plek voorstelde, zo dicht bij huis. Je broer Peter zit trouwens op dezelfde afdeling als ik. We hebben allebei ons eigen gezellige kamertje. Ik moest je de groeten doen van hem. Hij zegt dat hij je mist. Ik wil hem graag beter leren kennen, we hebben uiteindelijk veel gemeen.

We eten soms samen, wanneer hij zich goed genoeg voelt om zijn kamer te verlaten, of we kijken samen wat televisie in de recreatieruimte.

Soms lukt dat niet, wanneer hij de boel weer eens kort en klein slaat, omdat hij zijn medicatie niet heeft genomen. Af en toe wordt hij echt psy-

chotisch en schreeuwt hij dat hij mensen kapot gaat maken. Soms brult hij dan jouw naam, wist je dat? Ik hoor hem ook vaak roepen om jou in het midden van de nacht. Het is wel niet fijn van je dat je hem zo in de steek hebt gelaten. Ik vind het belangrijk dat je dat weet, Ben.

Ik denk veel aan je en vraag me vaak af hoe het met je gaat. Ik vermoed dat Isabel het wel goed maakt? Ik stuur je deze brief via mijn advocate aangetekend op, zodat je hem zeker ontvangt op je eerste werkdag. Ze weet wat er gebeurt als ze mijn wensen niet opvolgt. Wees voorzichtig, Ben. Ik ben ervan overtuigd dat wij drieën elkaar binnenkort weer zullen terugzien. Kom me zeker eens opzoeken, dan kan je ook meteen eens bij Peter langsgaan.

Doet je litteken nog pijn? Tot later.

Je vriend, Dieter.

Ben verfrommelt walgend de brief en gooit hem in de vuilnisbak. De onmacht maakt hem

woest. Weg is de vastberadenheid om verder te gaan. Hij zakt als een pudding in elkaar.

‘Sorry, Stijn, ik kan het niet meer,’ zegt hij emotioneel. ‘Dit is niet het leven dat ik wil leiden, hier heb ik niet voor gekozen. Wat heeft het voor nut om het juiste te doen wanneer de dader van die vreselijke daden vrijkomt, alsof hij helemaal niets heeft misdaan?’ ‘Hij is niet vrij,’ zegt Stijn zwak.

‘En hoelang zal dat nog duren, denk je?’ roept Ben uit. ‘Die kerel lacht in zijn vuistje terwijl wij gevangen worden gehouden door regels en voorwaarden. Geen kat zal hem nog verder onderzoeken, hij is vrij om te doen en te laten wat hij wil. Wedden dat meester

Rogiers hem binnen de kortste keren op vrije voeten krijgt?’

‘Hij zal nooit zomaar vrijkomen, daar moet je in geloven,’ zegt Stijn sussend, maar zijn stem klinkt niet overtuigend. ‘Hij zal zijn gepaste straf niet ontlopen, Ben, hij blijft opgesloten voor de rest van zijn leven. En Isabel is veilig.’

‘Is dat zo?’ zegt Ben bitter, terwijl hij zijn gordel met alle toebehoren op zijn bureau gooit en ernaar staart alsof het materiaal van een vreemde is.

‘Ja.’

‘Nee! Weet je wat nog het ergste is, Stijn? We hebben totaal geen idee hoeveel meisjes of vrouwen nooit meer naar huis terug zullen keren omdat hij hen uit het leven heeft weggerukt. We zullen nooit te weten komen hoeveel leed hij heeft aangericht, hoeveel er vóór Isabel zijn geweest.’

‘Zoek dat dan uit, Ben. Je hebt de middelen hier,’ dringt Stijn aan. ‘Ik zal je helpen.’

‘Alsof wij ooit de kans zullen krijgen om dat te doen,’ mompelt Ben verbitterd. ‘Niemand zal ons ook maar toestaan om dat dossier te heropenen. We maken geen enkele kans. Wat ik ook zei in dat huis, wat ik ook deed, ik maakte van bij het begin geen enkele kans om het spel te winnen. Hij had alle touwtjes in handen en manipuleerde me zodra hij wist hoe fucked up ik was. Dat is nu zijn grote overwinning. Hij zit verdomme in de buurt

van mijn eigen broer!’ ‘Wat ga je dan doen?’ vraagt Stijn bezorgd.

‘In ieder geval niet dit.’ Ben wuift om zich heen. ‘Dit is hopeloos, dit is niet de manier om haar te redden. Er moet een andere oplossing zijn.’

‘Zoek die dan,’ smeekt Stijn. ‘En laat mij je helpen. Je bent niet alleen, Ben, maar doe geen domme dingen. Je kunt het recht niet in eigen handen nemen, je weet dat dat indruist tegen alles waar wij in geloven. Wij zijn agenten, geen wraakzuchtige moordenaars, zelfs als dat betekent dat je het leven van een ander beschermt.

Waar je ook aan denkt, doe het niet.’

Ben kijkt hem een seconde lang aan en glimlacht dan zwak. Vervolgens stapt hij naar buiten en vertrekt met zijn eigen auto. Hij is nog steeds in uniform, maar alles wat hij bezit als agent, heeft hij voorgoed achtergelaten. Stijn weet dat zijn collega nooit meer terug zal komen. Agent Ben Wagemans bestaat niet meer. Vanaf nu is er alleen nog de man die alles zal doen om Isabel in leven te houden.

Deel 5

1989 – 2017

‘Having a gun around is an invitation to somebody to shoot you.’ – Harper Lee

51

5 september 1990

Dieters eerste herinnering wanneer hij na een korte opname in het ziekenhuis ontwaakt, is er een van haat. Pure afkeer, nijd, woede en frustratie. Hij ziet hoe zijn moeder naar hem staart, alsof hij de duivel zelf is. En hij begrijpt het niet. Wat heeft hij haar ooit misdaan?

Yvette huilt. Er lopen tranen over haar met make-up besmeurde gezicht, die haar lelijker maken dan ze is. Weg is de aantrekkelijke vrouw, die gelukkig was met haar gezinnetje. Dit is een wandelend wrak en Dieter begrijpt er niets van. Hij herinnert zich niets van wat er gisteren is gebeurd, weet totaal niet wat eraan vooraf is gegaan.

Alle feiten bestaan uit kleine momentopnames, maar nergens ziet hij mama die samen met hem lacht. Er is alleen een samenraapsel van slechte momenten. Hij probeert haar aan te spreken, haar aan te klampen. Maar Yvette geeft haar zoon een

klap om de oren en snauwt hem toe dat hij uit haar buurt moet blijven.

‘Ik heb de duivel in huis,’ mompelt ze.

4 SEPTEMBER 1992

Dieter is geen moment bewusteloos geweest nadat het frituurvet hem verminkte. Hij blijft wakker terwijl ze hem verzorgen. Zijn ogen zijn gericht op zijn moeder, die onbewogen staat toe te kijken en daarna voor verhoor wordt meegenomen door de politie. Ze komt al snel weer vrij, terwijl zijn gevangenis pas echt begint. Nadien groeit haar haat alleen maar, tot het punt komt dat ze haar zoon niet meer wil zien. Telkens wanneer hij in een kamer komt, verlaat zij die. Wanneer hij haar probeert aan te spreken, rent ze weg. Mark, zijn vader, ziet het met lede ogen aan en doet absoluut niets.

Jarenlang leven ze zo, in het grote witte huis, dat zijn pracht en praal begint te verliezen onder het gewicht van de vele lege wijnflessen en alle slechte momenten. Yvette weet niet meer wat het betekent om nuchter te zijn. Dieter herinnert zich niet meer dat zijn moeder ooit nuchter is geweest. Mark maakt steeds langere uren op zijn werk.

4 SEPTEMBER 1997

Voor Dieter zijn sleutel kan gebruiken, opent een onbekende man de voordeur. Hij is alleen gehuld in een brede handdoek, die nauwelijks zijn flanken en penis bedekt. Hij kijkt hem spottend aan, maar zijn uitdrukking verandert al snel in een van walging, bij de aanblik van Dieters verminkte gezicht. De indringer ruikt naar seks, iets dat de hormonale puber meteen opmerkt. Hij droomt de laatste maanden vaak over meisjes die hij nooit zal kunnen krijgen, omdat hij door zijn klasgenoten

beschouwd wordt als een freak. Niemand wil bevriend zijn met hem, zelfs de uitgestotenen van de klas niet, zij die eenzaam aan de rand van het schoolplein staan en geduldig wachten tot de bel weer gaat. Iedereen is beschaamd om gezien te worden met de gehavende jongen, ook al kan Dieter er zelf niets aan doen.

Dieter is veertien jaar oud en leeft al vijf jaar van operatie naar operatie, van zinloze behandeling naar nieuwe therapie, om uiteindelijk steeds weer tot dezelfde conclusie te komen: er is niets dat zijn gezicht ooit volledig zal kunnen herstellen. Iedere operatie zal wel wat verbetering opleveren, maar hij zal er nooit uitzien als de anderen. Hij geeft het geen kans meer, maar dat durft hij zijn vader niet te zeggen. Die gelooft nog altijd in mirakels en geeft de hoop nooit op. Zijn vader is de enige die om hem geeft, maar de laatste tijd wordt het alsmoer moeilijker om op de man te rekenen. Hij blijft steeds langer op kantoor, om Yvette zoveel mogelijk te ontwijken.

‘Wie ben jij nu weer?’ vraagt Dieter koel aan de man. ‘De zoveelste verovering van mijn moeder?’

De onbekende kijkt alsof hij de eigenaar is van het grote, statige huis dat zijn vader in zijn eentje heeft afbetaald.

‘Je had gelijk,’ roept de man hardop in de grote hal. ‘Hij ziet er nog lelijker uit dan je hem hebt beschreven. Je kunt hem maar beter ergens voorgoed wegstoppen, zodat je niet meer naar zijn gezicht hoeft te kijken.’

Daarna draait de man zich om en wandelt doo-
dleuk de trap op, naar de slaapkamer, waar Dieters moeder op hem wacht. Zij is ongetwijfeld even naakt als hij. De man doet geen moeite om de deur dicht te doen, alsof het hem niet kan schelen dat Dieter alles hoort wat binnen gebeurt. Het is niet de eerste keer dat de tiener zijn moeder deze toestand aantreft wanneer hij terugkomt van school, maar het blijft telkens weer een schok dat zijn moeder in staat is om haar man in zijn eigen won-

ing zo openlijk te bedriegen. Dieter hoopt vurig dat papa straks de heftige geur van veelvuldige seks niet zal ruiken, het zou zijn hart voor de zoveelste keer breken.

Dieter loopt de keuken in, waar hij twee lege flessen wijn aantreft. Het kan hem geen moer schelen dat zijn moeder een drankorgel is, maar de geluiden die van boven naar beneden dwarrelen kan hij niet negeren. Dit is de tiende man van wie hij weet heeft, maar in werkelijkheid zijn het er vast nog veel meer.

Dieter weet dat Yvette soms betaald wordt voor haar diensten, dat sommige van haar minnaars haar meenemen op restaurant of trakteren op dure weekendjes weg, om met haar te pronken. Tenslotte is ze nog steeds een knappe vrouw. Meer dan eens doet ze het echter gewoon gratis, met een extra fles wijn op het nachtkastje, zodat ze vaak dronken op bed ligt terwijl haar minnaar haar berijdt. Hij vraagt zich af hoeveel ze er zich achteraf nog van herinnert.

Dieter zet koffie en gooit de keukendeur toe. Hij komt pas weer buiten wanneer de onbekende man klaar is en de voordeur stevig achter zich dichtgooit. Zijn moeder strompelt de keuken binnen, een badjas over haar naakte lichaam gedrapeerd. Ze negeert haar zoon en opent een nieuwe fles wijn.

‘Waarom?’ flapt Dieter er ineens hees uit.

Zijn moeder staart hem aan, verbaasd dat hij haar voor het eerst in een jaar rechtstreeks heeft aangesproken.

‘Omdat jij mijn leven hebt verpest,’ snauwt ze, terwijl ze zich omdraait en weer de trap op gaat. Ze gooit de slaapkamerdeur achter zich dicht. Dieter wacht tot ze de sleutel heeft omgedraaid voor hij zich naar de woonkamer begeeft, waar hij het sleuteltje neemt dat hij vanochtend uit haar nachtkastje heeft gestolen. Van de dagen die ze in bed doorbrengt, herinnert ze zich achteraf nauwelijks iets. Dit is het moment waarop hij heeft gewacht.

Hij opent de lade in de woonkamer. Het eerste dat hij ziet, is een foto van een blond jongetje dat lacht in de camera. Het kind is een jaar of drie oud en het lijkt precies op hem. Dit moet dus Dieter zijn, dat kan niet anders, maar er staat geen naam op geschreven. Dieter doorzoekt de lade en vindt uiteindelijk een tweede foto, die verborgen zit onder een los stuk plank.

Hij staart in de ogen van het kind, dat rust in de armen van zijn moeder. Zij ziet er jong en knap uit, zonder stress en zorgen. Ze lacht naar de fotograaf. Dieter ligt zorgeloos in de armen van deze liefhebbende vrouw. Zo was het dus ooit, ook al kan hij dat zich niet meer herinneren. Het bezorgt hem een krop in de keel, zelfs wanneer hij niet langer liefde voor haar kan voelen.

De gehavende tiener begrijpt het niet. Ooit hield ze van hem, dat ziet hij op die foto. Ooit lachten ze samen in de lens, hadden ze duidelijk plezier. Wat is er met haar gebeurd dat ze hem nu zo haat?

Hij weet het niet.

Dieter kijkt op wanneer zijn moeder woedend de kamer binnenstormt en beide foto's uit zijn handen grist. 'Die zijn van mij,' gilt ze ijskoud. 'Blijf er met je poten af.'

Ze duwt hem weg, zodat hij met zijn rug tegen de salontafel valt. Hij voelt geen pijn.

Yvette sluit de kast weer af en laat hem alleen. Ze zal het voorval nooit meer noemen.

4 SEPTEMBER 2000

Zijn vader is een lafaard. Dat is het enige waar Dieter aan kan denken terwijl hij de man in de woonkamer betrapt met een geladen revolver in de hand. Hij is vroeger thuisgekomen van school dan voorzien en heeft tot zijn verbazing de auto van zijn vader zien staan op de oprit. Van Yvettes wagen is geen spoor. Normaal gezien is het altijd de omge-

keerde wereld. Dieter weet meteen dat ze weer bij een van haar minnaars is.

Zijn vader voelt zich schuldig, zoveel is duidelijk. Hij staart in het gezicht van zijn zoon, die hem verbitterd aankijkt, in de wetenschap dat hij van plan was hem in de steek te laten.

‘Klootzak,’ snauwt Dieter fel. ‘Na al die jaren laat je me met haar alleen?’

‘Ik kan niet anders,’ huilt zijn vader.

‘Je kunt ervoor kiezen om bij mij te blijven.’

‘Nee.’ Zijn vader schudt het hoofd. ‘Dat kan ik niet meer, Dieter.’

Ze heeft me kapotgemaakt.’

‘Zij? Of ik? Doe het dan maar. Schiet een kogel door je kop, lafaard!’

Verbitterd vlucht Dieter de woonkamer uit, ervan overtuigd dat zijn woorden gevolgd zullen worden door een luide knal. Hij wil zijn vader niet vinden met een kapotgeschoten hoofd. Hij is de enige persoon ter wereld van wie hij oprecht houdt.

Het schot volgt niet. Een uur later komt zijn vader schoorvoetend naar Dieters kamer. In zijn ene hand houdt hij de revolver en in zijn andere een kogel.

‘Verstop ze allebei voor mij,’ smeekt hij. ‘Jij hebt mijn leven nu in je handen.’

Dieter loopt onbewogen naar de kast en stopt de revolver en de kogel weg in een kistje, verborgen tussen zijn sokken. Hij is vastbesloten om zijn vader te redden tegen zichzelf, maar hij kan niet stoppen met denken aan wat hij zonet in handen kreeg. Hij wil dat wapen en die kogel houden voor de dag dat hij het niet meer kan aanzien. Voor het moment waarop hij besluit dat hij zijn vader voorgoed zal bevrijden van Yvette. Er komt een dag dat de man zo moe zal zijn dat hij het niet meer uithoudt. Op die dag zal iemand in dit vreselijke huishouden sterven.

4 SEPTEMBER 2001

Het is weer vier september, de verjaardag van iets dat Dieter zich niet kan herinneren. Chris Isaak zingt luidkeels 'Wicked Game'. *'No, I don't want to fall in love'* weergalmt het hard door het hele huis, terwijl een zoveelste felle ruzie is losgebarsten tussen Dieters ouders. De achttienjarige jongen blijft achter in de keuken en luistert in stilte hoe zijn vader wanhopig smeekt om gehoord te worden door zijn dronken, overspelige vrouw.

Dieter kan het niet meer aanhoren. Hij is kwaad op zijn vader, omdat die niet het lef heeft om Yvette te verlaten. Maar hij is zelf ook niet van plan om de man in de steek te laten. Na twaalf jaar went de voortdurende dronkenschap van zijn moeder nog altijd niet. Hij is net meerderjarig geworden en vast van plan om werk te zoeken, zodat hij geld kan sparen. Hij zweert dat hij zo snel mogelijk zal ontsnappen uit deze hel, wat hij er ook voor moet doen.

Wanhopig probeert hij een baan te vinden, maar de meeste mensen willen hem niet, omwille van zijn uiterlijk. Het is niet alleen die vreemde, verwoeste huid die het hem zo moeilijk maakt, of het oog dat steeds naar de mensen staart, zonder ooit te knippen. Het is vooral de gelaten, doffe blik in Dieters ogen die het hem moeilijk maakt.

Hij is een gepeste jongen, zonder vrienden, die zich naar school sleept, om zichzelf daarna weer op te sluiten in zijn kamer. Hij komt nooit buiten, heeft in geen maanden zonlicht voelen branden op zijn huid en is zo bleek als een laken. Hij is mager, haast uitgemergeld, draagt losse kleding die zijn vader voor hem meebrengt en vertikt het om zijn dorp te verlaten.

Zoeken naar werk is een hel, maar hij is vastbesloten om zo snel mogelijk op zichzelf te wonen, zodat hij haar nooit meer hoeft te zien. Meer dan door haar, is hij echter diep teleurgesteld door het gedrag van zijn vader, de man die hem elke dag weer in de steek laat door zijn vrouw niet te ver-

laten. Dieter wil niets liever dan met zijn vader samenwonen, maar hij weet dat dat nooit zal gebeuren. Zijn vader houdt nog meer van haar dan van zijn eigen zoon. Dieter vangt flarden op van het gesprek dat steeds over hetzelfde onderwerp gaat. Zijn moeders drankprobleem wordt alsmaar erger. Niets of niemand kan haar nog stoppen. Zoals elke keer smeekt papa haar dat ze zou inzien wat ze verkeerd doet. En haar reactie is ook weer dezelfde als altijd: ze haat de man met wie ze getrouwd is.

Deze keer is het anders, het gaat niet om de drank, maar over hem.

‘Hij weet het niet eens meer,’ zegt zijn vader wanhopig. ‘Hoe kan je een kind blijven straffen voor iets dat hij niet eens beseft?’

‘Hij heeft me alles afgepakt!’ roept ze uit. ‘Hij moet dat toch nog weten? Hij liegt, hij doet alsof. Zo diep gaat zijn wraak.’

‘Stop ermee,’ snauwt papa. ‘Het is niet zijn fout.’

‘Dat is het altijd wel geweest,’ reageert ze. ‘En ik zal het hem nooit vergeven, dat zweer ik!’ Daarna wordt er met deuren gegooid. Zijn vader haast zich naar boven, terwijl zijn moeder in de woonkamer blijft en de sleutel waarmee ze de lade afsluit tevoorschijn haalt. Dieter kijkt toe hoe ze lade opentrekt en er de foto uit haalt die zo belangrijk is voor haar.

Ze huilt bittere tranen. Haar vingers liggen bevend op het papier. Dan kijkt ze op en ziet Dieter naar haar staren. Impulsief en woedend stompt ze op hem af en geeft hem enkele rake klappen tegen het hoofd, ook al is hij intussen even groot en minstens even sterk als zij. Ze rent de trap op en gooit de slaapkamerdeur dicht.

‘Ik wou dat je dood was,’ schreeuwt ze. ‘Waarom ging je niet gewoon kapot?’

Dieter laat haar op hem in meppen voor hij zich omdraait en de kamer uitrent, waar zijn vader op hem staat te wachten.

‘Ze meent het niet,’ mompelt de oudere man.

‘Dat doet ze wel,’ reageert Dieter bitter. ‘En jij verdedigt haar tot de dood.’

‘Dat doe ik niet,’ smeekt zijn vader. ‘Ik ben er ook voor jou.’

‘Alsof ik daar iets van merk,’ sneert Dieter woest. ‘Ik kan dit niet meer!’

De jongen rent naar boven en zwaait de slaapkamerdeur open. Zijn moeder zit op het bed, met de foto in haar handen. Haar vingers strelen over het papier, dat dof en oud geworden is. Toch koestert ze de foto alsof hij van goud is gemaakt.

‘Waarom haat je me zo, terwijl je toen nog wel van me hield?’

‘Wat?’ Ze staart hem niet-begrijpend aan. En dan schiet ze verbitterd in de lach. ‘Je beseft niet eens wat je gedaan hebt! Na alles wat je hebt uitgehaald, herinner je het je niet eens!’ Dieters vader stormt de kamer binnen.

‘Zwijg,’ roept hij tegen zijn vrouw. ‘Maak het niet nog erger dan al is!’

‘En waarom niet?’ sist ze woedend. ‘Jij dwingt me te leven in deze hel. Jij bent verantwoordelijk voor alles! Omdat je net zo bent als hij, omdat jij...’

‘STOP!’ roept zijn vader. Voor het eerst merkt Dieter leven op in hem: woede, gericht tegen de vrouw die hun levens kapot heeft gemaakt. Zijn vader wil naar haar grijpen, maar graait in het niets. Zij springt impulsief op Dieter af en drukt haar beide handen om zijn nek. Ook al is hij sterker dan zij, toch slaagt ze erin de overmacht te nemen. Dieter voelt hoe het leven uit hem wegglipt. Ze is zo ongelofelijk sterk en hij heeft het zo moeilijk om te ademen...

Terwijl hij wegglijdt in de duisternis vangt hij in een flits een glimp op van een kleuter die hij in zijn eigen armen houdt. Het kind snakt naar adem, zijn ogen rollen weg. Het stopt met ademen. Hij ziet zijn moeder schreeuwend naar hem toekomen. Ze sleurt het lichaampje uit zijn handen en probeert er weer leven in te blazen. Hij kijkt onbewogen toe.

De herinnering verdwijnt even snel als ze opgekomen is. Ze vervaagt met Dieters bewustzijn.

‘Nee!’ Zijn vader grijpt zijn moeder hardhandig vast en sleurt haar achteruit, de kamer uit, naar de grote hal. Dieter valt hijgend en snakkend naar adem op de grond. Zijn lichaam reageert op alle impulsen om dit te overleven. Heel even wordt het hem zwart voor de ogen. Het volgende moment hoort hij een ijzige gil, een harde klap en dan is het stil. Te stil.

Epiloog

Peter Wagemans houdt van routine. Dat is wat hem in leven houdt. Gewekt worden door zijn verplegers, ontbijten met een cocktail van pillen. Een vaste resem afspraken in zijn dagplanning, steeds dezelfde mensen om hem heen. Naar de recreatieruimte gaan.

Niets doen. Televisie kijken. Met therapeuten praten.

Elke dag weer leeft hij op dit ritme, een monotone aaneenschakeling van dode momenten.

Tot vandaag.

Hij kijkt op wanneer een man met een vreemd, verminkt gezicht en een oog zonder lid aarzelend een eerste stap in de recreatieruimte zet. Hij trekt meteen de aandacht van alle patiënten en zorgverleners. Hij is op zoek naar iets. Of iemand.

Peter kijkt opnieuw voor zich uit en staart naar het televisiescherm. Hij kiest de programma's, zoals hij elke dag doet. The Mentalist. Daar houdt hij

van. In zijn gedachten zit Ben naast hem. Soms spelen ze samen schaak.

De stoel kraakt. De man met het verminkte gezicht neemt plaats naast hem. Het goede oog kijkt hem kort aan.

‘Jij moet Peter zijn. Ik ben Dieter, je nieuwe, beste vriend.’

Sandra J. Paul is een veelzijdig auteur die in verschillende genres schrijft. Haar boeken werden meteen in Vlaanderen en Nederland uitgebracht en massaal gelezen.

Zij was in 2015 laureate van de allereerste Aspe Award, laureate van de gerenommeerde Bath Award voor Flash Fiction en werd in 2018 genomineerd voor de Cultuurprijs van Sint-Amands.

Sandra debuteerde in 2015 met de paranormale Young Adult Eilanden-reeks (2015-2016), gevolgd door de thrillers Azerty (2016) en Moordspel (2017).

In 2018 verscheen het ontroerende Loopgravenhel(d) naar aanleiding van de vieringen rond het einde van de Eerste Wereldoorlog.

In 2019 bracht zij haar eerste, succesvolle jeugdthriller De Duistere School uit, geschreven met haar zoon.

In september 2019 kwam Kwijt uit. Dit boek viel meermaals in de prijzen.

Sandra schrijft ook Engelstalige fictie onder het pseudoniem Joanne Carlton. Haar debuut *Heart-Beat* (2017) werd geselecteerd voor de prestigieuze London Book Fair.

In 2018 verscheen de Nederlandstalige versie *Hart-Slag*, dat verkozen werd als Young Adult van het jaar in de boekengroep Thrillers and More. *Hart-Slag* stond ook negen week op één in de *Hebbaan-Young Adult*-ranking.

Haar boek *Kill Me Again* (2018) werd geselecteerd voor de London Author Book Club Anthology. In 2019 verscheen haar derde boek *Dust*, dat werd vertaald als *Stof*.

In 2020 verscheen haar novelle *Hell City*.

www.hamleybooks.be

